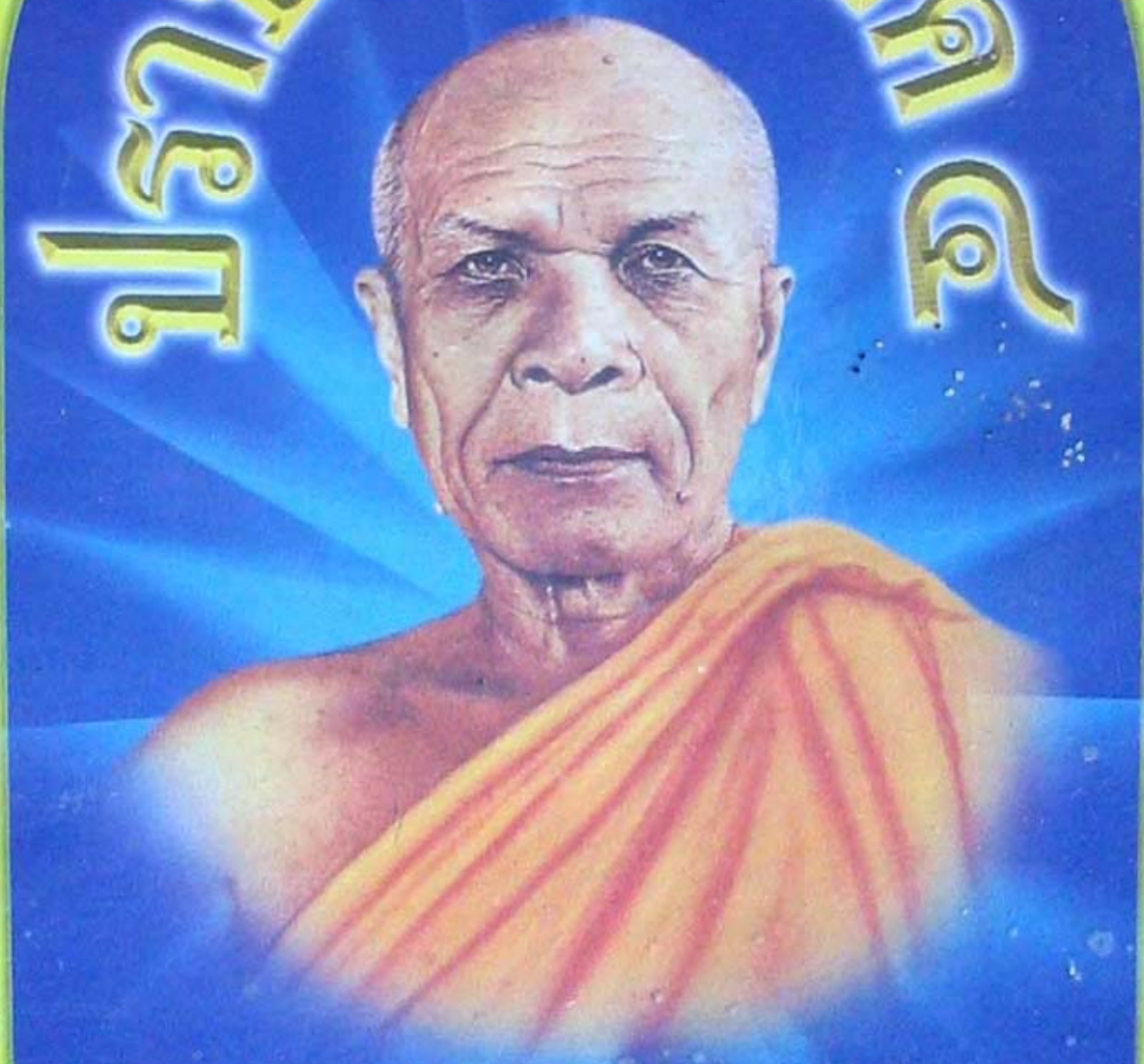

ปราชญ์ มาร ภาวนา

โดย.. นายการุณย์ บุญมานนท์
อดีตผู้ช่วยอธิการสงฆ์วัดจันทบุรี

ปราบมาร ภาค ๔

วิชาธรรมกายชั้นสูง

โดย.. นายการุณย์ บุญมานุช

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

ปราบมารเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง
ทำทนายผู้มีบารมีธรรมให้เข้าไปเรียนรู้
ต้องบากบั่น ต้องฝ่าฟัน
ต้องอดทน ต้องอุทิศชีวิต
จึงจะเรียนได้รู้ได้ในความรู้อันลึกนั้น
ถ้าเราไม่เรียนรู้ ! เรามีแต่แพ้วสถานเดียว
แต่ถ้าเราเรียนรู้ ! เรามีทางชนะ

คำนำ

บางท่านมีจุดหมายไปเตือน บางท่านโทรศัพท์ไปถาม เมื่อไรจึงจะพิมพ์ “ปราบมาร ภาค ๔” ? ไม่เว้นแต่ละวัน บังเอิญข้าพเจ้าเข้ารับ “การผ่าตัดดกกรองเสียง” เนื่องจากเป็นมะเร็ง งานทำต้นฉบับปราบมาร ภาค ๔ จึงล่าช้า แม้พี่น้องไทยในต่างประเทศก็เร่งรัดข้ามประเทศเข้ามา ให้รีบพิมพ์ “ปราบมาร ภาค ๔” อย่างเร่งด่วน พวกเราอยากอ่านเหลือเกินแล้ว

บัดนี้ “ปราบมาร ภาค 4” เสร็จออกมาแล้ว ขอเชิญท่านทั้งปวงอ่านกันให้เต็มตา บางตอนเป็นความรู้เมื่อปราบมารได้ปีที่ ๑๔ บางตอนเป็นความรู้ปราบมารปีที่ ๑๕ จึงขอให้ท่านเข้าใจด้วย งานปราบมารทำติดต่อกันมา ด้วยเวลาอันยาวนาน แทบจะไม่มีเวลานอนหลับ เป็นงานประจำที่ชาตธรรมท่านบังคับให้ทำ บันทึกงานปราบมารขณะนี้ เป็นเล่มที่ ๒๔ เลือกแต่เรื่องที่ควรรู้ควรทราบเท่านั้น เรื่องใดที่เห็นว่าไม่ควรเปิดเผย ก็เรียบไปก่อน

ข้าพเจ้าเจ็บป่วยคราวนี้ร้ายแรงมาก ต้องเข้าโรงพยาบาล เข้ารับการผ่าตัด เสร็จขั้นตอนผ่าตัดแล้วมาถึงขั้นตอนฉายแสง พวกเราคือญาติธรรมไปเยี่ยมไม่ขาดระยะ เตือนร้อนไปกับข้าพเจ้าด้วย มีงานเผยแพร่วิชารธรรมกายเข้ามาในระหว่างป่วยนั้น ก็ต้องไปทำหน้าที่ แต่ก็ไม่ได้ตายและไม่เป็นลมด้วย ทำงานไปกับเขาได้ แม้พูดไม่ได้ก็นั่งฟังวิทยากรต่อวิชา ชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงตรงนี้ ป่วยก็ไม่ได้ และจะตายก็ตายไม่ได้ ต้องทำวิชาตลอด มีงานเผยแพร่มายังก็ต้องทำอย่างด่วน และเพื่อพวกเราทุกชีวิตเข้ามาหา ข้าพเจ้าต้องทำวิชาแก้ไข คือ คนป่วยช่วยคนป่วยด้วยกัน

โปรดเข้าใจว่า ตำราอย่างนี้เกิดเป็นครั้งแรกของโลก เรื่องลึกซึ้งอย่างนี้ ไม่มีที่ไหนอีกแล้ว ดังนั้น จึงเป็นโชควาสนาของท่านทั้งปวง ที่ได้มีโอกาสเรียนรู้ และเพื่อให้เรื่องราวติดต่อกัน รวมทั้งเพื่อให้เรื่องราวสัมพันธ์กัน โปรดอ่าน “ปราบมาร ภาค ๑-๒-๓” ควบคู่กันไปด้วย

ขอให้ทุกท่านโชคดี แล้วพบกันใหม่ใน “ปราบมาร ภาค ๕” เมื่อโอกาสนั้นมาถึง

(นายการุณย์ บุญมานุษ)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

ผู้เขียนวิทยารธรรมกายทุกหลักสูตร

๑๓ เมษายน ๒๕๔๓

บ้านเลขที่ ๑/๓๑ ถนนพระยาตรัง

อ.เมือง จ.จันทบุรี ๒๒๐๐๐

โทร. (๐๓๙) ๓๑๓๗๕๐

เพิ่มเติม: ๑. อ่านหนังสือของผู้แต่งคนเดียวกันนี้ได้ฟรีที่ <http://www.kayadham.org>

๒. Website ศูนย์ประสานงานการเผยแพร่วิชารมกายที่ <http://www.wisdominside.org>

๓. พุดคุยสนทนา ตอบข้อสงสัยวิชารมกายที่ <http://forum.wisdominside.org>

๔. ห้องเรียนวิชารมกาย Online ในระบบ E-Learning ที่

<http://elearning.wisdominside.org>

พระมงคลเทพมุนี
(หลวงพ่อดำปากน้ำ)

- ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย
- ผู้นำร่องวิชาปราบมาร (ทำวิชาปราบมารมาไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี)
- ผู้รวบรวมความรู้วิชาธรรมกายไว้เป็นหนังสือทุกหลักสูตร
- คติของหลวงพ่อดำ “เกิดมาว่าจะมาหาแก้ว พบแล้วไม่ทำจะเกิดมาทำอะไร?” คำว่า “แก้ว” ในความหมายของหลวงพ่อดำ หมายถึง วิชาธรรมกาย นั่นเอง

หลวงปู่ชั่ว โอภาโส

- เครื่องพระวินัยเป็นเลิศ เป็นผู้บวชเพื่อสืบศาสนาโดยแท้ มีหนังสือวินัยอยู่ในมือตลอดเวลา ปลงอาบัติทุกวัน ลงอุโบสถไม่เว้น
- เรียนวิชาธรรมกายจากหลวงปู่ ปฏิบัติตลอดวันตลอดคืน
- ชีวิตของหลวงปู่เรียนวิชาธรรมกายอย่างเดียว ทุ่มเททั้งชีวิต ยากที่ใครจะทำได้ของท่าน
- คติของหลวงปู่ “วันคืนสั้นเกินไป ไม่พอแก่การฝึกภาวนาของเรา อายุของเราน้อยไป ไม่พอแก่การแสวงหาวิชาธรรมกาย”

ดวงกายสิทธิ์ (ต้นปราบ)

- ดวงแก้วกายสิทธิ์นี้ เป็นที่อยู่ของ “ต้นปราบ” แม่ทัพปราบมาร พร้อมด้วยจักรพรรดิสำคัญ คือ “ตรีภพ” และ “หยกชมพู่” และจักรพรรดิทั้งปวง นับอสงไขยไม่ถ้วน
- เมื่อท่านมีปัญหาใดเกิดขึ้น โปรดตั้งใจ “บน” ต่อ “ต้นปราบ” แล้ว ท่านจะพ้นภัย

นายการุณย์ บุญมานุช
(อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี)

- ผู้ปราบมาร เสนอผลงานปราบมารไปแล้ว ๔ ภาค
- ผู้เขียน วิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ตั้งแต่หลักสูตรเบื้องต้นจนถึงยากที่สุด
- คติพจน์ “ ศิษย์ต้องเก่งกว่าครูอาจารย์ โลกก็เจริญ ธรรมก็เจริญ ถ้าศิษย์เก่งน้อยกว่าครูอาจารย์ จะทำให้ โลกไม่เจริญและธรรมก็เจริญไม่ได้ ”

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ปรามมารภาค ๔	๑
ภาคความรู้ทั่วไป	
การรบมาถึงตรงนี้ เกิดอะไรขึ้นแก่ข้าพเจ้า?	๗
ทราบหรือเปล่าว่าเดินวิชาไปแล้วจะได้ผลงานอะไร?	๘
มีความคิดอย่างไรต่อการที่พระพุทธองค์และจักรพรรดิของเรากลับมาได้?	๑๐
เราจะปรามอย่างไร ?	๑๕
ตำรามีความสำคัญมาก อย่าเรียนแบบภูมิปัญญาชาวบ้าน	๒๒
วิชาธรรมกาย คือ วิชาที่พระพุทธองค์บรรจุในวันวิสาขบูชา	๒๔
อยากทราบว่าวิชาธรรมกายลึกซึ้งแค่ไหน? เพียงทดลองอ่านบทบัญญัติ ก็ทราบความลึกซึ้งแล้ว	๒๔
ใครจะรักษาวิชาธรรมกายนี้ไว้ได้บ้าง? ถ้ารักษาไม่ได้ อะไรจะเกิดขึ้น?	๒๔
เมื่อพระพุทธองค์เสด็จเข้าพระนิพพานแล้ว ๕๐๐ ปี วิชาธรรมกายเสื่อมสูญ	๒๕
เมื่อหลวงพ่อดูปากน้ำค้นพบวิชาธรรมกายใหม่ ๆ ทางคณะสงฆ์ก็ตั้งข้อสังเกตสุดท้ายก็ยอมรับ	๒๖
หลวงพ่อดูถึงมารไว้อย่างไร?	๒๗
กัณฑ์ปัพพโตปมคาถา (๒๘ มี.ค. ๒๔๙๗)	๒๗
กัณฑ์ทานานโมทนาคถา (๓ เมษายน ๒๔๙๗)	๓๒
กัณฑ์สติปัญฐานสูตร (๓ ต.ค. ๒๔๙๗)	๓๗
สรุปเทศน์ ๓ กัณฑ์ของหลวงพ่อดู	๓๙
หลวงปู่ชัว โอภาโส ได้กล่าวถึงมารไว้อย่างไรบ้าง?	๔๐
หลวงปู่บันทึกเรื่องของมารไว้ ควรนำมาพิจารณาตามสมควร	๔๑
สรุปเรื่องราวของมารตามที่หลวงปู่บันทึก พระพุทธเจ้าภาคมารมีบาร์มีมากกว่าพระพุทธเจ้าภาคชาว	๔๓
พระพุทธเจ้าทรงอยากเข้านิพพานเป็นทั้งนั้น เว้นแต่ไม่อาจ	๔๔
ห้ามสาวกแสดงฤทธิ์ และอย่าไปแตะต้องโครงการของเขา	๔๗
พระพุทธเจ้าสามภาค ครองจักรไม่เหมือนกัน	๔๙
ขั้น ๕ เป็นธรรมขั้น	๕๐
ทำความเข้าใจกันใหม่เพื่อให้เกิดความถูกต้อง	๕๓

เรื่อง	หน้า
เป็นธรรมกายเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน	๕๔
ทำไมจึงให้ลงการุณย์ บุญมานุช ปราบมาร? เหตุใดพระพุทธรองค์ไม่ปราบเสียเอง?..	๕๖
ความรู้ที่นำมากล่าวในหนังสือปราบมาร เป็นความรู้สำคัญ	๕๘
ในนิพพานของเรานั้นใครเป็นผู้ปกครอง?	๕๘
เหตุใดจึงมีนิพพานกายธรรม?	๕๙
ทันใดที่ธาตุ ๖ เกิดขึ้น เกิดกรรมภาคมารทันที ธรรมชาติขาวเกิดทีหลัง	๖๐
อำนาจการปกครองในเบื้องต้น ไม่มีการกระทบกระทั่งกัน	๖๐
ต่อมาเกิดการก้าวก้าวการปกครองในพระนิพพานขึ้นก่อน	๖๑
มารปฏิบัติมรรคผลนิพพานใหม่และเกิดทุกขภูมิในตอนนี	๖๑
เฉลยคำตอบแล้วว่าใครปกครองนิพพาน	๖๑
บนนิพพานของเราแยกไม่ออกว่าองค์ไหน เป็นภาคพระ ! องค์ไหนเป็นภาคมาร ! ..	๖๑
วิธีปลอมหรือแปลงเขาทำอะไร?	๖๒
ทันใดที่เกิดมรรคผลนิพพาน มารเขาก็ปกครองตั้งแต่วันนั้นแล้ว	๖๔
มารปกครองนิพพานเกิดความเสียหายอย่างไร?	๖๕
ประเด็นความเสียหายที่มารปกครอง	๖๙
วิธีที่มารยึดอำนาจปกครอง	๖๙
ท่านที่จะทราบเรื่องทั้งปวงนี้ คือพระพุทธรเจ้าเท่านั้น !	๗๐
คราวนี้เรามาพูดถึงงานปราบมาร เมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว ได้ความรู้อะไรบ้าง?	๗๐
ความเสียหายสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่มารปกครอง คือ มรรคผลนิพพานล่มสลาย	๗๒
การสร้างบารมีของโพธิสัตว์นั้น มารเขาส่งคนของเขามาแข่งขันด้วย	๗๔
อย่ามาตั้งแง่เอาชนะกันเองในธาตุธรรมเดียวกัน ไม่มีประโยชน์เลย	๗๕
การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้ามี ๒ ขั้นตอน	๗๖
พระพุทธเจ้าในนิพพานทรงนิโรธอย่างไร? นิโรธให้ได้อะไร?	๗๗
หลักสูตรของการตรัสรู้ของพระบรมศาสดาต้องปรับปรุงใหม่เสียแล้ว	๘๐
หากเกิดความท้อถอยในการทำวิชา จะแก้อย่างไร?	๘๒
ความท้อใจคือเรื่องใหญ่ ! ความน้อยใจคือกลางจะแพ้มาร !	๘๓
ความล้มเหลวของโพธิสัตว์ในการสร้างบารมี	๘๕
ผลงานปราบมารภาค ๔ สืบต่อจากปราบมารภาค ๓	๘๗
ต้องทราบก่อนว่าพระพุทธเจ้าในนิพพานนั้นทรงอยู่ได้อย่างไร?	๘๘

เรื่อง	หน้า
เหตุใดจึงต้องนำความรู้วิชาปราบมาร เสนอสู่ชาวโลก?	๙๐
การแก้เรื่องวินัยสงฆ์ จะแก้อย่างไร?	๙๔
แนวทางการแก้ต้องวางแผนล่วงหน้าไว้	๙๔
ความเป็นมาของจักรพรรดิและกายสิทธิ์มีอย่างไร?	๙๕
จักรพรรดิและกายสิทธิ์มีคุณอย่างไร?	๙๖
คุณของจักรพรรดิและกายสิทธิ์ไม่เพียงแค่นั้น มีคุณครอบจักรวาล	๙๗
ความเป็นมาของจักรพรรดิและกายสิทธิ์ และความเป็นมาแต่เดิม	๙๘
มารปฏิวัติมรรคผลนิพพานเสียใหม่ เป็นชัยชนะยิ่งใหญ่ของมาร ภาคขาวแพ้มาร ชนิดราบคาบ	๙๙
งานปราบมารต้องทำต่อไปจนกว่า ดวงทาน ศีล ภาวนา กำจัดดวงทุกข์ และดวงสมุทัยได้	๑๐๑
ถ้าให้มรรคผลนิพพานเป็นอนุภาทิสถนิพพาน เกิดการเสียหายอย่างไร?	๑๐๑
พระพุทธองค์กล่าวว่า นิพพาน ปรหม์ สุขิ แปลว่า นิพพานเป็นสุขยิ่ง กับรายงานของ ข้าพเจ้าไม่ขัดกันหรือ?	๑๐๓
ทำไมจึงรบแต่ภาคนิพพาน? ไม่ลงมารบในภาคภพ ๓ เลย	๑๐๔
จะทราบได้อย่างไรว่าใครปราบมารได้?	๑๐๕
ท่านลืมแล้วหรือ? โบราณสอนว่าฤๅษีพอม แต่เราเป็นฤๅษีอ้วน นี่คือพลาดแล้ว ! ...	๑๐๖
โพธิสัตว์ลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม มารมาโกยบารมีไปไม่รู้เท่าไรแล้ว? ความรู้นี้พึงเปิดเผย	๑๐๘
มารเขามีวิธีทำให้ธรรมภาคขาวกลายเป็นภาคมารได้	๑๐๙
เป้าหมายของงานปราบมาร	๑๑๐
พบพระพุทธเจ้านิพพานกายธรรมจำนวนมากที่มารเอาไป แต่ไม่มีตัวเลขแสดง ...	๑๑๐
พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็นที่มารเอาตัวไปกักกัน จำนวน ๔ อสงไขย	๑๑๑
พบจักรพรรดิจำนวนมหาศาล ที่มารเองตัวไปกักกัน รวมทั้งเอาไปทำโทษด้วย	๑๑๑
สมุดบันทึกเล่มที่ ๒๒ เป็นข้อมูลชัดเจนว่า มาเอาจักรพรรดิไปกักกันจำนวน มหาศาล	๑๑๒
เมื่อพบเหตุการณ์เช่นนี้ จึงทูลถามพระพุทธองค์ว่า ทรงทราบหรือไม่ที่จักรพรรดิเรา หายไป?	๑๑๓
ปัญหาของนิพพานพอกพูนไว้มาก จนยากแก่การแก้ไข	๑๑๓
ข้าพเจ้าทำหน้าที่ของข้าพเจ้าสมบูรณ์แล้ว	๑๑๕
เนืองานนอกจากจะได้พระพุทธเจ้า และจักรพรรดิกลับมาแล้วยังมีเนืองานอะไรอีก	๑๑๖

เรื่อง	หน้า
หรือไม่?	
พบต้นธาตุนิพพานเป็น และพบผู้ปกครองใหญ่นิพพานเป็น มารเขาจับตัวไป	
ทรมาน	๑๑๖
เหตุการณ์มาถึงธาตุธรรมระดับผู้ปกครองของนิพพานเป็น มารยังเอาตัวไปได้ ทำให้	
ข้าพเจ้าคิดมาก!.....	๑๑๗
พบทะเลบุญของภาคขาวที่มารมาจีบปล้นไป แล้วเอาไปซ่อนไว้ เราไปเอากลับ	
คืนมาได้	๑๑๘
สรุปเนื้อหาของปราบมารภาค ๔	๑๑๘
ทางตันของการเดินวิชาคืออะไร?	๑๑๘
เราได้ข้อคิดอะไรบ้างเมื่อการรบบมาถึงจุดนี้?	๑๒๑
สรุปการเดินวิชาปราบมารมาถึงทางตันตรงที่ไม่มีดวงธรรม ๖ ดวงนั้น แก้ได้แล้ว	
ตามวิธีที่บรรยายมานี้ งานปราบมารยังต้องทำต่อไป เพราะมารยังดับไม่หมด	๑๒๓
ท่านเสียใจที่ถูกรบบมาถึงวันนี้ ท่านไม่มีส่วนร่วมเลย แม้เงินบาทเดียวก็ไม่เคย ...	๑๒๔
ท่านลืมแล้วหรือ? สมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ บกพร่องอินใดหลวงพ่อก็กู้ได้ แต่ถ้าเดิน	
วิชาพลาด หลวงพ่อช่วยไม่ได้	๑๒๕
งานปราบมารในปกครองใหญ่ ทำให้เราเกิดความสับสนมาก เป็นเพราะอะไรหรือ?.	๑๒๕
เรื่องตลกที่จะเล่าให้ฟังก็คือ มารเขาเป็นหมอคความหรือที่เราเรียกว่า “หัวหมอ” ...	๑๒๖
ความรู้สำคัญที่เราต้องรู้จักคือ ให้รู้ว่า มารปกครองอะไร? ปกครองตรงไหน?	๑๒๗
วันที่ ๒๗ ธันวาคม คือวันเอกราช ของธรรมาภขาว เราต้องนึกถึง “ต้นปราบ” และ	
กองทัพจักรพรรดิของท่าน วันนั้นเราต้องทำกุศลอะไรสักอย่างให้จงได้	๑๒๘
คุณวันชัย จິงจรัสทรัพย์ เป็นผู้บนคนแรก เวลานี้คุณวันชัยแก่โรคเบื้องต้นได้แล้ว	๑๓๐
พระของขวัญของ “ต้นปราบ” มีความศักดิ์สิทธิ์มาก ไม่คิดว่าจะศักดิ์สิทธิ์ขนาดนั้น ...	๑๓๑
วัตถุประสงค์ของการทำพระของขวัญ “ต้นปราบ” เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ผู้มีพระคุณที่ส่ง	
เงินไปให้	๑๓๒
พระของขวัญ “ต้นปราบ” มีความศักดิ์สิทธิ์ เหตุใดจึงศักดิ์สิทธิ์? นี่คืคำถามที่เรา	
อยากทราบ	๑๓๓
หลวงพ่อดือนข้าพเจ้า ๒ ครั้งแล้ว ให้มอบแก่ผู้มีความดี อย่างมอบให้ด้วยความ	
สงสาร	๑๓๔
งานสืบสานวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าทำครบทั้ง ๓ งาน	๑๓๔

เรื่อง	หน้า
ภาควิชาการ	
มารปกครองอะไร? ปกครองตรงไหน?	๑๓๘
เป้าหมายสำคัญเราเข้าไปไม่ถึงเพราะเหตุใด?	๑๔๐
เรื่องของใจมีความซับซ้อน เพราะใจมีหยาบและละเอียด โปรดดูเรื่องธาตุ ๑๘ และ อินทรี ๒๒	๑๔๒
ดวงธรรมของนิพพานมีจำกัด ทำให้เดินวิชาไม่ได้ เป็นทางตัน	๑๔๒
อารมณ์ของข้าพเจ้าขึ้น ๆ ลง ๆ ถักรบได้ดีอารมณ์ก็ดี ถักรบไม่ได้ผล อารมณ์ก็ขุ่น เป็นเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว	๑๔๓
อารมณ์ของข้าพเจ้าตอนอายุมาก แจ่มใสกว่าตอนเป็นหนุ่ม	๑๔๓
เรื่องปราบมารตามที่เสนอนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น	๑๔๔
การทำวิชาซ้อนสับทับทวิตามที่หลวงพ่อสอนไว้นั้น ต้องเข้าใจว่า วิชานี้ยากมาก ! ทำไปนานปีจึงลงตัวเหมือนที่หลวงพ่อสอน	๑๔๗
ขั้นตอนการทำวิชาซ้อนสับทับทวิในเชิงรบ ลำดับแรกคือ เดินวิชาจากตัวเราก่อน.....	๑๔๘
อานิสงส์ของวิชาซ้อนสับทับทวิ คือ กรรรวมพลังกันแล้วก็กรีธาทัพไป	๑๕๓
การเดินวิชาจะต้องเข้าดวงธรรม ๖ ดวงเสมอไป จากหยาบไปหาละเอียดเสมอไป ...	๑๕๔
ยุทธวิธีการรบคือ “ธาตุตรัสรู้ธรรมตรัสรู้” “ธาตุเป็นธรรมเป็น” “ธาตุชนะธรรมชนะ”...	๑๕๔
พบอะไรก็ตามต้องดับให้สิ้นเชื้อ ไม่เหลือเศษเสมอไป	๑๕๕
พวกเราไม่เฉลียวใจเลยว่า อายุตนะนิพพานของเรา มารเขาปกครอง โดยหุ้มเหมือน ไข่ขาวหุ้มไข่แดง	๑๕๕
ภาคปกิณกะ	
งานเผยแผร์ทำได้เป็นอัศจรรย์	๑๕๗
วิชาธรรมกายเป็นของสูง มารเขาจ้อง จะดับอยู่ร่ำไป เราต้องช่วยกันสืบสาน ช่วยกัน เผยแผร์ ช่วยกันอนุรักษ์	๑๖๐
ตำราวิชาธรรมกายที่หลวงพ่อรวบรวมไว้นั้น ได้มีการอนุรักษ์เพื่อเป็นการสืบสานไว้ หรือไม่? เพื่อให้การเรียนรู้ของคนยุคใหม่มีความง่ายขึ้น	๑๖๒
ข้อคิดจากประสบการณ์ปราบมารของข้าพเจ้า	๑๖๓
ผลงานเขียนวิชาธรรมกายของนายการุณย์ บุญมานุช อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการ จังหวัดจันทบุรี บันทึกจากผู้เขียน คำถามท้ายเล่ม	

มนุษย์แก่เจ็บตายเป็นธรรมชาติหรืออย่างไร?

ไม่ใช่เรื่องธรรมชาติ เป็นเรื่องการกระทำของมารทั้งสี่
หลวงพ่อกเคยกล่าวไว้ดังนี้

“ที่ตั้งว้ายให้แก่ยับเยินไปเช่นนี้ เป็นเอง
หรือใครทำ? อยู่ที่ไหน? รู้ที่เดียวว่า ใคร
ทำอยู่ไหน? รู้ว่าไม่ใช่ใคร จับตัวได้คือ
“พญามาร” นั่นเอง เป็นผู้ทำให้แก่ ให้เจ็บ
ให้ตาย เกิด – แก่ – เจ็บ – ตาย อย่าง
ยับเยิน

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

ปราบมาร ภาค ๔

เนื้อหาของหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๔” มีอะไรบ้าง? นี่คือประเด็นของหนังสือเล่มนี้ ก่อนที่จะทราบเรื่องราวของปราบมารภาค ๔ ต้องทราบก่อนว่า ปราบมารเล่มก่อน ๆ นั้น มีเรื่องราวอะไรบ้าง? ขอสรุปผลงานปราบมารต่าง ๆ ให้ทราบก่อน ดังนี้

ผลงานปราบมารภาค ๑

๑. การเดินวิชาเพื่อไปให้สุดนิพพาน
๒. การพิจารณาทุกตฤมิ เป็นภูมิที่มารเขาทำขึ้นไว้ทรมานพวกเรา พิเคราะห์เสร็จไปแล้ว
๓. การพิจารณาสวรรค์ชั้น ๕ สวรรค์ชั้น ๖ ภาคมารแอบแฝงเข้ามา พิเคราะห์เสร็จไปแล้ว
๔. พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้ใหม่ ทำให้กายธรรมโตขึ้น

เนื้อหาสาระมีอย่างไร? โปรดอ่าน “ปราบมาร ภาค ๑” พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๓๓ หนังสือรุ่นนั้นหมดไปนานแล้ว บัดนี้ สำนักพิมพ์เสียงเชียงใหม่ ได้พิมพ์ขึ้นใหม่ โปรดติดต่อ สำนักพิมพ์เสียงเชียงใหม่

ผลงานปราบมาร ภาค ๒

๑. ดับตัวละครสำคัญที่หลงพ้อต้องการ
๒. นิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์
๓. การเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม
๔. ธาตุธรรมประกาศวันเอกราช คือ วันที่ ๒๗ ธันวาคมของทุกปี เป็นวันเอกราชของธาตุธรรมภาคขาว
๕. การสร้างภพนิพพาน สร้างภพทิพย์ สร้างภพพรหม สร้างภพอรูปพรหม

เนื้อหาสาระมีอย่างไร? โปรดอ่าน “ปราบมาร ภาค ๒” พิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๓๖ โปรดติดต่อ สำนักพิมพ์เสียงเชียงใหม่

ผลงานปราบมาร ภาค ๓

๑. นิพพานกายธรรมมีกายมนุษย์อย่างแท้จริงของพระองค์แล้ว
๒. พบพระพุทธเจ้าจักรพรรดิภาคปราบจำนวนมาก ที่มารเอาไปกักกันไว้ในเหตุละเอียด ซึ่งไม่ใช่ขอบขันทสีมาของนิพพาน
๓. พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็นและจักรพรรดิภาคปราบจำนวนมาก ที่มารเองไปกักกันหลบซ่อนไว้ในเหตุละเอียด ซึ่งไม่ใช่ขอบขันทสีมาของนิพพาน

เนื้อหาสาระมีอย่างไร? โปรดอ่าน “ปราบมาร ภาค ๓” ซึ่ง สำนักพิมพ์เสียงเชียงใหม่ พิมพ์เมื่อปี

ผลงานปราบมาร ภาค ๔

ถือว่าเป็นฉบับเฉพาะกาล เพราะท่านผู้สนใจเรียกร้องให้พิมพ์เรื่องปราบมารภาค ๔ อย่างเร็วทันด่วน เนื่องจากได้อ่าน “ปราบมาร ภาค ๓” แล้ว มีความสนใจที่จะอ่านปราบมาร ภาค ๔ ต่อไป ได้ชี้แจงต่อท่านที่สนใจไปแล้ว ไม่อาจจัดให้ตามที่ท่านต้องการได้ เนื่องจากงานปราบมารต้องใช้เวลาเดินวิชาระยะยาว จึงจะได้ข้อมูลและข้อมูลทั้งปวงนั้น จะต้องจดบันทึกไว้อย่างเป็นหลักฐาน ต่อเมื่อเวลาผ่านไป ๒-๓ ปี จึงนำข้อมูลเหล่านั้นมาเรียบเรียงเป็นเรื่องราว จึงจะได้หนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่ง

การได้ข้อมูลหรือการได้ความรู้แต่ละอย่างไม่ง่าย ยากไปหมดทุกอย่าง **ต้องบากบั่นเดินวิชา ต้องมีความอดทน ต้องอุทิศชีวิต** จึงจะทำได้ การจะรู้จะเห็นอะไรแต่ละอย่างมันยากไปหมด ใช่ว่าจะเขียนอะไร? ก็เปิดตำราคัดลอกออกมา งานปราบมารนี้ไม่มีตำรา ไม่มีหนังสือค้นคว้า ไม่มีหนังสืออุเทศก์ ถามความรู้จากใครไม่ได้ทั้งนั้น ไม่มีที่ปรึกษา ไม่มีเพื่อนคู่คิด เข้าธรรมกายแล้วก็ต้องไปให้สุดนิพพานกายธรรม และไปให้สุดนิพพานเป็น รวบรวมเป็น ๑ จากนั้นก็ต่อรู้ต่อญาณทัสสนะกับพระพุทธรองค์ คำนวณกันไป เห็นกันไป รู้กันไป พบมารก็ทำวิชาดับ ได้รู้เห็นอะไรก็บันทึกความรู้ไว้ และได้ผลงานอะไรก็บันทึกไว้ เมื่อถึงเวลาอันสมควรแล้ว จึงนำเรื่องราวทั้งปวงนั้น มาเรียบเรียงเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง ดังที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้

ดังนั้น จึงไม่อาจพิมพ์ปราบมารภาค ๔ เสนอตามที่ท่านต้องการได้ เพราะหนังสือปราบมาร ภาค ๓ พิมพ์เมื่อปี ๒๕๓๙ นี้เอง ไม่มีความรู้ใหม่มาเสนอ แต่พอนำสมุดบันทึกมาเปิดดู ปรากฏว่าข้อมูลที่บันทึกไว้มีพอสมควรทีเดียว ที่เป็นเช่นนี้เพราะข้าพเจ้าเกษียณราชการแล้ว มีเวลาทำวิชามากกว่าตอนที่รับราชการ สมุดบันทึกขณะนี้เป็นเล่มที่ ๒๔ เป็นสมุดเบอร์ ๒ เล่มหนึ่งมี ๑๐๐ กว่าหน้า ครั้นเปิดพลิกข้อมูลดูแล้ว ปรากฏว่ามีน้ำมากกว่าเนื้อ คือสาระมีน้อย แต่ส่วนประกอบคือ พลความีมาก จึงลองเรียบเรียงดูเป็นหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๔” เล่มเฉพาะกาล เพื่อฉลองศรัทธาต่อท่านที่สนใจวิชาธรรมกายขั้นสูง

อีกเหตุผลหนึ่ง ก็คือ หลักอริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค นั้น มาคิดวาระหว่างที่รับราชการก็ได้รับใช้ธาตุธรรมท่านมา ถึงกับเขียนหนังสือปราบมารได้ ๓ ภาค บัดนี้เราพ้นหน้าที่ราชการแล้ว เอาอีกภาคหนึ่งไม่ได้หรือ? จะได้เป็น ๔ ภาค เพื่อจะได้เข้าสู่ตรอริยสัจ ๔ เราจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือเปล่า? เราก็อทราบไม่ได้ เพราะงานปราบมารนั้น ไม่มีความแน่นอน เราปราบเขา เขาก็ปราบเรา เราเล่นงานเขา เขาก็เล่นงานเรา เป็นการสาดน้ำเข้าหากัน สงครามรบกันในธาตุในธรรมไม่มีการยุติสงคราม ไม่มีกติกา ไม่มีวันยุติศึก เราจะมีชีวิตรับใช้ธาตุธรรมได้แค่ไหน? เราไม่ทราบ วันนี้คือวันที่ข้าพเจ้ามีลมหายใจอยู่ หากทำหนังสือปราบมารภาค ๔ ให้เสร็จ แล้วนำไปถวายธาตุธรรมท่านพิจารณา เป็นเรื่องที่เราคควรทำ อีกเหตุผลหนึ่งเป็นเหตุผลส่วนตัว ซึ่งท่านทั้งหลายไม่รู้เห็นด้วย แต่ข้าพเจ้ารู้เห็น เรื่องนั้นก็คือ ผู้ใหญ่ในธาตุในธรรมทรงรับสั่งให้เขียนเรื่องของพระองค์ นั่นคือ ต้นนิพพานเป็น (ผู้ปกครองใหญ่ นิพพานเป็น) และต้นใหญ่ (ผู้ปกครองใหญ่ นิพพานกายธรรม) ทรงรับสั่งว่า “หนังสือของศึกษาฯ นิพพานท่านอ่าน ไม่มีเรื่องราวของข้าบ่างหรือ?” เคย

เขียนแต่ไม่เขียนมาก เพราะเราไม่กล้า เนื่องด้วยทรงเป็นผู้ปกครองสูงสุด เราจะกล้าได้อย่างไร! แค่นี้เราก็ตัวสันแล้ว ทรงรับสั่งว่า “เขียนไปเถิด รู้เห็นอย่างไร ก็เขียนไปตามนั้น” ทรงอนุญาตและทรงอภัยไม่ถือโทษ “ศึกษา เขียนหนังสืออ่าน ไหนลองเขียนถึงข้าบ้างไม่ได้หรือ?” ทรงรับสั่งอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็มีมือเท้าสันเขียนถึงหลวงพ่อก็ได้ เพราะหลวงพ่อก็คืออาจารย์เกินเลยบ้างหลวงพ่อก็ไม่ว่า แต่การเขียนถึงผู้ใหญ่ในชาติในธรรม เราไม่รู้จะเขียนอย่างไร?

หลักสูตรใน “ปราบมาร ภาค ๔” จะเป็นดังนี้

๑. หลวงพ่อพูดถึงมารไว้อย่างไร? ค้นได้จาก หนังสือ “มรดกธรรมของหลวงพ่อดอกน้ำ” ในโอกาสฉลองสุพรรณบัฏสมเด็จพะมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญโญ ป.ธ.๙) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ คือเทศน์ของหลวงพ่อกัน ๖๒ กัณฑ์ คัดแต่กัณฑ์เทศน์ที่หลวงพ่อพูดถึงเรื่องมารโดยเฉพาะ ว่าหลวงพ่อพูดถึงเรื่องมารไว้อย่างไรบ้าง? นี่คือหลักฐานที่เป็นหนังสือที่เราหาได้ ส่วนคำบอกเล่าจากศิษย์ที่เกี่ยวกับเรื่องปราบมารนั้น ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวไว้แล้วในหนังสือปราบมารภาคอื่น ท่านที่เล่าคือ แม่ชีถนอม อาสวีย์ ซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวไว้พอสมควรแล้ว คราวนี้เรามาศึกษาความรู้ที่หลวงพ่อบอกท่านเทศน์บ้าง

๒. บันทึกความรู้เรื่องมารของหลวงปู่ชัว โสภาโส ซึ่งหลวงปู่ได้เขียนไว้ คัดมาเป็นบางส่วนเท่านั้น ข้อมูลนี้ได้จากหนังสือ ทางมรรค ผล นิพพาน ซึ่งทางวัดปากน้ำจัดพิมพ์เมื่อ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๒๕ ด้วยเห็นว่าความรู้ของหลวงปู่ตรงกับที่ข้าพเจ้าได้พบเห็น หลวงปู่มีประวัติดีเด่นที่มีความเพียรอดเยี่ยมในการศึกษาวิชาธรรมกาย นอกจากประพฤติวินัยเคร่งครัดแล้ว ยังทุ่มเทชีวิตทั้งชีวิตเพื่อเรียนวิชาธรรมกายสถานเดียว ไม่แบ่งใจไปเล่าเรียนอย่างอื่นเลย ค้นคว้าวิชาธรรมกายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

๓. ความรู้ปราบมารที่ข้าพเจ้าทำมาแต่ต้น ควรนำความรู้ใดมาสรุปย่อได้บ้าง เพราะได้ทำวิชาปราบมารมาถึงขั้นนี้แล้ว ความรู้ใดที่ควรกล่าว ก็คงกล่าวในปราบมาร ภาค ๔ นี้ เรื่องใดที่เห็นว่ายังไม่ถึงเวลา ก็คงดไว้ก่อน โปรดทำความเข้าใจให้ตรงกันว่า **ความรู้เรื่องมารนี้ไม่มีกล่าวในพระไตรปิฎก เพราะมารเขาปิดมาตลอด เขาไม่ต้องการให้ใครรู้** แต่เดิมมีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก ต่อมาการรวบรวมพระไตรปิฎกทำไม่ครบถ้วน เพราะมารเขามาดลใจอาจารย์ผู้รวบรวม ทำให้หลงลืม ทำให้นึกไม่ถึง แล้วความรู้นั้นก็ค่อยๆ หายไป จนแทบไม่มีอะไรเหลือ **หนังสือปราบมารแท้ ๆ ยังไม่เคยปรากฏแก่โลกมาก่อน เพราะมารเขาห้ามไว้! ข้าพเจ้ามีเจตนาเอาชนะ จึงกล้าพิมพ์หนังสืออย่างนี้ให้ปรากฏแก่โลก เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง** ควรที่ผู้มีบารมีธรรมจะต้องศึกษาค้นคว้าอย่างเอาใจใส่ ไปปล่อยให้มารมันมาข่มเหงพวกเรายู้อย่างไร? ทำไมพวกเราไม่ไปตอบโต้? ทำไมพวกเราไม่เรียนรู้? ทำไมพวกเราไม่ค้นคว้า? ควรที่เราจะแสวงหาวิชา แก่โรคให้ได้ สอนให้เจ็บคม ถึงจะทำได้ไม่มาก แต่ควรจะมีพยานรู้เห็นบ้าง กลับไม่สนใจ การไม่มีข้อมูลบ่งชี้ว่าวิชาธรรมกายกำจัดทุกข์ กำจัดภัย กำจัดโรคได้ เพียงแค่นี้ก็ทำไม่ได้ แล้วเราจะไปขึ้นหลักสูตรปราบมารกันได้อย่างไร?

- เมื่อกล่าวถึงเรื่องที่สมควรแล้ว ต่อมาก็ถึงเรื่องข้อมูลที่ได้จากการทำวิชาปราบมาร หลังจากที่เราพิมพ์หนังสือปราบมาร ภาค ๓ ไปแล้ว มีข้อมูลเพิ่มเติมอะไรอีกบ้าง? เป็นเรื่องที่เราต้องติดตาม

- คราวนี้ เรามาดูความก้าวหน้าของจักรพรรดิสำคัญคือ **“ตริภพ”** และ **“หยกชมพู”** ท่านมีความก้าวหน้าไปมากแล้ว ชาติธรรมท่านจับตามานานแล้ว ความชอบในการปราบมารของพระองค์มีความก้าวหน้ามาเป็นลำดับ บารมีเพิ่มพูนขึ้นมาเรื่อย ๆ เมื่อบารมีเข้าเกณฑ์แล้ว ชาติธรรมท่านให้โอกาสทันที สถาปนาจักรพรรดิทั้ง ๒ ให้โตขึ้นมาอีก ส่วน **“ตันปราบ”** นั้น ทรงเป็นจอมทัพผู้เกรียงไกรอยู่แล้ว มีแต่จะเกรียงไกรเรื่อยไป หากไม่มี **“ตันปราบ”** เพียงองค์เดียว เราพูดอะไรไม่ออกทั้งนั้น กรณีที่พระองค์มารับงานต่อจากหลวงพ่อบ้าง เป็นภาระหนักยิ่งกว่าภูผาทับหน้าอก งานปราบมารที่มีมาแล้วในอดีต พระองค์ทรงทราบเป็นอย่างดี มีรสเปรี้ยวหวานมันเค็มแค่ไหน ? พระองค์ทราบชัดแล้ว แต่การที่มารับหน้าที่ต่อจากหลวงพ่อบ้าง เรื่องเล็กน้อยเสียแล้ว กลายเป็นเรื่องใหญ่โตไป พระองค์ทรงรับหน้าที่ปกครองทั้งปวง ทั้งภาคนิพพานและภาคภพ ๓ เป็นความรับผิดชอบของพระองค์ทั้งหมด อยู่ในวินิจฉัยพิจารณาของพระองค์ทั้งหมด โดยมีตริภพและหยกชมพูเป็นคู่คิด ดังนั้นเราท่านหากไม่รู้จัก **“ตันปราบ”** แปลว่า เราอาภัพเหลือเกิน เราไม่รู้จักผู้ปกครองของเรา เราไม่รู้จักนายของเรา แปลว่า เราขาดประโยชน์อันพึงมีพึงได้ เสียประโยชน์ที่จะมีที่จะได้ ไม่ว่าใครจะเกิด? ไม่ว่าใครจะตาย? ไม่ว่าเขาจะไปอยู่สวรรค์ชั้นไหน? อยู่ในความดูแลของพระองค์ทั้งหมด พระองค์ต้องวินิจฉัยชี้ขาด อะไรควรหรือไม่ควรอย่างไร? อยู่ในความรับผิดชอบของพระองค์ทั้งนั้น ใครสร้างบารมีอะไร? ใครเป็นวิชาแค่ไหน? ใครไปอยู่ที่ไหน? อยู่ในพระเนตรพระกรรณของพระองค์ทั้งนั้น บางทีมีการลงโทษใครที่เดินวิชาต่อตีนโจร พระองค์ก็ต้องสั่งลงโทษ แม้ในนิพพานจะพิจารณาอะไร? ตันปราบต้องให้ความเห็นชอบด้วยทุกเรื่อง ข้าพเจ้ามีส่วนรู้เห็น จึงนำมากล่าวไว้ ทุกท่านต้องรู้จักพระองค์ หากเราไม่รู้จัก ก็แปลว่า เราไม่รู้เรื่องอะไรกับเขาเลย น่าสงสารมาก

การที่เราได้เห็นตามที่บรรยายนี้ เกิดจากการทำวิชาปราบมาร ซึ่งเป็นวิถีทางของวิชาธรรมกายชั้นสูง จะต้องไปรู้เห็นกันหมด นี่คือเรื่องสำคัญของธรรมภาคขาวภาคปราบ เราท่านต้องรู้ให้ได้ หากเราไม่รู้ได้ ก็ไม่รู้จักสร้างบารมีไปทำไม? เราไม่รู้จักแม่ทัพของเรา แล้วเราจะรบได้อย่างไร? เพราะการรบจะต้องฟังแม่ทัพสั่ง เราต้องไปกับแม่ทัพ

ดังนั้น วันที่ ๒๗ ธันวาคมของทุกปี เป็นวันสำคัญของชาติธรรม คือ เป็น **“วันเอกราช”** ตามเรื่องราวที่กล่าวแล้ว ในเล่ม “ปราบมาร ภาค ๒” เราต้องทำบุญใส่บาตร เจริญภาวนา รักษาศีล ถวายกุศลแก่ **“ตันปราบ”** ก็เป็นเรื่องที่เราต้องทำ **ไม่แนะนำให้นุชาข้าวพระ เพราะท่านทำไม่ถึง ควรเลิกวิชานุชาข้าวพระกันเสียแต่วันนี้** เพราะไม่ถึงนิพพาน แม้ท่านอ้างว่า เรียนมานาน เรียนมาก่อนใคร แต่ท่านทำไม่ถึง! จึงไปตีแกลมาร เป็นการไปให้กำลังมารโดยที่เราไม่รู้ เราอยากได้บารมี ควรไปสนใจเรื่องอื่นดีกว่า แต่เดิมข้าพเจ้าเคยทำมากับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น เราก็ทำตามอาจารย์ของเรา แต่กาลต่อมานานปราบมารไปถึง

จุดหนึ่ง จึงได้รู้ว่าที่เราทำไปนั้นไม่ถึง **กว่าจะรู้เรื่องก็ ต้องปราบกันหลายปี ไม่ใช่จะรู้ได้ง่าย ๆ** ก็ได้แต่เสนอแนะเท่านั้น ที่กล่าวนี้เป็นเรื่องของความรู้ ความรู้ใดที่ถูกต้องก็ขอให้คงไว้ หากความรู้ใดผิดพลาดไป ก็ควรจะแก้ไขให้ถูกต้องมากขึ้น เป็นเจตนาดีของผู้เขียนเช่นนั้น ไม่มีเจตนาอื่น

ต่อไปนี้เป็นเนื้อหาสาระของ “ปราบมาร ภาค ๔” ขอเชิญท่านทั้งปวงอ่านโดยบันทึกเกิด ขอให้ท่านอ่านให้จบเล่ม ขอให้ท่านอ่านโดยพิจารณา เพราะเป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง ไม่ใช่เรื่องง่าย **กว่าผู้เขียนจะรวบรวมเป็นเล่มได้ ต้องใช้เวลาอันคว่ายาวนาน ต้องฟันฝ่า ต้องบากบั่น ต้องต่อสู้ ต้องอดทน เป็นความรู้ที่หาที่ใดไม่ได้อีกแล้ว** ไม่มีวิทยาลัยในโลกใดที่สอนได้ ไม่มีใครจะนำความรู้แบบนี้มาเล่าให้เราฟังได้ เป็นบุญของท่านแล้วที่ได้รู้ได้ทราบเรื่องลึกซึ้งอย่างนี้ เพื่อให้เรื่องราวติดต่อกัน เพื่อให้ความรู้สัมพันธ์กัน โปรดอ่านเล่ม ปราบมาร ภาค ๑-๒-๓ ประกอบด้วย มีอะไรข้องใจ โปรดถามข้าพเจ้าได้เสมอ ข้าพเจ้าต้อนรับเสมอ

เรื่องคุณค่าของวิชาธรรมกายนั้น

วิชานี้เป็นสื่อให้เราไปเห็นได้ทุกอย่าง

จะเอาวิชานี้ไปปราบมารก็ได้ หลวงพ่อพูดว่า

“เกิดมาเราพบวิชานี้ เราจะต้องรู้ อย่าง
อื่นสู้ไม่ได้ทั้งนั้น เราจะหันสู้ด้วยวิชานี้กันสุด
ฤทธิ์สุดเดช เอาให้ถึงหมดแก่ หมดเจ็บ หมด
ตายของพญามารให้ได้ ให้พญามารแพ้ให้ได้
พญามารแพ้เด็ดขาดเมื่อไร เวลานั้นหมด
ทุกข์ในโลก”

หลวงพ่อวัดปากน้ำ

ภาคความรู้ทั่วไป

✦ การรบบมาถึงตรงนี้ เกิดอะไรขึ้นแก่ข้าพเจ้า?

มารเอาพระพุทธรูปของเราไป ทั้งนิพพานเป็นและนิพพานกายธรรม จำนวนพระพุทธรูปเจ้านิพพาน เป็นมีจำนวน ๔ อสงไขย ตามที่ตั้นนิพพานเป็นทรงบอก ส่วนจำนวนนิพพานกายธรรมไม่ทราบว่ามีจำนวนเท่าไร? ข้อมูลที่บันทึกไว้จดบ้าง ไม่จดบ้าง บอกได้แต่ว่ามากมายเหลือเกิน นี่คือข้อมูลหนึ่ง

มารเอาจักรพรรดิสำคัญของเราไป ไม่รู้ว่าเท่าไรต่อเท่าไร? มากมายเหลือเกิน

มารมาระเบิดบารมีไปจากพระพุทธรูปองค์ ระเบิดเอาไปจากจักรพรรดิ จากทิพย์ – พรหม – อรูปพรหม และจากมนุษย์โลก ไม่รู้ว่าเท่าไรต่อเท่าไร? มากมายนัก

“ แปลว่า งานปราบมารมาถึงขั้นติดตามตามทรัพย์สิน เงินทอง ผู้คนที่มารมาลักขโมยไปกลับคืนได้หมด ”

ผลที่เกิดแก่ข้าพเจ้าคือ ไม่ว่าจะไปนิพพานใด พระพุทธรูปองค์ทรงยกย่องสรรเสริญ พุทธเป็นเสียงเดียวกันหมด มาทางจักรพรรดิ ท่านก็ยกย่องสรรเสริญ มาทางทิพย์ – พรหม – อรูปพรหมบ้าง ได้ยินแต่ยกย่องสรรเสริญกันทั่ว เราได้ยินเข้าเราก็ตื่นใจ อีกใจหนึ่งก็คิดว่า คำชมทั้งปวงนั้นเป็นยาหอม หลอกให้เราปราบมาร งานปราบมารยังไม่เสร็จแค่นี้ ยังมีต่อไป

ค่าของชีวิตอยู่ตรงนี้ เกิดมาเป็นนายการุณย์ บุญมานุช ก็ต้องถูกบังคับให้ทำงานอย่างนี้ งานได้เงินเราไม่ได้ทำ ดวงของเราเจอแต่งานอันตราย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านที่เป็นธรรมกายทำงานอย่างนี้ อยากให้ท่านไปตั้งในธาตุในธรรมบ้าง ข้าพเจ้างัดมามากแล้ว ขอให้ท่านไปตั้งแทนบ้าง ข้าพเจ้าไม่ยักดั่งเลย แต่มันดั่งเอง **การดั่งในมนุษย์โลก เป็นการดั่งไม่จริง เพราะดั่งในหมู่ผู้มีกิเลส จะไปเชื่ออะไรได้** เพราะเป็นความคิดของคนมีกิเลส เราจะไปยึดมั่นได้อย่างไร ! จิตใจของคนมีกิเลสขึ้นลงไปตามอากาศ เราไปยึดมั่นถือมั่นไม่ได้

ข้าพเจ้ากล่าวเสมอว่า ข้าพเจ้ายอมแพ้ทุกคน ไม่ว่าใคร ! ข้าพเจ้ายอมแพ้ อย่างเก่งกับข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าแพ้แล้ว ใครจะว่าอะไร ! ข้าพเจ้ายอมแพ้ ยอมแพ้ทุกรูปแบบ แต่ข้าพเจ้าจะไปเก่งกับมาร ข้าพเจ้าไม่ยอมแพ้มาร ข้าพเจ้าขอสู้มารอย่างสุดฤทธิ์สุดเดช ขึ้นชื่อว่ามารแล้ว จงเรียงหน้าเข้ามาเถิด ข้าพเจ้าไม่ถอยเลย อย่าให้ข้าพเจ้าติดตามค้นหาเลย ข้าพเจ้าเข้าวิชาธรรมกายติดตามค้นหา ๑๖ ปีแล้ว ยังไปพบมารไม่ทั่วพบแต่ที่หยาบ ๆ มารละเอียดยังพบไม่ทั่ว อยากพบให้ทั่ว จะได้รู้กันเสียที่ว่า ใครจะแพ้ใครจะชนะ

มารเขาสู้ไม่จริง เขาหนีสู้ คือหนีไปอยู่เหตุละเอียด เราตามไม่พบ การติดตามค้นหา ต้องใช้วิชาธรรมกายขั้นสูง แม้เรารวมธาตุธรรมภาคขาวทั้งหมดเป็นหนึ่งแล้ว คำนวณไปเท่าไร ก็ยังไม่พบเขาทั่ว พบแต่บางส่วนเท่านั้น ในส่วนที่เรายังไม่พบ คือมารระดับละเอียด เขาก็เอาระดับละเอียดนั้นมาปกครองเรา โดยที่รู้ญาณของเราไม่เห็นวิชาปกครองของเขา นี่คือปัญหาสำคัญ วิชาก็คิดกันแล้ว ทำแล้วทุกอย่าง แต่ยังไม่พบมารไม่ทั่ว ยังกำจัดมารได้ไม่ทั่ว

เมื่อกำจัดมารได้ไม่หมด ถือว่างานปราบมารยังไม่เสร็จ จะต้องทำต่อไป ถ้ามัวทำอย่างไร? ตอบว่า เดินวิชากันไป ได้วิชาใหม่ก็ใช้วิชาใหม่ วิชาใหม่ยังไม่ได้ก็ใช้วิชาเก่า คั่นคว้าเรื่อยไป เป้าหมายก็คือ เดินวิชาไปค้นหามาร พบแล้วก็กำจัด จนกว่ามารน้อยใหญ่จะถูกเราดับทั้งหมด นี่คือเป้าหมายของงานปราบมาร

✚ ทราบหรือเปล่าว่าเดินวิชาไปแล้วจะได้ผลงานอะไร?

ขอตอบทันทีว่า ไม่ทราบ ! ไม่ทราบอะไรทั้งนั้น เดินวิชาเรื่อยไป แต่บังเอิญไปพบเข้า อย่างกรณีที่เราพบพระพุทธเจ้าที่มารเองตัวไปกักกัน กรณีที่เราพบจักรพรรดิที่มารเอาไปกักกัน และพบดวงบาร์มีที่มารเองไปซ่อนไว้ในเหตุละเอียด การไปเห็นทั้งปวงที่กล่าวนั้น เป็นการบังเอิญทั้งสิ้น เราไม่ทราบล่วงหน้าเลยว่าเราจะพบอะไร? ข้าพเจ้าเดินวิชาไปตามบุญตามกรรม ธาตุธรรมท่านใช้เรา เราก็ทำตามที่ได้ เรื่องก็มีเท่านั้นเอง

เมื่อเราพบเหตุการณ์เช่นนี้ เป็นเรื่องที่เราดกใจมาก ธาตุธรรมท่านก็เฟิงรู้เฟิงทราบพร้อมกับเราเหมือนกัน ธาตุธรรมท่านคิดกันเอง พระพุทธองค์ทรงประชุมกันเอง ให้ความเห็นว่าเป็นงานสำคัญ เป็นงานกอบกู้เอกราช แล้วก็ประชุมใหญ่หมดธาตุหมดธรรม ทรงคำนวณดวงบาร์มีให้เรา เป็นรางวัลแก่เราในฐานะที่บากบั่นอดทนเดินวิชาปราบมาร

เราจึงทราบว่าบาร์มีสำคัญคืออย่างไร? บาร์มีระดับไหน? งานอะไร? ต้องแยกประเด็นให้ออกหน้าทีของเราก็คือ คอยดูความรู้ที่ธาตุธรรมท่านทำ ทำอย่างไร? มีขั้นตอนอย่างไร? ความรู้นี้ยังไม่มีใครรู้เลย แม้เรียนวิชาธรรมกายมาจนหมดอายุขัย ก็ยังไม่รู้เรื่องนี้ ได้แต่ทำตามกันไป ทำตามทีอาจารย์บอกความรู้แท้จริงมีอย่างไร? ไม่มีใครรู้ทั้งนั้น ! ข้าพเจ้าก็เฟิงรู้เห็นตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง แต่ก่อนไม่รู้เรื่องอาจารย์เขาว่าอย่างไรก็ว่าตามเขา ผิดถูกไม่รู้ เขาว่าถูก ก็ถูกด้วย ความรู้ทั้งปวงมาชี้อัดกันในตอนทำปราบมารแทบทั้งนั้น อย่างเรื่องการบูชาข้าวพระที่ข้าพเจ้าเคยทำมา ความชัดเจนมาแจ้งเองในตอนที่ทำวิชาปราบมาร ครั้นทราบแล้ว แต่ก็แก้ไขอะไรไม่ได้ ก็ได้แต่เป็นการรู้เฉพาะตนเท่านั้น แต่ก่อนเราไม่เคยคิดถึงข้อดีข้อเสีย แต่พอข้าพเจ้ามีอายุมากขึ้น และได้มีประสบการณ์ในการทำวิชาปราบมาร ข้อคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นทันที หากสิ่งที่บูชาไปถึงนิพพานจริง เราได้กำไรคือบาร์มี **แต่ถ้าไม่ถึง เราขาดทุน ที่ว่าขาดทุนก็คือ เราไป**

บารุงมารโดยที่เราไม่รู้ เพราะมารเขาช่อนอยู่ในพระพุทธรองค์ และเราก็ไม่รู้ว่ มารมันช่อนอยู่อย่างไรร ความรู้ทางวิชาเรายังละเอียดยศเข้าไม่ได้ จึงจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน

เรื่องนี้ขอพูดพาดพิงด้วยการเปรียบเทียบ เพื่อจะได้เกิดความเข้าใจ ของมีค่าอย่างหนึ่งที่มนุษย์รู้จัก คือ ช้างเผือก เห็นช้างเผือกที่ไหน ! มนุษย์จะต้องคล้องเอามาไว้ในครอบครอง นางช้างก็รู้ว่ามนุษย์รู้ค่าของ ช้างเผือก หากนางรู้ว่าลูกของนางนั้นเผือก นางช้างก็จะหาวิธีพรางตามมนุษย์ ด้วยการไปหาพืชในป่า เอาพืช นั้นมาเคี้ยวแล้วก็ฟันไปทั่วตัวของลูกช้าง เพื่อไม่ให้มนุษย์เห็นความเผือก แต่มนุษย์ฉลาดกว่า เมื่อดู ผิวพรรณไม่ได้และดูสีของขนไม่ได้ ก็ต้องดูลักษณะอื่นประกอบ ที่เราเรียกว่า “ตำราดูลักษณะ” ในที่สุด! มนุษย์ก็คล้องเอาช้างเผือกมาได้ นางช้างจะหาวิธีปิดบังอย่างไร ก็ทำไม่สำเร็จ

กลับมาดูเรื่องพระพุทธเจ้าของเรากับจักรพรรดิบ้าง แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบเรื่องเลย ได้มารู้เห็น ในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง **พระพุทธเจ้าก็ดีและจักรพรรดิก็ดี ไม่ว่าจะไปไหน อยู่ที่ใด? มารเขา จะต้องมาติดกัน ไม่ให้มนุษย์ได้เห็น เขาเข้ามาขัดขวางในทุกรูปแบบ ไม่ให้มนุษย์ได้รู้ได้เห็น** เช่นเดียวกับนางช้างพรางตามมนุษย์ ไม่ให้มนุษย์รู้ว่าลูกของนางเป็นช้างเผือก การที่นางช้างหวงลูกเผือก เพราะนางรู้ว่าลูกเผือกจะนำความสุขสมบูรณ์มาสู่นาง ไม่วันใดก็วันใด นางจึงหวงลูกเผือกยิ่งนัก เช่นเดียวกับมารเหมือนกัน **เขารู้คุณค่าของพระพุทธเจ้า เขารู้คุณค่าของจักรพรรดิ ไม่ว่าจะพระพุทธเจ้า จะอยู่ที่ใด และไม่ว่าจักรพรรดิจะอยู่ที่ใด ย่อมจะเกิดความสมบรูณ์ที่นั่น เขาจะสวมรอยตรงจุดนั้น** โดยที่ใครก็จับไม่ได้ ไล่ไม่ทัน มีการถวายนานที่ใด มารก็ฉวยโอกาสจังหวะนั้น เหมือนโจรที่เชี่ยวชาญคอย ดักจีปล้นเวลาที่เราก่อนเงินจากธนาคาร นั้นเอง แต่การที่มารมาจีปล้นนั้น เป็นการจีปล้นในธาตุในธรรม ยากต่อการเรียนรู้ เพราะมารเขามีวิชาละเอียดกว่าธรรมดาชาว ญาณอย่างเราจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ยากที่จะ พิสูจน์และยากที่จะเรียนรู้ ไม่ใช่เรื่องที่จะรู้เห็นได้ง่ายเลย ข้าพเจ้ารู้เห็นได้ ก็ยกมือไหว้ฟ้าแล้ว ได้แต่สอน ตัวเองว่า ถูกมารต้มเอาแล้ว จงรู้ไว้และจงรู้ไว้ อย่าไปโทษครูอาจารย์ของเราเลย ทำมีเจตนาดี หากไปถึงจริง เราจะได้บุญบานตะไท ถ้าพลาดจะว่อย่างไร? ไม่มีใครคิดกันเลย เข้าคำโบราณที่ว่า “ตะหมูเข้าปากหมา” ทันท **มารเขามีวิธีสวมรอย แต่เราไม่รู้ ที่ไหนรายก็ต้องระวังให้ดี มารเขามีส่วนได้ แต่เราไม่รู้** เขาไม่ ขัดขวางสมบัติ ปลอ่ยให้เรารวยเข้าค่า เงินไหลมาเป็นพายุ มันจะต้องมีเบื้องหน้าเบื้องหลังอะไรเป็นแน่! เรื่องนี้เพิ่งจะเข้าใจในตอนนี้อายุมากนี้เอง มารเขาบังคับได้หมด จะให้เชื่อก็ได้ ไม่เชื่อก็ได้ เขาทำได้ทั้งนั้น จะให้ใครไปใครมา เขาทำได้ทั้งนั้น ได้เห็นเหตุการณ์กรณีปาราชิก ๒ รายที่ผ่านมา หนังสือพิมพ์ทำข่าวอยู่ นานวัน ปรากฏว่าสาวกของผู้ปาราชิกออกมาให้การสนับสนุนจำนวนมาก จนดูไปว่าบ้านเมืองเรานี้ ไม่มีใคร รู้วินัยพระสงฆ์เลยหรือ? เป็นพระมีเมียได้หรือ? เกิดการสับสนในบ้านเมืองเราแล้ว มารเขาบังคับได้ถึงเพียง นี้คือตัวอย่างที่เราเห็นอยู่ ขอให้เรายึดมั่นในความถูกต้องไว้ อย่าเอากำลึงกองหนุนมาว่ากันเลย หากเรา ไม่ยึดถองหนุน มารจะไม่ได้ช่อง

ตามที่บรรยายมานี้ ก็เพื่อให้เกิดข้อคิดแก่ท่านที่เรียนวิชาธรรมกายขั้นสูง **โปรดคิดถึงข้อดีข้อเสีย ในทุกสิ่งที่เราทำ** มารเขามีวิชาสูงกว่าเรามาก เขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม กว่าจะรู้เห็นอะไรได้แต่ละอย่าง ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันทั้งนั้น ความรู้ใดและผลงานใดที่ได้จากการทำวิชาปราบมาร เป็นสิ่งมีค่าเหลือคณานับ แต่ข้าพเจ้าก็บอกได้เท่าที่รู้เห็น บอกได้เท่าที่ไปถึงเท่านั้น ความละเอียดของวิชาในส่วนที่ข้าพเจ้ายังไม่ถึงและที่ยังไม่รู้ไม่เห็น ข้าพเจ้าก็บอกท่านไม่ได้

✦ มีความคิดอย่างไรต่อการที่พระพุทธองค์และจักรพรรดิของเรากลับมาได้?

ทันใดที่ผู้ใหญ่ในธาตุในธรรม คือผู้ปกครองใหญ่ในนิพพานสรุปผลงาน คือต้นใหญ่และต้นนิพพาน เป็นทรงยืนยันทันว่า พระพุทธเจ้าของเราที่มารลักพาตัวไปและจักรพรรดิสำคัญกลับมาได้หมดแล้ว ข้าพเจ้าดีใจถึงกับกินข้าวไม่ลง ปลื้มใจไม่มีอะไรเทียบ เหตุผลที่ดีใจก็คือ การเป็นพระพุทธเจ้าของแต่ละพระองค์ไม่ง่ายเลย สร้างบารมีกันมานับภพนับชาติไม่ถ้วน สุดท้ายจะต้องควักกันย่นตาให้เป็นทาน ต้องยกลูกเมียให้เป็นทาน ต้องให้เขาได้ทุกอย่าง มิฉะนั้นก็เป็นพระพุทธเจ้าไม่ได้ แบบธรรมเนียมการสร้างบารมีของธรรมภาคขาวเป็นอย่างนี้ ในส่วนของจักรพรรดินั้น ก็ต้องอำนวยความสะดวกบริบูรณ์แก่โลกและแก่โพธิสัตว์เรื่อยไป นับชาตินับภพไม่ถ้วนเช่นกัน ชาวโลกที่ถูกศีลถูกระบบท่านช่วย โพธิสัตว์ที่ถูกศีลถูกระบบท่านช่วย ช่วยสารพัดเรื่อง สร้างบารมีมากกว่าพระพุทธเจ้า บารมีไม่มากกว่าพระพุทธเจ้าก็ดูแลพระพุทธเจ้าไม่ได้ เข้าเกณฑ์นี้จึงจะเป็นจักรพรรดิได้

บัดนี้ พระพุทธองค์มีทุกข์หนัก มารมาข่มเหงรังแกถึงขนาดเอาตัวของพระองค์ไปได้ เอาไปกักกันไม่ให้รวมหมู่รวมพวก บ้างก็เอาไปทรมาน สารพัดที่มารจะทำกับพระองค์ การที่เราจะไปพบพระพุทธองค์ในที่ตกยากเช่นนั้น รมกับมารจนในที่สุดเราได้รับพระองค์กลับคืนมาได้หมดเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าดีใจ ถือว่าเป็นบุญใหญ่เป็นบารมีใหญ่ พระองค์รับสั่งว่า พระองค์หมดอนาคตแล้ว การพันทุกข์คราวนี้เหมือนได้เกิดใหม่

คราวนี้ก็เป็นขั้นตอนการทบทวนความรู้กันใหม่ เราแพ้เขาด้วยความรู้ใด? จะแก้ตัวกันอย่างไร? จะทำวิชากันอย่างไร? เพื่อให้เราชนะมารให้ได้ เรื่องก็มีเท่านี้ เป็นเรื่องของนิพพานที่จะต้องคิดปรับปรุงกันแล้ว

กล่าวถึงจักรพรรดิ ท่านไม่กลับไปนิพพาน มาอยู่กับ “ต้นปราบ” ทั้งหมด ไม่รู้ที่หมื่นก็พันองสงไชยแล้ว ดวงกายสิทธิ์อันเป็นดวงของ “ตรีภพ” มีขนาดโตไม่เท่าไร เหตุใดจักรพรรดิน้อยใหญ่อยู่ได้หมด? ข้าพเจ้าก็ไม่มีความรู้ แต่ว่าใครจะมีบารมีเท่าไร? ใครจะใหญ่ใครจะโต? ใครจะมีความรู้อะไร? ใครเก่งใครไม่เก่งอะไร? ใครรู้มากรู้หน่อย? ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่ทราบก็คือ เดินวิชาให้ตรงกันหมด ทำวิชาอะไรก็ทำไป แต่วิชาตรงกันหมด วิชาอะไรก็ตรงกันหมด วันนี้เดินวิชาหยาบก็หยาบตรงกันหมด วันใดเดินวิชาโลดโผนก็โลดโผนตรงกันหมด นี่คือ ข้อสังเกตที่ข้าพเจ้าทราบ มีเรื่องเดียวที่ข้าพเจ้าไม่ชอบ คือข้าพเจ้าต้องทำวิชาทุกวัน เว้นไม่ได้ เป็นข้อบังคับ เพราะพระองค์จะต้องอาศัยกายมนุษย์ของข้าพเจ้าเป็น

ฐานทัพ กายมนุษย์ของข้าพเจ้าเป็นป้อมปราการ พอเดินวิชาไปถึงนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็นนิพพานทั้งหมดเอากายมนุษย์ของเราเป็นฐานทัพอีก คราวนี้จะเดินรู้เดินญาณไปไหนก็ว่ากันไป **จึงได้รู้ว่า กายมนุษย์ของเราที่สำคัญที่สุด ไม่ว่ากายใดต้องใช้กายมนุษย์เป็นปราการ** ถ้าไม่มีกายมนุษย์ของเรารองรับ การรบกระทำไม่ได้ทีเดียว กายอื่นเปราะบาง กระแทกกับมารก็แพ้เขา แต่ช่วยได้ในเรื่องรู้และญาณ การละลายมารจะต้องเอากายมนุษย์ไปดับ กายอื่นไม่มั่นคงเท่ากายมนุษย์ การที่เรามาเกิดในโลก วัตถุประสงค์สำคัญก็คือให้มีกายมนุษย์ ก็เพื่อจะเอากายมนุษย์ไปสู่สาร นั่นเอง

ขอสรุปว่า การที่พระพุทธองค์และจักรพรรดิกลับมาได้ ข้าพเจ้าดีใจ แต่ดีใจได้ไม่นาน ด้วยใจของเราไปประหวัดถึงคำกล่าวของหลวงพ่ หลวงพ่อท่านพูดแก่ข้าพเจ้า ๒ ประโยค ข้าพเจ้าจำได้ คือ

(๑.) ถ้าศึกษา ดับมารไม่หมด มีหวังได้กลับมาเที่ยวในโลกมนุษย์อีก หมายความว่า ถ้าปราบมารคราวนี้ ยังดับมารไม่หมด ชาติธรรมท่านให้มาเกิดใหม่ ให้มาปราบมารต่อนั่นเอง

(๒.) ศึกษา ดับมาร ต้องดับให้หมด อย่าให้เหลือเศษ ในส่วนที่เรายังดับไม่หมดนั้น มารจะเอาส่วนนั้นมาปกครอง คราวนี้เราจะทำอะไรไม่ได้ทีเดียว

เราก็มานึกถึงพระพุทธองค์และจักรพรรดิที่เราไปติดตามกลับมาได้นั้น หากเราดับมารที่ละเอียดได้ไม่หมด มันจะกลับมาเอาพระพุทธเจ้าและจักรพรรดิของเรากลับไปอีกหรือเปล่า? ขณะนี้เราก็อายุมากแล้วจะตายเมื่อไรเราก็ไม่รู้ ขณะนี้เรายังมีกายมนุษย์อยู่ เรากียังดูแลพระองค์ไว้ได้ ยังปกป้องพระองค์ได้ หากเราตายไป อนาคตของพระองค์จะเป็นอย่างไร? เราก็ตกเหตุการณ์ไม่ได้ **ไม่ว่านิพพานใดและไม่ว่าจักรพรรดิใด ไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าตายทั้งนั้น ความหวังทั้งปวงอยู่ที่ข้าพเจ้าผู้เดียว** ข้าพเจ้าทราบเป็นอันดี ปีนี้ข้าพเจ้าดวงดีขึ้น เพราะมีหลายคนเห็นความสำคัญในตัวข้าพเจ้า ต่างก็ส่งอาหารบำรุงไปให้ บางท่านส่งเงินไปให้ บอกว่า “สิ้นเปลืองเท่าไรไม่ว่า ขอแต่ให้ลูกการุณย์ บุญมานุช มีชีวิตอยู่คู่โลก เพื่อจะได้ประลองยุทธ์กับมารต่อไป หากลูกการุณย์ บุญมานุช ตายไป พวกผมจะไปอ่านหนังสือปราบมารได้ที่ไหน? ”

เลิกพูดเรื่องความตายกันได้แล้ว เพราะเป็นการกระทบกระเทือนพระทัยผู้ใหญ่ในชาติในธรรมของเรา คิดถึงต้นนิพพานเป็น คิดถึงต้นใหญ่ คิดถึงหลวงพ่ จะเสียพระทัยขนาดไหน? คิดถึงพระพุทธองค์ทั้งปวง ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น ต้องเสียพระทัยอย่างใหญ่หลวง จักรพรรดิทั้งปวงก็ต้องเสียพระทัยไปด้วยกัน เพื่อเป็นการรักษาพระทัยของพระองค์ทั้งหมด ข้าพเจ้าต้องไม่ตาย ข้าพเจ้าไม่เคยปรารถนาอายุมากให้พระองค์ฟังเลย ไปปรารถนาว่าเราอายุมากแล้ว เท่ากับเอาเข็มไปแทงพระทัยทีเดียว อย่าพูดอย่ากล่าวเป็นอันขาดทีเดียว

ในขณะนี้ ข้าพเจ้ามีสถานภาพเหมือนนักมวยคนหนึ่ง ตอนเย็นต้องออกไปวิ่ง บริหารร่างกาย ยกน้ำหนัก แล้วกลับบ้าน พักผ่อนครู่หนึ่ง แล้วก็เดินวิชาการกับมาต่อไป กายมนุษย์มีสุขภาพดี ทำให้พระองค์ดีพระทัยไปด้วย

ดังนั้น การที่ท่านทั้งหลายให้การอุปการะแก่ข้าพเจ้า ก็คือ ท่านได้บารมีปราบมารไปกับข้าพเจ้าด้วย **ท่านช่วยข้าพเจ้า ก็คือ ท่านช่วยธาตุธรรม ท่านช่วยพระพุทธองค์ ท่านช่วยจักรพรรดินั่นเอง** ท่านทำวิชาไม่ได้ แต่ท่านช่วยอย่างอื่น ท่านทำถูกแล้ว การเงินที่ข้าพเจ้าได้ ไม่ว่าใครส่งไป พอข้าพเจ้าเข้านิพพาน มักจะถามข้าพเจ้าว่า “วันนี้ได้เงินหรือ?” ก็ตอบว่าคนนั้นส่งไปให้ คนนี้ส่งไปให้ **นิพพานใดถามหมายความว่า นิพพานนั้นจัดหาให้** คือ พระองค์จะลงมาเอง แล้วเดินสมบัติแก่ใคร? แล้วคนนั้นจะนึกถึงข้าพเจ้าทันที แล้วก็จะส่งเงินไปให้ นี่คือ พระพุทธเจ้าทรงหาเงินให้ข้าพเจ้าใช้ นั่นเอง

ข้าพเจ้าได้เงินแล้ว เกิดความไม่สบายใจอีก เกรงใจข้าวของเงิน ไปบอกแก่ธาตุธรรมท่านว่า ไม่สบายใจที่เขาให้เงิน ธาตุธรรมท่านกล่าวว่า “จะเอาอย่างไรกันแน่? เวลาไม่มีเงินก็มาขอกับข้า แต่พอใครเขาให้เงิน กลับเกิดความไม่สบายใจ จะเอาอย่างไรกันแน่?” ธาตุธรรมท่านว่าข้าพเจ้าเรื่องนี้บ่อย ๆ

นี่ก็เล่าให้ฟังอย่างเปิดใจ

วันใดที่ข้าพเจ้าได้เงิน พอเราเข้านิพพาน จะเห็นพระพุทธองค์ดีพระทัยผิดปกติ ทรงดีพระทัยว่า ข้าพเจ้ามีเงินใช้ แล้วจะทำให้งานปราบมารดำเนินไปเป็นปกติ นั่นเอง หากเราเอาใจไปประหวัดกับเรื่องการเงินการทอง เอาใจไปยุ่งกับเรื่องครอบครัว ก็จะทำวิชาไม่ได้ วิชาไม่ก้าวหน้า พระพุทธองค์จึงต้องช่วยและจักรพรรดิท่านก็ช่วย แต่การช่วยนั้นทำเท่าที่ได้เท่านั้น เพราะมารเขาต่อต้านเต็มที่ เขาขัดขวางสมบัติเราเต็มที่ เขาระเบิดเราเต็มที่ เขาไม่ต้องการให้เรา มีกินมีใช้ เมื่อเราขาดเสบียงคลังแล้ว เราจะแพ้ไปเอง **ข้าพเจ้าจะได้อะไรแต่ละอย่างดูมันยากไปหมด** ไม่เหมือนคนอื่นที่เขารวยเขารวยเย็น หน้าที่ของเราก็คืออดทนเข้าไว้ ทนอดทนเข้าไว้ **ต้องคิดว่าเอกราชของธาตุธรรมอยู่เหนือสิ่งอื่นใด** อย่าหลงเงิน อย่าหลงชื่อเสียง อย่าหลงคำ ยกยอ

นี่คือวิถีชีวิตของคนปราบมาร ตามที่กล่าวนี้เรียกว่าเปิดใจกันแล้ว

หากเราไม่สละชีวิตอย่างนี้ แล้วใครเล่าที่จะสละ การที่ธาตุธรรมเจาะจงเอาเราไปปราบมารนั้น ทรงพิจารณาทั้งหมดธาตุหมดธรรมแล้ว ไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว แม้เราปฏิเสธก็ไม่รับฟัง บัดนี้ งานปราบมารมาถึงปีที่ ๑๖ เราหวนกลับไปดูผลงานที่เราพบ ที่เรารบมานั้นได้งานอะไรบ้าง? เหตุการณ์ที่ผ่านมา ๑๖ ปีนั้น รสชาติแห่งการรบกับมารมีเปรี้ยวหวานมันเค็มไหน? เราก็คพบมาแล้วทั้งนั้น **แล้วใครเล่าที่จะทนให้มารระเบิดอย่างที่เราอดทนมา?** ธาตุธรรมท่านตัดสินใจถูกแล้ว ที่มอบหมายความวางใจแก่เรา เพราะเราสู้ไม่

ถอย ยิ่งยากยิ่งชอบ ยิ่งลำบากยิ่งเดินหน้า **จะมานั่งดูตายให้มารมันมารังแกธาตุธรรมภาคขาวของเรา เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้ายอมไม่ได้** เพราะเราเดินวิชามาแล้ว เราได้รู้ได้เห็นแล้ว ว่ามารเขาปกครองธาตุธรรมของเราทั้งหมด เราไม่รู้เห็นก็ไม่ใช่ไร แต่เรารู้เห็น เราจะปฏิเสธการรู้เห็นของเราไม่ได้ เมื่อความจริงประจักษ์ชัดแก่สายตาเราเช่นนี้ มารก็ต้องมาประลองยุทธ์กับลูกการุณย์ บุญมานุช อย่างแน่นอน **มารไม่มาต่อรองอะไรกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่หลวงพ่อดัดปากน้ำ เราคือการุณย์ บุญมานุช จะประลองยุทธ์กับท่าน** กองทัพของธรรมภาคมารมีเท่าไร โปรดเตรียมตัวต้อนรับให้จงดี ข้าพเจ้าไม่ผิดศีลผิดธรรม ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ปกครองทั้งหมด ข้าพเจ้าต้องรับผิดชอบธาตุธรรมของข้าพเจ้าทั้งหมด ใครล่วงล้ำอำนาจปกครองของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะดับท่านทั้งหมด ข้าพเจ้าจะตรวจราชการของข้าพเจ้า หากข้าพเจ้าพบมารที่ใด? ถือว่าล่วงล้ำอำนาจอธิปไตยของข้าพเจ้า

แล้วการรบก็เปิดฉากขึ้นนับแต่วันนั้น

ใช้เวลารบแต่วันนั้น จวบจนวันนี้ คิดง่าย ๆ ๑๖ ปี ยังไม่มีการยุติสงคราม ยังไม่มีการสงบศึก ไม่มีกติกา ไม่มีศาลสถิตยุติธรรม ไม่มีกรรมการตัดสิน มีผลงานนำเสนอผู้คงแก่เรียนเป็นหนังสือปราบมาร เล่มนี้คือ ปราบมารภาค ๔

เราอย่ายอมให้มารมาต่อรอง ปกติเขาจะมาต่อรอง อย่างยุคของหลวงพ่อดัดปากน้ำ มารเขามาต่อรองตามที่หลวงปู่ชี้ท่านเล่า ซึ่งข้าพเจ้าก็นำมากล่าวแล้วในปราบมารภาคอื่น **เราก็ตัดหน้าไปก่อนว่าเราไม่ใช่หลวงพ่อดัดปากน้ำ** มิฉะนั้นมารเขาได้ช่องคือเขาจะมาต่อรองหากมีการต่อรองเกิดขึ้นไม่รู้ว่าจะเกิดเหตุการณอะไรพลิกผันไปในรูปใด? เราอาจหลงกลอุบายของเขา เช่นเขาบอกว่า **เราอย่ามารบกันเลย สันติปรองดองมีเปลว ๆ แล้วจะให้ลูกกลดเตอรืรางวัลที่ ๑ จะให้เจ้าหน้าที่มียศศักดิ์มาสับสนุนยกย่อง จะให้มีสาวงามมารับใช้** มารเขาจะใช้ลูกไม้ไหน ซึ่งเขาทำได้ เพราะเขาบังคับได้หมด หากเราโดนกลอุบายนี้เข้า เหตุการณ์จะพลิกผันไปได้ คนที่เสียใจมากที่สุดก็คือ ธาตุธรรมภาคขาวทั้งหมด โดยที่เราอ่อนแอเพียงคนเดียวเท่านั้น

เพราะใคร ๆ ก็อยากรวย ใคร ๆ ก็อยากให้คนมีหน้ามีตามายกย่อง ใคร ๆ ก็อยากให้สาวงามมาปรนเปรอด้วยกันทั้งนั้น เราไปหลงใหลสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร ! **นี่มันเรื่องเอกราชของธาตุธรรม**

ธาตุธรรมท่านแหลมคม ที่ท่านมามอบหมายงานปราบมารแก่เรา ธาตุธรรมก็ทราบเต็มพระทัยว่าเราเป็นฆราวาส เราเป็นผู้ครองเรือน เราเป็นชาวโลกที่มีกิเลส **แต่การที่ทรงบังคับเอาแก่เรานั้น จะต้องมียุทธผลอะไรสักอย่างที่เราไม่ทราบ** เราเอาแต่เถียงพระองค์ไม่ลดละ จะไม่ให้เราเถียงได้อย่างไร ก็ความรู้ของเราไม่เห็นจะเข้าท่า ดีแต่วันประชุมใหญ่วันนั้น “ต้นใหญ่” ท่านเสด็จมา องค์นี้แหละพูดกับหลวงพ่อดัดปากน้ำว่า “หลวงพ่อดัดปากน้ำ ให้ศึกษาฯ รับคำแก่เรา”

ทรงรับสั่งอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็เถียงคัดค้านอีก ดีแต่หลวงพ่อบอกห้าม “ศิิกษาย อย่าเถียงท่าน”

เมื่อหลวงพ่อบอกห้าม ข้าพเจ้าก็ฟัง เพราะในตอนนั้นเราไม่รู้ว่ “ตันใหญ่” คือใครและสำคัญอย่างไร เราารู้ทีหลังว่ “ตันใหญ่คือผู้ปกครองใหญ่” องค์นี้แหละคือผู้ที่ให้หลวงพ่อบอกที่หลัง เราจึงรู้ทีหลังและองค์นี้อีกนั้นแหละที่สั่งให้ข้าพเจ้ามาเกิด พอเรารู้ความ จึงไปขอโทษท่านทีหลัง ท่านไม่ทรงถือโทษ ทรงให้อภัย เรื่องของเรื่องก็คือเราไม่รู้เรื่อง ถ้าเรารู้เรื่องเสียแต่ต้น เรื่องขุนข้องหมองใจในธาตุ ในธรรมก็จะไม่มี **อายมารมันเปลว ๆ เรามาขัดแย้งกันเองทำไม?**

แต่เรื่องจะเรียบร้อยไม่ได้ เพราะเขาเข้าแทรก มารเขาไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าปราบ จะเอาอะไร ขอให้บอกเขา แต่ธรรมชาติเขาจะให้ปราบ จึงมอบอำนาจให้เราปกครอง การมอบอำนาจทำเปิดเผยไม่ได้ เพราะจะทำให้มารเกิดการเคลื่อนไหวก่อน การเคลื่อนไหวของเขา จะไปในรูปแบบใด เรายังไม่ทราบ เป็นการชิงไหวชิงพริบกัน ต่างฝ่ายต่างมีชั้นเชิง

กลับมาอีกมุมหนึ่ง คือ ฝ่ายธาตุธรรมของฝ่ายเราบ้าง ผู้ใหญ่ในธาตุในธรรมท่านก็ว่ “ศิิกษาย มัวกระบิดกระบวนอะไรอยู่ หน้าที่ของผู้ปกครองมีอย่างไรรักน่าจะรู้! ทำไมปล่อยเขาเข้ามาเพ่นพ่านในธาตุธรรมของฝ่ายเรา?” เราก็เร่งเดินวิชาปราบสถานเดียว

กลับมาอีกมุมหนึ่ง ทางฝ่ายมารเขาก็มาต่อว่ฝ่ายผู้ปกครองของภาคขาว “ทำไมให้ศิิกษาย มาปราบพวกเรา?” ธาตุธรรมของฝ่ายเราตอบแก่เขาอย่างไร?

“ศิิกษาย เขาสร้างบารมีจนมีฐานะเป็นผู้ปกครองแล้ว ทางฝ่ายมารมีอะไรก็ไปพูดกับเขา เรามอบอำนาจแก่เขาไปแล้ว มีอะไรไปพูดกับเขาเกิด !”

แล้วจะมีมารหน้าไหนโง่มาพูดกับข้าพเจ้า เพราะมันกลัวถูกดับ

สรุปแล้ว เป้าล่ออยู่ที่เราคนเดียว มารก็พุ่งเป้ามาที่เรว่ จะเล่นงานเราสถานเดียว ส่วนธรรมชาติขาวมีอะไรก็ให้เราออกหน้ารับคนเดียว เราเป็นเป้าล่อในทุกเรื่อง

นี่คือชีวิตของข้าพเจ้า ต้องมาประสบพบอย่างนี้ ไม่คิดว่เกิดมาชาตินี้จะต้องมาปราบมาร ความอยากรู้อยากเรียนวิชาธรรมกายนั้นมียู่ ต่อเมื่อรู้แนวทางแล้ว ก็นำไปประพฤติเฉพาะตน เรียนหนังสือจบแล้วก็ออกไปรับราชการ ไม่มีความปรารถนาที่จะมาโด่งดังในเรื่องวิชาธรรมกายเลย หากท่านอ่าน “ปราบมาร ภาค ๑” ท่านจะทราบความเป็นไปความเป็นมาของข้าพเจ้า

✚ เราจะปราบอย่างไร?

ท่านอย่าตกใจในเรื่องนี้ เหมือนการเล่นละครอย่างไร ก็อย่างนั้น เขากำหนดบทบาทให้เราแล้ว ว่าเราเป็นตัวอะไร? จะแสดงอย่างไร? **เหมือนการสวมวิญญาณ อย่างข้าพเจ้านี้ก็เป็นพระเอกในทุกเรื่อง มันเป็นไปเอง ทำได้ไปเอง เป็นไปโดยสัญชาตญาณ** มีตำราปราบมารให้อ่านถึง ๔ ภาคแล้ว ทำไม่ได้แล้วจะมีอะไรมาเขียน ! ไม่มีข้อมูลแล้วจะเอาอะไรมาเล่า ! ลองดูกับตัวท่านเองเถิด ลองเขียนมาอ่านสักภาคหนึ่งเถิด ไม่รู้ไม่เห็นแล้วจะเอาอะไรมาเขียน ! ลองกันดูเพียงแค่นี้ ลองดูกับอาจารย์ของท่านก็ได้ ไหนลองเล่าให้ฟังเรื่องเดียวในร้อยเรื่องที่ลงการุณย์ บุญมานุช นำมากล่าว ดูที่เถิดว่าท่านจะเล่าได้หรือไม่ ลองดูกันแค่นี้

ลำดับแรก ต้องไปสดนิพพานเพื่อดูขอบข่ายอำนาจปกครองว่ามีแค่ไหน?

ไม่ไปให้สดนิพพานแล้ว จะทราบได้อย่างไรว่า เรามีอำนาจปกครองแค่ไหน? ความรับผิดชอบของเรามีแค่ไหน? ไปดูให้ทั่ว ! มีอะไรอยู่ที่ไหนอย่างไร? เป็นอำนาจปกครองของเราทั้งนั้น ชาติธรรมท่านมอบหมายแล้ว หมดความรับผิดชอบจากพระองค์แล้ว เราจะต้องรับผิดชอบแทนพระองค์ต่อไป เราไปต่อแยะไรกับพระองค์ไม่ได้อีกแล้ว

แต่การไปสดนิพพานกายธรรมและการไปสดนิพพานเป็นนั้น แค่นี้เราก็เอามือกายหน้าผากแล้ว จ्ञปัญญแล้ว ไม่รู้จะอย่างไรจึงจะไปสุด? ล่วงไปแล้วไม่รู้ก็หมิ่นกับกัลปชาติ เรียนกันมาแล้วไม่รู้ก็หมิ่นก็แสนชาติ ยังไม่มีใครไปสดนิพพานทั้งนั้น

แต่เป็นหน้าที่ของเราจะต้องไปให้สุด จะเรียนอย่างไรจะเดินวิชาอย่างไร? เป็นเรื่องของท่าน ! ท่านไม่มีหน้าที่ไวยวายเป็นไรทั้งนั้น หากไปไม่สุดก็ไม่เห็นอะไรทั่ว ต้องไปให้สุดจึงจะเห็นข้อมูล จึงจะเห็นปัญหา งานปราบมารจะไปเริ่มต้นตอนนั้น หากเราเดินวิชาอย่างที่เราเห็นในทุกวันนี้ อีกร้อยชาติก็ไปไม่สุด

ต้องคำนวณเรื่อยไป ดับหยาบไปหาละเอียดเรื่อย รมเรื่อยไป เอาละเอียดไปเป็นหยาบเรื่อย ดังที่แจ้งไว้ใน “ปราบมาร ภาค ๑” นั้น เพียงแค่นี้เราก็ทราบว่าการปกครองชาติธรรมเราหมดแล้ว เป็นจุดดำแทรกอยู่ทั่วไป จุดดำเล็กนี้ นับอสงไขยชาติธรรมไม่ถ้วนของมารทีเดียว ร้ายกาจนัก !

ลำดับสอง ตรวจสอบภูมิของมารให้ทั่วมียู่ที่ใด? แล้วจัดการไปเลย

ดูของหยาบก่อน คือดูในภพ ๓ นี้ มีภพลับภพหนึ่ง ใครเป็นคนทำไว้? ทำไว้เพื่ออะไร? แม้เราจะไม่ขัดแย้งนัก แต่ก็ต้องศึกษา ค่อย ๆ เรียนรู้ไป ขยับไปดูขยับไปรู้ เห็นไม่ชัด ก็ต้องหัดเดินสมาบัติใหม่ พากเพียรเข้าเถิด จะกี่เดือนกี่ปี ก็ต้องอดทนเอา พอกายธรรมของเราใสขึ้น ความเห็นของเราจะชัดเจนขึ้น กว่าเก่า แม้จะไม่ได้เหตุผลเต็มร้อย ก็จงอดทนฝึกฝนวิชาให้หนักมือยิ่งขึ้น **หากเรายอมแพ้แก่ความเพียรเพียงคนเดียวแล้วใครที่ไหนจะเอาความรู้มาบอกแก่เราได้ ขอให้คิดอย่างนี้** คนเก่งเขามี ผมไม่เก่ง ผมไม่ต้องเรียน ก็เพราะเราคิดอย่างนี้ บัดนี้ ล่วงเลยมาแล้วก็กัปกัลป์มาแล้ว เรามีพระพุทธเจ้าลงมาตรัสรู้แล้ว ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ! ทุกคติภูมิหรืออบายภูมิ คือ นรก อเวจี และโลกันต์ ก็มีอยู่อย่างนั้น ไม่มีใครไปพิจารณาอะไร?

ส่วนพวกเรา ก็ได้แต่อ่านหนังสือไตรภูมิพระร่วง ต้องท่องซื่อนรกต่าง ๆ เอาไว้ตอบเวลาครูเขาออกข้อสอบ ส่วนในพระไตรปิฎกก็มีให้พวกเราได้เล่าเรียน เป็นที่นิยมกันว่า ถ้าใครจำซื่อนรก ๘ ขุมได้ จะเป็นคนมีหน้ามีตา เป็นที่ยกย่อง

นี่คือประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าสังเกตพบ จึงนำมาเล่า

ภพภูมิเหล่านี้คือเครื่องมือนรก มันคือคุก คือเรือนจำ มารเขาทำไว้สำหรับทรมานพวกเรา เวลาเราตายไปแล้ว เราจะต้องไปสู่ภพเหล่านั้น ใครผิดศีลผิดธรรมต้องไปสู่ภพเหล่านั้น ใครถูกศีลถูกธรรม ไปสู่ภพสวรรค์

ภาคมารเขาปกครองคนผิดศีลผิดธรรม ภาคขาวปกครองคนถูกศีลถูกธรรม นี่คือกฎเกณฑ์ในเบื้องต้น

คราวนี้เรามาดูกันใหม่ พวกเราอยู่ในศีลในธรรมกันทั้งนั้น ดำเนินชีวิตอยู่ในกรอบของ ทาน ศีล ภวนากันทั้งนั้น แต่เหตุไฉนเมื่อตายไปแล้วต้องไปตกนรก? จนโบราณเขากล่าวว่า “คนขึ้นสวรรค์เพียงเขาโค (วัว) แต่คนตกนรกเท่าชนโค” คำนี้เราได้ยินเขาพูดกันมานานแล้ว ทำไมเขาพูดกันอย่างนี้? เราได้ยินแล้ว เราก็กลัวจนขนหัวลุก หมายความว่า คนขึ้นสวรรค์เพียงเท่าเขาวัว คือ สองคนเท่านั้น แต่คนตกนรกเท่ากับจำนวนแสนชนของวัว นี่ก็คือ มนุษย์เกิดมาเท่าไรตกนรกกันหมด ! มีได้ไปสวรรค์เป็นน้ำกระสายยา เล็กน้อยเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ถ้ามองตัวเองว่า เราเกิดมาทำไม? เพราะเราเกิดมาแล้วเราต้องตาย ตายแล้วไปตกนรก ไปสู่ความทุกข์ยาก ไปสู่การทรมาน แล้วเราจะเกิดมาทำไม? ถ้ามองตัวเองเช่นนี้ ถ้ามองเท่าไรก็ยังไม่ตอบคำถามไม่ได้?

คนดี ๆ จำนวนมาก ไม่น่าจะต้องตกนรก เพราะเขาทำความดี เขาทำการกุศล เรารู้เราก็เห็นอยู่ เป็นเพราะเหตุใดเขาจึงตกนรก? นี่คือคำถามที่เราจะต้องหาคำตอบ

ไม่มีใครในโลกที่เกิดมาแล้วจะไม่ทำผิด แต่เป็นเรื่องเล็กน้อย ความผิดเล็กน้อยอย่างนั้น จะทำให้เราตกนรกหรือ?

นี่คือคำถามที่เราต้องการหาคำตอบ แต่แล้วเราก็ไม่ได้คำตอบ

ที่แน่ ๆ คือ พวกเราตกนรกไปแล้ว ข้าพเจ้าไปเห็นแล้วเกิดความสลดใจ เกิดความสลดใจก็เป็นเรื่องของท่าน แต่การคิดแก้ปัญหา เราไม่มีความคิดในเรื่องนั้น จนปัญญาด้วยประการทั้งปวง

ตอนนั้นเป็นตอนที่ทำวิชาปราบมารใหม่ ๆ จำได้ว่า เข้านิโรธไปถาม “ตันใหญ่” ซึ่งเป็นผู้ปกครองใหญ่ นิพพานกายธรรมทั้งหมด เราไม่ถามนิพพานอื่น เพราะทรงเป็นพระพุทธรเจ้ายุคหลัง ๆ ต้องไปถามผู้มาเป็นพระพุทธรเจ้าในโลกก่อนใคร ๆ (ตอนนั้นยังไม่คุ้นกับต้นนิพพานเป็น จึงไม่กล้าไปถาม) จำได้ว่าทูลถามพระองค์ดังนี้

“ขอพระองค์ได้ทรงโปรด ขออนุญาตทูลถามความรู้พระองค์สักเรื่องหนึ่ง”

ทรงถามว่า “เรื่องอะไร?”

“เมื่อครั้งพระองค์ตรัสรู้เป็นพระพุทธรเจ้าในโลกนั้น ภูมินรก อเวจี และโลกันต์ เป็นอยู่อย่างไร? มีความเป็นมาอย่างไร?”

ทรงตอบว่า “ก็เห็นเป็นอยู่แต่ครั้งนั้นแล้ว”

อีกคำถามหนึ่ง ถามพระองค์ว่า “มีใครไปแตะต้องบ้างหรือไม่?” ทรงตอบว่า “ไม่มีใคร! แต่เห็นหลวงพ่อดีปลุกน้ำดำริอยู่ หลวงพ่อไม่ทันทำอะไร หลวงพ่อก็มีสภาพเสียก่อน” ทรงตอบแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้

เป็นอันว่า ภพนรก อเวจี และโลกันต์ มีมาแต่ครั้งใด เรายังจับความไม่ได้

งานกำจัดภพทุกติภูมิ ยังไม่ได้คิด เพราะเกินความรู้ของเรา แต่การคิดถึงบุญคุณของผู้มีพระคุณต่อข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าคิดไม่เลิก คิดแล้วก็เข้าไปช่วย จำได้ว่าการช่วยในเบื้องต้น ก็คือ ลงไปในนรกก่อน พบญาติของเราบ้าง ไม่พบบ้าง ก็ให้เขาเรียนภาวนา ใครเห็นดวงใสแล้ว ใครเห็นกายธรรมเบื้องต้น กายของ

เขาจะเบา กายธรรมของเราขยายแผ่นฉานเข้าเอาไปไว้ในสวรรค์ชั้นหนึ่งทั้งหมด ทำอย่างนี้ทุกวัน แต่ได้ผลน้อย ที่เราเอาเขาไปไว้ในสวรรค์นั้น กลับตกนรกลงไปอีก เราก็บังคับให้เรียนภาวนาอีก ทำอย่างนี้นานปี

งานที่สองคือ รายการผู้มีคุณแก่บ้านเมือง เข้ากายธรรมไปตามท่านเหล่านั้น ดันดันไป ออกจากนรกขุมนี้ไปขุมนั้น ถามผู้ปกครองนรกเขาดูว่าใครอยู่ที่ไหน? บางทีเขาก็บอก บางทีเขาก็ไม่บอก ดวงของเราคืออยู่เรื่องหนึ่งคือ ผู้ปกครองนรกไม่ว่าอะไรเรา แต่ผู้ปกครองบางรายแสดงความไม่พอใจ แต่ก็ทำอะไรเรา มีเรื่องเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยมาก กว่าจะเสร็จงานรายการผู้มีคุณแก่บ้านเมือง ใช้เวลาทำงานเป็นปี แต่ไม่กล้าเล่า

ต่อมาเกิดความเหิมเกริมขึ้นแก้ไข นึกวิชาได้อย่างไรไม่ทราบได้ ทำลายภาพทั้งปวงจนหมดสิ้น

ทำได้ไม่ยาก เพราะไม่มีใครรู้ แผลกแท้ ๆ เราเดินวิชาดับภพ ดับเครื่องพันธนาการ ไม่มีใครมาต่อต้านเลย ยังจำบรรยายภาคได้อยู่

เรื่องที่วุ่นวายก็คือ สมาชิกในนรก อเวจี และสมาชิกโลกันต์ เอามาไว้ที่ตีนเขาพระสุเมรุทั้งหมด ไม่รู้จะอย่างไร ! ตัวเราเองก็หนี้อยจากการเดินวิชา จึงออกจากนิโรธ บังเอิญลูกสาวของข้าพเจ้าคือ “ลูกกล้วย” ตอนนั้นเธอยังเป็นเด็กเล็ก เราเคี้ยวข้าวให้เรียนภาวนา เธอก็ไม่ขัดใจพ่อ ได้ให้ลูกกล้วยเข้ากายธรรมไปทูลถามพระพุทธองค์ (พระสมณโคตม) ว่างานของพ่อในชั้นตอนนี้ไปถึงไหนแล้ว เสร็จแล้วให้ไปหาแม่ชิตนอม อาสวีย์ ให้แม่ชิตช่วยดูเรื่องราวให้ ได้ความอย่างไรให้กลับมาบอกพ่อ ลูกกล้วยเธอก็เข้ากายธรรมไปหาพระพุทธองค์ตามที่สั่ง

กล่าวถึงแม่ชิตนอม อาสวีย์ ในตอนนั้นแม่ชิตตายไปแล้ว ท่านอยู่ชั้นดุสิต

ลูกกล้วยกลับมารายงานว่า พระพุทธองค์สั่งมาถึงคุณพ่อว่า “เรียนผูกแล้วต้องเรียนแก้” ส่วนคุณยายถนอมบอก “ให้พ่อรีบเข้ากายธรรมไปสั่งงานให้เสร็จ ตอนนี้เหตุการณ์วุ่นวายใหญ่แล้ว คุณหนูรีบกลับไปบอกคุณพ่อเดี๋ยวนี้”

ทันใดที่ลูกกล้วยรายงาน ข้าพเจ้าก็รีบเข้ากายธรรมไปที่เขาพระสุเมรุทันที ความวุ่นวายเกิดขึ้น เพราะสมาชิกที่ออกมาจากนรก สมาชิกที่ออกมาจากอเวจีและสมาชิกที่ออกมาจากโลกันต์มารวมกันที่นี้ ยังไม่ได้จัดระบบปกครอง จึงเกิดความวุ่นวาย ข้าพเจ้าก็ออกคำสั่งดังนี้

สมาชิกที่มาจากโลกันต์ มอบให้รูปพรหมปกครอง

สมาชิกที่มาจากอเวจี มอบให้พรหมปกครอง

สมาชิกที่มาจากนรก มอบให้ทิพย์ปกครอง

จะลงโทษกันอย่างไร ก็สุดแต่จะเห็นสมควรต่อไป

พวกเราลงโทษคนของเราเอง เราลงโทษกันเอง ไม่ให้มารมันมาลงโทษเหมือนกาลก่อน ข้าพเจ้าต้องการอย่างนี้ คือ ให้พวกเราปกครองกันเอง จะลงโทษอย่างไรก็ว่ากันไป ไปให้มารมาลงโทษพลกเราเป็นการไม่ถูกต้อง โบราณท่านกล่าวไว้ว่า **เมื่อตกนรกแล้วแผ่นดินพุดไม่ได้ เราก็คงไม่ได้เกิด** แล้วปีไหนเล่า แผ่นดินจะพุดได้ หากตกอเวจีและโลกันต์ด้วยแล้ว การกลับมาเกิดเล็กพุดกันทีเดียว

กล่าวถึงดวงบุญที่เราทำไว้ขณะที่เรามีชีวิตอยู่ในโลกนั้น พอกายมนุษย์หมดลมหายใจ มารมันก็มาลอกคราบดวงบุญที่ศูนย์กลางกายของเราตั้งแต่วินาทีนั้นแล้ว เมื่อดวงบุญถูกลอกคราบไป เราอยู่ในฐานะไม่มีบุญรักษา แล้วเราก็คงไปสู่ทุกคติภูมิคือ นรกอเวจีและโลกันต์ตามระเบียบ

ต่อไปนี้ ถ้าใครตายไป ก็ต้องไปถูกสอบสวนที่เขาศรีสุเมรุก่อน ใครทำบาป เจ้าพนักงานเขาจะพิจารณาโทษ ใครทำการกุศล เขาก็ส่งไปสุคติภูมิตามสัดส่วนแห่งความดี

พนักงานเขาอาจถามท่านว่า “รู้จักนายการุณย์ บุญมานุช หรือไม่ ?” ท่านที่ตอบว่าไม่รู้จัก จงระวังตัวให้ดี ! เขาจะไม่ลดหย่อนผ่อนปรนอะไร แต่ถ้าตอบว่า “ผมรู้จักเป็นอันดี ผมนี่แหละเป็นมือขวาให้ลุงการุณย์ บุญมานุช เผยแพร่วิชาธรรมกาย” หากตอบอย่างนี้ จงระวังตัวให้ดี เขาจะปูนบำเหน็จรางวัลแน่นอน เขาจะชวนคุยอะไรอีก เช่นถามท่านว่า “ลุงการุณย์ บุญมานุช สุขสบายดีหรือไม่? กายมนุษย์เจ็บไข้บ้างหรือไม่? พิมพ์ตำราวิชาธรรมกายไปถึงไหนแล้ว? ปราบมารได้ถึงไหนแล้ว? ทำไมคุณจึงรีบกลับมา? คุณกลับมาแล้ว ใครจะเป็นคนช่วยลุงการุณย์?” เขาถามอย่างนี้ ให้ท่านตอบไปตามที่รู้เห็น รายใดพบอย่างนี้เรียกว่า ดวงดีได้โชคหลายชั้น

ตามที่บรรยายมานี้ เป็นผลงานในหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” จะเอาให้ดี ท่านต้องไปอ่านบทบทใหม่

เป็นเรื่องที่น่าดีใจ ภาพทุกคติภูมินี้มีมาแล้วแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบ เป็นเครื่องมือมารที่ใช้ทรมานพวกเรามาแล้วนานแค่ไหน? เราก็คงไม่ทราบได้ **การที่เราดับภพทั้งปวงนี้ได้ ต้องว่าเป็นโชคของเราแล้ว** ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะได้ผลงานนี้ เหมือนหนึ่งฝันไป ยังถามตัวเองอยู่ทุกวันนี้ ว่าเราทำได้อย่างไร ! ยังหาคำตอบให้ตัวเองอยู่ไม่ได้จนทุกวันนี้ หากเรากำจัดภพเหล่านี้ไม่ได้ ทำให้มรรคผลนิพพานล่าช้า เพราะต้องไปเวียนว่ายอยู่ในภพเหล่านั้น เสียเวลามาก ทำบุญทำทานมาบ้าง แต่ก็ถูกมารระเบิดเอาไป โดยที่เราไม่มีความรู้ต่อสู้อยู่ เป็นเช่นนั้นนานแค่ไหนเราก็คงไม่ทราบ ทุกคนโดนมาอย่างนี้ทั้งนั้น และก็ไม่มีใครเอาเรื่องราวมาเล่าให้ชาวโลกได้ทราบเลย ได้ยินมาบ้างก็ครึ่ง ๆ กลาง ๆ เท่านั้น

เห็นแล้วหรือยัง ! ทำบุญให้มารกิน ทำเงินเดือนให้โจรใช้ คืออย่างนี้ !

มีใครช่วยเราได้ คิดดูเถิดมีใครช่วยเราได้ สุดท้ายเรตกนรกเพราะไม่มีใครทำกรรมดีได้ทั้งหมด มันต้องมีทำชั่วบ้าง แล้วมารก็อ้างเอาเหตุอันนั้น เอาเรตกนรกได้ทุกคน มารเขาทำมาแล้ว เขาหากินโดยวิธีนี้

ใครจะเป็นผู้นำเรื่องสำคัญอย่างนี้มาเล่าให้ท่านฟังได้

นี่คือ ผลงานปราบมารในภาค ๑ ก่อนนี้ข้าพเจ้านึกเคืองธาตุธรรม ที่มาบังคับให้ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ทำไม่ไปบังคับคนเก่งๆ? เราไม่เก่งมาบังคับเราทำไม? นี่คือ ความในใจปีที่ทำวิชาปราบมารแรก ๆ ตอนนั้นไม่เคืองพระองค์แล้ว **เพราะทรงรู้ว่าใครทำได้ ใครทำไม่ได้ เราจะไปรู้ดีกว่าพระองค์ได้อย่างไร?** แต่การที่พระองค์ไม่ทรงให้เหตุผล ทำให้เราไปโวยวายกับพระองค์ เราก็ทำไม่ถูกเหมือนกัน เพราะการทำเช่นนั้นจะเป็นการกระทบกันหลายอย่าง ก็มีความรู้กันทั้งนั้น ก็เก่งด้วยกันทุกคน ดังที่เราเห็นอยู่ทุกวันนี้ **แต่ใครเล่าที่จะทำงานให้พระองค์ได้ ท่านก็บังคับเอากับคนนั้น** ข้าพเจ้าก็เพิ่งรู้ ความขุ่นเคืองทางใจจึงหมดไป เล่ามาถึงตรงนี้ พอดีนึกเรื่องในสมัยหลวงพ่อดี

เรื่องมีอยู่ว่า มีคนมาขอให้หลวงพ่ช่วยแก้ไขเรื่องอะไรจำไม่ได้แล้ว หลวงพ่ท่านก็สั่งให้แม่ชีถนอม อาส-ไวยไปแก้ไข แต่ผู้นำพาไม่เอาแม่ชีถนอม กลับไปเอาพวกของตน พอกลับมาหลวงพ่ท่านก็ถามเหตุผล ปรากฏว่าตอบหลวงพ่ไม่ได้เลย หลวงพ่ก็นิ่งไม่ว่าอะไร หลวงพ่ไม่กล้าค้าน เพราะผู้นำพาเป็นผู้อุปการะวัด หลวงพ่เกิดความเกรงใจ

นี่คือความหลัง ที่ข้าพเจ้านำมาเล่า ไม่ทราบว่ามีแม่ชีถนอมอาส-ไวย ท่านมีความรู้ดีอะไร? หลวงพ่ท่านใช้ตลอดเวลา เมื่อมีงานที่ต้องใช้วิชาธรรมกายแก้ไข หลวงพ่จะเรียกแม่ชีถนอมก่อนเสมอ ถ้าแม่ชีถนอมไม่อยู่ หลวงพ่จะไม่พอใจ บางครั้งท่านก็พูดเอาแรง ๆ จะให้ต้องให้แม่ชีญาณิ ศิริโหวาร ท่านเล่าความหลัง บังเอิญแม่ชีญาณิ ศิริโหวาร ตายไปแล้ว เราก็เลยไม่ได้ฟังเรื่องดีๆ เท่าที่ผมฟังดูก็เป็นเรื่องของแม่ชีถนอม อาส-ไวย ทั้งนั้น สรุปว่า แม่ชีถนอม อาส-ไวย มีธุระไปไหนไม่ได้ เพราะหลวงพ่ท่านเรียกใช้ตลอดเวลา เมื่อมีแขกมาหาหลวงพ่ ก็มักมีปัญหามาให้หลวงพ่ช่วย พอหลวงพ่รับทราบปัญหา ก็จะเรียกแม่ชีถนอมแล้วก็สั่งงาน

“หนอมช่วยต่ออายุให้เขาด้วย”

“หนอมแก้โรคให้คนนี้น้อย”

“หนอมช่วยตรวจดูให้หน่อย คนนี้เขาตายไปแล้ว ขณะนี้เขาอยู่ที่ไหน?” เป็นต้น คนอื่นหลวงพ่อบานไม่ค่อยเรียกใช้

ข้าพเจ้าดวงดี ที่เกิดมาได้พบแม่ชีถนอม อาสวีย์ ท่านสอนวิชาให้ จนข้าพเจ้าแก่โรคได้ ปราบมารได้ สอนได้ ทำได้สารพัด **ความรู้ที่เคยเรียนมาจากแม่ชีทองสุข สำแดงขึ้น ท่านสั่งแก้ไขหมด รวมความว่า ความรู้ของข้าพเจ้ายกเครื่องใหม่หมดเลย** เป็นอานิสงส์ทันตาเห็น ข้าพเจ้าแก่โรคได้ มีคนมาให้ข้าพเจ้าแก่โรคจำนวนมาก บางคนเขานึกถึงบุญคุณ เขาเอาเงินมาให้ ข้าพเจ้านำเงินนั้นไปพัฒนาสำนักของท่านทั้งหมด สร้างห้องน้ำ ต่อครัว เป็นต้น พอข้าพเจ้าย้ายราชการ การไปมาหาสู่ไม่เป็นปกติแล้ว ไปมาหาสู่กันยากขึ้น เพราะอยู่กันคนละจังหวัด สุดท้ายแม่ชีมาพักอยู่วัดปากน้ำข้าพเจ้าก็ไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการที่จังหวัดจันทบุรี แม่ชีป่วยและถึงแก่กรรมที่วัดปากน้ำ **ทุกวันนี้ข้าพเจ้าเสียใจที่อุปถัมภ์ท่านได้ไม่เต็มมือ เพราะความขาดแคลนของข้าพเจ้านั่นเอง** แม้ว่าท่านตายไปแล้ว แต่ก็ยังดูแลวิชาของข้าพเจ้าอยู่ พรรคพวกของข้าพเจ้าตายไป ข้าพเจ้าก็เอาไปฝากท่านไว้ ท่านก็รับดูแลให้ ทุกวันนี้คิดเสมอว่า **ถ้าไม่มีแม่ชีถนอมเพียงคนเดียว งานปราบมารมีขึ้นไม่ได้** ความรู้สึกอย่างนี้ไม่มีใครบอกเราได้ มีก็แต่แม่ชีถนอม อาสวีย์เท่านั้น ที่จะตอบปัญหาให้เราได้ เป็นธรรมกายเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน ฝีมืออย่างแม่ชีถนอม เราจะไปหาที่ไหน? ถ้าแม่ชีถนอมไม่อยู่ ทำไมหลวงพ่อกอธนก ! ข้าพเจ้าจึงเข้าใจความหมายของหลวงพ่อบาน **ทำไมหลวงพ่อบานไม่เรียกใช้เรา? เราเองก็เป็นธรรมกาย ก็เพราะไม่ถึงขั้น หลวงพ่อบานจึงไม่เรียกใช้** คือฝีมือของเราใช้การไม่ได้ หลวงพ่อบานจึงไม่ใช้ นั่นเอง แต่เราก็กเรียนมากับเขา อยู่ในหมู่พวกของผู้เป็นวิชาธรรมกาย

ท่านต้องทราบน้ำใจของหลวงพ่อบานอย่างหนึ่ง คือใครมาขอความอุปถัมภ์ หลวงพ่อบานจะไม่ปฏิเสธ เราจะพบว่า ไม่ว่าใครที่ไปขอพึ่ง หลวงพ่อบานไม่ปฏิเสธ ต่างก็อ้างว่าเรียนวิชาธรรมกายทั้งนั้น หลวงพ่อบานรับไว้ทั้งนั้น เรียนจริงเรียนเล่นหลวงพ่อบานไม่มีเวลาดูแล หลวงพ่อบานทำหน้าที่เป็นกงสีใหญ่ คือรับเลี้ยงทั้งหมด ใครที่ปรารถนาจะทำความดีแล้ว หลวงพ่อบานดีทั้งนั้น ตรงนี้เอง บางครั้งหลวงพ่อบานพลาด ที่ว่าพลาดก็คือ แต่แรกก็ว่าเราปกครองกันได้ แต่พออยู่ไปเกิดว่ายากสอนยาก เกิดความหนักใจแก่หลวงพ่อบาน แต่หลวงพ่อบานก็ไม่ย่อท้อ ไม่ว่าใครมาขอพึ่งหลวงพ่อบานก็รับไว้อีก ครั้นนั้นข้าพเจ้าเป็นนักเรียนฝึกหัดครู ไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำแล้ว ได้พบเห็นเหตุการณ์ ได้รู้ได้ทราบความเป็นไปของหลวงพ่อบานตลอดมา หลวงพ่อบานมีใจเป็นแม่น้ำ เสร่งวินัยเป็นเลิศ ไม่มีอะไรเป็นของตนเอง เทศน์มาเท่าไรตกเป็นของวัดทั้งหมด ไม่เคยหยิบเงิน เวลาญาติบ้านนอกมาเยี่ยม หลวงพ่อบานยืมเงินจากไวยาวัจกรให้ไป แต่เวลาหลวงพ่อบานได้กัณฑ์เทศน์ หลวงพ่อบานใช้หนี้วัดแถมยังให้ดอกเบี๋ยด้วย เป็นประวัติอันงามที่ใคร ๆ คารวะหลวงพ่อบาน เนื้อหาของวิชาธรรมกายจะพิสดารไปเพียงไร ทุกคนเชื่อหลวงพ่อบาน ไม่โต้แย้ง เพราะความบริสุทธิ์ของหลวงพ่อบานเป็นมูลเหตุจูงใจให้เชื่อและเคารพในความขาวบริสุทธิ์ของท่าน **หลวงพ่อบานของเราเข้าสู่สุตถาภิพมม ทุกอย่างตก**

เป็นของวัดหมด หลวงพ่อไม่มีเงินเลย ข้าพเจ้ามีวาสนาบารมีจึงได้พบพระอริยเจ้าได้รู้ได้เห็นและได้สัมผัสของจริง

จึงได้ขอคิดว่า ผู้ค้นพบโมกขธรรมนั้น มีความเพียรอันกล้า มีความบริสุทธิ์อันเลิศ มีความเมตตาเป็นเยี่ยม ก็คือ หลวงพ่อวัดปากน้ำ เราได้มาพบเห็น นับเป็นบุญตา ต้องว่าเป็นวาสนาบารมีแต่ปางหลังของเราจึงได้พบ เราทำอย่างท่านไม่ได้ด้วยประการทั้งปวง

มีหลายท่านถามข้าพเจ้าว่า วัดพระธรรมกายมีกรณีอื่นฉ้อฉล จะทำให้วิชาธรรมกายตกูปหรือไม่? ข้าพเจ้าตอบว่า ไม่ตกูป เพราะเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล วิชาก็คือวิชา วิชาต้องทรงไว้ ศาสตร์ว่าด้วยวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าขยายความให้ทุกหลักสูตรแล้ว บัณฑิตย่อมค้นคว้าได้ เพราะมีตำราให้ทุกหลักสูตรแล้ว ใครๆ ก็ค้นคว้าได้ ก็เพราะเราไม่ทบทวนตำรา อาจทำให้เราเพี้ยนได้ในความรู้ อย่างมากก็แค่ภูมิปัญญาชาวบ้าน **เราต้องยึดตำราให้แน่นไว้ ห้ามทบทวนตำรา** ก็เราเรียนแบบชาวบ้าน ไม่ดูตำราไม่ทบทวนตำรา อย่างมากก็แค่ภูมิปัญญาชาวบ้าน จะให้ดีไปกว่านั้นเห็นจะยาก เราเอาคนมาบวชจำนวนหมื่นจำนวนแสน เอาเขาเข้ามาเข้าค่ายเพื่อฝึกให้เป็นธรรมกาย ปรากฏว่าล้มเหลวไม่มีใครเห็นธรรม ไม่มีใครเห็นธรรมกายคัมภีร์กับความเหนียวของผู้จัด ผลที่ได้ไม่คุ้มกับทุนที่เราทุ่มลงไป นั่นคือ ท่านสอนไม่เป็น ขาดการเรียนรู้ แต่อยากประกาศจำนวนให้มากเข้าไว้ เพื่อความโด่งดังของท่าน แต่แล้วผลงานล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ไม่ต้องพูดถึงแก้โรค ไม่ต้องพูดถึงการตรวจภพภูมิให้แก่ผู้ตาย เพราะความรู้สูงเกินไป แม้สอนเบื้องต้นก็ไม่เอาไหน อย่างอื่นไม่ต้องพูดถึงอีกแล้ว แปลว่าความรู้ใช้ไม่ได้เลย ขอให้ปรับปรุงความรู้ใหม่

อยากสอนเบื้องต้นให้ได้ผล อยากให้คนเห็นธรรมกายยกขึ้น อยากให้คนเห็นธรรมกายหมดทั้งรุ่น ทำไมไม่อ่านตำราคู่มือวิปัสสนาจารย์? ตำราของข้าพเจ้ามีอยู่ทุกหลักสูตร ทำไมท่านไม่ค้นคว้า? แล้วจะรอบรู้ได้อย่างไร? หากอยากจะทราบที่ข้าพเจ้าและคณะของข้าพเจ้าสอนเจียบคมแค่ไหน ไม่ยากเลย ! เชิญคณะของข้าพเจ้ามาสอนให้ดู ก็น่าจะทดลอง

✚ ตำรามีความสำคัญมาก อย่าเรียนแบบภูมิปัญญาชาวบ้าน

คำว่า “ภูมิปัญญาชาวบ้าน” เป็นคำที่ใช้ในยุคนี้ หมายถึง งานหัตถกรรม เป็นความสามารถพิเศษ เราทำงานนี้ขึ้นก็เลี้ยงตนเองได้ เช่น งานช่างฝีมือ งานทำอาหาร งานประดิษฐ์ต่าง ๆ เป็นต้น

ข้าพเจ้าเสนอแนะว่า เรียนวิชาธรรมกายให้ยึดมั่นตำรา ห้ามเปิดตำราทบทวนความรู้ว่า ความรู้อย่างแน่นตำรายังอยู่หรือไม่? หรือว่าผิดเพี้ยนไปอย่างไร? เหมือนวัฒนธรรมของพระสงฆ์ จะต้องลงฟังปาฏิโมกข์ในอุโบสถทุก ๑๕ วัน เป็นการทบทวนวินัยของพระสงฆ์ว่ายังครบถ้วนดีอยู่หรือไม่? ตามหลักการ

ที่ว่า “เจ็ดวันเว้นติดขัดมนตรี อักษรห้าวันหนี่” หมายความว่า การดนตรีของเรานั้น ไม่ซ่อมเพียง ๗ วัน ความชำนาญจะเผื่อไปหมด ความรู้ทางหนังสือก็เช่นกัน ไม่ได้ทบทวนเพียง ๕ วันเท่านั้น เหมือนกับว่า ตัวหนังสือหนีไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลืออยู่แล้ว ความรู้ทางหนังสือไม่เป็นเองแล้ว เนื่องจากเราไม่หมั่น ทบทวน นั่นเอง

กล่าวถึงวิชาธรรมกาย อันเป็นศาสตร์ว่าด้วยการทำให้สว่างใส ตามความรู้ต่างๆ ที่หลวงพ่อด ปากน้ำท่านรวมไว้ให้ นั้น มีทั้งหลักสูตรเบื้องต้น หลักสูตรระดับกลางและหลักสูตรระดับยาก นั่นคือ เบื้องต้น ก็ได้แก่ หลักสูตร ๑๘ กาย ระดับกลางได้แก่หลักสูตรคู่มือสมภารและหลักสูตรมรรคผลพิสดาร หลักสูตร ระดับยากได้แก่วิชาปราชญ์ มีตำราให้ศึกษาเรียนรู้แล้ว เราเคยเปิดตำราอ่านทบทวนบ้างหรือไม่? ถ้า เรียนอย่างภูมิปัญญาชาวบ้าน เคยทำอยู่อย่างใดก็ทำอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้าบอกได้เลยว่าไม่เป็นผลดี ให้ เปลี่ยนวิธีใหม่ วิธีใหม่ก็คือ หมั่นเปิดตำราอ่านทบทวน เราทำเพี้ยนอยู่หรือเปล่า? หรือว่ายังแม่นตำราอยู่ เพื่อ เราจะได้ปรับตัวให้ความรู้ถูกต้องเข้าใจ เหมือนกับที่พระสงฆ์ ท่านลงฟังปาฏิโมกข์นั้นไม่มีการผ่อนผัน ต้อง บังคับตัวเอง

เหตุใดที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้น ? ก็เพราะข้าพเจ้าทำวิชาปราชญ์มาถึงขั้นนี้แล้ว ได้รู้ได้เห็น ไม่ เติบโตเพียงวันเดียว ความรู้ของเราเพี้ยนทันที เผื่อไปหมด ไม่ได้เรื่องไปหมด ใช้การไม่ได้ ต้องมาเรียนตั้ง ต้นกันใหม่ กว่าความรู้จะเข้าที่ดังเดิม ต้องใช้เวลาขัดเกลานาน

ท่านต้องเข้าใจว่า **วิชาธรรมกายเป็นวิชาสำคัญที่มารเข้าพยายามล้มล้าง** ถ้าวิชาธรรมกายดับ ไปไม่ว่าด้วยเหตุใดๆ มารเขาจะทำงานเต็มมือ อธรรมก็จะชนะธรรม ความชั่วจะชนะความดี อกุศลชนะกุศล บาปชนะบุญ มรรคผลนิพพานจะล่มสลาย เพราะเราขาดสื่อแห่งการรู้เห็น **กายธรรมคือสื่อแห่งการรู้เห็น** ก็เมื่อมารดับวิชาเสียแล้ว เราจึงขาดสื่อแห่งการรู้เห็น วิธีที่มารจะทำลายวิชาได้ ก็คือ เขาสอดละเอียดมาที่ใจ ของเรา เอาดวงดำเข้าหุ้มเคลือบ เอาความมืดมัวมาเฝ้ารอบ เพื่อให้ใจของสัตว์โลกมืดบอด **หากเราไม่หมั่น เติบโตให้ดวงธรรมใส แปลว่า มารจะเข้ายึดปกครองใจเรา** หากใจเราขุ่นมัว หมายถึงว่าดวงธรรมขุ่น มัวแล้ว เราจะคิดทำชั่วทันที ย่อมหมายถึงว่า มารยึดธาตุธรรมเสียแล้ว โลกจะมืด โลกจะวุ่นวาย โลกจะ เต็มร้อนด้วยประการต่างๆ ข้าพเจ้าจึงแนะนำให้หมั่นเปิดตำราทบทวนความรู้ ก็เพื่อไม่ให้มารยึดอำนาจ ปกครองใจเรานั้นเอง ไม่ว่าใคร ! ถ้าไม่มีความอายเสียอย่างเดียว ย่อมทำกรรมชั่วได้ทั้งนั้น ไม่เกรงกลัวต่อ การทำบาป ไม่นึกละอายต่อการทำบาป นั่นคือ มารปกครองเต็มรูปแบบแล้ว

✚ วิชาธรรมกาย คือ วิชาที่พระพุทธองค์บรรจุในวันวิสาขบูชา

วิชาธรรมกายมีอยู่แล้ว คนที่จะมาค้นคว้า จะต้องเป็นพระพุทธเจ้า คนอื่นค้นคว้าไม่ได้ เพราะอะไร จึงค้นคว้าไม่ได้ เพราะบารมีไม่พอกันจึงค้นไม่ได้ เมื่อพระพุทธเจ้ามาเกิด จะต้องทำความเพียรเพื่อค้นคว้า วิชา วิชาที่ค้นคว้าพบคือวิชาธรรมกาย จึงจะมีฐานะเป็นสัพพัญญูพุทธเจ้า และจะต้องค้นคว้าในวันวิสาขบูชา เป็นประเพณีของพระพุทธเจ้าเช่นนั้น

เมื่อพบวิชาธรรมกายแล้ว จึงจะบอกปฏิภาณทั้งปวงได้ ถ้ายังไม่เป็นธรรมกาย ย่อมหมายความว่า ล้มเหลวด้วยประการทั้งปวง จะไม่พบวิชาอะไรเลย หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านค้นพบวิชาธรรมกาย รวบรวม เป็นตำราแล้วหลายหลักสูตร ข้าพเจ้าพิมพ์ออกเผยแพร่ว่าทุกหลักสูตร โปรดติดต่อได้ที่ “สำนักพิมพ์เสียง เชียง” เขตราชบุรีบูรณะ กรุงเทพมหานคร

คราวนี้ขอกล่าวถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านปฏิบัติธรรมอย่างไรจึงพบวิชาธรรมกายได้ **เรื่องนี้เรา ต้องยอมรับในวาสนาบารมีของหลวงพ่อ ในประเทศไทยของเราแน่ ยังไม่มีใครเข้าถึงวิชาได้อย่างนี้**

✚ อยากทราบว่าวิชาธรรมกายลึกซึ้งแค่ไหน? เพียงทดลองอ่านบทบัญญัติ ก็ะทราบ ความลึกซึ้งแล้ว

วิธีทดลองก็ทำไม่ยาก ไม่ว่าใครทั้งนั้น ให้วางใจเป็นกลาง แล้วเปิดตำราว่าด้วยวิชาธรรมกาย ตั้งแต่เล่มเบื้องต้น เล่มหลักสูตรระดับกลาง และเล่มหลักสูตรขั้นสูงให้อ่านตัวบทบัญญัติ ยังไม่ต้องอ่านบท ขยายความที่ข้าพเจ้าทำ เจาะจงเอาเฉพาะบทบัญญัติก่อน แล้วก็ถามตัวเองว่า เราจะเข้าถึงไหม? เราจะทำได้ไหม? เอาแค่นี้ก่อน อย่างอื่นค่อยว่ากันใหม่ เมื่ออ่านแล้ว ให้นึกนาน ๆ ว่าเราจะทำได้สักบทไหม? เอาแค่ บทเดียว ไม่ต้องมาก เอาแค่บทเดียวเท่านั้น แล้วท่านจะทราบว่า นี่คือความลึกซึ้ง นี่คือความยาก ไม่มีอะไร ยากไปกว่านี้แล้ว ต่อมาให้ท่านนึกถึงคุณค่าของวิชา ให้นึกถึงคุณค่าของความรู้ท่านจะคิดอย่างไร? คิดนาน ๆ อย่าด่วนตัดสินใจ

✚ ใครจะรักษาวิชาธรรมกายนี้ไว้ได้บ้าง? ถ้ารักษาไม่ได้ อะไรจะเกิดขึ้น?

ขอให้ท่านคิด ขอให้ท่านตั้งคำถามว่า ถ้ารักษาวิชาธรรมกายไว้ไม่ได้ อะไรจะเกิดขึ้น นั้น หมายความว่า มนุษย์ไม่มีสภาพใจใส ไม่มีการพัฒนาสภาพใจให้เกิดพระรัตนตรัยทางใจ **ใจมนุษย์มีสภาพ ชุณหวั ส่องผลให้ไม่เกิดหิริโอตตปปะ มารก็ปกครองเต็มรูปแบบ** โลกมีแต่ความเดือดร้อน เกิดภัย

ธรรมชาติ เกิดสงคราม ขว้ายากมากแพง ลูกไม่เห็นคุณค่าของพ่อแม่ ไม่ว่าจะมองไปทางใด พบแต่ความทุกข์ร้อนของมนุษย์

ถ้าดูเรื่องมรรคผลนิพพาน เมื่อมารปกครองโลกเต็มรูปแบบ แปลว่า พระพุทธองค์อยู่ใต้ปกครองของมารด้วย เมื่อมนุษย์เดือดร้อน เป็นหน้าที่ของพระพุทธองค์จะต้องมาช่วยสัตว์โลก ก็เมื่อพระพุทธองค์ยังไม่ปลดปล่อย พระองค์จะมาช่วยเราได้อย่างไร? เพราะมารเขาต้องขัดขวางทุกรูปแบบ ถ้ามารปกครองแล้วเป็นทุกข์และเดือดร้อนทั้งนั้น ไม่เป็นสุขเลย

เพราะเหตุนี้เอง เราต้องรักษาวิชาธรรมกายไว้ให้ได้ ให้อยู่คู่ฟ้าคู่ดิน เพราะวิชาธรรมกายเป็นวิชาที่สอนให้ทำใจให้สว่างใส **เมื่อใจคนสว่างใส ก็เกิดหิริโอตตปะเป็นเบื้องต้น** ไม่ว่าโลกไหน ! ถ้ามนุษย์มีใจเป็นหิริโอตตปะแล้ว โลกนั้นก็สุข ส่วนคุณอย่างอื่นมีมากมาย เชิญท่านศึกษาเล่าเรียนเอง

กลับมาดูประเด็นที่ว่า ใครจะเป็นผู้รักษาวิชาธรรมกาย? ก็ตอบว่า บริษัท ๔ เป็นผู้รักษา

บัดนี้ คนที่มีความรู้วิชาธรรมกายมีน้อยแล้ว คนที่จะอธิบายความรู้หลักสูตรทั้งปวงได้ ไม่มีแล้วหมดผู้รู้แล้ว มีแต่รู้ประเภทครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทั้งนั้น ดังนั้นการที่ข้าพเจ้าเขียนวิชาธรรมกายได้ครบทุกหลักสูตร จึงเป็นเรื่องของโชคของชาวโลก ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะเขียนออกมาได้อย่างไร? ขอเชิญท่านทั้งปวงติดตามเอาเถิด

เมื่อพระพุทธองค์เสด็จเข้านิพพานแล้ว ๕๐๐ ปี วิชาธรรมกายเสื่อมสูญ

วิชาธรรมกาย คือวิชาที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ในวันวิสาขบูชา คือวิชาที่ว่าด้วยการทำใจให้สว่างใสตามคำสอนข้อ ๓ ที่ว่า **สจิตตํ ปริโยทปนํ** นั้น เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ก็ทรงสอนประชาชนสืบมา ใครปฏิบัติได้ถึงละสังโยชนได้ถือว่าได้มรรคผลนิพพาน วิชานี้เสื่อมสูญไปเมื่อพระพุทธองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานได้ ๕๐๐ ปี ต่อเมื่อหลวงพ่อดำเกิด ได้ค้นพบวิชาธรรมกายอีกครั้งหนึ่ง วิชาธรรมกายกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง บัดนี้วิชาธรรมกายเกิดขึ้นแล้วในบ้านเรา ควรที่เราท่านต้องช่วยกันรักษาไว้ อย่าให้เสื่อมสูญไป หากเสื่อมหรือสลายไป หมายถึงว่า มรรคผลนิพพานล่มสลายไปด้วย หมายความว่ามรรคผลนิพพานหยุดชะงักลงชั่วคราว ต้องคอยให้เกิดพระพุทธเจ้าองค์ใหม่มาค้นวิชาธรรมกายกันใหม่ ผู้ที่จะมาค้นวิชาต้องเป็นพระพุทธเจ้าเท่านั้น คนอื่นค้นไม่ได้เลย คนอย่างเราท่าน หมดสิทธิ์ ! เพราะบาร์มีไม่ถึง จึงเอื้อมไม่ถึง ความยากอยู่ตรงนี้ การหาพระพุทธเจ้ามาเกิดนั้น ทำง่ายอยู่หรือ?

❖ เมื่อหลวงพ่อดำปากน้ำค้นวิชาธรรมกายใหม่ ๆ ทางคณะสงฆ์ตั้งข้อสังเกต สุดท้ายก็ยอมรับ

ตามประวัติของหลวงพ่อดำปากน้ำ เราจะพบว่า พอคำว่า “ธรรมกาย” เกิดขึ้น ทางคณะสงฆ์ไทยก็เห็นว่า เป็นเรื่องแปลกอยู่ ต่างก็ค้นหาที่มาที่ไป มีการวิจารณ์กันบ้าง สุดท้ายก็พบที่มาที่ไปของคำว่า “ธรรมกาย” วันเวลาผ่านมาระยะหนึ่ง การยอมรับของสงฆ์ เป็นแบบค่อยเป็นค่อยไป

ผู้แสวงหาโมกขธรรมเดินทางไปวัดปากน้ำ เพื่อดูข้อเท็จจริง เห็นหลวงพ่อบุญดีปฏิบัติชอบ ฟังหลวงพ่อดำเทศน์ ข้อข้องใจก็หายไป สุดท้ายก็ศึกษาเล่าเรียน ข้อวิจารณ์ก็เบาลง นี่คือประวัติย่อ

โดยเหตุที่หลวงพ่อดำเคร่งวินัยและปฏิบัติกิจของสงฆ์ชาวสะอาดโปร่งโล่งเตียน ใครได้พบได้เห็นก็เกิดศรัทธาเลื่อมใส ทำให้วิชาธรรมกายเผยแพร่ออกไปเองโดยไม่ต้องโฆษณา เป็นเรื่องที่แปลกมากทีเดียว การขยายวงของวิชาธรรมกายเป็นไปโดยธรรมชาติ พระสงฆ์ผู้ใหญ่ที่ติดตามการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อดำมาตลอด ก็คือ สมเด็จพระวันรัต (ปลด กิตฺติโสภโณ ป.ธ.๙) แห่งวัดเบญจมบพิตร (ต่อมาเลื่อนเป็นสมเด็จพระสังฆราช) สุดท้ายพอใจในความรู้วิชาธรรมกายของหลวงพ่อดำ แล้วเกิดการชอบพอกัน หลวงพ่อก็เลยฝากพระมาเรียนเปรียญธรรมที่วัดเบญจมบพิตร เพื่อจะได้แบบอย่างไปจัดที่วัดปากน้ำ ซึ่งได้แก่ สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า (ช่วง วรปุณฺญ ป.ธ. ๙) นั่นเอง

ต่อมาสมเด็จพระสังฆราช วัดบวรนิเวศวิหาร (สมเด็จพระวชิรญาณวงศ์) ทรงสนพระทัยในความรู้วิชาธรรมกายที่หลวงพ่อดำปากน้ำค้นคว้ามาได้ ทรงรับสั่งให้อุบาลีคุณวินัยธร หิรัญรักษ์ (ศิษย์ของหลวงพ่อดำ) เขียนเนื้อหาถวาย แล้ววิชาธรรมกายหลักสูตรคู่มือสมภารก็เกิดขึ้นในวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๒ จำนวน ๒๕,๐๐๐ เล่ม โดยคณะศิษย์หลวงพ่อดำปากน้ำ จัดพิมพ์ถวาย นี่คือประวัติแต่เดิม

หลักฐานที่เป็นหนังสือ มีให้ค้นคว้าได้ที่วัดปากน้ำ ส่วนประวัติที่เกี่ยวข้องกับสมเด็จพระวันรัต วัดเบญจมบพิตร มีเทพคำเทศน์ที่วัดปากน้ำ โปรดติดตามค้นคว้ามาหาศึกษาได้

สรุปแล้ว ไม่มีใครแสดงความเห็นกำกวมวิชาธรรมกาย **ความยากอยู่ที่เราเพียรน้อยไป จึงยังไม่เห็นวิชา เพราะเป็นเรื่องปฏิบัติทางใจ** เป็นเรื่องของพัฒนาใจ ไม่ใช่เป็นเปรียญธรรมแล้วจะเข้าถึงได้ โปรดเข้าใจให้ถูกต้องว่า การเรียนบาลีคือ หลักสูตรเปรียญธรรมของพระสงฆ์ เป็นการเรียนภาษาบาลี เพราะคำสอนของพระพุทธองค์เป็นคำบาลี **เราเรียนบาลีก็เพื่อจะแปลคำสอนออกเป็นภาษาไทย เป็นการศึกษาธรรม แต่ยังไม่ถึงธรรม ยังไม่เห็นธรรม** จะให้ถึง จะให้เห็น ก็ต้องพัฒนาใจให้สว่างใสตามคำสอนข้อ ๓ ตามที่หลวงพ่อดำปากน้ำอธิบายนั้น ความรู้วิชาธรรมกายเป็นหลักสูตรกว้าง มีหลายหลักสูตร เท่าที่หลวงพ่อดำเขียนเป็นตำราไว้ ข้าพเจ้านำมาขยายความแล้ว ขอเชิญท่านค้นหาได้

❖ หลวงพ่อพูดถึงมารไว้อย่างไร?

วิธีค้นคว้า จะค้นคว้าอย่างไร? ก็ให้ค้นจากคำเทศน์ของหลวงพ่อ ซึ่งทางวัดปากน้ำได้พิมพ์คำเทศน์ของหลวงพ่อกำหนดจ่าย เช่น เล่ม “มรดกธรรมของหลวงพ่อดาวดึงส์” พิมพ์ในนามของวัดปากน้ำ และสมาคมศิษย์หลวงพ่อดาวดึงส์ ในโอกาสฉลองสุพรรณบัฏสมเด็จพะมหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุณฺญ โณ ป.ธ. ๙) มี ๖๒ กัณฑ์ และหนังสืออื่น ๆ ที่วัดปากน้ำพิมพ์จำหน่าย เป็นต้น

การค้นคว้าโดยย่อท้อ เพื่อเอาเนื้อใจความเท่านั้น

❖ กัณฑ์ปัฏพโตปมคณา (๒๔ มี.ค. ๒๔๙๗)

๑. สภาพความเป็นเองปรังแต่ง หรือว่าใครปรังแต่ง? อยู่ที่ไหน?

เรื่องนี้หมดทั้งประเทศ หมดทั้งชมพูทวีป หมดทั้งแสนโกฏิจักรวาล หมดทั้งอนันตจักรวาล ตลอดนิพพาน ภพ ๓ โลกกันต์ มากน้อยเท่าใดนั้น ไม่รู้กันทั้งนั้นว่าเป็นเพราะอะไร? แต่วัดปากน้ำมีคนรู้ขึ้นแล้ว ที่ตั้งวัยให้แก่ยับเยินไปเช่นนั้น เป็นเองหรือใครทำ อยู่ที่ไหน?

รู้ที่เดียวว่าใครทำอยู่ที่ไหน? รู้ว่าไม่ใช่ใคร จับตัวได้คือ **“พญามาร”** นั่นเอง เป็นผู้ทำให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย เกิด-แก่ – เจ็บ – ตายอย่างยับเยิน เกิดก็อย่างยับเยินเดือดร้อน พ่อไม่ตาย บางทีแม่ตาย บางทีลูกตายแม่อีกตาย พ่อก็ยังจะตายตามอีก โดดน้ำตายเสียอกเสียใจ

เป็นดังนี้ เพราะพญามารทำทั้งนั้น ทำเพื่อประหารประหารฝ่ายพระ ถ้ามนุษย์ผู้ใดเป็นพระ มารก็ข่มเหงอยู่อย่างนี้ ไม่ขาดสาย ไม่ทำอย่างนี้ก็จะทำด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง บางทีหมั่นไส้หนัก ทำเก่งกาจอวดดี ก็ให้ฆ่ากันตาย ให้กินยาตาย ให้โดดน้ำตาย ให้ผูกคอตาย

เหล่านี้ใครเป็นผู้ทำ? พญามารเป็นผู้ทำทั้งนั้น ไม่ใช่ใครอื่น แต่ไม่มีใครรู้ แม้แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกายมีเท่าไร? ไม่มีใครรู้ ไม่รู้เรื่องที่เดียว

ปกติแล้ว การเกิดของเราเป็นอย่างนั้น เกิดก็ไม่เดือดร้อน จะคลอบุตรเหมือนถ้ำอุจจาระ เหมือนถ้ำอุจจาระ เหตุที่เราเดือดร้อนยับเยินกันนั้น เป็นเพราะพญามารเขาส่งฤทธิ์ ส่งเดช ส่งอำนาจ ส่งวิชาที่ศักดิ์สิทธิ์มาบังคับบัญชา บังคับให้เป็นไป

๒. เราต้องทำวิชาสู่เพื่อรบกับพญามาร หากרבชนะ ท่านทั้งหลายที่ไม่ได้รับชัยชนะด้วย

เมื่อสู้รบเช่นนี้ ใครเคยได้ยินได้ฟังบ้าง? ไม่มีเลย ! หมดทั้งชมพูทวีป แสนโกฏจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกายที่ไหน ๆ ไม่มีเลย แล้วไม่มีใครรู้จักเสียด้วยซ้ำ

มารู้จักขึ้นแล้วที่วัดปากน้ำ ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา **อยู่วัดปากน้ำก็จริง แต่ไม่รู้ว่สมภารวัดปากน้ำทำอะไร?** นี้อัจฉรย์นัก อยู่ด้วยกันตั้งหลายสิบปี อยู่วัดปากน้ำทำวิชานี้ ๒๒ ปี ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้ไม่มีใครรู้ว่าทำอะไร? รู้แต่นิด ๆ หน่อย ๆ รู้จริงจ้งลงไปไม่มี มีก็ผู้ทำวิชาด้วยกัน รู้จริงเห็นจริงกันลงไปทีเดียว ทำอยู่ทุก ๆ วัน นั่นแหละก็รู้จริง เห็นจริง นี่เป็นวิชาลึกละอย่างนี้

เมื่อรู้เช่นนี้แล้ว จงอุตส่าห์ว่าตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะช่วยเหลือแก้ไขด้วยประการใดประการหนึ่ง ท่านรบศึกสำคัญอย่างนี้ **ถ้าชนะละก็ เราชนะด้วย ถึงเราไม่ได้ทำเลยเราก้ชนะด้วย** ถ้าทำได้สำเร็จ เราก้สำเร็จด้วย เราไม่ได้ทำเลยก็สำเร็จด้วย เราต้องสนับสนุนด้วยทางใดทางหนึ่ง ให้สมควรทีเดียว

พวกที่เป็นแล้ว ตั้งใจแน่วแน่ว่า ตั้งแต่วันนี้ไป เราไม่ถอย **เกิดมาเราพบวิชานี้ เราจะต้องสู้ อย่างอื่นสู้ไม่ได้ทั้งนั้น** เราจะหันสู้ด้วยวิชานี้กันสุดฤทธิ์สุดเดช เอาให้ถึงหมดเจ็บ หมดแก่ หมดตายของพญามารให้ได้ ให้พญามารแพ้ให้ได้ พญามารแพ้เด็ดขาดเมื่อไร? เวลานั้นหมดทุกข้ในโลก เท่าปลายผม ปลายขนก็ไม่มี หมดแก่ หมดเจ็บ หมดตายในโลก เท่าปลายขนก็ไม่มี มีความสุขเหมือนยังกับท้าวสวรรค์ หรือเหมือนกับท้าวพรหม หรือเหมือนกับพระนิพพาน สุขขนาดนั้น เป็นสุขสำราญปานนั้น

สรุปสาระสำคัญของเนื้อความ

หลวงพ่อเทศน์เมื่อ ๒๘ มีนาคม ๒๕๔๗ ปีนี้เป็นปี ๒๕๔๓ แปลว่าเป็นเวลา ๔๖ ปีโดยประมาณ ข้าพเจ้าเพิ่งได้อ่านเทศน์กัณฑ์นี้ แต่ข้าพเจ้าถูกธาตุกรรมบังคับให้ทำวิชาปราบมารมาตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ นับถึงปี ๒๕๔๓ แปลว่าข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมาแล้ว ๑๖ ปีโดยประมาณ เนื้อหาของงานปราบมารมีอย่างไร? โปรดติดตามหนังสือ “ปราบมารภาค ๑” (พิมพ์เมื่อปี ๒๕๓๓) หนังสือ “ปราบมารภาค ๒” (พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖) หนังสือ “ปราบมารภาค ๓” (พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙)

หนังสือ “ปราบมารภาค ๔” คือเล่มที่ท่านกำลังถืออยู่ในขณะนี้ พิมพ์เมื่อปี ๒๕๔๓

หลวงพ่อกำทำวิชาปราบมารมาก็ปี?

เมื่อปี ๒๕๔๗ หลวงพ่อบอกว่าทำวิชาปราบมารมาแล้ว ๒๒ ปี ๘ เดือน ๙ วัน คราวนี้เราจะคิดแบบโดยประมาณคือ คิดหยาบ ๆ หลวงพ่อมรณภาพเมื่อปี ๒๕๐๒ เราก้ในปี ๒๕๔๗ มาถึงปี ๒๕๐๒ จะได้

๕ ปี แล้วบวกด้วย ๒๒ ปี จะได้ ๒๗ ปีขึ้นไป หากคิดละเอียดก็ ๓๐ ปีขึ้นไป ผิดถูกให้ท่านคำนวณเอง เพราะข้อมูลมีอยู่แล้ว

หลวงพ่อดีผลงานอะไร? เพียงใด? แค่นี้?

เรื่องนี้ไม่มีเอกสารให้ค้นคว้าเลย แม้ในกัณฑ์เทศน์ก็ไม่มีปรากฏ แต่มีการพูดเป็นเบื่องหลัง เหตุการณ์เฉพาะในหมู่บ้านรู้ ข้าพเจ้าได้ยินบ่อยๆ วิชาการนั้นได้ยินแต่เหตุ ๑๙ แล้วก็พิสดารกาย ได้ยินแต่แค่นี้ ส่วนเหตุการณ์นั้น แม่ชีถนอม อาสวีย์ ท่านกล่าวได้เป็นเรื่องเป็นราวทีเดียว และพูดวิชาการได้อีก หูของข้าพเจ้าก็แปลกอยู่มาก ทำไมจดจำวิชาการเกี่ยวกับวิชาธรรมกายได้เกลี้ยงเกลาร? วิชาการทางโลกเรียนมาแล้ว ทางราชการเขาให้ทำการ ทำไมเราจำวิชาการทางโลกไม่ได้? ทำไปผิด ๆ ถูก ๆ เกือบจะถูกทางราชการดำเนินการทางวินัยหลายครั้ง

แต่การทำวิชาปราบมารในยุคของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำตำราไว้ทั้งหมด ไม่ให้เกิดปัญหาในการค้นคว้ากันอีกต่อไป บันทึกประจำวันนั้นทำไว้ส่วนหนึ่ง แต่การนำความรู้มาเขียนตำรา พิจารณาตามทีเห็นสมควร ซึ่งขณะนี้ทำตำราไปแล้ว ๔ เล่มคือ ปราบมาร ๑-๒-๓-๔ ส่วนปราบมารภาคอื่น คงจะออกสู่ตลาดในโอกาสต่อไป

สาระสำคัญของกัณฑ์เทศน์นี้

สัตว์โลกมีความ แก่ เจ็บ ตาย ถามว่าใครเป็นผู้ทำ? เป็นธรรมชาติของบัญญัติหรือใครปรุงแต่งขึ้น? พวกเราเองมีความเห็นว่า “ธรรมชาติบัญญัติ” เพราะไม่ว่าใครก็แก่ เจ็บ ตาย ทั้งนั้นความจริงแล้วไม่ใช่! **มารเป็นผู้ทำให้สัตว์โลก แก่ เจ็บ ตาย** ถามต่อไปว่า มีใครรู้เห็นบ้าง? ตอบว่า ไม่มี ! แต่หลวงพ่อบอกท่านเห็น จึงทำวิชาปราบมารเพื่อกำจัดสิ่งนั้น แต่การเห็นนั้นยังไม่ละเอียด เพราะถ้าเห็นได้ถึงที่สุด ป่านี้งานปราบมารเสร็จไปแล้ว

กล่าวถึงคำพูดที่หลวงพ่อบอกท่านว่า **หากหลวงพ่อนะ ท่านที่ไม่ทำก็ชนะด้วย ท่านที่ไม่ช่วยเลยก็ชนะด้วย แม้ท่านที่เป็นศัตรูก็ชนะด้วย** ข้าพเจ้าชอบใจมากในคำพูดนี้

การรบในยุคของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำอะไรได้บ้าง? เกิดผลงานอะไร? ข้าพเจ้าเขียนออกมาอย่างชัดเจน ค้นหาได้ในหนังสือปราบมารทั้ง ๔ ภาค

มารอยู่ที่ไหน? นี่คือการถามสำคัญที่เรายังไม่แจ้ง หากแจ้งเรื่องนี้ ป่านี้งานปราบมารทำเสร็จไปแล้ว หลวงพ่อบอกท่านก็บอกได้เท่าที่หลวงพ่อไปถึง ในส่วนที่หลวงพ่อยังไปไม่ถึง หลวงพ่อก็ยังบอกเราไม่ได้

คราวนี้เราไปถามพระพุทธรองค์บ้าง ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานกายมนุษย์ ตั้งแต่นิพพานเบื้องต้นจนถึงนิพพานสุดละเอียด ล้วนแต่นับอสงไขยไม่ถ้วนทั้งนั้น นับไม่ถ้วนทั้งปวงนั้นทบทเป็นหนึ่งเดียว แล้วก็ถามพระองค์ว่า ที่สุดแห่งมารอยู่ตรงไหน ? แล้วนำหนึ่งเดียวนั้น มาเดินวิชาหาสุดละเอียดอีก สุดละเอียดของอะไร? สุดละเอียดของนิโรธ สุดละเอียดของสมมติ สุดละเอียดของตรัสรู้ สุดละเอียดของคำนวณ ซ้อนสับเป็นหนึ่งอีก แล้วก็ถามอีกว่า สุดละเอียดของมารอยู่ที่ใด ?

คราวนี้คำนวณไปใหม่ สุดละเอียดของนิโรธ นับอายุธาตุอายุบาร์มีของนิโรธไม่ถ้วน ไม่ถ้วนสุดละเอียดสมมติ ตรัสรู้ – คำนวณ ซ้อนสับเป็นหนึ่งอีก แล้วก็ถามว่า สุดละเอียดของมารอยู่ที่ไหน ?

คราวนี้ก็คำนวณให้แบบยลกว่านั้นอีก เอาไม่ถ้วนอายุธาตุอายุบาร์มีของนิโรธไม่ถ้วน – สมมติ – ตรัสรู้ – คำนวณ มาซ้อนสับเป็นหนึ่งเดียวอีก แล้วก็ตอกล้องส่องญาณทัสสนะออกไป ถามอีก **สุดละเอียดของมารอยู่ที่ไหน? ก็ยังไม่ได้คำตอบจนบัดนี้ ข้าพเจ้าพากเพียรมา ๑๖ ปีแล้ว** (นับถึงปี ๒๕๔๓)

สิ่งที่เราต้องการพบ เราไม่พบ แต่เราไปพบสิ่งที่เราไม่คาดคิด คือ ได้พบพระพุทธรเจ้าของเรา มารเขาเอาพระองค์มาไว้ที่นี้ พบจักรพรรดิภาคปราบสำคัญ มารเขาเอามาไว้ที่นี้ เหตุใดพระองค์มาอยู่ที่นี่? ที่นี้ไม่ใช่นิพพาน พระองค์มาอยู่ที่นี่เพื่ออะไร? ใครเอาพระองค์มาไว้ที่นี้? บอกเนื้อความให้ข้าพเจ้ารู้เดี๋ยวนี้ เรื่องราวเป็นมาอย่างไร?

เราเดินวิชาเพื่อจะค้นหามาร ตามความรู้ที่หลวงพ่อสอน แต่เราไม่พบมาร แต่ไปพบพระพุทธรองค์และไปพบจักรพรรดิภาคขาว จำนวนมากมาย มารเขาเอาพระองค์มาไว้ที่นี้ได้อย่างไร? เรื่องราวไม่ได้มีแค่นี้ ขอให้ท่านอ่านหนังสือ “ปราบมาร ๑-๒-๓” แล้วท่านจะทราบ ว่า เหตุคือที่อยู่ของมารนั้น มีความละเอียดเกินที่ใครจะบอกความรู้แก่เรา **เห็นใจหลวงพ่อ เห็นใจพระพุทธรองค์ เพราะทรงยาก บั่นจนถึงที่สุดแล้ว บอกความรู้แก่เราได้แค่นี้** นับว่าเป็นบุญหูของเราแล้ว เป็นหน้าที่ของเราผู้มีบารมีธรรมจะต้องค้นคว้ากันต่อไป ทำอะไรได้แค่ไหน? ควรนำผลงานมาบอกกันบ้าง

งานปราบมารเป็นงานส่วนรวม หากชนะมารแล้ว คนที่ไม่ทำเลยก็ชนะ คนที่ไม่ช่วยเลยก็ชนะ แม้ศัตรูผู้หมั่นใส่เราก็คชนะด้วย หลวงพ่ot่านก็กล่าวไว้ชัดแล้ว

พูดตรงนี้ ข้าพเจ้ามีส่วนเกี่ยวข้อง ตรงที่ธาตุธรรมใช้ให้ทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้าทำมาตลอด และมีผลงานพิมพ์ออกมาเสนอชาวโลก คือหนังสือปราบมารเล่มต่าง ๆ ตามที่กล่าวแล้ว แต่ก่อนยังไม่มีความคิด แต่พอข้าพเจ้าพ้นหน้าที่ราชการ ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้น งานปราบมารเป็นงานยาก ! ยากที่ใครจะทำ ! ยากที่ใครจะรู้ ! ยากที่จะเดินวิชา ! แต่เรามีเคราะห์กรรมที่ธาตุธรรมท่านบังคับให้เราทำวิชาปราบมาร แม้เราไม่สมัครใจทำ แต่เราก็ทำตามมีตามได้ จนถึงขั้นพิมพ์ตำราออกสู่สายตาชาวโลก เราได้ทำให้ชาวโลก

เดี๋ยวนะไรบ้างหรือเปล่า? ไปเอาเงินเขามาบ้างหรือเปล่า? เราเกษียณราชการแล้ว แปลว่า เราใกล้ต่อความตายแล้ว เราใกล้จะลาโลกแล้ว เรามีหนี้ชีวิตบ้างหรือเปล่า? หนี้ส่วนตัวไม่เป็นไร แต่หนี้ที่มีต่อประชาชนนั้น มีบ้างหรือเปล่า?

ข้าพเจ้าสบายใจ ข้าพเจ้าไม่มีหนี้ติดตัว เพราะข้าพเจ้าไม่ได้เอาเงินประชาชน หนังสือเผยแพร่วิชาธรรมกายของข้าพเจ้าทุกหลักสูตร ข้าพเจ้าทำให้เป็นแบบธรรมทานมาตลอด โดยไม่มีผลประโยชน์ตอบแทนเลย ครั้นข้าพเจ้าพ้นจากหน้าที่ราชการแล้ว หหมดความสามารถที่จะหาเงินพิมพ์หนังสือแจกอีกต่อไป จึงอยากทำวิชาส่วนตัวคือวิชาปราบมาร เพราะงานปราบมารยังไม่บรรลุเป้า ท่านทั้งหลายขอหนังสือไปอีก จึงแก้ปัญหานี้โดยส่งหนังสือเข้าสำนักพิมพ์ ให้สำนักพิมพ์ช่วยแก้ปัญหาให้ ดังนั้น ท่านใดที่ต้องการวิชาธรรมกายหลักสูตรใด โปรดติดต่อ สำนักพิมพ์เลียงเชียง ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ข้าพเจ้าทำไว้แล้ว ตั้งแต่หลักสูตรง่ายจนถึงหลักสูตรยาก ทำไว้แล้วครบถ้วน

✚ กัณฑ์ทานานุโมทนาคาถา (๓ เมษายน ๒๕๕๙)

๑. ผู้เทศน์ตรวจเข้าไปฉากหลังนี้แหละ ๒๕ ปี ยังไม่เต็มดี

ในการตรวจฉากหลังนั้น ยังไม่เต็มเดือนเต็มวันดี ยังไม่หมดฉากหลังนี้ ยังไม่สุดฉากหลังนี้ ยังไม่สุดภาคหล่อเลี้ยงเหล่านี้ ผู้เทศน์ก็ยังเป็นบ่าวเขายู่ ยังเป็นบ่าวเป็นทาสเขายู่ ยังเอาตัวรอดไม่ได้ เพราะอะไร? ยังไม่สุดฉากหลัง เขายังปกครองเราอยู่ เมื่อไปสุดแล้ว เราจะเห็นฉากหลังในฉากหลังเข้าไปอีก ฉากหลังในฉากหลังนี้ มีอีกเท่าไรก็ไม่รู้?

ถ้ารู้ฉากหลัง และบังคับฉากหลังได้ เราก็เลิกเป็นบ่าวเป็นทาสเขา เราจะได้เป็นเจ้าเป็นนายเขาบ้าง ถ้าชาตินี้ยังไม่รู้ฉากหลัง ยังไม่พบฉากหลัง เราจะต้องยอมตาย ต้องเข้าถึงฉากหลังให้ได้ ผู้ปกครองลับๆ ใ้เราอยู่ลับๆ เราไม่รู้เลย

๒. เพราะเราไม่ทันฉากหลังเหล่านี้ เขาก็ใ้เราตามชอบใจ ใ้เป็นบ่าวเป็นทาสปนปี ถึงจะมีปัญหาแคไหนดก็ช่าง ใ้เราเป็นบ่าวเป็นทาสปนปี

เหตุใดจึงต้องแก้ไข **ต้องไปให้สุดฉากหลังให้ได้** ต้องบริจาทตามใจนึก ใจเบิกบานสำราญใจ ทำใจให้บริสุทธิ์ เจตนาให้ดี บริสุทธิ์ทางกาย ทางวาจา ทางใจ ให้สะอาด ทำใจให้ใส พอใสดีแล้ว ก็ดูฉากหลังใหม่ ทั้งในทั้งคิน เว้นไว้แต่หลับ ตื่นแล้วก็ไม่รอท่า ทำให้สุดให้ได้ ไม่สุดไม่ยอมเป็นเด็ดขาด **ถ้าเราไม่ไปเราก็ตาย เราไปเราก็ตาย** จะไปหรือไม่ไป ไม่ก็เดือนก็ปีก็ตาย ตายหมดทุกคน **ไปดีกว่าไม่ไป !**

หากไปและไปได้ถึงแคไหนด นับชาติต่อ ๆ ไป ไม่ถอยหลังกันทีเดียว ชื่อว่าเป็นคนมีปัญญา ต้องดำเนินอย่างนี้เป็นทางสูงสุดในพระพุทธศาสนา ที่ไม่ไปนั้น เป็นการตายเปล่าหาหลักฐานไม่ได้

นี่คือสรุปย่อของเทศน์กัณฑ์นี้

สรุปเนื้อความ

หลวงพ่อใช้คำว่า “ฉากหลัง” มีความหมายอย่างไร? เรามาดูความหมายกันก่อน ดังนี้

(๑.) การแสดงละครและการแสดงลิเก เขาจัดเป็นฉาก ๆ ตามที่เราเคยเห็นนั้น เราเห็นแต่ฉากหน้า แต่เราไม่เห็นฉากหลัง หากเราไปดูฉากหลัง เราจะพบว่า เขามีอุปกรณ์การแสดง เขามีเครื่องแต่งตัว เขากำลังแต่งตัว ก่อนที่จะมีอุปกรณ์ต่าง ๆ ก่อนที่จะมีเครื่องแต่งตัว เราไม่ทราบว่าเขาหาอย่างไร?

(๒.) คราวนี้มาดูประเทศมหาอำนาจบ้าง เช่นรัสเซีย ในสมัยที่ครุสชอฟเป็นผู้นำ หลังมานเหล็กของเขามีแสนยานุภาพแค่ไหน? เขาไม่เคยอนุญาตให้ประเทศใดในโลกได้รู้ เป็นดินแดนหวงห้ามของเขา นี่คือฉากหลัง

(๓.) คราวนี้มาดูประเทศที่มีอาวุธสำคัญ เช่น ประเทศอิรัก แม้สหประชาชาติจะขอเข้าดูสถานที่ผลิตอาวุธนิวเคลียร์ แต่อิรักเขาไม่ยอม นี่คือฉากหลัง

คำว่าฉากหลังตามความหมายทางโลกที่กล่าวนี้ เราพอเข้าใจ

แต่คำว่า “ฉากหลัง” ตามความหมายของวิชาธรรมกายที่หลวงพ่อกล่าวนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่ง คือเป็นเหตุลับที่มารเขาทำไว้เพื่อบังคับนิพพานและบังคับสัตว์โลก ดินแดนเหตุที่ว่านี้ หลวงพ่อใช้เวลาเข้ากายธรรมไปศึกษา ๒๕ ปีแล้ว ก็ยังไปไม่ถึงที่สุดของเหตุ

เป็นเพราะมารเขาทำไว้ลึกลับ เขาไม่ให้ใครไปรู้ไปเห็น หลวงพ่อบอกว่า เหตุตรงนี้คือดินแดนที่มารเขาทำวิชาปกครองพวกเรา ที่มาอยู่ตรงนี้ ก็เพื่อเขาจะได้บังคับให้นิพพานเป็นอย่างไร หรือจะให้สัตว์โลกเป็นเช่นไร หากเราไปถึงได้ เราก็ต้องทำวิชาดับนิพพาน ภพ โลกันธ์ของเขาและดับกายของเขาให้หมด ทำได้เช่นนี้เราจึงจะพ้นจากการปกครองของเขา

แต่ว่ายังไม่มีใครไปถึง หลวงพ่อของเราก็กังขังไปไม่ถึงและแม้พระพุทธรองค์ก็ยังไม่ถึงเหมือนกัน การที่เราไปไม่ถึงที่แปลว่า เรายังอยู่ใต้การปกครองของมาร คือมารเขายังบังคับเราอยู่ เขายังเป็นนายเราอยู่ ก็เมื่อนิพพานภาคขาวมารเขายังบังคับได้ แล้วพวกเราเล่าจะมีอะไรเหลือ?

ธาตุธรรมท่านหาวิธีแก้ไขแล้ว วิธีแก้คือปราบมาร ดังที่ข้าพเจ้านำผลงานมาเสนอแล้ว คือปราบมารภาค ๑ ปราบมารภาค ๒ ปราบมารภาค ๓ เล่มนี้คือ ปราบมารภาค ๔ และภาคอื่นจะได้นำเสนอในโอกาสต่อไป

หลวงพ่อกำลังใช้คำว่า “ฉากหลัง” หรือจะใช้ว่าเหตุละเอียดหรือเหตุลับหรือเหตุปกครอง ก็สุดแต่หลวงพ่อกจะเรียก เป็นเรื่องทางภาษา เป็นเรื่องของความเข้าใจ หลวงพ่อกว่าอย่างไร เราก็เรียนตามหลวงพ่อกเรื่อยไป พอได้อ่านคำเทศน์ของหลวงพ่อกัณฑ์นี้ ทำให้ข้าพเจ้าคิดถึงเหตุการณ์ปราบมารที่ข้าพเจ้าได้ดำเนินไป ๑๖ ปีนั้น ตรงนี้เองที่มารเอาบารมีมาซ่อนไว้ ตรงนี้เองที่มารเอาพระพุทธรเจ้าของเรามากักกันไว้ ตรงนี้เองที่มารเอาจักรพรรดิภาคขาวมาซ่อน ตรงนี้เองที่มารเอาจักรพรรดิของเรามาทรมาน ขอให้ท่านอ่านหนังสือปราบมารทั้ง ๓ ภาคให้จบ แล้วจะทราบเรื่องราว

สรุปกัณฑ์เทศน์ของหลวงพ่อก ๒ กัณฑ์ คือ เรื่องปราบมาร

๑. ผู้ทำให้สัตว์โลก แก่ เจ็บ ตาย ก็คือมารเป็นผู้ทำ โดยเขาทำวิชาทุกข์และสมุทัยใส่ไว้ให้เห็น จำ คิด รู้ ของสัตว์โลก และการที่สัตว์โลกใจมืดบอดไม่เห็นธรรม เป็นเพราะมารเขาทำวิชาปิฎกของมารใส่ไว้ให้เห็น จำ คิด รู้ อีกชั้นหนึ่ง นั่นคือ อวิชชา พยาบาท มิจฉาทิฎฐิ โลภะ โทสะ ฯลฯ

๒. การแก้ไขกระทำได้สถานเดียวคือ ปราบมาร เท่านั้น หากมารยังมีอยู่ สัตว์โลกก็ทุกข์ยากอยู่อย่างนี้ แม้นิพพานก็เดือดร้อนด้วย งานปราบมารยุคที่หลวงพ่อกทำนั้น เราทราบกันทั่วแล้ว ได้กล่าวเรื่องราวไว้ในหนังสือปราบมารทุกภาคแล้ว แต่ไม่มีงานเอกสารความรู้ไว้เลย น่าเสียดายมาก คงมีแต่กัณฑ์เทศน์ ๖๒ กัณฑ์เท่านั้น ความรู้วิชาธรรมกายในกัณฑ์เทศน์ ส่วนใหญ่เป็นความรู้วิชาธรรมกายเบื้องต้น

งานปราบมารยุคหลวงพ่อกมาสิ้นสุดในปี ๒๕๐๒ อันเป็นปีที่หลวงพ่อมรณภาพ ศิษย์ของหลวงพ่อกที่เก่ง ๆ บางท่านก็กลับบ้านเดิมไปประกอบอาชีพส่วนตัว บางท่านยังอยู่ที่วัดปากน้ำ แปลว่า พลรบไม่เป็นกลุ่มเป็นก้อน พลรบเสียขวัญแล้ว เพราะขาดแม่ทัพ ขาดผู้บัญชาการทางวิชา ใครเล่าจะกล้าประลองฝีมือกับมาร เพราะเขาทำอยู่ เขาย่อมรู้สึเปรี้ยวหวานมันขม เหมือนกับนักมวยไม่ยากชก เหตุที่ชกเพราะได้เงินเป็นค่าตอบแทน ชกฟรีจะให้ใครชก เพราะมีแต่เจ็บตัว เหตุที่เขาชกมวยก็เพราะเขาไม่มีอาชีพอื่น ลองถามนักมวยดูเถิด เขาจะพูดอย่างนี้

เป็นการเปรียบเทียบ ว่าการชกมวยมันเจ็บตัว แล้วการปราบมารเล่าจะเจ็บแคไหน ! คนเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ท่านทราบเป็นอันดี แต่ท่านไม่แสดงออก เพียงแต่ท่านระงับงานเดินวิชา งานปราบมารก็ยุติวันนั้น ไม่มีการสานต่อ หากท่านจะให้ข้าพเจ้ากล่าวถึงการเจ็บตัวให้ฟัง ข้าพเจ้าทราบเป็นอันดี แต่จะบรรยายวันนี้ เห็นว่าควรนำไปกล่าวในเล่มปราบมาร ภาค ๕

งานปราบมารเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เริ่มตั้งแต่วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เป็นต้นมา โดยข้าพเจ้าเป็นผู้ทำวิชาตั้งแต่วันนั้นตราบเท่าทุกวันนี้

๓. เทศน์ ๒ กัณฑ์ของหลวงพ่อกที่สรุปย่อนี้ แต่เดิมใจของเราเป็นธรรมชั้น คือ ทาน ศีล ภาวนา พอดวงทาน ดวงศีล ดวงภาวนา ประชุมกันเป็นหนึ่ง จะเกิดดวงมรรคจิต หยุดกลางดวงมรรคจิตเกิดดวงมรรคปัญญา หยุดกลางดวงมรรคปัญญาเกิดกายธรรมตั้งแต่กายเล็กไปถึงกายใหญ่ หมายความว่ากายโลก็ยี่ ๘ กาย ประชุมดวงทาน ศีล ภาวนาได้เมื่อไร ก็เกิดกายธรรมไปเป็นลำดับ ส่งผลให้กายมนุษย์ใสขึ้น จนชาติสุดท้ายอันเป็นชาติได้มรรคผลนิพพาน กายมนุษย์ใสเป็นแก้วแล้วก็เข้านิพพานเป็นไปเลย (สอุปาทิเสสนิพพาน) แต่กาลก่อนมรรคผลนิพพานเป็นอย่างนี้

ก่อนนี้มรรคผลนิพพานคือนิพพานเป็น (สุปปาติเสสนิพพาน) ไม่ใช่นิพพานกายธรรม (อนุปปาติเสสนิพพาน) ดังเช่นปัจจุบันนี้ มนุษย์ยุคก่อนเป็นมนุษย์พระคือ มนุษย์ที่มีใจเป็น ทาน ศีล ภาวนา ไม่ต้องใช้กฎหมายปกครอง พอเขาเกิดมาเขาก็บริจาทาน รักษาศีล เจริญภาวนา เป็นโลกแห่งความร่มเย็นเป็นสุข ประพฤติเช่นนี้ไปทุกชาติ จนกว่าดวงทาน ดวงศีล ดวงภาวนา โด่เข้าเกณฑ์มรรคผลนิพพาน เขาก็เข้านิพพานโดยกายมนุษย์นี้ คือ ไม่ต้องตาย เอากายมนุษย์กายนี้เข้านิพพาน เหมือนกายพระสงฆ์ แต่ว่าใสเป็นแก้วขาว

ต่อมามรรคผลนิพพานเปลี่ยนรูปแบบไป เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์อย่างนั้นไม่ได้เสียแล้ว เป็นเรื่องน่าเสียใจมาก มารเขาไม่ยอมให้มรรคผลนิพพานเป็นกายมนุษย์ เขาคิดวิชาปกครองขึ้นใหม่ **วิชาหีคือ วิชาทุกข์และสมุทัย** มารเขาเอาทุกข์และสมุทัยมาใส่ไว้ในใจของสัตว์โลก ทำให้สัตว์โลกเป็นทุกข์มีแก่ เจ็บ ตาย เป็นเบื้องหน้า แค่นั้นยังไม่พอ **ยังเอาปัญญาของมารใส่เข้าไปอีก** ทำให้ใจมืดบอดไม่เห็นธรรม โดนเข้าไปเพียง ๒ วิชา ส่งผลให้มนุษย์ แก่ เจ็บ ตาย เป็นโรคภัยไข้เจ็บนานา แล้วมรรคผลนิพพานก็เปลี่ยนไปด้วย หากได้มรรคผลนิพพานก็เข้านิพพานด้วยกายธรรมเท่านั้น หมดสิทธิ์เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์อย่างสิ้นเชิง คือหมดสิทธิ์เข้านิพพานสุปปาติเสสนิพพาน คงเข้าได้แต่อนุปปาติเสสนิพพานเท่านั้นนับมาตั้งแต่บัดนั้นจนจบบัดนี้

ข้อเสียของกายธรรมก็คือ ต้องมีกายมนุษย์รองรับจึงจะมีฤทธิ์เดช หากไม่มีกายมนุษย์รองรับก็เหมือนบ้านที่ไม่ตอกเสาเข็ม เมื่อรากฐานไม่มีเสาเข็มก็ไม่แข็งแรง หากพายุพัดแรง บ้านก็โค่นได้พังได้ เพราะไม่มีรากฐานที่มั่นคง

ทุกวันนี้ มนุษย์มีใจเป็นเบญจขันธ์ นั่นคือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ที่เป็นทุกข์และสมุทัย เป็นมนุษย์ที่เกิดจากวิชาของมาร โลกจึงเดือดร้อนวุ่นวาย ดังที่เราเห็นกันอยู่

วิชาปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ หากสำเร็จเมื่อไร? มนุษย์จะเป็นมิตรกันทั่วโลก ไม่มีการเอาเปรียบกันอีกต่อไป ความวุ่นวายจะหมดไป การข่มเหงรังแกกันจะหมดไป ความดีจะชนะความชั่ว โจรผู้ร้ายจะหมดไป ใจมนุษย์จะเกิดหิริโอตตปปะ มรรคผลนิพพานจะเข้าสู่ยุคปกติ

นี่คือความคาดหมายของข้าพเจ้าเท่านั้น เพราะเดินวิชามานานปีแล้ว ใกล้ถึงจุดหมายแล้ว

ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ ก็เพื่อให้กำลังใจตัวเอง เมื่อไม่มีใครให้กำลังใจ เราก็ต้องให้กำลังใจตัวเอง อยากให้งานปราบมารเสร็จสิ้นเสียที ตรากตรำมานานแล้ว ต่อสู้กันมานานแล้ว ยังไม่สุดเหตุปกครองที่มารเขาทำไว้ ถึงขนาดว่า รวมนิพพานกายธรรมทั้งหมดรวมเป็นหนึ่ง แล้วรวมนิพพานเป็นทั้งหมดรวมเป็นหนึ่ง

แล้วรวมหนึ่งทั้งสองนั้นเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งใหม่ รวม ใจ-จิต-วิญญาณ-นิโรธ-สมาบัติ-ตรัสรู้-คำนวณ ของทั้งหมดนั้น เพื่อไปให้สุดเหตุทะเลเหตุของมาร ทำเท่าไรก็ไม่สุดจริง ตราบเท่าทุกวันนี้ จนด้วยเกล้าจริง ๆ

มารมันยังเหตุปกครองเข้ามาที่ใจ จิต วิญญาณของสัตว์โลก บังคับได้หมด จะให้ใครดั่งก็ได้ จะให้ใครแก่ เจ็บ ตาย ก็ได้ เขาทำได้ทั้งนั้น เขาบังคับได้หมด จะให้อ้อฮาที่ไหนก็ได้ มารเขาทำได้ทั้งนั้น

เราเป็นวิชาธรรมกายอ่อนๆ เหมือนเด็กสอนเดิน หากมารมันจะให้เราหลงผิด เขาก็ทำได้ โดยเขาอยู่หลังจาก ไม่มีว่าจะทำอะไร มันตั้งสะท้านโลก เงินทองหลังไหล ผู้คนแห่เข้ามาแทบจะเหยียบกันตาย มารเขาทำได้ปานนั้น ประเด็นนี้เอง ที่ข้าพเจ้าบอกว่า **ต้องเอาเกณฑ์เข้าวัดจึงจะพอเชื่อกันได้บ้าง คือ สอนเบื้องต้นไม่เจ็บคม และแก้โรคไม่ได้ พึงทราบเถิดว่า ความรู้เราไม่เอาไหน!** ต้องเรียนรู้ใหม่ ! แก้ไขใหม่ ! หากเราหลงตัวเอง โดยเดินไปตามจังหวะที่มารเขากำกับ เราจะได้อะไรเลย แต่ดังไปด้วยฤทธิ์อุบายของมาร

มารไม่มีฤทธิ์แค่นี้ แม้ในนิพพาน เขาก็ยังเอาพระพุทธรูปเจ้าของเราไปดัด เอาไปกักกัน เอาไปทรมาน แม้จักรพรรดิของเรา มารเขายังเอาไปทรมาน เอาไปกักกัน สารพัดที่เขาจะทำ จะเสนอเรื่องราวให้ทราบเมื่อเรื่องราวพาดพิงไปถึง ขอให้อดทนไว้ก่อน อย่าเพิ่งใจร้อน ค่อยๆ อ่านและทำความเข้าใจไปที่ละขั้นตอนก่อน

เราตั้งใจหมายว่า จะไปให้สุดเหตุปกครองของมาร สิ่งที่เราได้พบเห็น ไม่ได้เป็นสิ่งที่เราต้องการเสียแล้ว แต่เราได้พบพระพุทธรูปที่มารเขาเอาไปดัดบ้าง เอาจักรพรรดิไปทรมานบ้าง ตามที่กล่าวแล้วนั้น

เนื้อหาสาระมีอย่างไร? จะรายงานให้ทราบในตอนนั้น

ได้ยินว่า “มีคนปราบมาร” เท็จจริงอย่างไรไม่ทราบ เพียงได้ยิน ข้าพเจ้ายกมือไหว้ฟ้า พูดย่น ๆ ไม่ได้ ต้องมีข้อมูลมาเสนอ ต้องมีหลักฐานชี้แจง ผู้รู้เขามี ถ้าเขามาไล่เบียดเข้า เราก็พร้อมที่จะแสดงข้อมูลและแสดงความรู้

แต่ถ้าพูดว่า “ปราบมาร” โดยมีเจตนาอื่นแอบแฝง แล้วก็สร้างของที่ระลึก ทำเช่นนั้นเพื่อประโยชน์อะไร? นอกจากเป็นการหลอกลวง อาจหลอกคนอื่นได้ แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพอรู้ ความรู้อย่างนั้นจะปราบมารได้อย่างไร? ต้องว่าเป็นความล้มเหลวโดยสิ้นเชิงที่คนที่มีความรู้วิชาธรรมกายไม่สนใจวิชา แต่ไปสนใจงานวัตถุ โภชิสต์ประเภทนี้ไม่ควรให้พบเห็นอีกแล้ว แต่เราก็ต้องพบเห็น เมื่อไรเราจะชนะมาร ในเมื่อเรามีโพธิสัตว์จอมปลอม เปลืองข้าวชาวบ้าน

✦ กัณฑ์สติปัฏฐานสูตร (๓ ต.ค. ๒๕๕๗)

คัดมาเพียงบางตอน เพื่อความเข้าใจเท่านั้น เนื้อหาสาระความละเอียดนั้น ท่านไปหาอ่านได้ในเทศน์กัณฑ์นั้น

- ใจต้องจรดอยู่ที่เดียวใน กาย เวทนา จิต ธรรม นั้นไม่เผลอ เพื่อกำจัดความดีใจ ความเสียใจในโลกให้พินาศ กำจัดอภิชฌาในโลกให้พินาศ เพื่อกำจัดความอยากได้ให้พินาศ จากกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม ไปจนสุดละเอียด

- เมื่อไปถึงที่สุดของตัวได้ละก็ รักษาตัวได้เป็นอิสระ ไม่มีใครมาบังคับบัญชา ถ้ายังไม่ถึงที่สุดของตัวแล้ว ก็หวนเลย เขาจะต้องบังคับบัญชาแก่ทำเดี๋ยวเท่านั้น แกจะต้องเป็นปาวเป็นทาสเขา พญามารมาบังคับใช้สอยเป็นปาวเป็นทาสเขา เขาจะใช้ให้ชก ให้ตี ให้ฆ่า ให้ฟันแทง ก็ได้ธรรมกายมารบังคับได้ถึงปานนั้นทีเดียว จะให้เลวทรามต่ำช้า ... ฯลฯ มารเขาทำได้ บังคับได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะตัวไม่เป็นใหญ่ในตัว เพราะตัวไม่รู้จักที่สุดของตัว

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ท่านก็ไปถึงที่สุดเหมือนกัน ถ้าใครยังไปไม่ถึงที่สุด ก็ยังไม่ฉลาดเต็มที่ ต่อเมื่อไปถึงที่สุด กายของตัวต่อไปแล้วละก็ ฉลาดเต็มที่แน่ ตัวของตัวเองมีชีวิตที่พึ่งแก่ตัวเองได้แล้ว นี่เป็นข้อสำคัญที่สุด

มาเจอพระพุทธศาสนาแล้ว อย่าไปทำเรื่องอื่น เป็นมนุษย์กับเขาทั้งที่ อย่าเชื่อกิเลสเหลวไหล เหล่านั้นแหละ จึงได้เลอะเลือน **จะครองเรือนสักกี่ร้อยปีก็ครองไปเกิด มันทงานเรื่องของคนอื่นเขาทั้งนั้น เรื่องของพญามารทั้งนั้น** ไม่ใช่งานของตัว ไม่ใช่เรื่องของตัว **ไปทำงานให้พญามารเขาทั้งวันทั้งคืน** เอาเรื่องอะไรไม่ได้

- ต่อแต่นี้ไป เราจะต้องเข้าไปให้ถึงที่สุด เข้าไปในกายที่สุดของเราให้ได้ เป็นกาย ๆ ออกไป เมื่อเป็นกาย ๆ เข้าไปแล้ว ถ้าทำเป็นแล้ว ไม่ใช่เดินเท่านั้น เดินในไส้ทั้งนั้น ในไส้เห็น ไส้จำ ไส้คิด ไส้รู้ ในกำเนิดที่ทำให้เป็นสุดหยาบสุดละเอียด เดินในไส้ ไม่ใช่เดินทางอื่น เดินในกลางดวงปฐมมรรค มรรคจิต มรรคปัญญา เดินในกลางดวงศีล สมาริ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ นั้นเป็นทางเดินของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เดินไปในไส้ ไม่ใช่เดินไปในไส้เพียงเท่านั้น ในกลางว่างของดวงธรรมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีล ดวงสมาริ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ว่างในว่างเข้าไป เหตุว่างในเหตุว่าง เหตุเปล่าในเหตุเปล่า เหตุดับ ฯลฯ หากเข้าไปอีก ไม่ถอยหลังกลับ นับอสงไขยไม่ถ้วน นับชาติอายุไม่ถ้วนฯ

สรุปเนื้อหาสาระแก่นี้

๑. เนื้อหาของความรู้ของเทศน์กัณฑ์นี้มีอย่างไร? ขอให้ท่านไปอ่านเอง ที่ข้าพเจ้ายกเทศน์เรื่องนี้ขึ้นมาพิจารณา ก็เพื่อให้ทราบว่า เรามีกาย-ใจ-จิต-วิญญาณ-ธรรม **ไม่ว่าที่ใด! มารเขาไปทำวิชาปกครองไว้หมด** อย่างเรื่องสติปัฏฐาน ๔ คือ เรื่อง กาย-เวทนา-จิต-ธรรม กายก็คือ ๑๘ กาย อันเป็นกายหลัก ลำดับไปหาภายละเอียด คือ กายในกาย กายมนุษย์ในกายมนุษย์ กายทิพย์ในกายทิพย์ ฯลฯ เวทนาคือใจที่รับอารมณ์ ทุกข์ สุข ไม่ทุกข์ไม่สุข ดีใจ เสียใจ (เวทนา ๓ เวทนา ๕ จิตก็คือใจละเอียดเท่าดวงตาตำ ธรรมก็คือดวงธรรมของกาย มารเข้ามาย่างทำให้บ่อนแตกอีก ดีใจก็ไม่ได้ เสียใจก็ไม่ได้ อยากได้ก็ไม่ได้ วิชาจะเห็นไม่สืบเนื่อง ไม่เห็นติดต่อกัน ทำไว้ในกายของเรา ละเอียดไปแค่ไหน? ไม่มีใครรู้! ถึงขนาดหลวงพ่อบอกว่า ในการเดินวิชาต้องใช้คำนวณแบบไม่ถ่วงให้เป็นหนึ่งคือ นับอสงไขยเหตุไม่ถ่วง นับชาติอายุไม่ถ่วง ให้เป็นหนึ่งแล้วเราก็ดับหยาบไปหาละเอียด คำนวณต่อไปอีกและต่อไปอีก พบแล้วเท่าไรละลายให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษตามความรู้ที่หลวงพ่อสอน **ทำมาแล้วไม่รู้ก็ไป ยังไปไม่ถึงสุดละเอียดของกายที่เป็นเอกราช นี่แหละคืองานปราบมาร** ท่านมีหน้าที่ปราบมาร ท่านต้องทำไป ท่านจะอย่างไร? เป็นเรื่องของท่าน หลวงพ่อบอกท่านใช้ให้ทำ ไม่ต้องมาต่อล้อต่อเถียงให้เสียเวลา ไปคิดวิชาเอง ไปเรียนเอง นี่คือน้ำที่ของเรา

คำว่า “ชาติ” แปลว่า เกิดแล้ว หมายความว่า เหตุทั้งปวงนั้น วางทั้งปวงนั้น มันเกิดมาแล้วเท่าไร? ที่เกิดแล้ว กำลังเกิด และที่จะเกิดต่อไป

คำว่า “อายุ” หมายความว่า เหตุนั้นมีอายุมาแล้วเท่าไร? อายุที่จะมีต่อไปอีกเท่าไร? ในระหว่างที่เราเดินวิชาไปไม่ถึงนั้น มารเขาออกลูกออกหลานอีกเท่าไร? นั่นคือเขาพิสดารวิชาของเขาละเอียดไปอีกแค่ไหน?

เรื่องวิชา เราเอาไว้พูดทีหลัง ไม่ยาก ! เพราะหลวงพ่อบอกท่านให้แนวเราไว้แล้ว

๒. กายเอกราชของเราอยู่ที่ไหน? ใครไปถึงบ้าง? ข้าพเจ้าค้นคว้ามาตั้งแต่ถูกกำหนดหน้าที่ จนถึงวันนี้ยังไม่ได้แค่นั้นเลย ถึงขนาดธาตุธรรมท่านช่วย หมายความว่านิพพานถอดกายทั้งหมดและนิพพานเป็นทั้งหมด ทรงช่วยคำนวณแล้ว ช่วยสารพัดวิชาแล้ว ยังไม่ไปไหนเลย ยังพูดผลงานไม่ได้ เขียนตำราปราบมารไปแล้ว ๓ ภาค ยังพูดกายเอกราชไม่ได้ เพราะยังไม่สุดเหตุปกครองที่มารเขาทำไว้ปกครอง ทั้งปกครองย่อยและปกครองใหญ่

นี่คือความหนักใจของข้าพเจ้า ไม่ทราบว่าจะเดินวิชาอย่างไร? ดับมารให้หมดเสียที จะได้พ้นหน้าที่ปราบมารเสียที หนักอกหนักใจเหลือทนแล้ว

**ท่านทั้งหลายไม่ทราบความหนักใจ เพราะท่านไม่ทำวิชาจริง หากท่านเดินวิชาจริง ตามที่
ธาตุธรรมท่านกำหนดบทบาท ท่านจะหนักใจยิ่งกว่าข้าพเจ้าอีก**

ท่านที่มีบารมีธรรมที่จะทำได้มีอยู่ ไม่ใช่ไม่มี! แต่มารเขาฉลาดกว่า เขารู้ล่วงหน้าดีกว่าเรา เขาสกัด
ทางเดินวิชาของเราทันที โดยเราไม่รู้วามารเขาจะทำเช่นนั้น **นั่นคือดาบ ๓ เล่ม เงิน ยศ อำนาจ จะ
หลังไหลมาสู่** จนเราไม่มีเวลาไปคิดเรื่องวิชา และเราจะอยู่ในวังวนแห่งความหลง หลงในคำยกยอ หลงใน
คำสรรเสริญ หลงในยศศักดิ์ หลงทุกอย่าง จะทราบตัวเองว่าหลงไปแล้ว ก็วันตายเท่านั้น วันนั้นเป็นวัน
พิสูจน์ตัวเราเองทุกอย่าง **เราไปเชื่อกระแสนสังคมไม่ได้ เพราะมารเขาบังคับได้ทั้งนั้น ดาบ ๓ เล่มนั้น
มารเขาใช้ได้ผลมาทุกยุคทุกสมัย** แม้เราไม่ต้องการ แต่มันมาเอง มาเพื่อสกัดวิชาเรา ไม่ต้องดูอะไร ทอง
นะโม ๓ ครั้ง เงินก็มาแล้ว ไม่ต้องเป็นวิชาอะไรกันมาก ขอให้ท่านพิจารณาดูเถิด สุดท้ายเราไม่ได้งานอะไร!
คงมีแต่สิ่งก่อสร้างฝากปัญหาไว้แก่คนข้างหลัง สิ่งก่อสร้างแตกร้าง ไม่มีเงินปฏิสังขรณ์ หากเป็นพระพุทธรูป
ก็ถูกลักขโมยไปขายเมืองฝรั่ง เราก็เห็นกันอยู่แล้ว

เรายังหลงงานวัตถุกันอีกหรือ? ไม่ใช่งานของผู้มีบารมีธรรมที่แท้จริงเลย

สรุปเทศน์ ๓ กัณฑ์ของหลวงพ่อ

กัณฑ์ปัพพโตปมคภา เราได้รู้เรื่องของมาร ว่าผู้ทำให้สัตว์โลก แก่ เจ็บ ตาย คือมาร หลวงพ่อกำ
วิชาปราบมารมาแล้ว แต่งานกวาดล้างมารไม่ใช่งานง่าย ยังไม่ได้เนืองงานเท่าที่ควร หลวงพ่อก็มีมรณภาพ
เสียก่อน

กัณฑ์ทานานุโมทนาภา งานปราบมารของหลวงพ่อ มาถึงเหตุละเอียด แต่ยังไปเรียนรู้ไม่ทั่ว
หลวงพ่อใช้คำว่า “ฉากหลัง” ตามที่เราอ่านมาแล้วนั้น ฉากหลังคือเหตุละเอียดที่วุ่น จะมากมายเพียงใดและ
แค่ไหน? ยังไม่มีใครรู้ จะใช้เวลาอีกกี่ชาติก็ภาพเพื่อค้นคว้า? ยังตอบไม่ได้

กัณฑ์สติปัญญาสูตร คือการพิจารณากายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม เพื่อ
หากายของเราที่เป็นกายที่มารปกครองไม่ได้ ยังไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลากี่ชาติก็ภาพ?

สรุปแล้ว เป็นเรื่องยากทั้งนั้น มีใครคิดถึงเรื่องเหล่านี้บ้าง? ถ้ามี! ก็น่านุโมทนา

ความจริงหลวงพ่อกล่าวถึงเรื่องมารไว้มากกว่านี้ แต่ข้าพเจ้าคัดลอกมากล่าวเฉพาะกัณฑ์เทศน์
ของท่านบางกัณฑ์เท่านั้น ส่วนแนวการเดินทางนั้น ข้าพเจ้าจะเสนอในโอกาสต่อไป

❖ หลวงปู่ชัว โสภา - ได้กล่าวถึงมารไว้อย่างไรบ้าง?

ท่านคงรู้จักหลวงปู่ชัว โสภา ทักกันแล้ว ท่านเป็นชาวสุพรรณบุรีเช่นเดียวกับหลวงพ่อบ้านเกิดของท่านอยู่ใกล้กัน ทั้งหลวงปู่ชัว หลวงพ่อ และสมเด็จพระเจ้า คือบ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี หากอยากทราบเรื่องชัดกว่านี้ โปรดอ่าน “อภินิหารหลวงพ่อดัดปากน้ำ”

กล่าวถึงหลวงปู่ชัว ท่านมาเรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ และสุดท้ายก็มรณภาพที่วัดปากน้ำ หลวงปู่เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง ข้าพเจ้ากับหลวงปู่รู้จักกันมาตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นเด็กวัดแล้ว หลวงปู่บวชพระอยู่ที่วัดสองพี่น้อง อ.สองพี่น้อง ข้าพเจ้าเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง เรียนหนังสือระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เห็นหลวงปู่ที่ใด จะเห็นท่านนั่งหลับตาในแบบการเจริญภาวนาทุกครั้งไป ต่อมาชีวิตของข้าพเจ้าเรียนจบชั้น ม.๖ แล้ว ก็มาเรียนวิชาครูในกรุงเทพฯ เรียนวิชาครูจบแล้ว ออกรับราชการเป็นครูในกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าไปเรียนวิชาเบื้องต้นกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น ซึ่งอยู่ในวัดปากน้ำนั้น จึงได้พบหลวงปู่ที่วัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่ง หลวงปู่เรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อ แต่ข้าพเจ้าเรียนกับแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น หลวงปู่ให้ข้าพเจ้าเป็นอุปัฏฐาก ข้าพเจ้าก็รับ หลวงปู่ปรารภเรื่อง “ราวตากจีวร” เพียงอย่างเดียว อย่างอื่นหลวงปู่ไม่เอาเลย หลวงปู่เน้นเจริญภาวนาทั้งวันทั้งคืน เว้นแต่หลับไปเท่านั้นที่ไม่ทำ ในมือมีหนังสือวินัยเล่มหนึ่ง ใครไปหาท่าน ต้องทำให้ถูก เคลื่อนวินัยท่านจะทางตำราให้ดู เคลื่อนวินัยหน่อยเดียว หลวงปู่ไม่เอาทั้งนั้น ท่านเล่าเรื่องของหลวงพ่อกับข้าพเจ้าฟังบ่อย ๆ โดยเฉพาะเรื่องปราบมาร ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแล้วในเล่ม “ปราบมาร ภาค ๑”

ในส่วนตัวของหลวงปู่ ท่านพูดผิดหูข้าพเจ้าอยู่เรื่องหนึ่ง “ไอ้ครู! ถ้าหลวงปู่ตายไป หลวงปู่จะรับมาเกิด เพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม ยังมีศาสนายู่ เรายังสร้างบารมีได้ ไอ้ครูคอยดูแลหลวงปู่ด้วยนะ!”

ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่อง เพราะตอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่เป็นวิชาอะไร ก็ได้แต่ฟังไปอย่างนั้นเอง

ต่อมาวิถีชีวิตของข้าพเจ้าถูกธาตุธรรมบังคับให้ทำวิชาปราบมาร จึงระลึกถึงคำกล่าวของหลวงปู่อีกครั้งหนึ่ง แต่หลวงปู่มรณภาพไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้เฝ้าหลวงปู่ด้วย เพราะทำราชการอยู่บ้านนอก ไม่รู้ข่าวคราวอะไรกันเลย หน้าที่ราชการของข้าพเจ้าก็ย้ายไปย้ายมา เดี่ยวอยู่จังหวัดโน้นเดี๋ยวมาอยู่จังหวัดนี้ ระวังอยู่แต่เรื่องราชการ เพราะหม้อข้าวของเราอยู่กับราชการ หากเกิดความพลาดพลั้งในหน้าที่ราชการ จะเกิดการเสียหายแก่เรา คิดถึงหลวงปู่ คิดถึงถ้อยคำของท่าน ท่านฝากธาตุธรรมแก่เราไว้ อาจารย์ท่านอื่นไม่มีใครกล่าวอย่างหลวงปู่ แม่แม่ชีถนอม อาสวีย์ ซึ่งเป็นอาจารย์ของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่พูดอะไร! เหตุใดหลวงปู่จึงกล่าวอย่างนั้น? เป็นการรู้กาลข้างหน้าของหลวงปู่ว่าข้าพเจ้าต้องมาปราบมาร และหลวงปู่ก็กล่าวฝากธาตุธรรมของท่านแก่เรา ตามที่กล่าวนั้น

ส่วนสมเด็จพระเจ้าไม่ได้กล่าวอะไรทั้งนั้น พบกันที่ไหนก็ฝากเด็กเข้าเรียนที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศ ทรงฝากเด็กเข้าเรียนทุกปี ปามีเมตตาสูง ไปพบเด็กชายลักษณะอ้วนที่ใด ก็ขอเอามาเลี้ยงไว้ที่กุฏิ ทรงดูแลให้การศึกษาทุกคนมีอนาคตดีทุกคน เด็กน้อยเอาแต่เล่น กลับมากุฏิไม่เข้าไปกราบพระพุทธรูป ป้าทรงเรียกมาทำโทษทั้งนั้น วันหนึ่งข้าพเจ้ามีโอกาสไปกราบป้าที่กุฏิ ป้ายังสวดมนต์อยู่ พบเด็กน้อยหน้าตาน่ารัก ก็ถามว่า “คุณหนูน้อยคนนี้ถูกป้าเขียนแล้วหรือยัง?” คุณหนูตอบว่า “ถูกแล้ว” เราถามต่อไปว่า “คุณหนูทำผิดอะไรหรือ?” คุณหนูตอบว่า “ลืมไว้พระ” ขออุดกระเป๋าหนังสือ ปรากฏว่ามีแต่ของเล่นทั้งนั้น หนังสือเรียนขาดหมด

สมเด็จพระเจ้าทรงกล่าวถึงหลวงพ่อกหลายเรื่อง เพื่อให้คลายเครียดโปรดอ่าน “อภินิหารหลวงพ่อดำปากน้ำ” จะเกิดความบันเทิงหลายรสทีเดียว หากบรรยายอีก เกรงจะซ้ำกัน

✚ หลวงปู่บันทึกเรื่องของมารไว้ ควรนำมาพิจารณาตามสมควร

๑. พระพุทธเจ้าภาคขาวที่ดับขันธปรินิพพานไปแล้ว เหมือนอย่างพระสมณโคดม สักก็โกฏีกี่ล้าน หรือสักก็องโขยก็สู้มารไม่ได้สักองค์เดียว เพราะพระพุทธเจ้าภาคขาวที่ดับขันธถอดเอาธรรมกายเข้านิพพานไปนั้น เหมือนอย่างกุ้งหรือปูที่ลอกคราบ ก้ามหรือกระดองอ่อน ๆ อย่างนั้น จะไปทำใครได้ ไม่เหมือนพระพุทธเจ้าชั้นก่อน ๆ ที่เข้านิพพานทั้งกายมนุษย์ แม้อย่างนั้นก็ยังเต็มรับเต็มสู้

๒. พระสมณโคดมสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราท่าน ท่านคิดจะเข้านิพพานทั้งเป็น ๆ เหมือนกัน แต่สู้เขาไม่ได้ ก็ต้องดับขันธปรินิพพาน

๓. กล่าวถึงพระสมณโคดม เมื่อพระองค์สำเร็จโพธิญาณใหม่ ๆ ได้เสด็จไปประทับที่ใต้ถุนไม้ชปาณนิโครธ พระยามารนิมนต์ให้เข้านิพพานเสียทีเดียว พระองค์ได้ตรัสแก่มารว่า ถ้าบริษัท ๔ เหล่าคือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ยังไม่บริสุทธิแพร่หลายดีแล้ว จะยังไม่เข้านิพพาน มารได้ฟังดังนั้นก็หลีกไป

เมื่อพระยามารหลีกไปแล้ว พระพุทธเจ้าภาคมารก็มาเอง ตอนนีท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งเชื่อ เพราะบาลีไม่กล่าวไว้ เป็นแต่ผู้มีธรรมกายไปพบเข้า พระพุทธเจ้าภาคมารนั้น พระกายดำเป็นนิลสเป็นแก้ว โผล่ขึ้นมาตรงหน้าพระพุทธองค์ แล้วถามพระองค์ว่า “เมื่อท่านยังไม่เข้านิพพาน แล้วท่านจะรบกับเราหรือโปรดสัตว์?”

พระพุทธเจ้าเพิ่งสำเร็จโพธิญาณใหม่ ๆ ไม่ทันจะทราบเรื่องราวอะไรนัก ต้องเข้านิโรธสมาบัติ ๗ วัน ขึ้นไปทูลถามพระพุทธเจ้าที่นิพพานเก่า ๆ ขึ้นไป จนถึงพระพุทธเจ้าที่เข้านิพพานทั้งกายมนุษย์ (นิพพาน

เป็น) ว่าจะรบตีหรือจะโปรดสัตว์ดี พระพุทธเจ้านิพพานแก่ ๆ บอกว่า “โปรดสัตว์เกิด จะรบนั้นสู้เขาไม่ได้ เพราะบารมีท่านน้อยกว่าเขา” แล้วก็ให้นัยมาว่า ให้ตั้งกติกากับเขาข้อเดียว เมื่อพระพุทธองค์ออกจากนิโรธแล้วก็บอกแก่มารว่า “เราจะโปรดสัตว์” แล้วมารก็ตั้งกติกา ๔ ข้อ คือ

๑. ท่านอย่าไปแตะต้องโครงการของเขา (ของมาร) ที่เขาทำให้ทุกข์แก่สัตว์ไว้ แล้วอย่าไปพูด
๒. ท่านต้องห้ามสาวก อย่าให้แผงฤทธิ์เดช จนไปแตะต้องโครงการของเขา
๓. ท่านจะเทศนาโปรดสัตว์ ท่านต้องเทศนาโทษว่า “เป็นกรรมของสัตว์” อย่าโทษว่าเขาทำ (มาร)
๔. เมื่อท่านอายุครบ ๘๐ ปี ท่านต้องเข้านิพพาน

นี่คือ กติกาที่มารเขาให้ไว้แก่พระพุทธองค์ รวม ๔ ข้อ

ส่วนพระพุทธองค์ก็ตั้งกติกาข้อเดียว คือ “ศาสนาของเราไม่มีกำหนด มรรคผลยังมีอยู่ตราบใด ศาสนาก็ตั้งอยู่ตราบนั่น”

เมื่อรับกติกาต่อกันอย่างนี้ ก็จะไม่มีการรุกรานกัน

แล้วพระพุทธองค์ก็โปรดสัตว์ต่อไป ครั้นศาสนาแพร่หลายมีสาวกมากเข้า **ภาคคำก็เล่นลูกไม้** โดยสอดละเอียดเข้าไปใน เห็น จำ คิด รู้ ของพระสาวกให้ทำชั่วขึ้น อย่างพระสุทินเสพเมถุน พระธนิยะทำ อทินนาทาน พระที่แม่น้ำวัดคุมุทาทำมนุสสวิคคหะบ้าง อวดอุตริมนุสธรรมบ้าง ให้ทำปาราชิก ๔ แล้วก็สอดละเอียดให้พระทำสังฆาทิเสส ๑๓, อนิยต ๒, นิสสัคคียปาจิตติย์ ๓๐, ปาจิตติย์ ๙๒, ปาฏิเทสนียะ ๔, เสขียวัตร ๗๕, อธิกรณสมณะ ๗

จดหมายเหตุ ๒๒๗ สิกขาบท พระพุทธเจ้าก็ต้องตามบัญญัติสิกขาบทจนหมดสิ้น

๔. มารเขาตั้งกติกาบ้าง เพื่อยึดอำนาจปกครอง

ผู้ที่ประพฤตินี้ไม่เป็นอาบัติ เป็นสาวกของพระสมณโคตม ส่วนท่านที่ประพฤติชั่วเป็นอาบัติ เป็นสาวกของเขาทั้งหมด (เป็นสาวกของมาร)

เมื่อมารเขที่ตั้งกติกาอย่างนี้ พระพุทธองค์ไม่รู้จะเอาอย่างไรเหมือนกัน ครั้นจะพูดเรื่องของเขาเข้า ก็จะเสียสัตย์ที่ตั้งกติกาไว้ต่อกัน ว่าจะไม่พูดเรื่องของเขา เพราะพระพุทธเจ้าภาคขาวตรัสสิ่งใดแล้ว ก็จะไม่คืนคายสัจจาจา ครั้นจะต่อว่าเขาก็ไม่อาจทำได้ **ภาคมารเขาถือว่า ความซื่อสัตย์และการคดโกงเป็นธรรมชาติของเขา** ซึ่งมารก็ต้องปฏิบัติตามธรรมชาติของเขา

ครั้งนี้ปะทะกัน (รบกัน) ก็จะไม่มีความโปรดสัตว์ เพราะจะต้องนั่งอยู่ในนิโรธสมาบัติ ไม่มีเวลาออกจากนิโรธ แล้วกำปั้นของเราเล็กกว่าเขา (บารมีน้อยกว่าเขา) เพราะบารมีของพระองค์เพียงสี่สวาทแสนมหากัปเท่านั้น ของเขา (ของมาร) ตั้งร้อยสวาท พันสวาท หรือกว่าพันสวาทก็มี ถึงปะทะกันขึ้น (รบกับเขา) ก็สู้เขาไม่ได้ เพราะกำลังบารมีของเขามากกว่านั่นเอง

เหมือนกับประเทศไทยกับประเทศนอกสมัยราชาธิปไตย เขตแดนของเรามาก แต่กำปั้นเล็กกว่าเขาก็ต้องปล่อยให้เขตแดนของผู้อื่น จะสร้างปืนสักกระบอก เขาก็ถามว่า “จะรบกับฉันหรือ?” แม้จะสร้างเรือสักลำ เขาก็ถามว่า “จะสร้างไว้รบกับฉันหรือ?” ไทยก็ต้องอดทน เพราะกำปั้นเล็กกว่าเขา น่าเจ็บใจไม่น้อย

พระพุทธเจ้าของเรา (พระสมณโคตม) กับภาคดำ (มาร) ก็แบบเดียวกัน

๕. มารเป็นผู้กำหนดอายุพระพุทธเจ้า

กล่าวถึงพระพุทธองค์ เมื่อพระชนมายุย่างเข้า ๘๐ ปี ก็เริ่มให้โอกาสแก่พระอานนท์ (เพราะคิดว่าจะเข้านิพพานทั้งเป็นเหมือนกัน) ตถาคตอาศัยอิทธิบาททั้ง ๔ แล้วจะให้อายุยืนถึงกับหรือกว่ากับก็ได้ เพียรให้นิมิตโอกาสแก่พระอานนท์อยู่ถึง ๑๖ ตำบล ตำบลละ ๓ ครั้ง จะให้พระอานนท์ทูลอาราธนาให้ดำรงชีวิตอยู่อีกต่อไป แต่ภาคดำ (มาร) คอยดลใจให้พระอานนท์ไม่ให้ยืนขึ้นมาได้ พอครบ ๑๖ ครั้งเท่าโสฬสกิจ ก็เป็นอันหมดโอกาส พระยามารก็มาเตือนให้นิพพานตามสัญญา ถ้าพระอานนท์ทูลอาราธนาไว้ได้ มารก็หมดโอกาส ที่นี้พระองค์จะได้เดินสมาบัติเชื่อมกายหมดทุกกาย จนบอสงไขยกายไม่ถ่วงให้ติดเป็นกายเดียว โสเป็นแก้ว เข้านิพพานทั้งเป็นได้แล้ว จะไปกลัวอะไร! แต่ก็ต้องดับขันธนิพพานอย่างนั้น ถ้าเข้านิพพานได้ทั้งเป็นก็เลิศเท่านั้น

(ข้าพเจ้าคัดลอกมา เพียงแต่ใส่เลขกำกับและทำย่อหน้า เพื่อให้อ่านสะดวกขึ้น)

สรุปเรื่องราวของมารตามที่หลวงปู่บันทึก พระพุทธเจ้าภาคมาร มีบารมีมากกว่าพระพุทธเจ้าภาคขาว

(ตามข้อ ๑) เป็นความรู้ที่ถูกต้องแล้ว มารเขามีบารมีมากกว่าธรรมภาคขาวด้วยประการทั้งปวง เราจึงเป็นรองมารเขามาทุกสมัย พูดกันให้ชัด **ก็ต้องว่ามารเขามาบดขยี้เรามาทุกสมัย** พระพุทธเจ้านิพพานกายธรรมทั้งหมด หรือที่เรียกว่า นิพพานถอดกายนั้น สู้มารไม่ได้ แพ้เขาหมด แม้นิพพานเป็น คือ นิพพานไม่ถอดกาย ก็ยังสู้เขาไม่ได้

แต่ภาคขาวคิดสู้และสู้มาตลอด ถึงจะสู้ไม่ได้แต่ก็ต้องสู้ **การสู้จนสุดท้ายที่เราทราบทั่วกันก็คือ หลวงพ่อวัดปากน้ำมาเกิดคราวนี้เพื่อมาทำวิชาปราบมาร** หลวงพ่อสู้มาถึงที่สุดแล้ว ตามที่บรรยายมาแล้วนั้น บัดนี้งานปราบมารตกอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็เผยแพร่เรื่องปราบมารไปแล้วหลายภาค เล่มนี้คือ “ปราบมาร ภาค ๔”

เรื่องที่เราต้องคิดกันก็คือ ทุกคนต้องสู้! ทุกท่านต้องคิด! หากเอาแต่สร้างวัด สร้างศาลา สร้างเจดีย์ หล่อพระพุทธรูป อย่างที่เราเห็นในทุกวันนี้ ก็แพ้เขาก่อนที่จะรบแล้ว ไม่ต้องรอไปถึงสมัยที่ท่านจะลงมาเกิดเป็นพระพุทธเจ้า **ถึงท่านจะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ก็หาหนทางอย่างอื่นที่หลวงปู่ท่านกล่าว**

หากเราไม่สนใจอะไร ไม่สนใจเงิน ไม่สนใจลาภยศ ไม่สนใจความเป็นใหญ่ ไม่สนใจคำยกย่อง สนใจแต่เดินวิชาปราบมารสถานเดียว อย่างนี้พอสู้ เพราะอย่างน้อยก็เป็นบารมีติดตัวท่านไป เมื่อไปพบศึกในคราวที่เรามีหน้าที่เป็นพระพุทธเจ้า ก็จะมีวิชาสู้กัน ถึงจะสู้ไม่ได้ แต่มารเขาก็จะเห็นว่าเราไม่หวั่นจนเกินไป

แต่ใครเล่าที่จะมีความสนใจตามที่ข้าพเจ้ากล่าวนี้ ไม่มี! ไม่มีเลย! หากมีแน่นอนที่สุด ชาติธรรมท่านต้องบอกให้ข้าพเจ้ารู้ และแน่นอนที่สุด เขาผู้นั้นจะเห็นว่าข้าพเจ้าคือเพื่อนร่วมเดินทางของเขา เขาจะหว่านข้าพเจ้าไม่ได้ เพราะธาตุธรรมอย่างเดียวกัน จะต้องชอบพอกันเป็นธรรมดา ข้าพเจ้าปราบมารมานานแล้ว ถึงขนาดแต่งตำราได้ ผู้มีบารมีธรรมตามที่เราต้องการนั้น ยังตามไม่พบ พบแต่จอมปลอม อย่างนั้นเชื่อไม่ได้ หมั่นไล่แม้กระทั่งเรา แล้วจะเชื่อได้อย่างไร!

✚ พระพุทธองค์ทรงอยากเข้านิพพานเป็นทั้งนั้น เว้นแต่ไม่อาว

(ตามข้อ ๒) หลวงปู่เล่าว่า พระพุทธองค์ทรงอยากเข้านิพพานเป็น โดยไม่ต้องถอดพระวรกาย ได้ทรงพบวิชาอิทธิบาทภาวนา หากหมั่นเจริญแล้ว จะทำให้มีพระชนมายุยืนนาน แต่การจะอยู่ได้นั้น ตามธรรมเนียมแล้วต้องอาราธนาเหมือนอย่างเราจะให้พระสงฆ์ทำอะไร? ก็ต้องไปนิมนต์ พระสงฆ์จึงจะมาทำธุระให้เราได้

กรณีของพระพุทธเจ้านั้น มารเขาขีดเส้นตายไว้แล้ว ว่ามีพระชนมายุอยู่ได้แค่ ๘๐ ปี แต่จะเอาชนะมารโดยให้พระอรหันต์อาราธนาไว้ เรื่องนี้เราจะพิจารณากันอย่างไร?

การตรัสรู้ธรรมของพระบรมศาสดา การกำหนดพระวินัยและอายุขัยของพระบรมศาสดานั้น ย่อมเป็นไปตามที่มารบัญญัติ รวมทั้งการได้มรรคผลนิพพานด้วย มารเขาเป็นผู้กำหนดหลักสูตรทั้งนั้น

อะไรเป็นหลักฐานสนับสนุนคำตอบนี้ ดูมรรคผลนิพพานก่อน นิพพานธรรมกายมีไม่รู้เท่าไร ไม่มีใครอยากเข้านิพพานกายธรรมกันทั้งนั้น แต่จำเป็นต้องเข้านิพพานกายธรรม เป็นเพราะแก้วิชาทุกข์และสมุทัยไม่ตกนั่นเอง หากดับวิชาทุกข์และสมุทัยได้จริง กายมนุษย์ก็ไม่ตาย ที่เราแก้กันนั้น เป็นเพียงผ่อนหนักเป็นเบาเท่านั้น

กลับมาดูเรื่องวินัยบ้าง เหตุใดพระพุทธองค์บัญญัติมากมายนัก? จะไม่บัญญัติได้อย่างไร? ก็พระสงฆ์สาวกของพระองค์ประพฤติดีต ทั้งผิดอย่างร้าย ผิดอย่างธรรมดา และผิดอื่น ๆ เมื่อพระสงฆ์ประพฤตินิไม่เรียบร้อย ประชาชนไม่ศรัทธา ศาสนาก็ตั้งไม่ได้

เหตุใดพระสงฆ์สาวกของพระองค์ต้องประพฤติดีต? สงฆ์เหล่านั้นล้วนแต่มีใจเบิกบานมาแล้ว เนื่องจากสร้างบารมีมาแล้วมากมาย จนถึงขั้นได้มรรคผลนิพพาน จึงได้มาเกิดพบพระพุทธเจ้าในชาตินี้ ฟังธรรมแล้วก็บรรลุธรรมกาย แล้วเพียรละสังโยชน์คู่เดียวก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ **แต่ที่ต้องมาประพฤติดีตจนพระพุทธองค์บัญญัติวินัยห้าม เป็นเพราะมารเขาสอดละเอียดมาบังคับพระสงฆ์ให้ประพฤตินิไม่ดีประการต่าง ๆ** สุดท้าย พระพุทธองค์ก็บัญญัติวินัยห้าม ตามบัญญัติวินัยต่าง ๆ ที่เห็นพระท่อกันในทุกวันนี้

คำว่า “สอดละเอียด” เป็นคำทางวิชาธรรมกาย คือ มารเขาส่งเครื่องมาบังคับที่ใจ แล้วใจเราก็แปรปรวนไปตามอำนาจของเครื่องที่มารเขาทำ

เมื่อบัญญัติวินัยมาเท่าไร ก็เปิดโอกาสให้มารเขามามีอำนาจมากขึ้น แต่แรกเราบวชพระ บ่งบอกว่า เป็นสาวกของพระพุทธองค์ แต่พอเราบวชพร่องทางวินัย มารเขาอ้างว่าเป็นสาวกของเขา เพราะไม่ปฏิบัติตามวินัยที่พระพุทธองค์บัญญัติ เรื่องมันจึงไขว่ชิงพริบกัน

มาบวชอยู่ในศาสนาของพระพุทธองค์ แต่แรกปฏิบัติวินัยเป็นอันดี ต่อมาย่อหย่อนต่อวินัย กรณีนี้มารเขาบอกว่าเป็นสาวกของเขา ดังนั้น หากผิดวินัยต้องรับปลงอาบัติ หากดองอาบัติไว้จะมีรัศมีไม่สวย เพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น เพราะมารเขาปกครอง มารเขากายดำ ส่งผลให้เรามีรัศมีมัวหมอง **แล้วมารก็จัดการบารมีของเราทันที** โดยที่เราไม่รู้หลังจากเขาเลย เรื่องนี้ต้องสังเกตพระที่ดัง ๆ เอาเงินประชาชนไปทำบุญก่อสร้าง เมื่อมากเข้าแล้ว ต่อมาก็เผลอตบกวพร่องทางวินัย จนถึงขั้นทางบ้านเมืองจับให้สึก เรารู้แต่จากหน้าคือ รู้แต่ทางโลกเขาให้สึกเท่านั้น **แต่บารมีของเขา มารเขาจัดการอย่างไร เราไม่ทราบ สุดท้ายธาตุธรรมก็กลาย** มารเขาทำให้ดูต่อหน้าต่อตาเรา เรื่องนี้ขอให้ท่านลองนึกเหตุการณ์ในบ้านเราท่านก็จะนึกได้

นี่คือ **ทำบุญให้มารกิน ทำเงินเดือนให้โจรใช้** ชาติกรรมของเราคลายได้ มารเขาไม่โง่ เขาหลอกให้เราทำบุญ พอได้โอกาส มารก็ตะครุบ ดังการเปรียบเทียบที่บรรยายมานี้ ที่ไหนเงินดกมักไม่พลาด จะเสียที่มารจนได้ มารเขามีลูกไม้ **แต่พวกเราแทนที่จะระวัง กลับอวดว่าข้านี้เก่ง พอข้าอำปากเงินก็มาสุดท้าย พันมือมารหรือเปล่า!** ไม่พลาดเลยแม้แต่รายเดียว

“บารมีของท่านผู้นี้อยู่ที่ไหน? โปรดหยิบยื่นมาให้เรา เพราะเขาเป็นสาวกของเรา เราจะปกครองเอง”

“เขาเป็นสาวกของเรา ก่อนนี้เป็นสาวกของท่านจริง เราไม่เถียง แต่เดี๋ยวนี้เขาไม่ประพฤติวินัย เขาเป็นสาวกของเรา เราเป็นผู้ปกครอง จงหยิบยื่นบารมีของภิกษุรูปนี้แก่เรา” แล้วบารมีของเราก็กุดมือไป เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ ข้าพเจ้าทำวิชาปราชญ์ไปรู้เห็นเข้า จึงนำมาเล่าว่าจะได้ความรู้เรื่องนี้ รมมา ๑๐ ปีว่า

กล่าวถึงพระพุทธองค์ เมื่อทรงพบวิชาอิทธิบาทภาวนาแล้ว จะสามารถมีอายุได้อย่างยืนยาวถึงกับกลับได้ จึงหาวิธีให้พระอานนท์ทูลอาราธนาให้ทรงมีพระชนมายุยืน เพื่อประกาศศาสนาต่อไป ตัดหน้ามารไม่ให้มารมาทวงสัญญาตอนที่พระชนมายุจะถึง ๘๐ ปี หากมารเขามาทวงสัญญาก่อน ว่าให้พระองค์สิ้นพระชนม์เมื่ออายุ ๘๐ ปี จะทำให้ทางฝ่ายของพระพุทธองค์หมดข้อแก้ตัว และหมดเหตุผลที่จะอ้างต่อฝ่ายมาร

นี่คือ วิธีการแก้ไขตามแนวคิดของพระพุทธองค์

ครั้นแล้วพระพุทธองค์เสด็จไปกับพระอานนท์จาริกไปในท้องที่ ๑๖ ตำบล ทรงกล่าวถึงอานุภาพแห่งอิทธิบาทภาวนา หากเจริญให้ยิ่งขึ้นแล้ว จะมีอานิสงส์ให้เรามีอายุยืนยาวเป็นกัปเป็นกัลป์ทีเดียว “เวลานี้ตถาคตบำเพ็ญวิชานี้ได้แล้ว” ถึงตำบลใดก็กล่าวแก่พระอานนท์เช่นนี้ตำบลละ ๓ ครั้ง แต่พระอานนท์ก็ไม่เฉลียวใจอะไร? ไม่ทูลอาราธนาให้พระองค์มีพระชนมายุสืบต่อไป **ครั้นเสร็จโสฬสกิจ ๑๖ แล้ว เราก็กดโอกาสทั้งปวง** พระอานนท์มาทูลอาราธนาหลังจากกิจโสฬส ๑๖ ผ่านไปแล้ว จึงไม่มีผล! **การที่พระอานนท์ไม่อาราธนาหั้น เป็นเพราะภาคมารเขามาตลใจไม่ให้คิดได้** ต่อเมื่อมารออกไปจากใจแล้วจึงคิดได้ และก็ได้อาราธนาในตอนนั้น พระพุทธองค์ทรงกล่าวแก่พระอานนท์ว่า “ทำไมมาอาราธนาตอนนี้เล่า? เราให้สัญญาแก่พระอานนท์ให้อาราธนาถึง ๑๖ ตำบลตามสูตรกิจ ๑๖ ทำไมไม่อาราธนาในตอนนั้น? มาอาราธนาทันตอนนี้ไม่เกิดประโยชน์แล้ว เราต้องนิพพานเมื่ออายุ ๘๐ ตามสัญญาที่ให้ไว้แก่มาร”

คำวิจารณ์ที่เราทราบก็คือ พระอานนท์ยังไม่เป็นพระอรหันต์ จึงไม่ทันเหลี่ยมมาร

ฟังดูผิวเผิน ก็เป็นเหตุผลที่น่าฟัง!

หากพระอานนท์เป็นพระอรหันต์ มารเขาก็เอามารฝีมือเหนือกว่าขึ้นไปมาดลใจ เราก็คงไม่ทันมารเขา อยู่ดีและอีกข้อมูลหนึ่งก็คือ พระพุทธเจ้าก่อน ๆ พระสมณโคดม นั้น มีบ้างไหมที่เข้านิพพานไม่ถอดกาย (นิพพานเป็น ?) ปรากฏว่าไม่มีองค์ใดเข้านิพพานเป็นได้เลย และไม่มีองค์ใดอยากเข้านิพพานถอดกาย ทุกพระองค์ประสงค์เข้านิพพานไม่ถอดกายทั้งสิ้น แต่แล้วเราก็คงเข้านิพพานเป็นไม่ได้ นับแต่วันนั้นตราบนานเท่าทุกวันนี้

สรุปแล้ว ธรรมภาคมารเขาชนะเหนือกว่าธรรมดาด้วยประการทั้งปวง เป็นต้องเอาชนะเราได้ ไม่เหลื่อมใดก็เหลื่อมใด เรื่องนี้ทราบกันทั่วแล้ว แต่ทราบแล้วยังไม่ทำอะไร ก็ไม่มีประโยชน์อะไร! **เราต้องคิดแก้ไขไว้แต่วันนี้ หากเราเป็นธรรมกายแล้ว เราไม่คิดทำอะไรเลย เป็นเรื่องที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง**

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าสู้เต็มที่ บัดนี้ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมาจนถึงวันนี้ เป็นเวลา ๑๖ ปีแล้ว ถ้าเราไม่ค้นวิชา แปลว่าถอยหลังเข้าคลองแล้ว ความรู้หายบ ใช้การไม่ได้แล้ว เพียงแต่จะทำให้เสียภัยแล้ว **เราเรียนวิชาธรรมกาย เหมือนขี่หลังเสือ ลงจากหลังเสือเมื่อไร มันกัดเราทันที!**

✚ ห้ามสาวกแสดงฤทธิ์ และไปแตะต้องโครงการของเขา

เป็นข้อตกลงที่มารให้ไว้แก่พระพุทธองค์ คือห้ามสาวกแสดงฤทธิ์ เหาะเหินเดินอากาศทำได้บ้าง แต่การแสดงบดบังดวงอาทิตย์ มารเขาห้าม! รวมทั้งการแสดงฤทธิ์อื่น ๆ

คราวนี้มาถึงโครงการของมาร จะได้แก่อะไร? **โครงการของมาร ก็คือ กบที่เขาทำไว้เพื่อทรมานสัตว์ ได้แก่ นรก อเวจี และโลกันต์** มารเขาห้ามไม่ให้ไปรู้เห็น ห้ามอธิบายความเป็นมา ใครเป็นผู้ทำใครเป็นผู้สร้าง ห้ามพูด! ถ้าพูด ก็จะทำให้ตาย แล้วใครเล่าจะกล้า? เพราะกลัวฤทธิ์เดชมารด้วยกันทั้งนั้น มารมันเก่งถึงปานนี้ ใคร ๆ ก็กลัวเขา

ทุกติภูมิคือ นรก อเวจี และโลกันต์ มารเขาทำไว้ทรมานสัตว์โลก ใครตกไปอยู่ในภูมิเหล่านั้น ย่อมเนิ่นช้าต่อมรรคผลนิพพาน เขาจึงพูดว่า หากใครตกไปอยู่ในภูเหล่านั้น แผ่นดินพูดไม่ได้ ก็แปลว่ายังเกิดไม่ได้

ภูมิเหล่านี้ ยังไม่มีใครไปแตะต้องเลย ได้แต่ท่องชื่อ นรก ท่องชื่ออเวจี ใครท่องได้หมดดูว่ามีหน้ามีตา ข้าพเจ้าพิจารณาเรื่องนี้แล้ว เรื่องราวมีอย่างไร? โปรดอ่านหนังสือ “ปราบมารภาค ๑” เรามีความจำเป็นต้องพิจารณา เพราะเป็นเครื่องมือมาร หากเรามีความผิติดเกิดขึ้น เราควรทำโทษตนเอง ไม่ใช่ให้มาร

มาทำโทษ มันเรื่องอะไรที่จะต้องให้มารมาเกี่ยวข้อง อยากบรรยายให้ละเอียดกว่านี้ แต่โดยเหตุที่งานนี้พิจารณาเสร็จไปแล้ว เป็นผลงานของงานปราบมารภาค ๑ ให้ท่านกลับไปอ่านดู แล้วจะทราบเรื่องราว

มารเขามายังกับพระพุทธรูปองค์อื่น เวลาแสดงธรรมโปรดชาวบ้าน ให้บอกว่า การที่เราตกนรกและตกโลกกันนั้น **ให้เทศน์ว่าเป็นกรรมของสัตว์** ไม่ให้เทศน์ว่า มารเขาเอาไปทรมานในนรก อเวจี และโลกันต์ เมื่อมารเขาห้ามเช่นนี้ พระพุทธรูปก็พูดความจริงไม่ได้ พวกเราก็เลยไม่รู้ของจริงตรงเท่าทุกวันนี้ ความจริงมารเขาพูดถูก ในข้อตกลงที่ว่า ใครบำเพ็ญ ทาน ศีล ภาวนา เป็นสาวกของพระพุทธรูป เมื่อเขาตายไป เขาก็ไปสู่สุคติภูมิ คือ สวรรค์ (ทิพย์) พรหม และอรุณพรหม ตามความมากน้อยแห่งผล ทาน ศีล และภาวนา แต่ถ้าใครไม่อยู่ในหลักของ ทาน ศีล ภาวนาแล้ว มารเขาปกครอง ตายไปแล้ว เขาส่งไปสู่ทุคติภูมิคือ นรก อเวจี และโลกันต์

ความไม่ชอบธรรมอย่างหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งยังไม่มีใครแสดงความรู้ไว้ที่ไหน? ก็คือเรื่อง **“สอดละเอียด”** คนที่เป็นสาวกของพระพุทธรูป แต่เดิมเขาเจริญอยู่ในกรอบของ ทาน ศีล ภาวนา ต่อมาเขาไม่ทำอย่างนั้นเสียแล้ว กรณีอย่างนี้เป็นฝีมือใคร? ก็มารเป็นผู้ทำทั้งนั้น **นี่คือความไม่ชอบธรรม**

ความไม่ชอบธรรมอีกประการหนึ่ง ยากที่เราจะจับได้ไล่ทันก็คือ โภชิสต์ที่ท่านลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม แต่เดิมท่านก็ดำเนินชีวิตในหลักของ ทาน ศีล ภาวนา ต่อมาเกิดพลาดพลั้งทางวินัย นี่ก็ฝีมือมาร

ความไม่ชอบธรรมอีกอย่างหนึ่ง คือ บารมีคาบลูกคาบดอก เราจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน โภชิสต์มีบารมีใกล้จะลงมาตรัสรู้อยู่แล้ว **เหตุใดธาตุธรรมแปรผันไปได้ กลายเป็นธาตุธรรมของมารไปโดยที่เราไม่คาดคิด** ภาษาวิชาธรรมกายเรียกว่า “พลิกธาตุธรรม” กรณีนี้เป็นฝีมือของมารระดับสูง ยากที่เราจะรู้หมายความว่าเดิมเป็นพวกเดียวกันเอง ต่อมาเกิดเขม่นกันขึ้น จะด้วยเหตุใดไม่ทราบ ธาตุธรรมของเราถูกมารเปลี่ยนแปลงไปแล้ว แต่เดิมเรียนวิชาภาคพระ ต่อมาเรียนวิชาของมาร อย่างนี้เข้าตำราमारพลิกธาตุธรรมเหมือนกัน ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า บารมีของท่านอยู่อย่างไรและอยู่ที่ไหน? เพราะเดิมท่านเป็นพระ เกิดบารมีแก่ท่านส่วนหนึ่ง **บัดนี้บารมีของท่านไม่ใช่พระแล้ว ถ้ามารบารมีของท่านตั้งแต่ครั้งเป็นพระนั้นอยู่ที่ไหน? ใครเป็นผู้จัดการและเจ้าตัวรู้เรื่องหรือไม่? นี่คืออันตราย! เป็นความรู้สูง** ข้าพเจ้าจะยังไม่กล่าว

ถามว่า มีใครรู้เรื่องนี้บ้าง? ตอบว่า ไม่มีใครรู้! แม้ข้าพเจ้าก็เพิ่งได้รู้ตอนทำวิชาปราบมารนี้เอง บอกท่านทั้งหลายได้คำเดียวว่า ระวังตัวกันบ้าง! **มักน้อยเข้าไว้! ละอายใจเข้าไว้! เจียมตัวเข้าไว้!** ก็พูดได้แค่นี้ เพราะอาณาจักรปกครองของมารกว้างใหญ่ไพศาลและละเอียด เกินความคาดหมายที่พระพุทธรูปองค์จะบอกความรู้แก่เรา เขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม เขาเป็นโลก การที่ข้าพเจ้าปราบมารนั้น ก็คือรบกับเขา

เหล่านี้ กว่าจะนำหนังสือปราบมารมาเสนอแก่ท่านทั้งหลายได้ เขาก็บดขยี้ข้าพเจ้าแทบเอาชีวิตไม่รอด เพราะขัดคำสั่งเขา **เขาไม่ให้หน้าเรื่องของเขามาเปิดเผย แต่ข้าพเจ้าจะเปิดเผย** ต้องต่อสู้กัน สุดท้าย ข้าพเจ้านำเรื่องราวปราบมารเสนอได้ถึง ๔ ภาค **ข้าพเจ้ายกมือไหว้ฟ้าที่ข้าพเจ้ายังไม่ตายเพราะการ ถล่มของมาร ข้าพเจ้าดีใจที่หนังสือชนิดนี้เกิดขึ้นในโลก ความรู้สำคัญอย่างนี้เกิดขึ้นแล้วในโลก หากข้าพเจ้าตายไปเสียก่อน ท่านทั้งหลายคงไม่ได้อ่านเองลึกซึ้งอย่างนี้**

ขอกำชับท่านว่า หากท่านเป็นสมณะ เมื่อมีความบกพร่องทางวินัย อย่าดองไว้ถึง ๓ ราตรี ให้รีบ ปลงอาบัติอย่างเร็วพลัน หากปลงอาบัติล่าช้า ภาคมารจะไปถามพระพุทธรองค์ว่า ท่านผู้นี้เป็นสาวกของเขา แล้ว เขาเป็นผู้ปกครองโดยชอบธรรม บารมีของเขาอยู่ที่ไหน! จงเอามาให้เขา! โดนเข้าอย่างนี้แล้วจะว่า อย่างไร? ไม่มีใครปกป้องท่านได้ จึงขอให้จดจำเรื่องนี้ไว้ อย่าให้พลาดได้ สร้างบารมีมาถึงขั้นนี้แล้ว อย่าให้เกิดการพลาดพลั้งเลย

ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่องการครองจีวรของพระพุทธรเจ้า ที่หลวงปู่ชัวแสวงหาความรู้อยู่ และท่าน บันทึกเรื่องราวไว้ด้วย ข้าพเจ้าจะบรรยายให้ทราบ เรื่องลึก ๆ อย่างนี้ ไม่มีใครแสดงให้ฟังได้อีกแล้ว

พระพุทธรเจ้าสามภาค ครองจีวรไม่เหมือนกัน

การห่มผ้าม้วนขวาและม้วนซ้ายนั้น มีที่มาอย่างไรนั่นเอง ภาคขวาม้วนขวาเสมอ ภาคมารม้วน ซ้าย ภาคกลางม้วนตามใจชอบ นี่คือหลักกว้าง ๆ เหมือนงานมงคลเวียนขวา งานอวมงคลเวียนซ้าย นั่นเอง

ภาคขาวห่มผ้าคาตรัดประคด หรือบางที่ห่มบังเจี๊ยะคือ ห่มจีบพาดบ่าเอาชายผ้าข้างหนึ่งเหน็บ บนบ่าซ้าย ดูภาพถ่ายของหลวงพ่อบุญเป็นตัวอย่าง

การแต่งการเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นตัวบ่งชี้ เช่นโจรแต่งตัวไม่เหมือนสุภาพชนทั้งหลาย ดูละคร เป็นตัวอย่าง พอเห็นการแต่งกาย เราก็ก็นึกว่าผู้นี้เป็นพระเอก ผู้นี้เป็นเสนา ผู้นี้เป็นโจร

แต่การดูด้วยญาณของกายกรรม ดูแต่งตัวไม่ได้ เพราะหลอกกันได้ง่าย ต้องดูธาตุกรรม ดวงกรรม ดำ ธาตุก็ต้องดำ และกายก็ดำ เสมอไป อย่างนี้ภาคมารชัดเจน นี่คือการดูอย่างหยาบ มารเขามีวิธีหลอกที่ เราจับได้ยาก คือ มาซ่อนกายกับกรรมภาคขาว ภาคขาวอยู่ข้างนอกและภาคมารซ่อนกายอยู่ข้างใน อย่างนี้ จับผิดถูกยาก ดูโดยไม่พิจารณาว่าขาว **กรณีที่เรามองขาวเพราะ มารเขาซ่อนกายมากิน โดยที่เราจับ ไม่ได้ นี่คือนันตราย! เราต้องเรียนกันอีกมากห้ ข้าพเจ้าไม่สนับสนุนให้ทำ เพราะเป็นการไปให้ กำลังแก่มารแท้ ๆ** ข้าพเจ้าแจ้งในเรื่องนี้ในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง มารเขามีวิธีต้มเราหลายรูปแบบ

ต้องเรียนกันมาก ถึงท่านจะเรียนมานานปี แต่บางอันไม่จริง คั่นว่าไม่จริง ยังไม่ถึงขั้นปราบมารได้ มารเขาก็หลอกรู้ลวงญาณวันยังค่ำ **ควรเอาดีทางอื่น ไม่ควรเอาดีทางบูชาข้าวพระ** หากเป็นคุณประโยชน์ ข้าพเจ้าจะอนุโมทนา

✦ ขั้น ๕ เป็นธรรมขั้น

หลวงปู่บันทึกไว้อีกอย่างหนึ่ง ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าสำคัญก็คือ ขั้นโลกในกายพระนิพพานนั้น เรียกว่า ธรรมขั้น แทนขั้น ๕ นี่คือเป้าหมายสำคัญของงานเดินวิชา จะต้องพากเพียรกันไปอีกกี่ชาติก็ภพ จนกว่าเราจะดับปิฎกของมารและของภาคกลางที่ทำไว้ในเห็น จำ คิด รู้ของเรานั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ต้องดับทุกข์และสมุทัยที่เห็น จำ คิด รู้ ของเราให้ได้จริง

เพราะตัวการที่ทำให้แก่ เจ็บ ตาย คือทุกข์และสมุทัย ซึ่งเรายังแก้ไม่ได้ไม่จริง หากแก้ได้จริง เราก็ไม่ตาย **และเมื่อเราไม่ตาย มรรคผลนิพพานของเราก็คือนิพพานเป็น ไม่ใช่หนีพพานกายธรรมอย่างเช่นทุกวัน** อีกประการหนึ่งคือ ปิฎกของมารและปิฎกของธรรมภาคกลางที่มารเขาทำไว้ในใจของเรานั้น ส่งผลให้เรามืดบอดไม่เห็นธรรม ไม่แจ้งในธรรม เพราะปิฎกของธรรมภาคขาวถูกมารดับ มารเขาเอาปิฎกของเขาใส่ไว้ให้ เรายังแก้ไขปัญหานี้อย่างครึ่ง ๆ กลาง ๆ เท่านั้น เป้าหมายของเราก็คือ ดับปิฎกของมารให้ได้ แล้วเอาธรรมขั้นของเราคืนมาให้ได้

ส่วนประเด็นที่ว่า เราจะเดินวิชากันอย่างไร? จะใช้ความเพียรกันอีกกี่ชาติ? เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก

งานที่เราจะแก้ไขมีเพียงแค่นี้เมื่อไร? ยังมีมากเรื่องนัก เพราะเห็น จำ คิด รู้ของเรา มารเขาพิสดารกิเลสทั้งปวงไว้อย่างหนาแน่นสารพัดเรื่อง แต่ละวิชาของเขา ล้วนเป็นปฏิจจนูปบาททั้งนั้น ในเหตุวิชชา สังขาร วิญญาณ นามรูป สฬายตนะ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ อุปายาสะ ล้วนแต่มีนิพพาน ภพ โลกกันต์ของมารละเอียดไปอีก ไม่แค่นั้น ผู้ส่งวิชาไปในเหตุรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ (อารมณ์ฝ่ายมาร) แล้วก็มีนิพพาน ภพ โลกกันต์ ของเหตุเหล่านั้นละเอียดไปอีก

เมื่อดับนครของมารทั้งหมดได้แล้ว ทาน-ศีล-ภาวนา-ปฐมมรรค-มรรคจิต-มรรคปัญญา ของเราอยู่ที่ไหน? มารเขาเอาไปดับไว้อย่างไร? กายธรรมของเราอยู่ที่ไหน? มารเขาดับไว้ที่ไหน? ต้องไปตามมาเดินวิชาให้เกิดกายธรรมขึ้น กายธรรมที่เกิดขึ้นนั้นใช้การได้หรือเปล่า? แพ้มารอีกก็ใช้ไม่ได้ ต้องคั่นว่ากันอีกนาน กายโลกีย์ของเราที่เป็นกายผู้มารได้อยู่ที่ใด? เพราะกายโลกีย์ปัจจุบันไม่เก่ง เนื่องจากยอมให้มารเอาทุกข์และสมุทัยมาใส่ไว้ได้ ต้องคั่นว่ากันอีก

นี่เป็นแนวคิดเบื้องต้น ท่านคิดอย่างข้าพเจ้าหรือเปล่า?

บางความรู้หลงพอให้แนวไว้แล้ว ในหนังสือมรรคผลพิสดารนั้น จะใช้ได้ผลหรือไม่ ? เราต้องค้นคว้าดู

ธาตุธรรมท่านมีความเห็นว่า หากแก้กันแบบนี้ไม่เป็นผล ปราบมารเสียเลย เอากันให้รู้เรื่องไปเลย ดังที่ข้าพเจ้าทำอยู่แล้ว ท่านทั้งหลายคิดกันบ้างหรือเปล่า? **หากไม่คิด! ก็แปลว่ามารปิด เห็น จำ คิด รู้ อย่างสนิท** หากเราคิดได้บ้าง แม้จะทำไม่ได้ ยังน่าอนุโมทนา แต่มารเขาฉลาดกว่าเรา **เขาจะไม่ยอมให้เราคิด เขาจะให้เราแต่เรื่องเงิน เรื่องชื่อเสียง เรื่องอำนาจราชศักดิ์** ชื่นยอมให้เราคิดวิชา สักวันหนึ่งเขาหมดอำนาจปกครองแน่นอน ข้าพเจ้ารบคนเดียวยังได้งานขนาดนี้ หากเรามาร่วมมือกัน จะต้องได้งานมากกว่านี้แน่นอน

หมอู๊ด กฤษณานววัตร เคยถามหลวงพ่อกว่า “หลวงพ่อกับ! เมื่อไรงานปราบมารของหลวงพ่อกำลังเสร็จ?” หลวงพ่อตอบว่า “มันจะเสร็จได้ยังไง? พวกกรรมกายไม่เคยอยู่พร้อมกันเลย!” คนโน้นอยู่คนนี้อยู่ เป็นอย่างนี้มาตลอด แม้หลวงพ่อกำลังตั้งกฎกติกาอย่างไร! คณะทำวิชาก็ไม่อยู่พร้อมกันอยู่ดี ที่เป็นอย่างนี้ เพราะมารเขาชักใยอยู่หลังฉากนั่นเอง

กลับมาพิจารณาตัวข้าพเจ้าบ้าง ไม่มีใครช่วยเรานั้น ดีแล้ว เราจะได้ไม่เป็นหนี้บุญคุณใคร ก็ต้องปลงอย่างนี้ เพราะมารเขาขัดขวางเราทุกรูปแบบ เราต้องอดทน จะไปโทษใครไม่ได้ แต่มีบางท่านให้การอุปการะ ต้องว่าเขาผู้นั้นมีบารมีสูง เพราะมารทำอะไรเขาไม่ได้ ทำอย่างไรเขาก็ไม่หนี มีแต่จะสู้! ธาตุธรรมท่านทราบเรื่อง ท่านก็ให้บารมี เป็นโชคดีของเขาเหล่านั้นไป นี่แหละคือคนสำคัญ ท่านมาช่วยในงานของธาตุธรรมลุล่วง นาน ๆ จะพบสักรายหนึ่ง ถามธาตุธรรมท่านว่า “ทำไมท่านผู้นี้มาช่วยผมได้?” ธาตุธรรมท่านตอบว่า “ต้องเป็นผู้บารมีแก่กล้าเท่านั้น จึงจะมาประกบศึกษา ได้ หากบารมีอ่อน ๆ มารเขาจะเปิดแตกไปหมด”

ข้าพเจ้าเป็นเป้าหมายสำคัญของมาร เป็นศัตรูหมายเลข ๑ ของเขา เขารวมตัวกันหมดธาตุหมดธรรมเพื่อมาถล่มเราคนเดียว เพื่อจะให้ข้าพเจ้าตายให้จงได้ หากข้าพเจ้าตายไปคนหนึ่ง มารเขาจะโหล่งก้องเอาชัยด้วยความดีใจ จะได้ไม่มีใครเป็นขวากหนามของเขาอีกต่อไป **ข้าพเจ้าโดนมารบดขยี้มาแล้วทุกรูปแบบ หากท่านอ่านปราบมารภาค ๑ ท่านคงทราบ** ดีแต่ว่าข้าพเจ้ายังไม่ตาย!

การที่จะให้ใครทั้งหลายมาช่วยข้าพเจ้านั้น เป็นไปไม่ได้ มารเขาไม่ยอม! เขาจะต้องขัดขวาง โดยเขาจะยิงเครื่องบังคับมาที่ใจเรา ให้เกิดอุปสรรคนานา ไม่ให้ได้พบกัน เขาตัดกำลังทุกรูปแบบ ข้าพเจ้าใจดีสู้

เสื่อมอย่างนั้นเอง อุดหนุนอย่างนั้นเอง **หากเรายอมแพ้ไม่ว่าจะด้วยเหตุใด ธาตุธรรมท่านจะเสียพระทัยมาก** ดังนั้น เราจะต้องสู้กันให้ถึงที่สุด

บางวันก็คิดมาเหมือนกัน เห็นพวกเราไม่มีเงินใช้กัน เห็นพวกเราไปเที่ยวเมืองนอก เราอยากสนุกขึ้นมาบ้าง แต่ก็ทำอย่างท่านทั้งหลายไม่ได้ ต้องนั่งหลับตาเข้าธรรมกายรอบกับมาร ปีแล้วปีเล่าก็ทำอยู่อย่างนี้ไปไหนมาไหนเหมือนคนอื่นไม่ได้ **เพราะเอกราชของธาตุธรรมสำคัญกว่าอะไรทั้งปวง!** แล้วอารมณ์ของกิเลสก็หายไป ตั้งหน้าตั้งตาบกับมารต่อไป

ข้าพเจ้าได้บรรยายความรู้ของหลวงปู่ชัวมาพอสมควรแล้ว เห็นความยุติได้แล้ว.

สรุปความรู้ของหลวงปู่ชัวเพื่อให้จำได้

๑. อายุของพระพุทธเจ้า ย่อมเป็นไปตามที่มารบัญญัติ
๒. ความรู้ที่พระพุทธเจ้าจะพึงตรัสรู้ได้มากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมเป็นไปตามหลักสูตรที่มารบัญญัติ คือ รู้ได้แต่ความรู้ภาคโปรดสัตว์ ส่วนความรู้ภาคปราบ อันเป็นความรู้สำคัญ มารไม่อาจอนุญาตให้รู้ได้ เสียใจด้วยที่ให้เราเห็นความรู้เช่นนั้นไม่ได้ มารเขาว่าอย่างนี้
๓. พอพระพุทธเจ้าทำงานตั้งศาสนา คือสอนมนุษย์โลก มารก็เข้ามาก้าวก่าย ให้เกิดการแตกแยก เช่น สาวกของพระพุทธองค์ประพฤติมิชอบประการต่าง ๆ พระพุทธองค์ก็ต้องบัญญัติวินัยห้าม ซึ่งวินัยนั้นบัญญัติไว้มาก จนพระสงฆ์แทบกระดิกตัวไม่ได้ ไม่ว่าอะไรห้ามไปหมด นั่นคือมารหาเหตุสกัดมรรคผลนิพพานตลอดเวลา หากพระสงฆ์พลาดพลั้งทางวินัย มารก็อ้างว่าเป็นสาวกของมาร แล้วดวงบารมีก็หลุดมือไปเป็นของมาร ส่งผลให้มรรคผลนิพพานเนิ่นช้าไปอีก ต้องไปตั้งต้นสร้างบารมีกันใหม่อีก
๔. พระพุทธเจ้าของเราตั้งแต่อดีต สู้มารไม่ได้ด้วยมีบารมีน้อยกว่ามารทั้งนั้น

ข้อควรคิด

๑. เราต้องเรียนวิชาธรรมกายให้แก่กล้า เพื่อจะได้เป็นสื่อแห่งความรู้ รู้เห็นได้มากกว่านี้ ให้มีฝีมือกว่านี้
๒. เราจะต้องคิดแก้ไขอย่างใดอย่างหนึ่ง จะปล่อยให้เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ต่อไปได้อย่างไร? ถ้าเราไม่คิด แล้วใครเล่าจะคิด? ถ้าเราไม่แก้ไข แล้วใครเล่าจะเป็นผู้แก้ไข?
๓. เราเดินวิชาไม่ได้ เพราะความรู้อ่อนไป ก็จะเป็นกำลังให้ จะเป็นกำลังในทางใด สุดแต่ท่านจะคิด ส่วนข้าพเจ้านั้นสู้มารเต็มตัวแล้ว ข้าพเจ้าเดินหน้ากล้าตายแล้ว ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้กำลังใจ

เราจะยอมให้มารมีอำนาจต่อไปไม่ได้ เพราะเกิดการเสียหายมาก **ถ้าเราไม่สู้ เรามีแต่แพ้สถานเดียว ถ้าเราสู้ เรามีทางชนะ** เกิดมาพบวิชาธรรมกายแล้ว จงเรียนให้เต็มกำลัง **ข้าพเจ้าเขียนตำราให้แล้วทุกหลักสูตร จงรีบศึกษาเล่าเรียนเถิด**

ที่ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ ก็เพราะทราบว่าคุณที่เป็นธรรมกายระดับแก่กล้า ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ธาตุธรรมสงมาเกิดเพื่อให้ทำวิชาปราบมาร แต่แล้วก็ไม่ได้ทำกัน เป็นเพราะมารเขาขวางไว้ มารเขาขวางอย่างไร? ข้าพเจ้าก็กล่าวชัดแล้ว กล่าวไว้ในหนังสือปราบมารทุกเล่ม **ไม่ชวนขายกันเอง ไม่เอาใจใส่เอง โทษใครไม่ได้ ธาตุธรรมท่านผิดหวังมาก** จะถูกลงโทษหรือเปล่าข้าพเจ้าไม่ทราบ เป็นเรื่องของธาตุธรรมที่จะพิจารณา ข้าพเจ้าไม่ทราบและไม่ขอเกี่ยวข้อง ตัวใครก็ตัวใครกันแล้ว ในส่วนที่เกี่ยวกับข้าพเจ้านั้น ดูว่า จะรอดตัว เพราะธาตุธรรมท่านใช้ให้ปราบมาร ข้าพเจ้าก็ทำแล้ว ทำเต็มขีดความสามารถ แถมยังทำตำราให้ด้วย เห็นว่าครบกระบวนการวิทยาศาสตร์แล้ว

เหนื่อยยากเพียงไร! ลำบากแค่ไหน! ขัดสนแค่ไหน! อันเกิดจากมาระเบิดข้าพเจ้า จนถึงกับธาตุธรรมลงมาจากนิพพาน เพื่อมาหาเงินให้ข้าพเจ้าใช้ ข้าพเจ้าก็มีประวัติอย่างนี้มาแล้ว **“เซฟ”** ไม่ต้อนรับข้าพเจ้า แต่ **“เซฟ”** จะต้อนรับใคร? ข้าพเจ้าไม่สนใจเลย แต่ใครที่มีประโยชน์ ข้าพเจ้าจะปกป้องอย่างเต็มกำลัง เพราะอยู่ในอำนาจปกครองของเราด้วย

อย่าไปดูว่า คนไหนลงเซฟ คนไหนถูกเซฟ ต้องดูตัวเองจึงจะถูก!

การถูกเซฟ ไม่ใช่เรื่องง่าย อย่าไปเชื่อง่ายที่สสนะที่มารเขาจู่จู่จ้องดู เห็นอย่างนั้น เป็นวิธีของมารที่มันจะทำให้คนของเราแตกแยกกัน อย่าเชื่อ! อย่าสนใจ! สนใจค้นคว้าของเราดีกว่า เราไม่มีหน้าที่ เราไปรู้เห็นได้อย่างไร? ไม่ใช่ของเราที่เราจะรู้เห็นได้ง่าย **“เซฟ” เป็นเครื่องมือของแม่ทัพ เป็นเครื่องมือของผู้ปกครอง เราไม่มีหน้าที่ เราไม่มีสิทธิ์ที่จะรู้เห็น! ขอให้เข้าใจกันใหม่**

✚ ทำความเข้าใจกันใหม่เพื่อให้เกิดความถูกต้อง

ประเด็นแรก

ข้าพเจ้าก็เพิ่งรู้ การปราบมารนั้น เป็นงานสำคัญสุดยอดของธรรมภาคขาว ธาตุธรรมท่านพิจารณาเอาคนของท่านมาเกิด คัดเอาแต่หัวกะทิ เพื่อสืบสานวิชาธรรมกาย ไม่ให้มารดับวิชาของเราได้ ใครอยู่ในหน้าที่นี้ก็ดำเนินไป สอนกันไป ขยายผลกันไป อนุรักษกันไป เพื่อให้วิชาธรรมกายอยู่คู่ฟ้า

ประเด็นที่สองคือประเด็นสำคัญ

คืองานปราบมาร อันเป็นงานสำคัญสุดยอด ใครจะเป็นคนทำนั้น ชาติธรรมท่านรู้ แต่เราไม่รู้ ไม่ใช่ทำได้ทุกคน ทำได้เฉพาะบางคนเท่านั้น ถึงเวลาที่จะทำ ชาติธรรมท่านประชุมนิพพานทั้งหมด แล้วมอบหมาย กระทำในวันที่เดินวิชาไปสู่ตนิพพาน สุดวันไหนชาติธรรมประชุมวันนั้น แล้วเป็นมติดอกมา แล้วเราก็ต้องรับผิดชอบตั้งแต่วันนั้น ท่านใดเป็นวิชายังไม่ถึงขั้น แม้จะเรียนมาร้อยชาติแสนปี ก็ต้องร่วมสังฆกรรมกับเขาไปเหมือนการร่วมวงดนตรี **แต่จะเป็นผู้นำวิชาไม่ได้ เพราะความรู้ยังติดขัด เป็นหัวหน้าง** **ไม่ได้** ชาติธรรมท่านรู้ ท่านอยากให้เราทำใจจะขาด แต่พระองค์ตัดสินใจอย่างที่เราต้องการไม่ได้ หากตัดสินใจอย่างที่เราต้องการ แพ้มารสถานเดียว ขอให้เข้าใจความถูกต้องแต่วันนี้ ที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า พวกเราเป็นวิชาอ่อนก็ควรช่วยอย่างอื่น **วิชาเราไม่เก่ง เราก็มีทางช่วยอย่างอื่น** ให้กำลังเขา เพื่อให้งานของเขาดำเนินไป งานข้างงานใหญ่คน ๆ เดียวจะทำได้หมดทุกเรื่อง ย่อมเป็นไปได้ไม่ได้ หากเราช่วยเขาในทางใด เมื่อเวลาที่เขาได้บารมี เราก็ได้กับเขาด้วย

เราทำงานอะไรกันต้องพิจารณาความสำคัญ

งานสร้างบารมี เป็นวิถีของโพธิสัตว์ ต้องลำดับความสำคัญว่าอะไรควรอะไรไม่ควร เพราะชีวิตของเราจะต้องจบลงในอีกไม่กี่วัน ขนาดรัฐบาลท่านจะทำอะไร? ท่านจะต้องจัดความสำคัญอะไรก่อนอะไรหลังเลย ก็ชาตินี้เป็นชาติที่เรามาพบวิชาธรรมกาย เหตุใดไม่ตักดวงวิชา งานวัตถุเมื่อไรก็ได้ มีเงินแล้วทำได้ทั้งนั้น ไม่ยากอะไรเลย **แต่ความรู้ทางวิชาธรรมกายนั้น หากไม่มีพระพุทธเจ้ามาเกิด เราไม่รู้จะไปหาความรู้ที่ไหน?**

✦ เป็นธรรมกายเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน

การตักดวงความรู้วิชาธรรมกายนั้น ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องทำความเข้าใจให้ถูกต้องตั้งแต่วันนี้ เป็นธรรมกายเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน เพราะความรู้ต่างกัน วิชาธรรมกายนั้นมีเนื้อหาความรู้หลายหลักสูตรเหมือนปริญญาบัตรในโลก แต่ใครจะมีความรู้ระดับใด? เรื่องนี้ไม่ยากเลย **ถ้าแก่โรคไม่ได้ แก่ทุกชั่วร้อน** **ปวงชนไม่ได้ ไม่เคยมีประวัติว่าทำได้เลย กรณีนี้ ไม่มีประกาศนียบัตรให้** แต่ก็เป็นธรรมกายเหมือนกัน

หากเราศึกษาให้ดี เราจะทราบว่ ในสมัยที่หลวงพ่อมิชีวิตอยู่นั้น ใครแก่โรคได้ หลวงพ่อจะเรียกใช้ทุกวัน ห้างหลวงพ่อไม่ได้เลย วันหนึ่งหลวงพ่อก็ไปสุพรรณบุรี คือบ้านสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง อันเป็นบ้านเกิดของท่าน ปรากฏว่ามีพระเถรอยากไปกับหลวงพ่อ เพราะอยากไปเที่ยวบ้านหลวงพ่อ แต่ว่าจำนวน

ผู้ติดตามมีจำนวนมาก หลวงพ่อก็บอกว่า **“จะไปด้วยก็ได้ แต่ต้องแก้โรคได้”** เพียงเท่านี้เองจำนวนผู้ติดตามก็ลดลงฮวบ

ความรู้แก้โรคและความรู้ดับทุกข์บำรุงสุข เป็นความรู้สำคัญ เป็นความรู้ที่บ่งบอกอานุภาพธรรมกาย เราต้องเรียนรู้ให้ได้ ถึงเราจะไม่เก่งอย่างหลวงพ่อก็จะไม่เก่งอย่างแม่ชีถนอม อาสวีย์ แต่เราก็ต้องทำได้บ้าง **“ทุกวันนี้มีใครแก้โรคได้บ้าง ไม่ได้ยืนยาวเลย เป็นเรื่องน่าเสียใจ** ควรเรียนกันใหม่ ทบทวนความรู้กันใหม่ วางพื้นฐานความรู้กันใหม่ ตัดความฟุ้งซ่านทางปัญญาออกไป อย่าเดินวิชาแบบที่มารจูงรู้จูงญาณ ท่านต้องทำได้ หลวงพ่อของเราทำได้ เราก็คงทำได้ เพราะเราเรียนความรู้มาจากหลวงพ่อด้วยกันทั้งนั้น

ใคร ๆ ก็อยากเรียนรู้ แต่การเรียนรู้มันไม่เหมือนวิทยาการในทางโลก ความรู้ในทางโลกนั้นเดี๋ยวนี้ใครมีเงินก็ไปเรียนต่างประเทศได้ทุกคน จะเอาปริญญาอะไรก็ได้ แต่ความรู้ทางวิชาธรรมกาย มารเขาขัดขวางตลอดเวลา ข้าพเจ้าก็เพิ่งรู้ในตอนที่ย่างมากนี้เอง **“การที่จะได้พบคนมีความรู้จริงนั้น ขึ้นอยู่กับเรามีส่วนตัวของเรามาก”** ถ้าดวงบารมีของเรายังระเบิดได้ โอกาสที่เราจะพบคนเก่งก็คลาดกันไป คลาดกันมา มารมันไม่ยอมให้คนเก่งกับคนเก่งมาพบกันอย่างเด็ดขาด เหมือนกับเราจะไปพบพระพุทธเจ้า เหมือนกับเราจะไปพบช้างเผือกในป่า เป็นความยากด้วยประการทั้งปวง

เพราะเหตุใดจึงยากปานนั้น? คนเก่งไปเรียนกับคนเก่งเมื่อไร มารจะถูกดัดอย่างไม่ต้องสงสัย **แล้วเรื่องอะไรที่มารมันจะยอมให้ผู้มีบารมีมาพบกัน** นี่คือเหตุผล

บอกแล้วว่า การเรียนวิชาธรรมกายไม่ง่ายเหมือนเรียนวิทยาการในทางโลก

การที่ข้าพเจ้าพิมพ์ตำราวิชาธรรมกายออกเผยแพร่เป็นการขัดคำสั่งของมาร **และการที่ข้าพเจ้าเอาเรื่องราวปราบมารออกมาเผยแพร่ เป็นการขัดคำสั่งของมารอย่างร้ายแรง** หากข้าพเจ้าตายไป ถือว่าตายคาสั่งเวียน! ถือว่าตายในสนามรบ!

ท่านทั้งหลายอย่าได้เก่งกับข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ายอมแพ้ทุกคนไม่ว่าใคร! อย่าได้วิจารณ์ข้าพเจ้าให้เสียเวลาของท่านเลย ข้าพเจ้ายอมแพ้ท่านในทุกรูปแบบ ท่านจะว่าอย่างไร ข้าพเจ้าไม่ตอบโต้ เพราะยอมแพ้ท่านแล้ว ท่านไม่ควรเสียเวลากับคนที่ยอมแพ้ท่าน เขายอมแพ้ท่านทุกรูปแบบแล้ว ท่านไปชมเขาทำไม? เป็นการไม่สมควรเลย

ท่านที่เก่งแล้ว ตำราของข้าพเจ้าไม่มีประโยชน์ต่อท่าน ท่านไม่ต้องอ่านให้เสียเวลา

ข้าพเจ้าบอกท่านแล้วว่า **ข้าพเจ้าไปเก่งกับมารเท่านั้น ท่านที่ไม่ใช่มาร ข้าพเจ้าจะไม่แต่ต้อง** แต่ถ้าเป็นมารแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด? จะต้องได้พบกับข้าพเจ้า จะได้ประลองวิชากับข้าพเจ้าแน่นอน แต่ใครที่มีธาตุธรรมเป็นมาร หรือครึ่งพระครึ่งมาร หรือข้างนอกบอกว่าเป็นพระแต่ข้างในไม่ใช่พระก็อยู่ในขอบข่ายถูกปราบด้วย

✦ ทำไมจึงให้ลงการณ์ บุญมนุษย์ ปราบมาร? เหตุใดพระพุทธรองค์ไม่ปราบเสียเอง?

นี่คือคำถามที่ท่านทั้งหลายโทรศัพท์ไปถาม ถามแล้ว ถามอีก ข้าพเจ้าก็ชี้แจงไปแล้ว และมีปรากฏในหนังสือปราบมารเกือบทุกภาค หากท่านอ่านให้ทั่ว ท่านจะพบ แต่ยังไม่เกิดความชัดเจน กล่าวไว้จริง แต่ยังไม่ชัดเจน แม้ตัวข้าพเจ้าเองก็ยังไม่ชัดเจน เหตุใดข้าพเจ้าจะต้องมาปราบมาร? ถึงแม้วันนี้ข้าพเจ้าก็ยังหาคำตอบที่แท้ไม่ได้

งานปราบมารมาถึงวันนี้ ข้าพเจ้าคุยกับท่านได้ว่าเพิ่งได้รู้เรื่องราว แต่ก็ยังไม่ชัดเจนอยู่ดี พอเล่าให้ท่านฟังได้ดังต่อไปนี้ ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น พอถึงเวลาธาตุธรรมท่านก็มอบหมายให้ปราบมาร ความข้องใจยังคาใจอยู่จนบัดนี้ ต่อเมื่อทำวิชามานานปี พอจะทราบเรื่องระแคะระคายบ้างแล้ว การทราบนั้นมีวิธีอยู่! วิธีนั้นก็คือ การปราบมารขั้นตอนใด หากเรารบได้ดีมาก ถึงขั้นธาตุธรรมทรงบันเทิงนิโรธ แล้วพระองค์จะกล่าวอุทานออกมา เราต้องรีบจดจำทันที จะไม่กล่าวแจ่มแจ้ง เป็นแบบที่ละเอียดที่ละน้อย เราก็คงต้องสะสมคำกล่าวทั้งปวงนั้น แล้วเราก็มาลำดับเรื่องราวเอาเอง ปีนี้รับมาเป็นปีที่ ๑๖ แล้ว พอจะประมวลเรื่องได้ดังนี้

ธาตุธรรมท่านส่งคนของท่านมาเกิดเป็นมนุษย์ เพื่อให้มีกายมนุษย์อย่างเราท่านนี้ เพื่อจะเอากายนี้รองรับกายธรรมทั้งปวง ใครจะเป็นคนปราบ ธาตุธรรมรู้แจ้งทั่วกันทุกนิพพาน เว้นแต่เราท่านนั้นที่ไม่รู้! และพระองค์ก็จะไม่บอกเราด้วย อย่าไปถามเลย ไม่มีใครบอกท่านทั้งนั้น ปิดเป็นเรื่องลับ ต่อเมื่อกายมนุษย์ของผู้นั้นมีความรู้ถึงขั้นปราบมารได้ วันนั้นเป็นวันที่ธาตุธรรมท่านประชุมใหญ่ และจะบอกแก่เราวันนั้น ดังที่ข้าพเจ้าประสบมาแล้ว จะให้ดีต้องกลับไปอ่านปราบมารภาค ๑ แล้วจะทราบเรื่อง

ตัวเราไม่ทราบเรื่อง เกิดความน้อยใจ ไปโวยวายกับธาตุธรรม เพื่อจะไม่ทำวิชาและโยนเรื่องไปให้คนอื่นทำ **พระองค์ไม่เอาไม้ตะพดฟาดศีรษะกับบุญนักหนาแล้ว**

ข้าพเจ้าทำความเข้าใจแก่ธาตุธรรมอยู่มาก ชัดทอดไปให้นิพพานเป็นทรงเป็นผู้ปราบ **ไม่ถูกธาตุธรรมเอาดาบตัดคอกับบุญอีกไซ** เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะชอบไปพูดในสิ่งที่ไม่ถูกพระทัยนั่นเอง ดวงดีที่ไม่ถูกทำโทษ ชอบไปพูดเรื่องต้องห้ามอยู่เรื่อย

เรื่องที่จะไม่ปราบมาร ยังไม่ยุติแค่นี้ เพราะความขงใจมีอยู่ จะเป็นปีใดก็จำไม่ได้แล้ว เข้านิโรธไปหา “ตันนิพพานเป็น” สมเหตุสมผลที่เราต้องไปเฝ้า เพราะเป็นวันที่ปราบมารได้ดีมาก พอเราไปถึง ทรงตีพระทัยที่งานปราบมารลุล่วงไปถึงอีกจุดหนึ่ง พอได้จังหวะ เราก็กราบทูลกระซิบ หากไม่กระซิบ เรื่องจะได้ยินกันทั่ว “ขอพระองค์ได้ทรงโปรดเกิด เหตุใดพระองค์ไม่ทรงปราบมารเสียเอง?” พระองค์ไม่ทรงถือสา ทรงตอบคำถามเป็นอันดี

ไม่ทราบว่าคุณเจ้าทำบุญไว้แต่ชาติไหน? ไม่เป็นที่กระทบกระเทือนยุคลบาท ไม่ทรงถือสาอะไร! ทรงตอบว่า “ปราบมารเป็นเรื่องศึกษาฯ” ข้าพเจ้าจำติดหูนับแต่นั้นจวบจนวันนี้ ไม่ได้เข้าชี้เรื่องนี้อีกเลย

ข้าพเจ้าถือว่า ได้ตอบคำถามเรื่องสำคัญชัดเจนแล้ว **ขอร้องท่านทั้งปวง อย่าได้ถามเรื่องนี้อีกเลย!** ท่านจะเข้าใจหรือเปล่า? ข้าพเจ้าไม่ทราบและตัวข้าพเจ้าเองจะเข้าใจหรือเปล่า? ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ถือว่าเปิดใจกันแล้ว

ก็ตอบบอกแก่ท่านทั้งหลายได้แค่นี้ หากท่านอยากทราบละเอียดกว่านี้ โปรดเข้ากายธรรมไปทูลถามพระพุทธองค์เอาเองเถิด **ไม่ว่าท่านจะทำอย่างไร? ไม่ว่าท่านจะคิดอย่างไร? ไม่ว่าท่านจะเชื่อหรือไม่? สุดท้ายคนปราบมารก็ชื่อ การุณย์ บุญมาฆะ อยู่ดี**

เราเป็นผู้ไม่รู้อะไรทั้งนั้น แต่เราเป็นผู้ทำงานตามที่ชาตธรรมท่านสั่ง ชาตธรรมคือผู้ปกครองใหญ่ ทรงเป็นผู้รู้ ผู้แจ้ง เรามีหน้าที่ทำงานตามที่พระองค์มอบหมาย ใครเล่าจะอยากทำ? ข้าพเจ้าผู้หนึ่งคือผู้ไม่ยอมทำตาม ที่ไวยวายมาแต่ต้นก็เพราะไม่ยอมทำตาม เนื่องจากความรู้ของเราไม่เข้าทำ คือความคิดในปีนั้น อีกประการหนึ่ง มันคิดขึ้นมาอย่างไรไม่ทราบ ไม่เคยมีใครชนะมารได้เลย แล้วฝีมืออย่างเราจะไปมีน้ำยาอะไร? นี่คือการคิดในปีนั้น หากท่านอ่าน “ปราบมารภาค ๑” คงจะทราบเรื่องละเอียดกว่าที่บรรยายนี้

บัดนี้ งานปราบมารดำเนินมาถึงปีที่ ๑๖ กลับไปประลึกถึงความหลังในเหตุการณ์วันที่ถูกบังคับให้ทำปราบมาร การที่เราเสนอให้คนเก่งทั้งหลายในวันนั้นเป็นผู้ปราบ เหตุใดชาตธรรมไม่เอา? เหตุผลอะไรที่เอาคนไม่เก่งทั้งปวงนั้น มาถึงวันนี้เราพอทราบเหตุผลแล้ว แต่เล่าให้ฟังไม่ได้ จนใจจริง ๆ นี่คือตัวอย่างสำคัญที่เราต้องจดจำ

เป็นธรรมกายเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน!

ธาตุธรรมกลายได้ แต่แรกขาต่อมาไม่ขาวก็ได้!

มารมันจูงจูงญาณไปได้ มารมันพารู้พาญาณไปได้ มารมันหลอกรู้ลวงญาณได้

วันนั้นในปีนั้น เรานึกเรื่องราวธรรมที่เคียวเชษฐบัณฑิมาแก่เรา ให้เราปราบมาร พอมาถึงวันนี้เราไม่เคียดพระองค์แล้ว พระองค์ทรงมีเหตุผลและเหตุผลของพระองค์ถูกต้อง **วันที่คนที่เรารู้ว่าเขาเก่งนั้น ผิดตาของเราเสียแล้ว เรามองคนพลาดไปแล้ว กว่าจะทราบได้ ต้องใช้เวลาดูเป็น ๑๐ ปีทีเดียว**

เป็นธรรมกายจำนวนล้าน หากปราบมารได้เพียงหนึ่ง ก็เป็นบุญของโลกแล้ว เป็นธรรมกายจำนวนแสน หากสอนหลักสูตรเบื้องต้นได้เพียงหนึ่ง ก็เป็นบุญของโลกเช่นเดียวกัน

เหตุนี้เอง เราจะพบว่า เห็นเรียนกันแสนคน จะมี ๑๐ คนใหม่ที่ทำวิชา ๑๘ กายได้? นี่คือเกณฑ์วัดวิปัสสนาจารย์ อีกเกณฑ์หนึ่งก็คือแก้โรคไม่ได้ และจะเอาอะไรเป็นเครื่องมือวัดความดังของเขา

ดังนั้น การสอนเบื้องต้นไม่เจียบคม และแก้โรคให้แก่ผู้อุปถัมภ์ไม่ได้ ต้องปรับปรุงความรู้ใหม่ทั้งหมด จะเอาความดังเป็นเครื่องมือวัดไม่ได้ จะเอาความรวยเป็นเครื่องวัดไม่ได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นมารเขามันดลให้ได้ทั้งนั้น เขากำกับการอยู่เบื้องหลัง เราไม่รู้ เราเป็นหุ่นให้มารเชิด โดยที่เราไม่รู้ตัว แต่ก่อนข้าพเจ้าไม่ทราบ คิดว่าเป็นบารมีของเขา เขาก่อนหน้าอนุโมทนา แต่พอทำวิชาปราบมารนานปีเข้าไปรู้เห็นเข้า จึงได้รู้ว่ามารเขากำกับ

มารเขาเป็นเจ้า เขากำกับใคร? คนนั้นก็รวย คนนั้นก็ดัง เขาทำได้ทั้งนั้น จะให้แก่ เจ็บ ตาย เขาเป็นผู้ทำให้อะไรเป็นอย่างไร? มารทำได้ทั้งนั้น มารหลอกได้ทั้งนั้น กว่าจะนำความรู้นี้มาบรรยายได้ ทำวิชาปราบมารมา ๑๐ ปีเศษ กว่าจะรู้เห็นได้แต่ละอย่าง ยากแสนยาก เอาชีวิตเข้าเป็นเดิมพันทั้งนั้น

✚ ความรู้ที่นำมากล่าวในหนังสือปราบมาร เป็นความรู้สำคัญ

ขอทำความเข้าใจว่า ความรู้อย่างนี้ ไปเรียนรู้ที่ใดไม่ได้ ไม่มีกล่าวในพระไตรปิฎก จะไปถามคนเก่งที่ใดในโลก ไม่มีใครบอกได้ ไม่มีใครแสดงได้ ไม่มีใครรู้ทั้งสิ้น หาผู้รู้แม้แต่หนึ่งก็ไม่มีในโลกนี้ ความรู้อย่างนี้ ตำราอย่างนี้ เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกของโลก เมื่อข้าพเจ้าปราบมาร ข้าพเจ้าต้องมีหลักฐาน ต้องมีข้อมูลมานำเสนอ ต้องนำเรื่องราวมาบอกกล่าวกันได้บ้าง เล่มนี้เป็นเรื่องปราบมารภาค ๔ ดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

✚ ในนิพพานของเรานั้นใครเป็นผู้ปกครอง

ตอบคำถามนี้ให้ได้ก่อน คำถามมีอยู่ว่า ในอายตนะนิพพานของเรานั้น ตั้งแต่อดีตตรากลับมาปัจจุบันนี้ ถามว่าใครเป็นผู้ปกครอง? คือถามว่า ใครเป็นใหญ่มีอำนาจบังคับได้หมด?

ตอบผิดหรือตอบถูก ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น ขอร้องให้ตอบทันที ทั้งนี้ก็เพื่อวัดความรู้ เราเรียนวิชาธรรมกายมาถึงวันนี้แล้ว ต้องมีความรู้ตอบได้ ตอบผิด ผิดถูกไม่ว่าอะไรทั้งนั้น เมื่อตอบแล้ว จงจำคำตอบนั้นไว้ แล้วมาดูเฉลยที่ข้าพเจ้าจะชี้แจงดังต่อไปนี้

ตั้งแต่อดีตตราบปัจจุบัน คือนับแต่มีนิพพานมานั้น คือแต่เดิมมีแต่निพพานเป็น (สุภาทิเสสนิพพาน) เข้านิพพานโดยกายมนุษย์ คือไม่ต้องตาย เมื่อเห็นธรรมกายแล้ว ส่งผลให้กายมนุษย์เกิดความใส แล้วสุดท้ายกายมนุษย์ก็ใสเป็นแก้ว แล้วก็เข้านิพพานไปเลย เรียกว่า เข้านิพพานเป็น

ต่อมาบรรดผลนิพพานเปลี่ยนแปลงใหม่ กลายเป็นว่าเห็นธรรมกายแล้วต้องละสังโยชน์ สรูปแล้วต้องเห็นกายธรรมในอิริยาบถ ๕ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน และเมื่อเจ็บไข้ กายมนุษย์ก็ไม่เล็กลงเลย คงหน้าตัก ๒๐ วาตลอดไป ต่อมากายมนุษย์เจ็บไข้แล้วก็ตายไป แล้วกายธรรมก็เข้านิพพานถอดกายหรือเรียกนิพพานกายธรรม (อนุภาทิเสสนิพพาน) นับตั้งแต่มีนิพพานกายธรรมแล้ว แต่วันนั้นจวบจนวันนี้ ไม่มีการเข้านิพพานเป็นอีกเลย คงเข้าแต่นิพพานกายธรรมเท่านั้น

นี่คือความรู้หลัก!

✚ เหตุใดจึงมีนิพพานกายธรรม?

เราเรียนวิชาธรรมกายกันมาก็ยุคก็สมัยแล้ว เคยคิดบ้างไหมว่า ทำไมจึงมีนิพพานกายธรรม? การมีนิพพานกายธรรมนั้น มีข้อดีอะไรและมีข้อเสียอะไร? และมีความต่างกับนิพพานเป็นอย่างไร?

มีความจำเป็นอะไรที่ต้องมีนิพพานกายธรรม?

แต่ก่อนนี้มีแต่นิพพานเป็น ทำไมต่อมาจึงปฏิบัติให้มีนิพพานกายธรรม?

มีใครคิดเรื่องนี้บ้าง? มีใครอยากเรียนรู้เรื่องนี้บ้าง? มีใครเฝ้ารู้เรื่องนี้บ้าง?

ถ้ามี! ต้องนับว่าเป็นโชค ถ้าไม่มี! ก็แปลว่าโลกนี้ไม่มีบัณฑิตเลย

ความรู้เรื่องนี้ ไม่ใช่ความรู้ธรรมดา ไม่ใช่อยากรู้ก็รู้ได้ ไม่ใช่อยากเห็นก็เห็นได้ ข้าพเจ้าเองกว่าจะรู้ได้ ก็ต้องทำวิชาปราชญ์ ๑๐ ปีเศษ จึงจะพอรู้บ้าง แต่ก็ยังไม่ละเอียดเท่าไร พอจะเล่าสู่กันฟังได้บ้าง ดังนี้

✚ ทนไถ่ที่ธาตุ ๖ เกิดขึ้น เกิดกรรมภาคมารทันที ธรรมภาคขาวเกิดทีหลัง

ย้อนย่อเรื่องเอาความกันตรงนี้ คือแรกเริ่มทีเดียว มีธาตุ ๖ เกิดขึ้นก่อน ตอนนี้องค์เกิดกรรมภาคมารแล้ว ไม่ทราบว่าจะกรรมภาคมารเกิดมาอย่างไร? ส่วนกรรมภาคขาว คือกรรมภาคพระเกิดทีหลัง ยังจับความไม่ชัดเหมือนกันว่าเกิดอย่างไร? ธาตุ ๖ คือ ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม-อากาศธาตุ-วิญญาณธาตุ มารเขายึดครองทันที การยึดครองนั้น เหมือนกับที่เราเรียนภูมิศาสตร์ในโรงเรียนเรื่องการค้นพบโลกใหม่นั้นเอง ใครไปพบก่อนเราก็กินครองบริเวณที่เขาพบนั้น เขาก็สร้างบ้านสร้างเมือง เราเข้าไปในบริเวณของเขาไม่ได้ เพราะเป็นบ้านเมืองของเขา เขาห้าม! หากเราเข้าไป เขาก็ออกมาจัดการกับเรา คือ เขาก็กินมาทุบตีเรา ออกมาไล่เราออกมาเช่นฆ่าเรา เพราะเราไปล่วงละเมิดไปโดยของเขา

บ้านเมืองก็คือ ภพ นิพพาน โลกกันต์ ของเขา

การแสวงหาอาณาเขตของเขานั้น เขาทำไม่หยุดยั้ง ทางวิชาธรรมกายท่านพูดว่า **“ทำวิชาปกครอง”**

ต่อมาเมื่อมีกรรมภาคพระเกิดขึ้น พระก็ทำธาตุ ๖ ที่ท่านแสวงหาได้ ทำให้ขาวให้ใส ก็ทำบ้านเมืองของท่าน บ้านเมืองของพระก็คือ ภพ และนิพพาน

กรรมภาคมารเขาเป็นนักเลงเก่า เขาไม่ว่าอะไร เขาจ้องมองอยู่ **เขารู้ว่า โชคดีมาถึงเขาแล้ว มีพระอยู่ที่ไหน เราไม่อดตาย** เราจะอาศัยพระหากิน เพราะพระไม่รังแกใคร พระมีศีล ทาน ภavana

✚ อำนาจการปกครองในเบื้องต้น ไม่มีการกระทบกระทั่งกัน

กล่าวถึงการปกครองในเบื้องต้น ภาคพระกับภาคมาร ไม่มีการกระทบกระทั่งกัน มารก็อยู่ส่วนมาร พระก็อยู่ส่วนพระ ไม่มีการก้าวก่ายกัน

มนุษย์โลกตั้งแต่ครั้งนั้น มีเห็นจำคิดรู้เป็นธรรมขั้นต้น คือเกิดมาแล้วสร้างแต่กรรมดีสถานเดียว เมื่อดวงบารมีเข้าเกณฑ์แล้ว ก็สร้างธรรมกาย ละสังโยชน์ได้ และได้มรรคผลนิพพาน แล้วก็เข้านิพพานเป็นไปเลย (สุกุปาติเสสนิพพาน) ยังไม่มีนิพพานกายธรรม (อนุปปาติเสสนิพพาน)

สรุปแล้ว ในเบื้องต้นมีแต่นิพพานเป็น ไม่มีนิพพานถอดกาย ทิพย์ พรหม อนุปปพรหม เป็นสุข มนุษย์เป็นสุข มนุษย์มีศีลมีธรรม อบายภูมิคือ นรก อเวจี และโลกกันต์ ยังไม่มี

✚ ต่อมาเกิดการก้าวก่ายการปกครองในนิพพานขึ้นก่อน

ย่อเรื่องมาถึงขั้นตอนนี้ คือเกิดการก้าวก่ายอำนาจปกครองขึ้นในนิพพานเป็น โดยมารเข้ามาก้าว ก่ายทุกเรื่อง มารเขาก็มีพระพุทธเจ้า ธรรมภาคมารก็มีพระพุทธเจ้า ต่างฝ่ายต่างมีพระพุทธเจ้า สุดท้ายก็ถึง ขั้นยึดอำนาจปกครอง มารเขาได้อำนาจปกครอง เขาปกครองทั้งหมด เราอยู่ใต้ปกครองของเขาตั้งแต่นั้น เป็นเบี้ยล่างเขามาตั้งแต่นั้น

✚ มารปฏิวัติมรรคผลนิพพานใหม่ และเกิดทุกตฤมิในตอนนี่

เมื่อมารยึดอำนาจปกครองได้ เขาปฏิวัติใหม่ทั้งหมดคือ ไม่ให้เข้านิพพานเป็น หากได้มรรคผล นิพพานก็ให้เข้านิพพานกายธรรม และเกิดทุกตฤมิขึ้น คือ นรก อเวจี โลกันต์ ใครปฏิบัติตามคำสอนของ พระพุทธเจ้า ก็ไปสู่สุคติภูมิ คือ ทิพย์ พรหม และอรุณพรหม ใครไม่ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ก็ ต้องไปสู่ทุกตฤมิที่มารเขาทำไว้รับรอง คือ นรก อเวจี และโลกันต์

ยุคนี้มนุษย์มีเห็น จำ คิด รู้ เป็นเบญจขันธ์ คือ กาย ใจ จิต วิญญาณ เป็นทุกข์และสมุทัยนั่นเอง ยุคนี้คือยุคที่มนุษย์แก่ เจ็บ ตาย หากได้มรรคผลนิพพาน ก็เข้านิพพานถอดกายคือนิพพานกายธรรมนั่นเอง

มรรคผลนิพพานของเรา ก็คือนิพพานกายธรรม นับตั้งแต่บัดนั้นตราบเท่าทุกวันนี้

✚ เฉลยคำตอบแล้วว่าใครปกครองนิพพาน

โปรดพิจารณาคำตอบของท่าน ว่าท่านตอบผิดหรือถูก หากตอบถูก ควรดีใจ ว่าเรามีความรู้ ถูกต้องแล้ว ควรดีใจ ว่าเรามีความรู้ถูกต้องแล้ว หากตอบไม่ถูก ข้าพเจ้าไม่ว่าอะไร เพราะเป็นเรื่องยากที่จะรู้ เห็น ความรู้เพียงแค่นี้ข้าพเจ้าใช้เวลา ๑๐ กว่าปี ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แล้วเราจะให้ใครอาความรู้ลึกอย่างนี้ มาบอกเราได้ นี่คือเรื่องที่ผู้คงแก่เรียนต้องคิดตั้งแต่นั้น

✚ บนนิพพานของเราแยกไม่ออกว่าองค์ไหนเป็นภาคพระ! องค์ไหนเป็นภาคมาร!

เป็นความหนักใจของข้าพเจ้าตลอดเวลาที่ทำวิชารบ เราแยกไม่ออกว่าองค์ไหนเป็นพระพุทธเจ้า ภาคมารและองค์ไหนเป็นภาคพระ แต่แรกเราไม่รู้ หากกายดำถือว่าเป็นมาร หากสีตะกั่วเป็นภาคกลาง องค์นี้

เป็นภาคพระ แต่พอการรบนานปีไป มารเขาฉลาดขึ้น เขาแปลงกายได้ ให้เราเข้าใจผิดได้ เหมือนกับการปลอมพระของขวัญ องค์ไหนเป็นองค์ที่หลวงพ่อ้อนวิชา และองค์ไหนเป็นองค์ที่เขียนพระทำมาขาย มองดูแล้วเหมือนของจริงทุกอย่าง **แต่การแปลงกายที่มาเขาหลอกข้าพเจ้านั้น เขาทำแบบเนียนกว่านั้นมากมาย เขาไม่เก่งจริงเขาจะมาเป็นเจ้าของธาตุเจ้าธรรมได้อย่างไร!**

เวลาเราเข้ากายธรรมไปนิพพาน ไปถามความรู้พระพุทธรองค์ เราจะพิสูจน์ว่าอย่างไรว่า ที่เราได้ยินนั้น มารเขาพูดหรือพระพุทธรองค์พูด เรื่องนี้ต้องตรวจสอบ โปรดอ่านหนังสือ “ปราบมารภาค ๓” เพราะได้แสดงวิธีตรวจไว้แล้ว การนำเรื่องนี้มากล่าว ก็เพื่อบอกให้ทราบว่ บนนิพพานของเรานั้นมีมารเต็มอัตราจนเราแยกไม่ถูก บัดนี้ลดน้อยลงเพราะปราบกันมานานปีแล้ว เนื้อหาสาระของการปราบมีอย่างไหน ขอให้ท่านอ่านหนังสือปราบมารภาค ๑-๒-๓ เพราะพิมพ์ออกสู่ตลาดแล้ว คราวนี้เราจะกล่าวเข้าประเด็นของเรื่องปราบมารภาค ๔

✚ วิธีปลอมหรือแปลงเขาทำอย่างไร?

การจะรู้ว่ามารเขาปลอมหรือแปลงอย่างไหนั้น เป็นความรู้ที่ต้องเรียนกันนาน ต้องมีประสบการณ์ในการปราบมารมาพอสมควร แม้ถึงอย่างนั้น ก็ยังไม่วายที่ถูกมารต้ม เพราะถ้าเราจับประเด็นนี้ได้ เขาก็ไปคิดประเด็นใหม่ เราตามไม่ทัน

โปรดดูเรื่องในโลกเราเป็นตัวอย่าง นางช้างเมื่อรู้ว่า ลูกของนางเป็นช้างเผือก นางช้างมีวิธีพรางตามนุษย์ โดยนางช้างเข้าป่า ไปหาพืชอะไรไม่ทราบ นำพืชนั้นมาเคี้ยวแล้วก็พ่นพืชนั้นไปทั่วตัวลูกช้าง ความเผือกนั้นก็กลายเป็นไม่เผือก หากเราดูแบบไม่พิจารณา เราก็มักว่าเป็นช้างธรรมดา ไม่ใช่ช้างเผือก แต่มนุษย์ฉลาดนัก ทราบว่านางช้างพรางตาเรา ก็ต้องเอาตำราคชลักษณ์มาเรียนกัน ช้างเผือกจะมีลักษณะไม่เหมือนช้างธรรมดา แม้นางช้างจะพรางตามนุษย์ด้วยวิธีใด สุดท้ายมนุษย์ก็จับเอาลูกเผือกไปจนได้

กลับมาดูการปลอมพระเครื่องในบ้านเรา สายตาอย่างเราดูไม่ออกว่า เป็นพระปลอมหรือพระไม่ปลอม แต่เขียนพระเขาจะรู้ทันที

สรุปแล้ว เรื่องการปลอมตัวแปลงกายของมาร เขามีวิธีแยบยลเป็นไหน ๆ ยากที่จะจับได้ไล่ทัน

ขออนุญาตกล่าวถึงความรู้บางอย่างที่เพิ่งแจ้งชัด หากกล่าวไว้ก็จะเป็นข้อคิดของบัณฑิต เพื่อให้เกิดความถูกต้องในความรู้ ไม่มีเจตนาในแง่ร้าย ใคร ๆ ก็ทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อุบาสิกาทองสุข สำแดงบัน ข้าพเจ้าได้เรียนวิชาธรรมกายกับท่านเป็นเวลายาวนาน ความรู้ที่ท่านสอนมี ๒ ความรู้คือ **ความรู้เรื่อง**

เดินทางสมบัติ ท่านอัดเทพไว้ ใครมาเรียนก็เปิดเทพฟังและ **ความรู้บูชาข้าวพระ** การบูชาข้าวพระนี้ ทำกับท่านมานาน ท่านสอนอย่างไรก็ทำตามทั้งนั้น เหตุการณ์ผ่านมาหลายปี ข้าพเจ้าย้ายตำแหน่งราชการไปเป็นศึกษาราชการอำเภอในต่างจังหวัด และชีวิตในทางวิชาธรรมกายของข้าพเจ้าถูกราชธรรมท่านคาดคั้นให้ทำวิชาปราบมารในปี ๒๕๒๗ งานทำวิชาปราบมารดำเนินมาระยะหนึ่ง จึงแจ้งเรื่องความรู้บูชาข้าวพระ ที่เราเชื่อว่าถึงพระพุทธรูปองค์นั้น เป็นความเข้าใจคลาดเคลื่อน แท้ที่จริงแล้วไม่ถึงพระพุทธรูป ดังที่กล่าวไว้ในหนังสือปราบมารภาค ๑ นั้น เนื้อหาสาระมีอย่างไรวินั้น ขอให้ท่านอ่าน “ปราบมารภาค ๑” จะทราบเรื่องละเอียด

ที่นำเรื่องมากล่าวย้ำ ก็เพื่อให้เกิดข้อคิด **อะไรที่จะแก้ไขให้ได้ เป็นสิ่งที่ควรทำ อย่าให้ความไม่ถูกนั้นสืบต่อไปถึงคนอื่นอีกเลย เพราะความไม่ถูกมารเขาเป็นเจ้าของ และความถูกพระท่านเป็นเจ้าของ ความถูกนั้นจะสืบทอดกันยาวนานแค่ไหน เป็นเรื่องอันตรายมาก** หากไม่รู้ไม่เห็นไม่เป็นไร แต่เมื่อรู้เห็นแล้ว เหตุใดไม่ช่วยกันแก้ไขให้เกิดความถูกต้อง นี่คือเหตุผล ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาร้ายต่ออาจารย์เลย สมาชิกที่ปฏิบัติธรรมต่างยอมรับว่า ข้าพเจ้าเคารพอาจารย์ของข้าพเจ้าเพียงไร ภาพพจน์แห่งชีวิตระหว่างข้าพเจ้ากับแม่ชีทองสุข สำแดงขึ้น ไม่ต้องนำมากล่าวกันอีกแล้ว

เพราะการทำวิชาปราบมารนั้น มีการพิสูจน์นั้นหลายขั้นตอนตามกระบวนการแห่งการทำวิชา แล้วเรื่องราวจึงแจ้งขึ้น แต่กาลก่อนข้าพเจ้าก็ไม่ได้คิด พอได้เห็นของจริง ความคิดหนึ่งเกิดขึ้นทันใด **ที่เราบูชาข้าวพระที่แล้วมานั้น เราบำรุงใครกันแน่** เราว่าเราบำรุงพระพุทธรูป เอาเข้าจริงพระพุทธรูปไม่ได้ฉันแต่ใครเล่ามากินเครื่องบูชาของเรา ดีแต่ว่าเรื่องมาแจ้งขึ้น มิฉะนั้นเราจะโง่อีกแค่ไหน ยังไม่รู้ **เป็นอาหิสงส์ของปราบมารแท้ ๆ ที่ได้มารู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก** จึงได้นำเรื่องราวมากล่าวไว้ในหนังสือปราบมารภาค ๑

การหลอกอย่างนี้ เราถูกหลอกมาแล้วนับชาติไม่ถ้วน แต่เราไม่รู้ว่าจะถูกหลอก เพิ่งได้รู้ในชาตินี้โดยวิชาชั้นลับทวิที่หลวงพ่อสอน เมื่อเดินวิชาละเอียดจึงจะรู้ การหลอกระดับละเอียดจะมีอย่างไร? ยังไม่ทราบ ข้าพเจ้ายังเดินวิชาไปไม่ถึง จึงนำความรู้นั้นมากล่าวไม่ได้

กล่าวถึงอะไรที่พอจะนำมาเรียนรู้อันได้บ้าง ก็ควรนำมากล่าว อย่างน้อยก็เกิดปัญญา และเกิดความคิดเพื่อขจัดอวิชชา ไม่ใช่เรียนโดยไม่พิจารณา ต้องพิจารณาใคร่ครวญในทุกความรู้ เพื่อให้ได้ความรู้ที่ถูกต้อง ไม่ใช่ว่าอะไรก็ว่าตามกัน อย่างเช่นความรู้วิชาธรรมกายที่หลักสูตรคู่มือสมภารและหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร แต่ละบทใช้เวลาเดินวิชาแรมปีกว่าจะหาข้อยุติได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย โดยเฉพาะหลักสูตรปราบมารด้วยแล้ว ยากขึ้นไปอีกเป็นร้อยเท่าแสนเท่าทีเดียว ท่านทั้งหลายไม่ลองก็ไม่ว่า ข้าพเจ้ามีประสบการณ์มานานปี ต้องว่าเข้าสู่ตรileือดโชกแล้ว ได้รู้อะไรได้เห็นอะไรก็นำมาเขียนตำรา ถือว่าเป็นความรู้สำคัญ มีความจำเป็นที่เราต้องเรียนรู้ **หนังสืออย่างนี้ ตำราอย่างนี้ ยังไม่เคยปรากฏแก่โลกมาก่อน** เล่มนี้เป็นการปราบมารภาค ๔ เรื่องราวของปราบมารภาค ๔ มีอย่างไร? ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไป

✚ ทนใดที่เกิดมีมรรคผลนิพพาน มารเขาก็ปกครองตั้งแต่วันนั้นแล้ว

มรรคผลนิพพานเดิมคือนิพพานเป็น เข้านิพพานโดยกายมนุษย์ คือไม่ต้องตาย เมื่อเป็นธรรมกายแล้ว ส่งผลให้กายมนุษย์สูงขึ้นด้วย เมื่อกายมนุษย์ใสพอสมควรแล้ว ก็เข้านิพพานไปเลย เพราะอายตนะนิพพานดึงดูด เรื่องจะไปแจ้งในตอนที่เราเข้านิพพานนั้น แจ้งเรื่องอะไร? แจ้งเรื่องของมาร? ว่ามารยังปกครองเราอยู่ รู้แต่แก้ไขไม่ได้

นี่คือตัวปัญหา! รู้แต่ปัญหาแต่แก้ปัญหไม่ได้

กล่าวถึงผู้กำลังสร้างบารมี **ท่านทราบหรือไม่ว่า นิพพานเป็นของเราหรือนั้นมารเขาปกครอง?** ท่านเป็นโพธิสัตว์ ท่านมีหน้าที่ลงมาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อสร้างบารมี และท่านต้องเป็นธรรมกาย เมื่อท่านเป็นธรรมกายแล้ว ท่านต้องไปนิพพานได้ และเมื่อท่านไปนิพพานได้ ท่านต้องเรียนรู้อะไรบ้าง? เพราะท่านมีบารมีเป็นโพธิสัตว์ ท่านต้องรู้เห็น จะไม่รู้ไม่เห็นย่อมเป็นไปไม่ได้

ตอบว่า รู้แต่รู้ไม่ชัด เหตุใดจึงรู้ไม่ชัด การที่รู้ไม่ชัดนั้น ยากต่อการอธิบาย ทราบแต่ว่าในตอนนั้นมารเขาไม่แสดงเดชานุภาพมาก ต่างคนต่างอยู่ ไม่รุกรานกัน เมื่อไม่รุกรานกัน ย่อมไม่เกิดปัญหา พออยู่กันได้

ต่อมามารเขาเห็นว่า ธรรมภาคพระคือธรรมภาคขามีฤทธิ์เดชยิ่งขึ้นทุกวัน เพราะมีกายมนุษย์ หากไม่คิดกำจัด สักวันหนึ่งเขาต้องคิดสู้ ธรรมภาคมารอาจเปลี่ยงพล้ำหมดอำนาจปกครองก็ได้ หากเขาหมดอำนาจปกครอง เขาจะหาकिनอย่างไร? เพราะทุกวันนี้เขาอยู่ได้ด้วยการมาระเบิดดวงบารมีไปจากธรรมภาคพระ **มารก็เหมือนโจร โจรหาकिनอย่างไร มารก็หาकिनอย่างนั้น**

มารเขาคิดวิชาปกครองขึ้นใหม่ ทำอย่างไรมรรคผลนิพพานไม่ให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์?

มารเขาคิดวิชาในที่ลับ ธรรมภาคพระไม่รู้ความเพราะธรรมภาคพระไม่รุกรานใคร ไม่คิดแกล้งใคร ไม่คิดทำอะไรให้ใครเดือดร้อน วิสัยของพระก็คือ ทาน ศีล ภาวนา จึงคิดร้ายไม่เป็น เมื่อเข้านิพพานแล้วก็แสวงหาความวิเวกทางอารมณ์สถานเดียว ที่เราเรียกว่า นิโรธ ไม่คิดว่ามารจะรุกราน

วิชาปกครองที่มารเขาคิดได้ คือ วิชาทุกข์และสมุทัยและวิชาปิฎก คือ อภิขณา-พยาบาท-มิจฉาทิฏฐิ-โลภะ-โทสะ-โมหะ-ราคะ-โทสะ-โมหะ-กามราคานุสัย-ปฏิกานุสัย-อวิชชานุสัย-สักกายทิฏฐิ-สัลลพตปราคาส-วิจิกิจฉา-กามราคะ-พยาบาท-รูปราคะ-อรุปราคะ-มานะ-อุทธัจจะ-อวิชชา

แล้วมารก็เดินเครื่องสวมวิชาทั้ง ๒ นี้เข้าที่กำเนิดเดิมของสัตว์โลก **สัตว์โลกจึง แก่ เจ็บ ตาย ด้วยอำนาจของทุกข์และสมุทัย ใจของสัตว์โลกมีติดบอดไม่เห็นธรรมด้วยอำนาจของวิชาปิฎก** ตามที่กล่าวนั้น

เพียงเท่านี้ มรรคผลนิพพานเป็นก็สิ้นสุดลงเพียงนั้น ผู้ได้มรรคผลนิพพานแล้ว “นิพพานเป็น” ไม่ได้ไปอีกต่อไป เพราะกายมนุษย์ต้องตาย แล้วก็เข้านิพพานกายธรรมมาตั้งแต่วันนั้น กายธรรมเมื่ออยู่ในนิพพานไม่มีฤทธิ์ เพราะไม่มีกายมนุษย์รองรับ

นับแต่วันนั้นตราบเท่าวันนี้ คงมีแต่นิพพานกายธรรมเท่านั้น นิพพานเป็นไม่มีกำลังหนุน เพราะนิพพานกายธรรมไม่มีกำลัง มารจึงข่มเราด้วยประการทั้งปวง เป็นรองมารด้วยประการทั้งปวง มารข่มเหงเราด้วยประการต่าง ๆ เพราะเขาเป็นผู้ปกครอง มารเขาเป็นใหญ่ ขอให้เราตราบตั้งแต่วันนี้

การที่เราทำวิชาปราบมาร ก็คือ ปราบมารพวกนี้

แต่การปราบนั้น ทำยาก! ไม่ง่าย! ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายจากธาตุธรรมให้ปราบมาร ปราบมารมาแล้วตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ ตราบเท่าทุกวันนี้ (พ.ศ.๒๕๕๓)

มารปกครองนิพพาน เกิดความเสียหายอย่างไร?

การที่มารปกครองพระ คือปกครองนิพพาน ถ้ามองว่าเกิดการเสียหายอย่างไร? เราเคยคิดถึงเรื่องนี้บ้างหรือไม่? ท่านที่เป็นธรรมกายอ่อน ๆ เราไม่ว่า แต่ท่านที่เป็นธรรมกาย ระดับเกจิอาจารย์จะต้องมีความคิดไม่อย่างไรก็อย่างไร เมื่อคิดแล้วจะต้องแสดงความเห็น หากท่านใดไม่คิดเลย แม้จะเรียนวิชาธรรมกายมาร้อยปี เราไม่มีคะแนนให้ แม้จะมีความรู้เลิศ แต่เป็นความรู้ที่ใช้การไม่ได้

แต่หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านคิด คิดอยู่ทุกลมหายใจ ถ้ามองว่าคิดอะไร? ตอบว่า คิดที่จะให้ธรรมภาคขาวเป็นเอกราช

หลวงพ่อดัดจะให้ธรรมภาคขาวเป็นเอกราช คิดแล้วแต่ไม่ทำอะไร ก็เหมือนสร้างวิมานในอากาศ การกอบกู้เอกราชของธาตุธรรมไม่ใช่เรื่องง่าย ทราบจากหลวงปู่ชัว โสภาโส ว่าหลวงพ่อดัดอยู่ ๘ ปี คิดว่าจะทำอย่างไร? หลวงปู่เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า พอหลวงพ่อดัดตัดสินใจทำวิชาปราบมาร มารเขาก็มาหาหลวงพ่อดัดทันที

หลวงปู่ไม่รู้เรื่องอะไรหรอก หลวงพ่อดัดท่านเล่าให้หลวงปู่ฟังเอง

หลวงปู่ถามหลวงพ่อก่อนว่า “มารเขาว่าอย่างไรบ้าง?” หลวงพ่อบอกว่า “มารเขามายับยั้งไม่ให้ทำวิชาปราบมาร หากหลวงพ่อก็ไม่ทำวิชาปราบมาร มารเขารับคำว่า จะให้คนสำคัญมาปฏิบัติหลวงพ่อ ๗ วัน”

“แล้วหลวงพ่อดตอบมารไปอย่างไร?” หลวงพ่อบอกไม่ได้ว่าอะไร เพียงแต่หลวงพ่อพูดกับหลวงปู่ว่า “เรายินยอมตามคำขอของมาร เราเหมือนหนูเห็นข้าวสาร”

สุดท้าย หลวงพ่อกำทำวิชาปราบมาร โดยตั้งเวรทำวิชาตัดศิษย์ที่เก่งวิชาธรรมกาย รับหน้าที่เป็นเวรๆ ไป รวม ๖ เวร ทำวิชารบติดต่อกันมาไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี ซึ่งกล่าวละเอียดแล้วในหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” **เหตุผลที่ต้องทำวิชาปราบมารก็คือเป็นการกอบกู้เอกราช** เราถูกเขาปกครองก็เหมือนเราเป็นเชลย เขาสั่งให้ทำอะไร? เราต้องทำตาม! **เขายังคับเราสารพัด แต่การบังคับเขาใช้วิชา จะให้แก่ก็ได้ ให้เจ็บก็ได้ ให้ตายได้** อย่างเช่น เขาเอาดวงทุกข์และดวงสมุทัยมาใส่ไว้ เราแก้ไม่ตก แม้ทุกวันนี้เรายังแก้ไม่ได้ เท่าที่เราทำวิชาตามที่หลวงพ่อสอนนั้น เช่น “วิธีถอดอนุสัย” ในหนังสือวิชามรรคผลพิสดารนั้น เรายังแก้ได้ไม่เด็ดขาด เพียงแต่ผ่อนหนักเป็นเบาเท่านั้น

สรุปแล้วเรายังแก้วิชาของมารไม่ได้ เราต้องค้นคว้ากันต่อไป ปัญหาอยู่ที่ว่า ใครจะเป็นผู้ค้นคว้า? เพราะไม่ใช่เรื่องง่าย มารเขาปกครองเรามายาวนานแค่ไหนแล้ว? เท่าที่ข้าพเจ้าได้สัมผัสงานปราบมารมาแล้ว ๑๐ กว่าปี ได้รู้ได้เห็น อะไรพอสมควร มีความเห็นว่ายาก คนที่เราเห็นว่าเข้าทำ ดูไป ๆ ท่านก็จะ เป็นมารเอาต่อหน้าต่อตาเรา เพราะมารเขาพลิกธาตุธรรมได้ พูดถึงตรงนี้ ทำให้นึกถึงเหตุการณ์วันที่ดับตัวละครสำคัญ ตามที่ปรากฏในหนังสือ “ปราบมารภาค ๒” นั้น ตอนนั้นแม่ชีถนอม อาสวีย์ ท่านตายไปแล้ว ข้าพเจ้าไปพบท่าน ดีใจว่าหมดงานปราบมารแล้ว เราจะได้ว่างเสียที แม่ชีท่านพูดว่า “ศิษย์ๆ เราปราบพวกเดียวกันเสียแล้ว” ขอให้ท่านอ่านปราบมาร ภาค ๒ ดูใหม่ ตัวละครสำคัญที่กล่าวนี้ แม่ชีเล่าว่า เป็นเป้าหมายสำคัญที่หลวงพ่อกำลังมาเกิด ก็เพื่อจะมากำจัดตัวละครท่านนี้ ข้าพเจ้าทราบมาจากการบอกเล่าของท่าน ข้าพเจ้าไม่เชื่อในขณะนั้นแต่ข้าพเจ้าต้องมาพบเอง

ตามที่กล่าวมานี้ บ่งบอกว่าประวัติมีมาแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ามองหากคนที่พบจะทำงานปราบมารได้ แต่เมื่อดูไป ๆ เราผิดหวัง ผิดหวังอย่างเดียวไม่ว่า **รูปการณ์จะกลายเป็นว่า มาเพิ่มงานให้แก่เราอีก เพราะมารเขาพลิกธาตุธรรมได้** ตามที่กล่าวนั้น จึงเป็นเรื่องหนักใจมาก หากไม่นำเรื่องราวมาศึกษาเล่าเรียนกัน งานปราบมารก็หยุดลงเพียงนั้น แต่ความรู้ทางฝ่ายมารไม่หยุดเพียงนี้ เรื่องความรู้วิชาธรรมกายไม่มี การศึกษาต่อ **แต่ความรู้ก็จบลงเพียงนั้น เขากลับคิดวิชาปกครองต่อไปอีก ไม่รู้ว่าเขาจะคิดวิชาอะไร เพราะวิชาปกครองขนานเก่าที่เขาทำแก่สัตว์โลกนั้น เรายังแก้วิชาของเขาไม่ได้** เช่น วิชาทุกข์และสมุทัย และวิชาปฏิภน ตามที่กล่าวแล้ว

หากขาดนักปราชญ์ศึกษาค้นคว้าต่อ ก็เหมือนโครงการอวกาศของฝรั่งเศส เมื่อเราไม่เดินทางอวกาศต่อ คนทั้งปวงที่เคยทำงานอยู่เดิม เขาก็ไปหาอาชีพใหม่ เพราะโครงการอวกาศเขาเลิกแล้ว บางท่านไปเป็นนักร้อง บางท่านไปเป็นนักมวย บางท่านไปถ่ายรูป หากโครงการอวกาศจะมาเริ่มขึ้นใหม่อีก เขาเหล่านั้นมาทำไม่ได้ เขาบอกว่าฝีมือของเขาลดน้อยถอยลงแล้ว ความชำนาญไม่เหลืออยู่แล้ว เปรียบได้กับวิชาธรรมกายของเรา เมื่อรู้และญาณทัสสนะเลื่อนลง ความใสแห่งดวงธรรมลดลงแล้ว ก็ยากจะฟื้นคืนวิชา เพราะมารเขากลืนรู้กลืนญาณของเราแล้ว แม้เราจะฟื้นวิชาใหม่ ก็ยากที่จะทำ ข้าพเจ้ามีหน้าที่ทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้ารู้และทราบเป็นอันดี หากเราเลิกค้นวิชา ก็แปลว่า เราถอยหลังเข้าคลองแล้ว

ไม่ต้องดูอะไรมาก ดูวิชาธรรมกายหลักสูตรคู่มือสมภารและหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารตามที่หลวงพ่อบอกท่านเขียนตำราไว้ ปรากฏว่าเวลานี้หาคนรู้เรื่องไม่ได้ หาคนอธิบายไม่ได้ **สุดท้ายอนุโลมปฏิโลม วิชา ๑๘ กาย จะทำไม่ได้เอาเสียอีก** ไม่ต้องพูดถึงหลักสูตรปราบมารให้เสียเวลา นี่คือข้อมูลบ่งชี้ว่า วิชาธรรมกายหาคนรู้เองยากแล้ว **ไม่มีคนกระหายวิชา มีแต่กระหายเงิน** วิชาธรรมกายที่ข้าพเจ้าเขียน ท่านเจ้าสำนักบางสำนักบอกว่าวิชาสูงไป ไม่ควรที่จะอ่าน อย่างนี้ก็มีด้วยหรือ? ธรรมภาคขาวเขาจะไม่พูดอย่างนี้ **เพราะวิชาธรรมกายขั้นสูง จะไม่เจริญในหมู่ธรรมภาคขาว** เรามีแต่จะช่วยกันเผยแพร่วิชาธรรมกายคนละไม้คนละมือ **ไปสกัดปัญหาเขาทำไม?** คนชั้นนำของเรามีความคิดอย่างนี้ มารจะดับหมดได้อย่างไร? แม้คนระดับเจ้าสำนักยังมีความคิดเป็นมิจฉาทิฏฐิ

การนำความรู้วิชาปราบมารออกเผยแพร่ นั้น ทำได้ยาก! หากท่านได้อ่านหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” และหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๒” ท่านก็พอทราบแล้ว **ว่าข้าพเจ้าถูกมารกล่อมทลายแต่ไหน!** อาศัยที่ว่าข้าพเจ้ามีความอดทน ทั้งอดทนและทนอดคู่กัน ลองอ่านดูเถิด แล้วท่านจะทราบ สุดท้ายขอให้องค์ท่านชาวโลก คือดูว่าข้าพเจ้ามีผลประโยชน์อะไร? มีบัณฑิตหลายท่านเดินทางไปพบข้าพเจ้า เพื่อสอบสวนเรื่องราว ถึงไม่ถามอย่างตรงเป่าด้วยเกรงใจ ท่านก็ไล่เบียดจนละเอียดลออ มีตำแหน่งหน้าที่ราชการอย่างไร? ได้เงินเดือนเท่าไร? มีรายได้ส่วนตัวหรือไม่? มีบ้านช่องอย่างไร? มีลูกเมียอย่างไร? มีประวัติการเรียนวิชาธรรมกายมาอย่างไร? มีการเผยแพร่วิชาธรรมกายมาอย่างไร? ขอหลักฐานที่เป็นภาพถ่าย ได้เงินมาจากไหนจึงได้พิมพ์ตำราแจกเขาอ่านได้? หรือว่ามีใครหนุนหลังอย่างไรหรือไม่? ท่านถามเอาตรง ๆ อย่างนี้ ข้าพเจ้าก็บรรยายตอบเท่าที่จำได้ พอถามถึงหลักสูตรปราบมาร มีหลักฐานการทำวิชามาอย่างไร? เอาความรู้ที่ไหนมาเขียนเรื่องราว? พอชี้ไปที่กองบันทึกกองโตเกือบ ๒๐ เล่ม เพียงเปิดบันทึกดู เล่มไหนตั้งแต่ปีไหน พอเหตุการณ์มาถึงจุดนี้ ทุกท่านเปลี่ยนคำพูด เปลี่ยนอิริยาบถ เปลี่ยนน้ำเสียง **กลับแสดงความเคารพนับถือข้าพเจ้าอย่างทันใด**

เมื่อจริงต่อจริงมาพบกัน ก็ต้องพบความจริง !

นี่คือ เหตุการณ์บ่งบอกว่า งานเผยแผร์วิชาปราบมารทำได้ยาก ยากแค่ไหน! ข้าพเจ้าก็ทำมาแล้ว

ปัญหามาอยู่ที่ว่า ใครจะเป็นผู้มีบุญวาสนาได้เรียน ประเด็นสำคัญอยู่ตรงนี้

เรื่องสำคัญอย่างนี้ เกิดขึ้นแล้วในโลกเรา ความรู้สำคัญอย่างนี้เกิดขึ้นแล้วในบ้านเรา ไม่ต้องไปเรียนที่ไหน! เพราะที่ไหน ๆ ก็ไม่มีใครสอน เพราะไม่มีความรู้อย่างนี้ ความรู้อย่างนี้ไม่มีในต่างประเทศ อย่าได้เสียเวลาท่องเที่ยวเลย

ผู้รู้ในบ้านเรา ความรู้ที่ในบ้านเรา แต่เราไม่รู้ เขาเรียกว่าใกล้เกลือกินด่าง อับโชคเหลือเกิน มารเขาสามารถสกัดกั้นไม่ให้มาพบเห็น หากมาพบเห็นเข้า รู้จักกันเข้า ก็จะมาถ้อยทอดวิชากัน สุดท้ายก็ต้องทำวิชาปราบมาร **เรื่องอะไรที่มารจะยอมให้คนเก่งมาพบกัน เรื่องอะไรจะให้ใครมาปราบเขาดังนั้น เขาต้องหาวิธีทุกอย่างไม่ให้ใครมาพบวิชา** เราเองก็ไม่ได้รู้ตัว เพราะมารเขาประกบตัวอยู่ เขาคอยคลอใจเหมือนที่พระอานนท์ทรงประสบพบมาแล้วนั่นเอง (เรื่องโสฬสกิจ)

พูดถึงเรื่องนี้ ระลึกถึงแม่ชีถนอม อาสวีย์ แต่ครั้งที่ท่านยังไม่ตาย วันหนึ่งข้าพเจ้าไปพบท่าน ท่านเล่าให้ฟังว่า เมื่อคืนฝันเห็นหลวงพ่อกุศล ในความฝันนั้น หลวงพ่อกุศลพูดว่า “อยากให้แม่หม่อมรวมพวกเราขึ้นมาใหม่ จะได้รวมตัวกันทำวิชาสู่มาร หากได้ฉลุยมาคนหนึ่ง คงจะได้สนุกกันอีก” แม่ชีเล่าว่า “พอตื่นขึ้น ฉันก็นึกถึงคุณฉลุยเขา ตั้งแต่หลวงพ่อกุศลของเราตายไปแล้ว ต่างคนต่างไป ต่างคนต่างอยู่ ไม่พบคุณฉลุยเลย อยากพบเขาเหลือเกิน”

เมื่อข้าพเจ้าได้ยินดังนั้น ข้าพเจ้าขานรับทันที “หากคุณฉลุยมาอยู่กับแม่ครู ผมจะเป็นผู้สร้างกุฏิให้ ขอให้มาอย่างเดียว ค่าใช้จ่ายทั้งปวงผมจะเป็นผู้รับผิดชอบ” เหตุการณ์ผ่านไป ทำอย่างไรก็ไม่ได้ข่าวคราวจากคุณฉลุย ไม่ทราบว่าคุณฉลุยอยู่ที่ใด? สืบถามเท่าไรก็ไม่มีใครรู้

มันเรื่องอะไรที่มารมันจะยอมให้คนเก่งกับคนเก่งมาเจอกัน! ถึงเราจะพบกัน ก็เป็นแบบเยียมเยียนกันเท่านั้น ประเด็นที่จะอยู่ร่วมกันทำวิชานั้น เลิกคิดได้ ถึงอย่างไรมารมันก็ไม่ยอม วิธีที่เขาทำก็คือ สอดละเอียด **สักวันหนึ่งเราอาจขัดใจด้วยเรื่องไม่จิ้มฟันอันเดียวก็ได้ ซึ่งมารเขาทำได้ทั้งนั้น** หากท่านได้ทราบเรื่องราวการปราบมารในยุคของหลวงพ่อกุศล **ท่านจะสงสารหลวงพ่อกุศลเป็นที่สุด ในระหว่างที่ทำวิชานั้น ความไม่ราบรื่นเกิดขึ้นเสมอ** อุปสรรคสิ่งขัดขวางเกิดขึ้นเสมอ ปัญหาทั้งปวงเข้ามาจนเราไม่มีเวลาคิดวิชา ที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะมารเขาชักใยอยู่เบื้องหลัง

✚ ประเด็นความเสียหายที่มารปกครอง

ขอล่าวแต่โดยย่อเท่านั้น เพื่อให้ท่านที่เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงได้เกิดข้อคิด เพื่อให้เกจิอาจารย์ได้ทราบ ส่วนท่านที่เป็นธรรมกายเบื้องต้น ก็ควรรู้ควรทราบไว้ ทั้งนี้ก็เพื่อท่านจะได้ช่วยกันคิดช่วยกันแก้สำหรับท่านที่ไม่เป็นธรรมกาย รู้ไว้บ้างจะเป็นการดี หากวันหน้าเราเป็นธรรมกายบ้าง เราจะได้ไปเป็นกำลังกัน

๑. ธรรมภาคมารชนะธรรมภาคขาวทุกรูปแบบ ธรรมภาคขาวมีไว้เพื่อให้ธรรมภาคมารอยู่อาศัย มารไม่ต้องทำกินอะไร? ได้เวลาก็มาระเบิดดวงบารมีไปจากธรรมภาคขาว เหมือนเสือไล่ตะครุบกวางในป่า อย่างไรก็ตาม โดยที่ธรรมภาคขาวสู้ไม่ได้ ทั้งนี้ รวมทั้งจักรพรรดิ กายสิทธิ์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม และมนุษย์หมดทั้งโลก ไม่มียกเว้นเลย

๒. พระพุทธองค์ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็นมาช่วยมนุษย์ไม่ได้ เพราะมารเขาขัดขวางเหตุนี้เอง มนุษย์โลกจึงเดือดร้อนวุ่นวาย

✚ วิธีที่มารยึดอำนาจปกครอง

ลำดับแรก เขาตีบวิชาธรรมกายก่อน เพราะธรรมกายคือเครื่องมือแห่งการรู้เห็น เมื่อตีบวิชาธรรมกายได้แล้ว จากนั้นมารก็ได้เปรียบทุกประการ ฝ่ายเรตกอยู่ในฐานะไม่รู้ไม่เห็น แต่มารเขารู้เขาเห็น หากชกกันก็เหมือนคนสายตาสั้นชกกับคนสายตปกติ คนสายตปกติก็ชกคนสายตาสั้นข้างเดียว เพราะคนสายตาสั้นมองอะไรไม่เห็น

ลำดับสอง มารคิดวิชาให้เรามืดบอด คือเอาปิฏกของมารมาใส่ไว้ในเห็น จำ คิด รู้ของเรา โอกาสที่เราจะรู้เห็น เป็นอันหมดหวัง การเห็นธรรมของเราสิ้นสุดลงแล้ว นอกจากนั้นมารยังเอาความตายมาให้ คือเอาวิชาทุกข์และสมุทัยมาใส่ไว้ในเห็น จำ คิด รู้ แล้วก็เอาธรรมภาคกิเลสทั้งปวงโถมใส่สารพัด

ลำดับสาม มารเขาสร้างเรือนจำคือ คูก วัชรมานัสต์วโลก คือ นรก อเวจี โลกัณฑ์ ที่เราเรียกว่าทุกขภูมิ นี่คือเครื่องมือมาร

ลำดับสี่ มารเขายึดอำนาจปกครองเป็น ๒ แบบ คือปกครองใหญ่ ได้แก่ ปกครองในนิพพาน และปกครองย่อย ได้แก่การปกครองในภพ ๓ เรื่องนี้ให้ท่านอ่านหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” เพราะบรรยายไว้แล้ว

✦ ท่านที่ทราบเรื่องทั้งปวงนี้ คือพระพุทธเจ้าเท่านั้น!

เพราะรู้และญาณทัสสนะเหนือกว่าพวกเรา อย่างความรู้เรื่องสุคติภูมิ คือ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม มีกี่ชั้น? อะไรบ้าง? พระพุทธองค์จะกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก อย่างเรื่องทุกคติภูมิคือ นรก อเวจี โลกกันต์ พระพุทธองค์ก็บอก พวกเราไม่เห็นไม่ได้ ความรู้ทั้งปวงนี้เรารู้จากพระพุทธเจ้าทั้งนั้น ชาวโลกอย่างเราไปรู้เห็นไม่ได้เลย

นอกจากนี้ พระพุทธเจ้าท่านมาช่วยมนุษย์โลกไม่ให้มารปกครอง โดยพระพุทธเจ้าท่านมาสอนมนุษย์ให้ประพฤติกาย ประพฤติใจ ประพฤติวาจา ไม่ให้มารมาปกครอง นั่นคือ ให้เราเจริญ ทาน ศีล ภาวนา จึงจะพ้นจากการปกครองของมาร ดังที่เราท่านทราบตรงกันแล้วนั้น

✦ คราวนี้เรามาพูดถึงงานปราบมาร เมื่อมาถึงจุดนี้แล้วได้ความรู้อะไรบ้าง?

ตามที่กล่าวว่า มารไม่ต้องทำกินอะไร ได้เวลาก็มาระเบิดดวงบารมีไปจากกรรมภาคขาว เหมือนเสือไล่แก่งวางในป่า รวมทั้งจักรพรรดิ กายสิทธิ์ ทิพย์ พรหม อรูปพรหม และมนุษย์ด้วย คือ มารเขามาระเบิดดวงบารมีไปจากกรรมภาคขาวทั้งหมด ทำได้ตามใจชอบ

นี่คือความรู้ที่ข้าพเจ้ารู้เห็น จากการทำวิชาปราบมารมาถึงจุดนี้

ความรู้เรื่องนี้ ในสมัยที่ข้าพเจ้าเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้น ไม่ได้ยินครูอาจารย์เขาพูดกันเลย รู้เรื่องกันหรือเปล่านั้นไม่ทราบ? แต่ได้ยินแม่ชีถนอม อาสวีย์ ท่านเคยพูดให้ฟังคราวหนึ่ง เรื่องราวมีอยู่ว่า

ปีนั้น จังหวัดยโสธรเชิญข้าพเจ้าไปเป็นวิทยากรสอนวิชาธรรมกายถวายความรู้แก่พระสงฆ์ ที่มาอยู่ปริวาสกรรม ตอนนั้นข้าพเจ้ามีตำแหน่งราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง เมื่อกลับมาแล้ว ได้ไปหาแม่ชีถนอมที่สำนักของท่าน ท่านถามว่า “มีพระสงฆ์เห็นดวงธรรมเท่าไร? ที่เห็นกายธรรมมีเท่าไร? และที่เดินวิชา ๑๘ กายได้มีบ้างไหม?” ข้าพเจ้าก็รายงานเท่าที่จำได้ เสร็จแล้วท่านก็บอกว่า “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ให้ศึกษาพิสดารดวงบารมีไปให้ทั่ว อย่าให้เกิดสงครามและอย่าให้เกิดความวุ่นวายในบ้านเมืองเรา” แล้วข้าพเจ้าก็เดินวิชาเข้านิพพาน พิสดารดวงบารมีเรื่อยไปตามที่แม่ชีสั่ง เสร็จแล้วก็เดินวิชากลับ ถือว่าเสร็จภารกิจตามที่แม่ชีสั่ง แต่ได้ถามท่านว่า “แม่ครูช่วยตรวจดูความถูกต้องของวิชาให้ด้วย” แล้วท่านก็หลับตาทำวิชา เสร็จแล้วท่านลืมตาแล้วบอกว่า “ที่ศึกษา พิสดารบารมีไปนั้น พระพุทธองค์ไม่สามารถจะรักษาบารมีของศึกษาฯ ได้ จึงนำดวงบารมีมาฝากไว้ต่อต้นธาตุ”

ความรู้เรื่องการรักษามารมีนี้ ข้าพเจ้าลืมไปนานแล้ว ไม่ได้คิดถึงอีกเลย

ต่อมาเมื่อเหตุการณ์ผ่านมาถึงตอนที่ข้าพเจ้ามาทำวิชาปราบมาร จึงพบเหตุการณ์เข้า ทำให้นึกถึงความรู้ของแม่ชีถนอมอีกครั้งหนึ่ง **ความรู้ของแม่ชีถูกต้อง คือมารเขาจะเปิดดวงบารมีไปได้ทั้งนั้น ไม่ว่าของใคร! ถ้าเขาต้องการ** พอเราทราบเรื่องเข้า ข้าพเจ้ามือเท้าอ่อนหมดกำลังใจ เพราะมารจะเปิดดวงบารมีไปได้ เราไม่มีความรู้ที่จะรักษาแม่ดวงบารมีของเรา ความรู้อ่อน ๆ อย่างเรา แล้วจะมีอะไรเหลือ? นี่คือการคิดที่เราทำวิชาในปีนั้น

งานปราบมารทำได้ ๑๐ กว่าปี จึงจะรู้จึงจะทราบ เรื่องนี้ขอให้ท่านอ่านหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๒-๓” ท่านจะทราบ ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวโดยพิสดาร เพราะได้กล่าวแล้วในหนังสือที่อ้างนั้น **วันที่เรามาพูดกันว่า การที่มารปกครองนั้น เราเสียหายอย่างไร? แม้บารมีของพระพุทธองค์มันยังเอาไปได้ แล้วทิพย์พรหม อรูปพรหม จะไปเหลืออะไร!** ส่วนจักรพรรดิและกายสิทธิ์ ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่

นี่แหละที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า **ทำบุญให้มารกิน หาเงินให้โจรใช้** คืออย่างนี้ แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ ในโลกนี้จะมีใครรู้เรื่องนี้สักคนหนึ่งไหม? ขอเพียงคนเดียว ไม่ได้ขอมาก หากใครรู้เรื่อง เขาผู้นั้นควรที่เราจะนำข่าว นำนำไปบูชาความรู้ของท่าน เพราะไม่ใช่ความรู้ธรรมดา เป็นความรู้ลึกซึ้ง คำถามจึงมีว่า **มีใครอยากรู้เพื่อจะได้แก้ไขมีบ้างไหม? ตอบว่า ไม่มี! ที่ว่ารู้กันนั้น เท่าที่ฟังดู ก็ล้วนแต่รู้ที่ไม่เป็นเรื่องทั้งนั้น**

ไม่ใช่ว่าอยากรู้แล้วจะรู้ได้ ต้องปราบมาร ต้องฝ่าฟัน ต้องเอาจริง ต้องเดินหน้ากล้าตาย กว่าจะได้รู้แต่ละเรื่องใช้เวลาพักเพียร ๑๐ ปีทั้งนั้น เอาแต่นั่งคุยโต เอาแต่นั่งโอ้อวด เอาแต่วางมาด คิดแต่จะสร้างศาลา คิดแต่จะหล่อพระ คิดแต่จะหาอุบายหาเงิน อีกก็ همینปีก็ไม่รู้เรื่อง โภชิสต์ประเภทนี้มีมาก

ความเสียหายอีกเรื่องหนึ่งอันเกิดจากการปกครองของมารตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๒ หน้า ๑๓๒ ก็คือหากมนุษย์เดือดร้อน พระพุทธองค์มาช่วยไม่ถนัด มี ๒ กรณี คือกรณีที่มารขัดขวาง พระพุทธองค์มาช่วยไม่ได้ หากประพฤติชั่ว มารเขาให้เหตุผลว่า เป็นสาวกของเขา เพราะความชั่วทั้งปวงเป็นกรรมของภาคมาร ผิดศีลผิดธรรมทั้งปวงเป็นกรรมของภาคมาร ธรรมภาคขาวจะมาเกี่ยวข้องในสาวกของเขาไม่ได้ หากเกี่ยวข้อง ถือว่าล่วงล้ำอธิปไตย กรณีอย่างนี้ต้องรบกันแล้ว

กรณีที่เป็นธรรมภาคขาวมาแต่เดิม ต่อมาเราประพฤติชั่วหรือผิดวินัยจะโดยเหตุใดก็ตาม มารเขาอ้างว่าสาวกของธรรมภาคขาวเข้ารีตเป็นธรรมภาคมารแล้ว จึงประพฤติชั่ว จึงผิดวินัย ซึ่งความชั่วทั้งและการละเมิดวินัย เป็นกรรมของภาคมาร **กรณีอย่างนี้เรามีทางแก้ โดยเรารีบปลงอาบัติและรับกระทำตัวอย่างเร็ว พระพุทธองค์จะถือโอกาสที่เราทำดีนั้นมาช่วยเราได้** หากเราทำชั่วนานไปหรือผิดวินัยแล้ว

ดองไว้โดยไม่ปลงอาบัติ กรณีอย่างนี้แก้ยากแล้ว เพราะธาตุธรรมกลายเป็นธาตุธรรมของภาคมารไปโดยไม่รู้ตัว มารเขาก็ปกครองอย่างสะดวกโยธิน เรียกว่า หมดทางแก้

อีกกรณีหนึ่ง เป็นเรื่องยากที่จะรู้เห็น แต่ก็ได้รู้เห็นในชาตินี้ คือ **สร้างบารมีเป็นธรรมภาคขาว เกิดมาเป็นโพธิสัตว์ ก็จะได้ตรัสรู้เป็นสัพพัญญู แต่ธาตุธรรมกลายเป็นภาคมารไป** ข้าพเจ้ากำลังไต่สวนที่มาที่ไปอยู่ ความรู้ยังไม่แจ่ม จึงรายงานท่านในวันนี้ไม่ได้

ต้องคิดไว้เสมอว่า เราสร้างบารมีสำคัญ! มารจ้องมองเราอยู่ในที่ลับ **บารมีแต่ละอย่างที่เราได้ มารสูบเอาไปเท่าไร? เหลือไว้เท่าไร? พวกเราทราบเรื่องนี้กันหรือเปล่า?** การที่เงินไหลเข้ามาหาเรานั้น มาจากไหน? ใครเป็นผู้กำกับ? เราว่าตัวเรามีบารมีพิเศษ ไม่มีใครดั่งเท่าเรา เราดั่งกับโลก ไม่ว่าจะทำอะไร เป็นต้องดั่งทั้งนั้น เงินไหลมาราวพายุ เป็นเพราะมารเขาหนุนให้เป็นไป เขาคอยจ้องหว่าจะสูบ รอแต่ว่าเมื่อไรจะเป็นจังหวะของเขา เขาเลี้ยงดองไว้โดยที่เราไม่รู้ เราหลงตัวเองว่า ภูแน ไม่มีใครเด็ดดวงเท่ากู ผู้คนมาหาถูกราวกับฝูงผึ้ง แม้ข้าวกันบาตรยังมีคนแย่งกันกิน กันบุหรี่ยังมีคนแย่งเอาไปบูชา จีวรของกูยังมีคนขอ ผืนขาดไปบูชา เพราะพระราคา ๕ มาสก คือหนึ่งบาทเท่านั้น เวลานี้บุหรี่ปริราคาเกินหนึ่งบาทแล้ว พอเราพลาด มารเขาก็ไปหาพระพุทธรองค์ทันที

“พระองค์จะว่าอย่างไร? ภิกษุรูปนี้เป็นสาวกของเรา เพราะผิวดินัยข้อนั้น บารมีของเขาอยู่ที่ใด? จงหยิบยื่นมาให้เราเดี๋ยวนี้ เพราะเราเป็นผู้ปกครอง จะต้องรักษาบารมีของเขา” พระพุทธรองค์พูดไม่ออก **แล้วบารมีของเราก็ดูดมือไปภายในพริบตา** โดนลูกไม้กันมาทั้งนั้น ถ้ามว่าใครรู้เรื่องนี้กันบ้าง ก็เรียนกันมาร้อยปีแล้ว เป็นธรรมกายระดับลูกพี่แล้ว รู้เรื่องนี้บ้างไหม? ไม่มีใครรู้กันเลย! เราไว้ใจความรู้อาจารย์ของเรา แต่อาจารย์ของเราก็บอกได้เท่าที่ท่านรู้ เกินความรู้ของอาจารย์แล้ว พวกเราต่างหากที่จะต้องค้นคว้าбакัน

ที่กล่าวบรรยายไว้ ก็เพื่อให้เกิดข้อคิดแก่ผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีเจตนาดี อะไรที่บอกได้ก็จะบอก เว้นแต่เกินความรู้ของข้าพเจ้า อย่างนี้จ่นใจ

✚ ความเสียหายสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่มาปรปกครอง คือมรรคผลนิพพานล่มสลาย

มรรคผลนิพพานของเราตั้งแต่อดีตมาถึงปัจจุบัน ต้องว่าไม่ปกติสุข เมื่อมารปกครองเสียแล้ว ไม่ดีทั้งนั้น ในปิฎกไม่มีกล่าว เพราะมารเขาห้ามไว้! ดังนั้น พระพุทธเจ้าทุกสมัยที่มาตรัสรู้ในโลก ไม่ได้กล่าวไว้ในพระไตรปิฎกทั้งนั้น ทั้งที่พระองค์อยากกล่าว แต่ก็กล่าวไม่ได้ ด้วยเหตุขัดข้องที่มารเขาห้าม พวกเราชาว

มนุษย์โลกจึงไม่รู้ของจริง มีแต่กล่าวว่านิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง (นิพพาน ปรม สุข) นิพพานจะเป็นสุขจริงถ้า มารไม่มารังควาญ เรื่องของนิพพานต้องได้รับการแก้ไขด่วน

ที่ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ เพราะข้าพเจ้าไปรู้เห็นในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง

นี่แหละคือผลแห่งการที่มารปกครอง ไม่ว่าธรรมชาติชาวจะไปทำอะไรไว้ที่ไหน? มารไปรังควาญทั้งหมด วิชาธรรมกายของพระพุทธองค์ มารก็มาบ่อนทำลาย นิพพานของพระองค์ มารก็มายึดครอง

อยากจะบรรยายให้ละเอียดกว่านี้ แต่เกรงว่าบรรดาเกจิอาจารย์จะตกใจ เท่าที่กล่าวนี้ก็ย่อพอสมควรเท่านั้น

ขอสรุปว่า การแก้ไขทุกอย่างต้องปราบมารสถานเดียว เมื่อปราบมารได้ถึงเป้าแล้ว ทุกอย่างจะดีขึ้นทั้งหมด นี่คือนิพพานของงานปราบมาร แต่แรกข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าเหตุใดธาตุธรรมเย็นคำขาดให้เราปราบมาร เราคัดค้านอย่างไร! ไม่ทรงฟังทั้งนั้น! ดังที่แจ้งเรื่องไว้แล้วในหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” ต่อเมื่อเราอดทนทำวิชาไป ๑๐ กว่าปี จึงได้รู้เห็นเรื่องราวของนิพพาน ว่าเรื่องจริงคืออะไรกันแน่? ท่านทั้งหลายเรียนวิชาธรรมกายกันมานานปี ได้รู้เห็นอะไรบ้าง? ทำอะไรได้บ้าง? แต่แรกข้าพเจ้านิยามว่าท่านที่เป็นธรรมกาย คือ เทพเจ้า เรานับถือให้ค่านิยมว่าวิเศษ แต่พอเราทำวิชาปราบมารมาถึงจุดนี้ ข้าพเจ้าเปลี่ยนใจทันที ค่านิยมที่เราเคยให้กลายเป็นสูญ เพราะอะไรหรือ? เพราะเราไม่บากบั่น ไม่ค้นคว้าจริง จึงอยู่ในฐานะให้มารจูงรู้จูงญาณ ความรู้ของเราอยู่ระดับเบื้องต้น ยังใช้การไม่ได้ เป็นที่น่าหนักใจมากจะค้นคว้าอะไร ก็ค้นไม่ได้ ความรู้วนเวียนเหมือนพายเรืออยู่ในอ่าง ความรู้ไม่เหมือนสมัยที่หลวงพ่อมิชีวิตอยู่ เพราะขาดการกำกับทางวิชา

ขณะนี้เหตุการณ์ในนิพพานดีขึ้นมากแล้ว จะเข้าสู่ยุค นิพพาน ปรม สุข แล้ว ถ้ามารใครเล่ามาเป็นคนทำให้ดีขึ้น? ใครเล่ามาเป็นคนแก้ไข? เป็นเรื่องที่เราจะต้องเรียนรู้อย่างด่วน **ไม่ทราบกันเลยหรือว่า นิพพานของเราล่มสลายเพราะมารปกครอง? เอาแต่รู้สิ่งไม่ควรรู้ เห็นแต่สิ่งไม่ควรเห็น เรียนสิ่งไม่ควรเรียน ทำสิ่งไม่ควรทำ** เรียนไปตามการชักนำของมาร ความรู้ของพวกเราจึงไม่ไปไหน เดินไปตามจังหวัดดนตรีที่มารเขากำกับ เอาแต่วัตถุมหาอวดอ้าง เอาแต่สร้างวัด สร้างศาลามาวอดกัน เอาแต่หล่อพระพุทธรูปแข่งกัน จะไปได้เรื่องอะไร! นั่นมันเป็นงานของเด็ก ไม่ใช่งานของผู้เป็นวิปัสสนาจารย์ อีกร้อยชาติพันปีก็ไม่ได้อะไร! ก็ยุคก็สมัยก็เป็นอย่างนี้ เราจึงเป็นรองมารเขามาตลอด **วิชาของเราไม่ดีขึ้น แต่ไปดีที่วัตถุ ก็แปลว่า มารเขาดับวิชาของเรามาตลอด โดยที่เราไม่รู้** วิชาของเราจะเพี้ยนเรื่อย ๆ ในที่สุดความถูกต้องไม่มีเหลือ แต่ไปยึดเอาความเพี้ยนมาเป็นความถูกต้อง นี่คือนิสัยที่มารดับวิชาของเรา ขอให้ทราบไว้ตั้งแต่วันนี้

✦ การสร้างบารมีของโพธิสัตว์นั้น มารเขาส่งคนของเขามาแข่งขันด้วย

คำว่า “โพธิสัตว์” นั้นมีทั้งภาคขาว ภาคมาร และภาคกลาง ยังกินความไปถึงภาคสารพัดธาตุ สารพัดธรรมด้วย บวชในศาสนาเดียวกัน ตำราเล่มเดียวกัน แต่เข้าใจไปคนละแนว ทำให้การปฏิบัติไปคนละแนวด้วย ต่างฝ่ายต่างมีสาวกเป็นพวกพ้องของตน

ข้าพเจ้าไม่มีความรู้เรื่องนี้มาก่อน ต่อเมื่อปราบมารไปนานปี จึงได้เห็นเรื่องราวเข้า เรื่องของเรื่องก็คือ โพธิสัตว์ท่านมาเกิดเพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม ธรรมภาคมารจะต้องส่งคนของภาคมารลงมาเกิดด้วย **ไม่ว่า ธรรมภาคขาวจะทำอะไร? ดูว่าภาคมารเขาเดือดร้อนไปหมด เขาจะต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวทุกเรื่อง แต่เราไม่รู้** เขามีหน้าที่เพิ่มเติมบารมีคนของเขาให้โตกว่าโพธิสัตว์ภาคขาวเสมอไป นี่คือสูตรของเขา

เวลานี้บ้านเมืองของเรามีความเชื่อหลายอย่าง โดยไม่มีคำสอนในพระศาสนาเลย แต่เชื่อผี เชื่อเจ้าเข้าทรง เชื่อต้นไม้ วัฒนธรรมที่นำมาเผยแพร่ทางโทรทัศน์ เป็นข้อมูลให้เราพิจารณา แม้คนมีการศึกษาสูงยังไปเป็นผู้กำกับกับการแสดงให้เขา วัฒนธรรมที่น่าออกมาเผยแพร่บ้าง เรื่องไม่ส่งเสริมให้สภาพใจมนุษย์เจริญขึ้นเลย

นี่ก็คือเรื่องของสารพัดธาตุสารพัดธรรม เมื่อผลเกิดขึ้น จะต้องมียุทธของที่มาของธาตุธรรมประเภทนั้น ๆ แต่เราไม่รู้เหตุที่มานั้น **เมื่อเดินวิชาละเอียด จึงได้รู้ว่ามารเขามีสารพัดธาตุสารพัดธรรมด้วย ตามแต่ใจของสัตว์โลกจะเปิดรับธรรมประเภทใด** ขอให้บอกมาอย่างเดียว เรามีบริการทุกชนิด

กลับมาดูวิธีการพัฒนาใจกันบ้าง เวลานี้ในบ้านเมืองเราไม่รู้ว่ามีกี่แบบกี่ขนาน? ต่างก็อ้างพระบรมศาสดาทั้งนั้น ไม่ผิดกับอินเดียสมัยก่อนพุทธกาลทีเดียว ความเชื่อของมนุษย์แตกแยกออกไป ดูความเชื่อของประชาชนแล้ว เหมือนกับว่าไม่มีศาสนา แม้การศึกษาทางโลกเจริญ แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้สภาพจิตใจสูงไปตามความรู้ ยิ่งมีการประสมประสานวัฒนธรรมกับต่างชาติด้วยแล้ว ทางฝ่ายเราไม่มีจุดยืนเลย อย่างไรก็ตาม ฉันไม่เชื่อทั้งนั้น ลัทธิอะไรฉันก็เอา ฉันรับได้ทั้งนั้น ขอแต่ว่าให้ถูกหวยกินรวบเพียงอย่างเดียว ฉันรับได้ทั้งนั้น

นี่คือความเชื่อของพวกเราในขณะนี้

สรุปว่า บวชศาสนาเดียวกัน ศึกษาเล่าเรียนความรู้ทางศาสนาเดียวกัน หลักสูตรเดียวกัน แต่แนวการปฏิบัติทางใจเข้าใจไปคนละอย่าง คนของเราจึงมีความเชื่อไม่เป็นอย่างเดียวกัน ทั้งที่ตำรามียืนยันอยู่ แต่ก็ฝันตำรา มารมันชักจูงไปได้หมด จะให้หันขวาหรือหันซ้าย มารเขาทำได้ทั้งนั้น **เขามีเครื่องบังคับอยู่ในเหตุละเอียด เรามองไม่เห็น ตามหาไม่พบ เครื่องนี้ทำหน้าที่บังคับใจ** ไม่ใช่ถูกบังคับแก่เรา แม้พระพุทธรูปของเรานั้นมารยังเพียรบังคับ ที่เราปราบมารก็คือดับวิชาของมารพวกนี้ หากเราดับได้หมด ความเชื่อทั้งปวงจะถูกต้องตามประสงค์ของพระพุทธรูป

ใครจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา! มารมันชักจูงได้ก็พวกอ่อนไหวเท่านั้น แต่สำหรับท่านที่มีบารมีธรรม แก่กล้า มารก็ทำอะไรไม่ถนัด **เราต้องอนุรักษ์วิชาธรรมกายของเราไว้ หากวิชาธรรมกายสูญ หมายถึงว่า มรรคผลนิพพานสิ้นสูญเพียงนั้น** ขวณขวยวิชาธรรมกายให้มาก เรียนกันแบบหามรุ่งหามค่ำ หันหลังให้กับงานวัตถุเสียทีเถิด อย่าไปเสียเวลาให้กับงานอย่างนั้นเลย ไม่ได้อะไร! เสียเวลาเปล่า ๆ ชีวิตของเรา ไกล่หมดไปวันหนึ่ง ๆ โดยที่ความรู้วิชาธรรมกายไม่ก้าวหน้า จิตว่าประมาท

อย่ามาตั้งแง่เอาชนะกันเอง ในธาตุธรรมเดียวกันไม่มีประโยชน์เลย

มารเขาหาวิธีทุกอย่างที่จะให้วิชาธรรมกายดับ เพราะเขาทำสำเร็จมาแล้ว โปรดย้อนกลับไปดูเรื่องราวในอดีต เพียงแต่พระพุทธรูปเข้านิพพานไปแค่ ๕๐๐ ปีเท่านั้น วิชาธรรมกายสิ้นสูญ แล้วมรรคผลนิพพานขาดตอนตั้งแต่วันนั้น ข้าพเจ้าเคยทูลถามพระสมณโคดม “ขอพระองค์ได้ทรงโปรด ขอบุญถามเพื่อความรู้ พระองค์เข้านิพพานไปได้กี่ปีแนวก่อนที่วิชาธรรมกายจะดับไป? เพราะบางท่านกล่าวว่า ๑,๐๐๐ ปี บางท่านว่า ๕๐๐ ปี ขอบุญถามว่ากี่ปีกันแน่?” ทรงตอบว่า “อยู่ในราว ๕๐๐ ปี ขาดเกินก็อยู่ราว ๆ นี้”

คราวนี้มาถึงประเด็นที่ข้าพเจ้านำความรู้อีกมาเล่า บางท่านบอกว่าตำหนิเขา ข้าพเจ้าไม่ได้ตำหนิใครทั้งนั้น ที่กล่าวนี้ก็เป็นเรื่องของความรู้ มีความหวังดีต่อท่านที่มีบารมีธรรม ข้าพเจ้ารู้เห็นมาอย่างนี้ ท่านทั้งหลายไม่สนใจก็เรื่องของท่าน **ข้าพเจ้ามีหน้าที่ทำวิชาปราบมาร รู้เห็นอะไรก็ควรที่จะนำมากล่าวไว้บ้าง ก็ต้องทำ! อย่างน้อยก็เป็นข้อคิดในวิถีทางการสร้างบารมีของท่าน** หลังฉากของผู้กำกับการแสดงนั้น ไม่มีใครรู้เห็น กว่าที่จะรู้เห็นได้แต่ละอย่าง ก็เดินวิชากัน ๙-๑๐ ปี ข้าพเจ้าข้องใจเรื่องความร่ำรวยมานานแล้ว ว่าเป็นเพราะอะไร? มีอะไรเป็นเหตุ? มีอะไรในเบื้องหน้าและเบื้องหลัง? ก็เพิ่งได้รู้วันนี้! ถึงรู้ได้ไม่มาก แต่ก็พอบอกเล่ากันได้

นี่คืออานิสงส์ของการทำวิชาปราบมาร ต้องว่าเป็นความรู้สำคัญสุดยอด วันนี้พูดกันอย่างนี้ ต่อไปวันหน้าจะยืนยันความรู้ดั้งเดิมหรือไม่? ยังตอบไม่ได้ เพราะมารเขาจะต้องมีความเคลื่อนไหวอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อไม่ให้ธรรมชาติชาวเท่าทันเขา เขาต้องคิดวิชาขึ้นใหม่แน่ เพื่อมาปิดรู้บังญาณของพวกเราต่อไป

ตามที่กล่าวนี้ หากพวกเราช่วยกันเดินวิชา เรายังจะได้รู้เห็นอะไรอีกมาก เท่าที่นำมากล่าวนี้เป็นส่วนหนึ่งเท่านั้น ในส่วนที่ยังไม่สมควรนำมากล่าว ยังมีอีกมาก ด้วยเห็นว่ายังไม่สมควรแก่กาลเวลา

✚ การตรัสรู้ของพระพุทธองค์มี ๒ ขั้นตอน

ขั้นตอนแรก เป็นการตรัสรู้ในโลก เรียกว่า ตรัสรู้ในปกครองย่อย

ขั้นตอนที่สอง เป็นการตรัสรู้ใหม่ คือ ตรัสรู้ในนิพพาน เรียกว่า ตรัสรู้ในปกครองใหญ่

การตรัสรู้ในโลก เราเข้าใจกันแล้ว ไม่ต้องอธิบาย แต่การตรัสรู้ในนิพพาน พวกเรายังไม่ทราบ ข้าพเจ้าเพิ่งได้ทราบในตอนที่ทำวิชาปราบมาร ว่าการตรัสรู้ระดับนี้แต่แรกก็ว่าไม่มีปัญหา ต่อเมื่อเกิดปัญหาขึ้นมา เรื่องราวก็คือ การตรัสรู้ในนิพพานนั้น พระพุทธองค์จะต้องนิโรธคณิชาอีก นิพพานเบื้องต้นจะต้องไปเรียนวิชากับนิพพานลึก ๆ ลึกเข้าไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะพ้นการปกครองของมาร นี่คือเรื่องย่อ

แต่มารเขาไม่ยอมให้ทำเช่นนั้น หากปล่อยให้เหตุการณ์ดำเนินการไปตามกฎเกณฑ์ของภาคขาว แล้ว ธรรมภาคมารจะหมดอำนาจปกครองไม่วันใดก็วันใด **วิธีที่เขาห้ามก็คือ เขาทำวิชาปกครองขั้นก่อน นิพพานใครก้ นิพพานใคร บ้านใคร ๆ อยู่ ไม่ให้ไปมาหาสู่กัน** เพียงเท่านี้เอง ทำให้การตรัสรู้ระดับนิพพานไม่อาจดำเนินการได้ นี่แหละคือตัวปัญหา

ธรรมภาคขาวหาวิธีแก้ไข โดยส่งพวกเราลงมาเกิดเพื่อให้ทำวิชาปราบมาร ไม่มีวิธีอื่นเพราะกายมนุษย์ของเราได้เปรียบในประเด็นที่มารระเบิดไม่แตก ถึงอย่างไรก็ทำให้กายมนุษย์ตายไม่ได้ เว้นแต่หมดอายุขัย คือเจ็บไข้ได้ป่วยตายเท่านั้น ซึ่งการเจ็บไข้ได้ป่วยของเรานั้น เป็นไปตามวิชาปกครองของมารที่เขาทำไว้ในดวงทุกข์และดวงสมุทัย

การปราบมารที่เราทราบ คือยุคของหลวงพ่อ ส่วนยุคของข้าพเจ้านั้น ขอบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องอะไรเลย เป็นเพียงแก้ขัดชั่วคราวเท่านั้น ไม่มีโอกาสเปิดไปชั้นแทน ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นในเบื้องต้น เพราะความรู้ของข้าพเจ้าเป็นตัวบ่งบอกว่าไม่เข้าท่า เป็นลูกมือพอเป็นได้ แต่ถึงขนาดเป็นแม่ทัพยังไม่ถึงขั้นนั้น เหตุการณ์รบดำเนินมานานมากแล้ว จนถึงขณะนี้ในปีที่ ๑๖

การรบดำเนินมาถึงวันนี้ ข้าพเจ้าเป็นเพียงรักษาราชการแทน รอคอยผู้มาดำรงตำแหน่งแทน คอยแล้วคอยเล่า ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ผู้ดำรงตำแหน่งตัวจริงยังไม่มารายงานตัว ข้าพเจ้าก็ต้องทำหน้าที่แทนไปเรื่อย ๆ

งานปราบมารเป็นงานของธาตุธรรม ทำมาแล้วตั้งแต่อดีตหลายยุคหลายสมัย แต่ไม่ประสบความสำเร็จ ธาตุธรรมท่านบอกแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น **ยุคนี้จะเป็นยุค “เข้าตากรรมการ” ทรงรับสั่งอย่างนั้น** ข้าพเจ้าก็จำมากล่าว จะเป็นการให้ยาหอมแก่เราหรือเปล่าไม่ทราบ คงจะเป็นการเอาใจเราให้เราทำวิชามากกว่า ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้น

สรุปแล้ว เราทราบเพียงพระพุทธองค์ตรัสรู้ในโลก ความรู้ที่ได้จากการตรัสรู้คือพระไตรปิฎกที่เราเรียนกันทุกวันนี้ ส่วนการตรัสรู้หลังจากได้มรรคผลนิพพานแล้วคือ การตรัสรู้อีกขั้นตอนหนึ่งนั้น เราไม่รู้เรื่องเลย พระพุทธองค์ก็ไม่สามารถมาบอกอะไรแก่เราได้ และเราก็ไม่สามารถไปหาพระพุทธองค์ นิพพานกับมณุษย์ขาดการติดต่อกันตรงนี้ ขาดตอนกันตรงนี้ มารเขาได้ช่องทันที **การที่ไปมาหาสู่กันไม่ได้นี่เอง เป็นช่องว่างให้มารทำงานได้เต็มมือ คือ ส่วนหนึ่งไปถล่มนิพพาน อีกส่วนหนึ่งไปถล่มภพ ๓ และภพ ๓ นี้ก็คือพวกเรานั่นเอง รวมความว่ามารปกครองทั้งหมด คือ ปกครองนิพพาน เรียกว่า ปกครองใหญ่ ปกครองภพ ๓ เรียกว่า ปกครองย่อย** ทุกข์ร้อนในมณุษย์เราทราบ **แต่ทุกข์ร้อนในนิพพานไม่มีใครทราบเลย** เกินปัญญาที่เราจะไปรู้ไปทราบ ดีแต่เราเป็นธรรมกาย ถึงแม้จะไม่เก่งแต่ก็พอเป็นไป แม้เราเป็นธรรมกาย เรายังไม่แจ้งนิพพานนัก เพียงแต่รู้เห็นนิดหน่อยเท่านั้น ยังไม่รู้เห็นชั้นละเอียด

สำหรับข้าพเจ้าที่นำเรื่องราวมากล่าวได้ ก็เพราะข้าพเจ้าปราบมาร บังเอิญไปรู้เห็นได้บ้าง ก็นำมาบอกเล่า นิพพานคือตร้อนไม่มีใครรู้ รู้แต่ว่านิพพานเป็นสุข ใคร ๆ ก็ว่า นิพพานเป็นสุขกันทั้งนั้น มีข้าพเจ้าอยู่ผู้เดียวที่ความรู้ไม่เป็นไปตามตำรา ถ้าไม่มีมารไปก่อกวน นิพพานจะเป็นสุขจริง แต่ถ้ามารยังเป็นผู้ปกครองอยู่ สถานภาพของนิพพานก็แปรปรวนไป การที่เราปราบมารก็เพื่อกำจัดตัวก่อกวนนั้นให้หมดไปนั่นเอง

✚ พระพุทธองค์ในนิพพานทรงนิโรธอย่างไร? นิโรธให้ได้อะไร?

เป็นประเด็นสำคัญสูงสุดที่เราอยากทราบว่า พระพุทธเจ้าในนิพพานและผู้ได้มรรคผลนิพพาน มีภารกิจประจำวันอะไร? คำตอบก็คือ ทรงเข้านิโรธ ถ้ามานิโรธไปไหน? นิโรธไปให้ได้อะไร? หากทรงรู้เห็นอะไร? ควรบอกแก่เราบ้าง

นี่คือเรื่องสำคัญ ข้าพเจ้าพยายามจะรู้มานานแล้ว เพราะทำวิชาปราบมารไปแล้ว เกิดการติดขัด เราจะรู้อะไร เรายังไม่รู้ จะเห็นอะไรก็เห็นไม่ได้ พยายามทูลถามพระองค์เนื่อง ๆ ทรงบอกได้เท่าที่พระองค์ทรงทำได้เท่านั้น หากเกินรู้เกินญาณทัสสนะของพระองค์แล้ว ก็จึใจ!

ไม่ใช่เราอยากทราบอะไรก็ทราบโดยทันที ข้าพเจ้าพากเพียรมานานปีแล้ว **พระพุทธองค์ทรงอยากบอกเราใจจะขาด แต่บอกไม่ได้ เป็นเพราะอะไร?** นี่คือข้อสังเกตที่เราจับได้ ถึงพระองค์ไม่รับสั่ง แต่เราก็พอเดาได้ **ที่เป็นเช่นนี้เพราะมารเขาออกคำสั่งห้ามไว้** เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงได้ความรู้อย่างยากเย็นแสนเข็ญ ดูว่าจะแจ้งได้แต่ละเรื่อง ใช้เวลาค้นคว้ายาวนาน แม้จะได้ความรู้ แต่ก็รู้แคบ ๆ ยังไม่ถึงชั้นละเอียดลออ

เหตุใดพระพุทธองค์เจยมเยตต่อเรา? นี่คือข้อสังเกตเป็นเพราะมารเขาห้ามไว้! หากขัดคำสั่ง จะมีอะไรเกิดขึ้น เมื่อขัดคำสั่งแล้ว จะมีอะไรเกิดขึ้นนั้น จะได้เสนอในตอนที่เป็นผลงาน คือจะกล่าวในตอนนั้น

คราวนี้กลับมาพูดถึงประเด็นที่ว่า พระพุทธเจ้าในนิพพานนิโรธให้ได้อะไร? นิโรธไปไหน? ได้รับความรู้อะไรบ้าง? นี่เป็นเรื่องใหญ่ นี่เป็นเรื่องสำคัญ ที่เราต้องเรียนรู้ให้ได้ จะเสียอะไรเราไม่ว่า เรายินดีจะเสียขอให้ได้แต่ความรู้สำคัญนี้ แม้เราจะรู้ได้ไม่มาก เพียงเป็นน้ำกระสายยากก็ยังมี นี่คือเป้าหมายในการบากบั่นทำวิชาของเรา ในที่สุดเราพอได้ความรู้ ดังนี้

การนิโรธของนิพพานนั้น นิโรธเพื่อแสวงหาวิชากำจัดทุกข์ภัยและแสวงหาวิชาเพื่อป้องกันศัตรู คือ มาร นี่คือเป้าหมายของพระองค์ นิพพานไหนก็มีเป้าหมายอย่างนี้ตรงกันหมด แต่งานที่ได้ไม่เป็นไปตามเป้าหมาย การนิโรธของพระองค์เป็นดังนี้

(ก.) นิโรธไปได้แต่สถานที่ปลอดภัย คือ เขตปลอดภัยเท่านั้น สถานที่ที่มีอาวุธ นิโรธไปไม่ได้ มารเขาห้าม! เป็นเขตหวงห้ามของเขา หากใครล้ำแดนมารเขาจะออกมาจัดการ เขาจัดการอย่างไร? จะเล่าให้ทราบเมื่อเรื่องพาดพิงถึง

(ข.) การนิโรธเพื่อศึกษาแสนยานุภาพของมาร กระทำมิได้ มารเขาห้าม! หากใครขัดขึ้น จะต้องมีการสู้รบกับมารเขา แล้วมารเขาจะตอบโต้อย่างรุนแรง ความเสียหายที่เขากระทำต่อธรรมชาติขานั้น จะเล่าให้ทราบเมื่อเรื่องราวดังกล่าวถึง

ตามที่อธิบายมานี้ เป็นการตอบคำถามที่ว่า พระพุทธองค์ทรงนิโรธไปไหน? นิโรธไปให้ได้อะไร? นิโรธไปเพื่อให้ได้รับความรู้อะไร? ถือว่าตอบชัดเจนแล้ว ท่านจะให้อธิบายละเอียดกว่านี้ กระทำไม่ได้ เพราะเกินปัญญาของข้าพเจ้าแล้ว

เราก็มาคิดว่า เหตุใดมรรคผลนิพพานของเราจึงเป็นอย่างนี้? ท่านทั้งหลายไม่คิด แต่ข้าพเจ้าต้องคิด เพราะเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะต้องปราบมารตามบัญชาของพระพุทธองค์ **แก้อะไรได้แก่ไปเลย ทำอะไรได้ทำไปเลย ไม่ต้องหาหรือพระพุทธองค์ หากเราหาหรือ มารมันก็ไม่ปล่อยพระพุทธองค์อีก** ก็พึงได้รู้เห็นในตอนที่ทำปราบมารนี้เอง มารมันร้ายขนาดนี้ทีเดียว **การหาหรือของเราเท่ากับไปลงโทษพระพุทธองค์** ดังนั้น จะคิดอะไรหรือจะทำอะไร? พิจารณาให้ดี! ใครควรดูให้ดี! อย่าให้มารได้ช่อง หากมารได้ช่องแล้ว มันปล่อยพระพุทธองค์ของเราอีก ฐานที่บอกความรู้แก่เรา ท่านทั้งหลายไม่ทำวิชาไปถึง ก็ไม่รู้ **ข้าพเจ้าไปรู้ไปเห็นเข้า เกิดความสงสารพระพุทธองค์อย่างทันใด นี่แหละที่ข้าพเจ้าจึงเชิญชวนให้ปราบมาร** ก็เพื่อเราจะได้ช่วยกันและกัน ถึงไม่ทำข้าพเจ้าก็ไม่ว่าอะไร? แต่กลับจะมาเขม่นข้าพเจ้า รังเกียจข้าพเจ้าหา

ว่าข้าพเจ้ารู้ดีไปกว่าตน ต่อต้านตำราของข้าพเจ้า กลัวว่าข้าพเจ้าจะดังกว่า อย่างนี้ก็มี นี่แหละพวกเราเป็นฐานทัพให้มาร ก็เห็นกันชัด ๆ ไม่ต้องตายก็ได้เห็นกันแล้ว เป็นธาตุกรรมของมารแฝงมาในภาคขาว อย่างนี้ธาตุกรรมท่านไม่เก็บไว้ดูเล่น มีเท่าไรก็ไม่เหลือ **ธาตุกรรมของเราเปลี่ยนได้ ตามแต่มารเขาจะพลิก เขาเรียกว่าพลิกธาตุกรรม** แต่แรกก็ว่าดี ต่อมามันเปลี่ยนได้ทั้งนั้น พิจารณาดูเกิดท่านทั้งหลาย ทุกอย่างมีให้ท่านดู บอกแก่ท่านแล้วว่ามารมันเลี้ยย้อยไว ได้เวลามันก็ฮุบเอาไป เสียตาย เราเสียเวลาสร้างบารมีมานานหมดเงินชาวบ้านไม่รู้เท่าไรแล้ว แล้วผลตอบแทนออกมาอย่างนี้ น่าเสียตายที่ผลเป็นบุญ บอกแล้วว่ามารมันมีชั้นเชิง **คนไม่เป็นวิชาแต่รวย ร้อยทั้งร้อย กว่าจะรู้ว่าเงินที่เราลงไปเป็นศูนย์ ก็สายกินแก้แล้ว**

กลับมาพิจารณาเรื่องการนิโรธของพระพุทธองค์ในนิพพานกันใหม่ ตามที่กล่าวว่า พระพุทธองค์เข้านิโรธในนิพพานนั้น นิโรธไปได้เฉพาะเขตแนวที่มารอนุญาตเท่านั้น เขตหวงห้ามซึ่งเป็นที่สะสมอาวุธของเขา เขาห้ามเราไปรู้เห็น เพราะเป็นเขตที่หวงห้ามของเขา เราไม่ฟัง พอเราสอดรู้สอดญาณเข้าไป รู้และญาณของเราจะวกกลับทันที เพราะอะไรจึงเป็นเช่นนั้น? ก็เพราะมารเขาสกัดรู้สกัดญาณ มีเหตุขวางรู้ขวางญาณ มีเหตุตัดรู้ตัดญาณ มีเหตุจูงรู้จูงญาณ มีเหตุพารู้พาญาณ

ทันใดที่รู้และญาณของเราเข้าไปสัมผัส มารเขาจะมีเหตุพารู้พาญาณ เหตุจูงรู้จูงญาณ ออกมาต่อต้านก่อน คือเขาพารู้พาญาณของเราไปทางอื่น เขาจูงรู้จูงญาณของเราไปทางอื่น ไม่ให้ไปถึงจุดหมายที่เราต้องการ เรารู้ทัน! เราก็มองไปตามจุดหมายที่เราต้องการ เขาก็ส่งเหตุสกัดรู้สกัดญาณ เหตุตัดรู้ตัดญาณ เหตุขวางรู้ขวางญาณ ออกมาต่อสู้ ญาณของเราถอยหลังกลับทันที! สู้เขาไม่ได้ เป็นอันว่าเราไปรู้เห็นเรื่องสำคัญของมารไม่ได้ เรื่องก็ยุติแค่นั้น **เป็นอันว่าเราตรัสรู้มากกว่าเดิมไม่ได้ จึงไม่รู้สุดละเอียดของมารมาจนบัดนี้** ที่หลวงพ่อบ้านเทศน์ไว้ในกัณฑ์ทานานโมทนาภาดา เมื่อ ๓ เม.ย. ๒๕๔๗ ความว่า ถ้าเรารู้จากหลังและบังคับจากหลังได้ เราก็มองเป็นบ่าวเป็นทาสของมารและหลวงพ่อบ้านก็เดินวิชาถึงขนาดรวมธาตุรวมธรรมทั้งหมดแล้ว ก็ยังไปไม่ถึงจากหลังที่ว่านั้น ดังนั้นคำว่า “จากหลัง” จะหมายถึงเหตุที่กล่าวนี้หรือไม่?

คราวนี้เรามาคิดกันว่า กรณีที่พระพุทธเจ้าลงมาตรัสรู้ในโลก **ทรงตรัสรู้แต่ภาคโปรดเท่านั้น แต่ความรู้ภาคปราบยังไม่ได้ตรัสรู้** การที่ตรัสรู้ความรู้ภาคปราบไม่ได้นั้น เป็นอันตรรายอย่างยิ่ง! เป็นอันตรรายอย่างไร? เรื่องราวของนิพพานตามที่ได้เขียนตำราปราบมารไปแล้ว ๓ ภาค รวมทั้งภาค ๔ นี้อีก ๑ ภาค รวมเป็น ๔ ภาค ล้วนแต่เป็นเรื่องปราบมารในนิพพานทั้งสิ้น เรื่องราวมีอย่างไร? ท่านต้องอ่านหนังสือปราบมารทั้ง ๔ ภาคให้จบ แล้วจะเกิดความเข้าใจว่า อันตรรายอย่างไร?

นี่คือความรู้ที่เราพอทราบในขั้นตอนนี้ ส่วนเรื่องราวที่เราจะทราบต่อไปในภายหน้า เรายังไม่ทราบ ต้องให้โอกาสนั้นมาถึงเสียก่อนจึงจะทราบ เพราะงานปราบมารนั้นจะต้องใช้เวลามาก

ทำอย่างไรเราจึงจะสู้มาได้? นี่คือคำถามที่ท่านทั้งหลายถามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะตอบแก่ท่านอย่างไร? เพราะความรู้ที่ใช้ในทุกวันนี้ ยังคำนวณไปไม่สุดเหตุปกครองของมาร แล้วท่านก็ถามต่อไปว่า แล้วทำไมศึกษาฯ การุณย์ บุญมานุช ไม่คำนวณให้มันสุดเล่า? เราอยากจะคำนวณให้ยิ่งกว่าคำนวณเสียอีก ขีดความสามารถของเราทำได้แค่นี้ ก็พูดได้เพียงเท่านี้

✚ หลักสูตรของการตรัสรู้ของพระบรมศาสดาต้องปรับปรุงใหม่เสียแล้ว

เหตุใดจึงมีแนวคิดที่จะปรับปรุงหลักสูตรการตรัสรู้ของพระบรมศาสดา นี่คือเรื่องที่ท่านทั้งหลายอยากทราบ นิพพานของเรามีผู้ปกครอง เช่นเดียวกับในโลกของเราเหมือนกัน ในโลกของเรามีพระเจ้าแผ่นดินเป็นประมุข มีนายกรัฐมนตรีเป็นผู้ปกครองแทนทั้งหมด อำนาจปกครองลดหลั่นกันลงมาจากนายกรัฐมนตรี ก็มีรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง อธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ส่วนการปกครองของผู้ได้มรรคผลนิพพานนั้น ก็มีต้นใหญ่ ต้นย่อยและย่อยลงไปอีก ทำหน้าที่ช่วยต้นใหญ่ปกครองดูแล

กรณีทีนิพพานมีปัญหา ฆาตุกรรมท่านก็คิดกันว่าจะแก้ไขอะไรและอย่างไร? อย่างเช่นเรื่องการตรัสรู้ของพระพุทธองค์นั้น ก็มีการคิดกันแล้ว **ควรจะต้องกำหนดหลักสูตรการตรัสรู้ภาคปราบด้วย หากไม่ตรัสรู้ภาคปราบเราก็เป็นบ่าวของมารอยู่อย่างนี้** ในเรื่องเกี่ยวกับการสร้างบารมีจะยากง่ายแค่ไหนเพียงไรนั้นเรายังไม่กล่าว หากไม่ทำแบบนี้ไม่รอดมือมาร

นี่คือแนวคิด แต่ความเป็นไปได้จะมีเพียงไรนั้น ยังไม่ทราบ !

ปัจจุบันนี้หาโพธิสัตว์ชั้นดีได้ที่ไหน? มีแต่พระปนมาร พระจริง ๆ หายาก ยิ่งเราจะอาราธนาให้ใครมาตรัสรู้ ยิ่งหายาก แล้วเราจะว่าอย่างไรกัน **โพธิสัตว์ที่กำลังสร้างบารมีในโลกทุกวันนี้ มีใครบ้าง ที่เข้าตากรรมการ? สุดท้ายก็มายุติเรื่องความรู้ เพราะความรู้ไม่เอาไหน!** เห็นกันตั้งแต่ชาตินี้ แล้วจะรอว่าชาติหน้าปัญญาเราจะเรือง พูดอย่างนั้นก็คือ พูดแบบภพพนตร์อินเดีย เรื่องความรู้ปราบมารไม่ต้องพูดถึงหาทำน้ำกระสายยาไม่ได้เลย จะดูอะไรกันมาก ถามเพียงว่า ตำราวิชาธรรมกายหลักสูตรคู่มือสมภารและหลักสูตรมรรคผลพิสดาร เคยอ่านบ้างหรือเปล่า? ไม่ต้องถามว่า ความรู้ขั้นนี้เดินวิชาอย่างไร? เอาที่ง่าย ๆ อย่างนี้ ท่านทั้งหลายได้ว่า บอกลุงการุณย์ บุญมานุชอย่าได้วิตก! อาราธนาเทวดาชั้นดุสิตลงมาเกิดเพื่อสืบต่อวิชาธรรมกาย แล้วเขาก็จะปราบมารกันได้เอง โปรดอย่าเป็นห่วงเลยฟังดูเข้าท่า แต่ความเป็นไปได้ไม่มีชุดบารมีชั้นครูรุ่นหลวงพ่อรานั้น รุ่นนั้นถือว่าเอกอุตมแล้ว คัดเลือกมาอย่างดีแล้ว รุ่นนั้นตายไปเกือบหมดแล้ว เหลือแต่รุ่นสืบต่อวิชาธรรมกาย รุ่นนี้ก็คัดยิ่งกว่าคัด แล้วท่านก็มาดูว่า รุ่นนี้วิชาธรรมกายไปได้แค่ไหน? **แม้สอนเบื้องต้นยังไม่ได้เรื่อง แล้วจะหาฝีมือแก้โรคอย่างแม่ชีถนอม อาสวีย์ ไม่มีแล้ว!**

คนที่แก้โรคได้ คนที่แก้ทุกข์ร้อนได้ ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่จนแก่ ยังไม่เคยได้ยื่นเข้าหู มีแต่ยกย่องกันเอง สร้างความนิยมกันเอง เมื่อความจริงปรากฏอย่างนี้ เราจะไปหวังอะไร !

คราวนี้มาถึงประเด็นสำคัญที่ว่า **เหตุใดจึงกำหนดหลักสูตรตรัสรู้ภาคปราบด้วย?** จะตรัสรู้ภาคโปรดอย่างบรรพกาลไม่ได้หรือ? ตอบว่าการตรัสรู้ภาคโปรดเพียงอย่างเดียวเราสู้ไม่ได้ จะไปเสียท่ามารในตอนที่ได้มรรคผลนิพพาน ดังที่เราได้รู้และทราบกันแล้ว เมื่อได้มรรคผลนิพพานแล้ว จึงไปตรัสรู้ภาคปราบกันในภาคมรรคผลนิพพานนั้นไม่ได้หรือ? ตอบว่า **การตรัสรู้ในระดับมรรคผลนิพพานนั้น เรามีแต่กายธรรมไม่มีกายมนุษย์รองรับ ทำให้กายธรรมชาติความแข็งแรงสู้ไม่ได้ การตรัสรู้ในระดับนี้จึงเกิดขึ้นไม่ได้** จึงต้องเปลี่ยนหลักสูตรการตรัสรู้ใหม่ **คือให้ตรัสรู้ทั้งภาคโปรดและภาคปราบแล้วเข้านิพพานโดยกายมนุษย์ เลิกเข้านิพพานโดยกายธรรม**

เหตุผลที่ต้องตรัสรู้ทั้ง ๒ ภาค คือ ภาคโปรดและภาคปราบในขณะที่มีกายมนุษย์อยู่นั้น ก็เพราะการตรัสรู้ในขณะที่มีกายมนุษย์อยู่เกิดความมั่นคง เนื่องจากกายธรรมมีกายมนุษย์รองรับ ส่วนกายธรรมในนิพพานที่ไม่มีกายมนุษย์รองรับเปราะบางเกินไป ปะทะกับมารแล้วสู้เขาไม่ได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการตรัสรู้ภาคพิเศษหลังจากได้มรรคผลนิพพานแล้ว ถือว่าเป็นการตรัสรู้ภาคพิเศษ เพราะมีประสบการณ์จากการตรัสรู้ในโลกมาแล้วทั้งภาคปราบและภาคโปรด **ภาคปราบคือสู้มาร และภาคโปรดคือเผยแผ่ความรู้ศาสนา**

หากมีกรณีเปลี่ยงพล้ำ กายมนุษย์ตายเป็นผลให้เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ไม่ได้ ให้ชะลอการได้มรรคผลนิพพานไว้ก่อน **ต้องลงมาตรัสรู้แก้ตัวใหม่ จนกว่ากายมนุษย์ไม่ตายแล้วเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์**

หลักสูตรดังกล่าวนี้ ธาตุธรรมท่านเห็นด้วยอย่างแน่นอน รูปการแห่งการสร้างบารมีก็ต้องเปลี่ยนไป ขึ้นยอมให้เข้านิพพานด้วยกายธรรมเหมือนอดีต ไม่เป็นผลดีด้วยประการทั้งปวง หากเราไม่ปรับปรุงหลักสูตร มารก็ข่มเราอยู่อย่างนี้ เราตกเป็นบ่าวเป็นทาสของมาร มารบังคับเราได้ทุกรูปแบบ **ดวงบารมีของเราที่เราสร้างมาเกือบล้มเกือบตายนั้น มารเขายังมาระเบิดเอาไปต่อหน้าต่อตาโดยที่เราไม่มีทางต่อสู้ มารเขาเห็นว่านิพพานคืออยู่ข้างอุ้งเท้าของเขา** เขาไม่ต้องทำมาหากินอะไร! ได้เวลาเขาก็มาระเบิดดวงบารมีไปจากพวกเราเหมือนเสือล่ากวางในป่า เราหมดเนื้อแก้งกวางไปแล้วก็ฝูง แก้งกวางก็ไม่เคยคิดถึงสู้ เวลาเสือวิ่งมาเตะครูป แก้งกวางก็วิ่งหนีแต่วิ่งหนีไม่พ้น เสือกก็เตะครูปเอาไป ดังที่เราเคยเห็นในภาพยนตร์นั้น จะเห็นว่าสัตว์เล็กคือม้าลาย กวาง แก้ง วัวป่า เป็นอาหารอันโอชะของเสือ เพราะไม่มีอาวุธต่อสู้เสือนั่นเอง กลับมาดูภาพยนตร์อีกม้วนหนึ่ง คือควายป่าตัวเดียวสู้กับเสือฝูงหนึ่งโดยเสือล้อมหน้าล้อมหลัง ควายก็สู้เต็มฝีมือ แต่ไม่รู้จักสู้กับเป้าไหน? เพราะเสือวงกำลังรบไว้รอบตัวควาย สุดท้ายควายล้มลง ฝูงเสือกก็รุมกันกินเนื้อ เหตุผลที่แพ้ก็เพราะเสือหลายตัว แต่ควายตัวเดียว เราชมน้ำใจควายป่า แม้ตัวเองจะ

ตาย แต่ก็ต่อสู้เต็มฝีมือแล้ว ภาพยนตร์อีกม้วนหนึ่ง ควายป่า ๒ ตัวกับเสือหนึ่งฝูง ฝูงเสือวิ่งเข้ามา ควายทั้ง ๒ เอาหลังชนกันแล้วสู้กับเสือ ปรากฏว่าเสือสู้ไม่ได้

นี่ก็คือ ความรู้เป็นอาวุธ เราไม่มีความรู้ก็คือ เราไม่มีอาวุธไปสู่มาร บัดนี้ เราจับความได้แล้ว ว่า มารรังแกทั้งนั้น แม้กระทั่งพระพุทธองค์มันยังรังแก จักรพรรดิกายสิทธ์ มารก็รังแก แล้วรูปพรหม พรหม ทิพย์ และมนุษย์ จะไปเหลืออะไร? **ทำไมไม่มีใครคิดสู้? เราเป็นทาสเป็นบ่าวของมารมานานแล้ว ปล่อยให้มารข่มเหงรังแกอยู่ได้ทุกวัน ถ้าคิดจะสู้ก็ต้องหาอาวุธ และอาวุธก็คือความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง วิชาธรรมกายอ่อน ๆ สู้เขาไม่ได้! จะสู้หรือไม่? ถ้าสู้ต้องเรียนให้สูง เรียนให้เก่งกว่าข้าพเจ้า เก่งน้อยกว่าข้าพเจ้าไม่ได้ ถึงมนุษย์ไม่รู้ว่าเรารู้มาร แต่พระพุทธองค์ท่านรู้ ท่านชมเชย ท่านจงได้ยอดเยี่ยมเลย หากพระพุทธองค์ท่านชมเชย จึงควรแก่การดีใจ คนอย่างเราพระพุทธองค์ท่านยกย่อง อย่างนี้น่าดีใจ**

✦ หากเกิดความท้อถอยในการทำวิชา จะแก้อย่างไร?

มารเขารู้ดีกว่าเรา เราเป็นรองเขาด้วยประการทั้งปวง ชีวิตเราจะต้องรบกับมาร ก็ปีก็เดือนเราก็รบกับมารอยู่อย่างนี้ **ถึงคราวที่เราจะรบกับมารระดับแก่กล้า เขาจะเข้ามาดลใจเราก่อน ให้เรานึกเบื่อน่วยต่อการทำวิชา คนอื่นเขาร่ำรวยกันหมด เรามารบกับมารอยู่อย่างนี้จะได้อะไร?** ระหว่างที่มารเข้าบังคับนั้น เราจะคิดอะไรเรื่อยเปื่อย สรุปแล้วเราถอดใจไม่สู้ กรณีเช่นนี้อันตรายมาก **หากเกิดความรู้สึกเช่นนี้ จงแก้โดยการระลึกถึงพระพุทธองค์ทันที** ให้นึกว่าพระพุทธองค์ใช้ให้เราทำอะไร? เมื่อเราทำได้แล้ว พระองค์ก็ชมเชยเพื่อให้ใจเราไปจับอยู่กับคำชมของพระพุทธองค์ เพื่อจะได้ลิ้มอารมณ์เบื่อน่วยอันนั้น ชื่นให้อารมณ์เบื่อน่วยเกิดแก่ใจตามที่มารกระซิบสั่ง เราก็จะถอดใจไม่สู้มารไปเฉย ๆ อารมณ์เช่นนี้เกิดแก่ข้าพเจ้าหลายครั้ง แต่แก้ได้ทัน โดยข้าพเจ้านึกถึงเหตุการณ์ที่พระพุทธองค์ทรงใช้ให้ไปปราบมารในประเทศอินเดีย ตามที่กล่าวไว้ในหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๑” นั้น

เรานี้มีประวัติว่า พระพุทธองค์ใช้ให้ไปปราบมารที่ประเทศอินเดีย เมื่อปี ๒๕๓๐ เหตุการณ์มีแต่ใจหายใจคว่า ร่วมเดินทางไปกับรองเจ้าคณะจังหวัดจันทบุรี ท่านเจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา และพระอาจารย์กิตติวุฑโฒ เราก็ไปรบกับมารในจุดสังเขยสถานครบทุกแห่ง ร่ายกาจขนาดนั้น! ทำไมเรารบมาได้? ภาพถ่ายก็ยังปรากฏอยู่ในหนังสือปราบมาร ภาค ๑ **เราไปสู้กับมารถึงต่างแดน เป็นดินแดนของพระพุทธองค์ เรายังสู้มาได้ เหตุผลอะไรเราจึงเกิดความเบื่อน่วยวันนี้? คิดอย่างนี้แล้วความเบื่อน่วยจะหายไปทันที**

เรื่องที่มาเรามาดลใจจะไม่ให้เราประลองยุทธ์กับเขา เขามีวิธีดลใจหลายแบบ เขาคอยจ้องจะหาเรื่องให้เราคิดฟุ้งซ่านด้วยเรื่องเหลวไหล เสร็จเรื่องนั้นไปเรื่องนี้ สรุปลงแล้วจะให้เราถอดใจไม่สู้ จะให้เราเกิดความเบื่อหน่ายสารพัดเรื่องที่เราจะพบ ดังนั้น **เราต้องใจหินเอาไว้ มีเหตุผลเอาไว้ มักน้อยเอาไว้ อดทนเอาไว้** ท่านที่มีความโลภอยากรวย อยากมีชื่อเสียง อยากโก้ อยากให้เขายกย่อง ท่านจะทำวิชาปราบมารไม่ได้ ถึงแม้ว่าทำได้ ก็จะไม่ตลอด เพราะทนต่อการบีบคั้นของมารไม่ไหว มันจะหาเรื่องรบกวนให้เราตลอด ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมาแล้ว ๑๐ กว่าปี ได้รู้ได้ทราบและได้เห็นมาทุกระบวนความแล้ว ได้รู้รสชาติมาแล้วเป็นอันดี ดังนั้น คนที่จะปราบมารได้นั้น ชาติธรรมท่านคัดแล้วคัดอีก ดูแล้วดูอีก ไม่ใช่ใคร ๆ ก็ทำได้ คัดคนกันถึงขนาดนี้ ยังพลาดพลั้ง คือ แพ้มารเขา แพ้มาทุกสมัย แพ้มาทุกยุค ยังไม่มีใครชนะมารได้เลย เป็นเรื่องที่น่าเจ็บใจจริง ๆ เทวดาชั้นดีที่ชาติธรรมส่งมาเกิดเพื่อปราบมาร **แต่แรกเราก็อ้างว่าเข้าท่า แต่พอปลาย ๆ มือก็ไม่เป็นเรื่อง** เป็นเช่นนี้ทุกราย มันน่าเจ็บใจ เราจะพบแต่เก่งไม่เป็นเรื่อง จะพบแต่งานที่ไม่ควรทำ แต่เราก็อำนาจที่ชาติธรรมท่านไม่ต้องการ แล้วอย่างนี้เราจะเอาอะไรไปชนะมาร

เหตุใดจึงกล่าวว่า หากมีเรื่องใดมากระทบใจ ให้ท่านระลึกผลงานดีเด่นที่เราทำได้ ให้ระลึกถึงงานยากแสนสาหัสที่เราทำได้ นำอารมณ์แห่งความบันเทิงใจในผลงานเข้าสู่ใจให้จงได้ ก็เพื่อสกัดการส่งวิชาของมารในทันที ไม่ทำอย่างนี้ มารได้ช่องส่งวิชามารรังควานใจเราไม่ขาดสาย หากไม่สกัดไว้ เราก็คิดเรื่องราวต่าง ๆ ตามการชี้นำของมาร **การที่ใจของเราฟุ้งซ่านด้วยเรื่องต่าง ๆ นั้น บ่งบอกว่ามารเข้ามายึดพื้นที่ใจของเราเต็มภาคภูมิแล้ว** ผลที่ได้รับคือ เราถอดใจเอาดี ๆ แล้วอะไรก็ได้ที่เรานึกขึ้นมาแล้ว จะทำให้เรามีกำลังใจ จะทำให้เรามีเหตุผล ก็จึงนึกถึงสิ่งนั้น ๆ เกิด

✦ ความท้อใจคือเรื่องใหญ่! ความน้อยใจคือกลางจะแพ้มาร !

กล่าวแล้วว่า มารเขามีชั้นเชิงและวิธีการหลายรูปแบบ ที่จะไม่ให้เราทำวิชาปราบมาร โดยเฉพาะความท้อถอยตามที่กล่าวแล้ว โปรดจำให้มั่นว่าความรู้สึกทางใจเช่นนั้น เกิดจากมารเขามาดลใจ เพื่อให้เราไม่ทำวิชาปราบมาร เราต้องเรียนรู้ไว้แต่วันนี้ **อีกเรื่องหนึ่งก็คือ มารเขาตัดสมบัติของเราหมด** เราแทบจะไม่มีกินมิใช่ แต่คนอื่นเขารวยกัน เราเกิดความน้อยใจ น้อยเนื้อน้อยใจในวาสนาชะตาตัวเอง อยากจะรวย และอยากมีชื่อเสียงนามอย่างเขาบ้าง ถึงทราบเกิดว่าเป็นวิธีที่มารเขามาดลใจ ให้เราคิดไปอย่างนั้น **หากเราไม่ระับความรู้สึกไว้ ปลดปล่อยใจเรานึกคิดเรื่องไม่เป็นเรื่องเช่นนั้น ก็แปลว่า เราเข้าข่ายจะแพ้มาแล้ว เราต้องระับใจไว้อย่างทันด่วนและต่อสู้ต่อไป**

ถึงภพที่ชาติมาแล้ว เราเห็นโพธิสัตว์หลงเงิน หลงชื่อเสียง หลงคำชม หลงยศศักดิ์ สุดท้ายก็แพ้มารด้วยประการทั้งปวง ไม่ต้องปราบมารกัน เพราะมีแต่คนอยากรวย มีแต่คนอยากดัง มีแต่คนอยาก

ใหญ่โต ไม่มีคนเดินวิชา ไม่มีคนคันวิชา ไม่มีคนรักวิชา จึงแพ้มารมาทุกชาติ เป็นผลให้ไม่มีการแก้ไขใด ๆ ในนิพพาน ตราบแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ เป็นเรื่องที่น่าเสียใจมาก ข้าพเจ้าทราบเรื่องเข้า ข้าพเจ้าก็เสียใจ ไม่ยินดีในบารมีธรรมของโพธิสัตว์ทั้งปวงนั้น มาเกิดกันก็ยุคก็สมัยก็มีแต่คนอย่างนั้น เกิดมาลงโลก เกิดมาลงชาวบ้าน งานปราบมารทำไม่ได้ เพราะมีแต่คนเช่นนั้น บางวันอยากให้ธาตุธรรมท่านลงโทษเสียบ้าง เมื่อตายไปแล้ว ก็ต้องไปเป็นเทวดาอยู่สวรรค์ชั้น ๒ ชั้น ๓ และชั้น ๔ ควรเรียกตัวมาทำโทษทั้งหมด โพธิสัตว์ประเภทนี้อ่าให้มีเชื้ออีกสืบไป

การที่เรานึกคิดอะไรเรื่อยเปื่อยเช่นนั้น เป็นเพราะมารเขายังเครื่องบังคับเข้ามา ที่ใจ-จิต-วิญญาณของเรา เครื่องนั้นก็มาหุ้ม เคลือบ เอบี อาบ ซึม ซาบ ปนเป็น ที่ใจของเรา แล้วเราก็นึกคิดเรื่องไปตามอำนาจของเครื่องบังคับของมาร

วิธีแก้เบื้องต้น ให้เอาเรื่องของเหตุผลถามตัวเองทันที คิดเช่นนั้นนึกเช่นนั้น มีเหตุผลฟังได้ไหม? มีเหตุผลอะไรที่ต้องนึกคิดเรื่องเหลวไหลเช่นนั้น มันเรื่องของกิเลสจิตใจทั้งนั้น แล้วเราไปคิดนึกทำไม? เสียเวลาอันคว้าวิชาของเรา แล้วก็ท้อใจหยุดในหยุด ๆๆ นิ่งในนิ่ง ๆๆ พอดวงธรรมสว่างเท่านั้นเอง เรื่องบ่าบอทั้งปวงหายไปจากใจเราทันที

วิธีแก้สำคัญ เราจะต้องอธิฐานกำกับดวงบารมีของเราไว้ อย่าให้เรายินดีในลาภ ยศ ชื่อเสียง ทั้งปวง ไปทุกชาติ หากไม่ทำอย่างนี้มารเขาได้ช่อง เราไม่ยากได้ลาภ ยศ ชื่อเสียง แต่มารเขาก็เอามาให้โดยที่เราไม่รู้ไม่เห็น โดยที่มารเขาซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ เพราะลาภ ยศ ชื่อเสียงที่มีขึ้นในคราวนี้เราไม่ได้ปรารถนา เราไม่มีความต้องการ แต่มันเกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ฟังทราบเถิดว่า มารเขาเป็นผู้ชักใยอยู่เบื้องหลัง โดยที่รู้ญาณของเราเห็นไม่ได้ เพราะมันละเอียดยิ่งนัก แม้เราจะสืบรู้สืบญาณไปเท่าไร? เราก็ไม่รู้ ไม่ทราบอยู่ดี เพราะความละเอียดของวิชามารนั่นเอง

เหตุใดมารเขาจึงทำเช่นนั้น? ตอบว่า เขาทำเพื่อให้เราหลง แต่แรกเราไม่หลง ต่อไปเราก็กลิ้มตัวโดยที่เราไม่รู้ **เพราะลาภ ยศ ชื่อเสียง คืออาวุธร้ายของมารที่ทำให้เราหลงได้** เมื่อเราหลง เราก็มั่นวิชา เราก็มึนปราบมาร มารจึงรอดตัวไป แล้วมารเขาก็ชนะ ส่วนเราผู้อุตมลาภ ยศ ชื่อเสียง แพ้มารไปตามระเบียบ เป็นเช่นนี้มาทุกสมัย สุดท้ายมารก็เป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรมต่อไป **ไม่ว่าโพธิสัตว์ใด โดนเพลงนี้กันทั้งนั้น**

มาถึงตรงนี้ ขอลถามท่านว่า ท่านจะหวังพึ่งใคร? ใครจะปราบมารให้? นี่คือคำถามสำคัญ

ท่านหวังพึ่งผู้มีบุญที่เราเรียกว่าโพธิสัตว์นั้น โพธิสัตว์องค์ไหนช่วยได้? ยังไม่เคยได้ยินผู้มีบุญท่านใดพูดคำว่า “ปราบมาร” เลย แม้แต่คำพูด เรายังไม่เคยได้ยิน ไม่ต้องไปถามความรู้ทางวิชาธรรมกายให้

เสียเวลา ท่านเป็นธรรมกายเหมือนข้าพเจ้า ก็ลองเข้าธรรมกายเที่ยวไปให้ทั่ว ในนิพพานก็เที่ยวให้ทั่ว ถามเรื่อยไป ท่านใดจะอาสาปราบมารบ้าง? กลับมาที่อรุณพรหม พรหม ๑๖ ชั้นบ้าง แล้วก็มาเที่ยวสวรรค์ ๖ ชั้น พากเพียรถามเรื่อยไป อดทนเดินวิชาให้ได้ ๓ ปี แล้วท่านจะพบว่า หากคนปราบมารไม่ได้ จนด้วยเกล้าจริง ๆ ที่ข้าพเจ้าปราบมารก็เพราะถูกบังคับ จึงต้องอดทนไป

ใครเล่าจะอาสาเพราะมันยาก ถ้าง่าย! ป่านนี้มารดับหมดไปแล้ว เพราะปราบกันมาหลายยุคแล้ว

❖ ความล้มเหลวของโพธิสัตว์ในการสร้างบารมี

หากเราสังเกตดูเหตุการณ์ในโลกเรา เราจะพบเกจิอาจารย์ชื่อดังต่าง ๆ ไปตามยุคตามสมัย แต่แรกก็เข้าทำทั้งนั้น แต่พอนานไปชักไม่เข้าทำ บางรายชื่อเสียงไม่ดีไปต่อหน้าต่อตาเรา เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

มารเขาไม่โง่! เขาคอยสอดส่องเฝ้าดูจะให้ล้มสลายเรื่อยไป เพียงแต่คอยจังหวะเท่านั้น เพราะมารเขามีอาชีพออย่างนั้น หน้าที่ของเขาเป็นอย่างนั้น **การสกัดกั้นมรรคผลนิพพานเป็นหน้าที่ของเขา การดับวิชาธรรมกายเป็นหน้าที่ของเขา การทำให้เกิดการหลงผิด เป็นหน้าที่ของเขา การทำให้หลงตัวเอง เป็นหน้าที่ของเขา** เขาจะกำกับทางเดินของเราอยู่เบื้องหลัง โดยที่เราไม่รู้

เขากลัวว่าวิชาของเราจะสูงไป หากวิชาของเราสูงขึ้นไป ก็จะไปเห็นคำพูดของเขาสักวันหนึ่งและเมื่อได้รู้เห็นแล้ว เราก็ต้องคิดวิชาสู้ **เรื่องอะไรที่เขาจะยอมให้เราเข้าถึงวิชาชั้นสูง วิธีที่เขาทำนั้น ก็คือ ปิดรู้บังญาณเรื่อยไป หลอกรู้ลวงญาณเรื่อยไป พารู้พาญาณเรื่อยไป บังคับรู้บังคับญาณเรื่อยไป จูกรู้ จูงญาณเรื่อยไป** ตรงนี้เองที่ความรู้ของเราคลาดเคลื่อน

แต่วิธีที่เขาใช้ได้มาผลทุกสมัย **ก็คือโยนดาบ ๓ เล่มให้ คือ ลาก ยศ ค่าย** พุดง่าย ๆ ก็คือ เงิน ยศศักดิ์ และค่ายกอง แต่แรกใจเราแข็งก็ไม่มีอะไร แต่พอเราเผลอใจไปยินดีเข้าเพียงเท่านั้นเอง ความรู้ถดถอยทันที ความมืดบอดทางใจเกิดแก่เราทันที วิชาไม่ก้าวหน้า **วิชาเดิมที่เคยแม่นยำ กลับเพี้ยนและเพี้ยนไปเรื่อย ๆ** ลักษณะนี้บ่งบอกว่า ธรรมภาคมารปกครองใจเต็มรูปแบบแล้ว มรรคผลนิพพานล่มสลายแล้ว

นี่คือทางตันของโพธิสัตว์!

เรายินดีในเงินจนเกินขอบข่าย จนเขาพูดกันว่าเล่นหุ้นเล่นแชร์ แล้วอย่างนี้มรรคผลนิพพานของเราจะไม่ล่มสลายได้อย่างไร?

มรรคผลนิพพานไม่ใช่ของง่าย! ไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้ง่าย!

แต่แรกข้าพเจ้าไม่ทราบ ต่อเมื่อทำวิชาปราบมารไปนานปี จึงได้รู้ว่ามารเขาเล่นกับเราอย่างนี้ **มารเขาทำได้ทั้งนั้น จะให้ดังก็ได้ จะให้รวยก็ได้ จะให้แก่ เจ็บ ตาย เขาทำได้ทั้งนั้น** ข้าพเจ้าเป็นพระราชา ไม่อยู่ในบังคับแห่งศีลและวินัยของสงฆ์ เรียนวิชาธรรมกายด้วย ทำวิชาปราบมารไปด้วย มารมันไม่มีข้ออ้าง หากข้าพเจ้าบวชพระ ปานนี้เจ็บเหไปนานแล้ว **หากปราบมารในฐานะแห่งความเป็นพระ มารมันก็จะเอาวินัยเข้าสู่กับเรา** เราจะเผลอและพลาดทางวินัย แล้วมารมันจะเอาเป็นข้ออ้าง เราก็จบเหอย่างง่ายตาย การที่ข้าพเจ้าไม่ได้บวชพระนั้น เป็นโชคของข้าพเจ้าแล้ว

การแก้ไขที่ดี ก็คือ เราต้องสร้างสภาพใจให้มันน้อยเข้าไว้ ตั้งกฎเกณฑ์กับตัวเอง บังคับเอากับตัวเราเอง ให้ยินดีในความสันโดษ ยินดีในความขัดสน ถือคติว่า **“ฤๅษีผอม”** ตามแบบโบราณ คือ เป็นนักบวชต้องไม่รวย มีความขัดสนเป็นเจ้าเรือน อยู่ไปตามมีตามได้ แต่ความรู้วิชาธรรมกายเราค้นคว้ารู้ดูหน้า และความรู้นั้นจะต้องไม่ฟุ้งซ่านทางปัญญา

หากทำได้อย่างนี้ มรรคผลนิพพานเป็นที่หวังของเรา และวิชาธรรมกายก็มาอยู่กับเรา

ตามที่บรรยายมานี้ เป็นประโยชน์ต่อนักบุญทั้งปวง อย่างน้อยก็เกิดข้อคิดแก่เรา ต้องคอยระวังเสมอว่า มารเขาจะสอดละเอียดเล่นงานเราในทางใดบ้าง? คิดเสมอและคิดเนื่อง ๆ อย่าเปิดช่องว่างให้มารเขาหาเหตุได้ เราสร้างบารมีมาถึงขั้นนี้แล้ว เราทุ่มเทชีวิตถึงขนาดนี้แล้ว หากเกิดความพลาดพลั้งโดยเราไม่ตั้งใจ นั่นคือชัยชนะของมาร และเราคือผู้แพ้! แพ้เหลื้มมาร! ไม่ใช่แพ้พวกเรากันเอง **อย่าโทษพวกเรากันเอง ต้องโทษตัวเอง ว่าเราประมาทเสียแล้ว!** แล้วก็แก้ไขอะไรไม่ได้ ใครก็ช่วยไม่ได้ทั้งนั้น มารมันเก่งถึงปานนี้ มันทำให้ใครต่อใครล่มสลายมาแล้วในทุกยุคทุกสมัย เหตุนี้เองเราจึงต้องปราบมาร ดังที่ข้าพเจ้าทำอยู่ในขณะนี้

กล่าวถึงโพธิสัตว์ที่เป็นธรรมกาย ต้องระวังวินัยให้มาก เพราะมารมันจ้องตะครุบอยู่แล้ว ได้จังหวะเราเผลอเมื่อไร! มันเขมือบเราเมื่อนั้น! **เพราะมันอ้างว่า บกพร่องวินัยก็เป็นสาวกของมาร** หากวินัยบริบูรณ์ก็เป็นสาวกของพระบรมศาสดา ดูไปแล้วก็เป็นศึกแย่งอำนาจปกครองระหว่างภาคขาวกับภาคมาร **หน้าที่ของเราก็คือ ระวังตัวทุกกลมหายใจ พลาดเมื่อไร! เสรีเขาเมื่อนั้น! เหมือนขี่หลังเสือ ลงจากหลังเสือเมื่อไร! มันกัดเมื่อนั้น!**

❖ ผลงานปราบมารภาค ๔ สืบต่อจากปราบมารภาค ๓

ยังเป็นเรื่องราวคาบเกี่ยวกันอยู่ สมุดบันทึกที่ทำอยู่ขณะนี้ เป็นเล่มที่ ๒๔ เมื่อเปิดอ่านดูแล้ว เป็นเรื่องที่มีการลักพาตัวพระพุทธเจ้าของเราไปกักกัน และเป็นเรื่องที่มีการลักพาตัวจักรพรรดิสำคัญของเรามากักกันก็มี เอาไปทรมานก็มี เอาไปชุกซ่อนก็มี

เราไม่รู้ว่าจะเดินวิชาวันนี้จะได้พบอะไร? เป้าหมายของเราก็คือไปล่าตัวมาร เอามากำจัดให้หมด

มารเขาทำเหตุปกครองไว้ที่ไหน? เราต้องกำจัดให้หมด นิพพาน ภพ ๓ โลกันต์ และเครื่องปกครอง ไม่ว่ามารทำไว้ที่ไหน? เราต้องกำจัดให้หมด กายของมารที่ซ่อนตัวอยู่ในเหตุ ซ่อนตัวอยู่ในนิพพาน ในภพ และในเครื่องปกครอง เป็นหน้าที่ของเรา ที่เราจะต้องเอามาดับให้ได้

นี่คือเป้าหมายการเดินวิชา

แต่แล้วก็พลาดไปหมด ไม่พบกายมารที่เราต้องการ แต่กลับไปพบเหตุละเอียด พอเรดับเหตุทั้งปวงนั้นได้กลับพบว่าพบพระพุทธเจ้าของเรา มารเอามาซ่อนไว้ที่นี่ มารเอามากักกันไว้ที่นี่ ที่มารมันทรมานก็มี แล้วเราก็ต้องทำวิชาแก้ไข อารธนาพระองค์กลับมาอยู่ในนิพพาน

พบแต่อย่างนี้ พบแล้วพบอีก พบติดต่อยาวมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมากแล้ว

เราเห็นเข้า มันเจ็บใจ! มารเขาทำแก่พระพุทธเจ้าของเราขนาดนี้เชียวหรือ? ข้าพเจ้าคิดมากทันที! การจะเป็นพระพุทธเจ้าได้แต่ละองค์ ไม่ง่ายเลย! ต้องสร้างบารมีกันมากมาย นับชาติไม่ถ้วนนับภพไม่ถ้วน แม้แต่ลูกเมียอันเป็นที่รักของเรา เราต้องนำมาบริจาคเป็นทางได้ ใครขออะไรหมดบ้านหมดเมือง เราต้องสละให้เขาได้! นั่นแหละจึงจะเป็นพระพุทธเจ้าได้

ก็มารมันเอาพระพุทธเจ้าของเราไปบดขยี้อย่างนั้น เราทนดูไม่ได้ ต้องเจอกับลุงการุณย์ บุญมานุช จึงจะพูดกันรู้เรื่อง ใครไม่รู้? แต่ลุงการุณย์รู้! รู้มาจนถึงเหตุการณ์ปราบมารภาค ๔ แล้ว แล้วจะต้องรู้ต่อไป

มารมันประกาศว่า **ไม่ให้ใครช่วยลุงการุณย์ ให้ลุงการุณย์สู้กับเขาตัวต่อตัว เมื่อลุงการุณย์สู้กับเขาตัวต่อตัว แล้วลุงการุณย์จะหมดเสบียง เป็นผลให้ลุงการุณย์แพ้อาไปเอง** เพราะมารมันประกาศอย่างนี้ จึงไม่มีใครกล้าช่วยลุง トラบไตที่ยังมีลมหายใจและมีข่าวกิน เรื่องอะไรที่ลุงจะยอม! ลุงสู้ไม่ถอย! ใครจะรวยก็รวยไปเถิด ใครจะเที่ยวเมืองฝรั่งก็ไปเที่ยวเถิด แต่ลุงจะขอสู้กับมารไม่เลิก

จะเลิกสู้ได้อย่างไร? ก็มารมันทำกับพระพุทธเจ้าของเราถึงขนาดนี้!

ความเจ็บใจของข้าพเจ้าไม่มีแค่นั้น เมื่อเดินวิชาละเอียดเข้าไป ไม่พบกายมาร ไม่รู้มันหนีไปอยู่ที่ไหน? ลึกเข้าไปถึงเหตุละเอียด ละเอียดในละเอียดไม่มีละเอียดต่อไป พอดับเหตุละเอียดได้ พบอะไรหรือ?

พบจักรพรรดิของเราจำนวนมาก? มารมันเอามากักตัวไว้ที่นี่ และมารมันทรมาณเอาไว้ก็มาก เราต้องทำวิชากลั่นธาตุธรรมกันใหม่ อารธนาพระองค์กลับนิพพานของเรา แต่พระองค์ไม่อยู่ในนิพพาน กลับไปอยู่กับ **“ตันปราบ”** ไปอยู่กับ **“ตริภพ”** และ **“หยกชมพู่”** ที่บ้านของข้าพเจ้า

ถามพระองค์ว่า **“ทำไมไม่อยู่ในนิพพาน?”** ทรงตอบว่า **“ไม่ปลอดภัย”**

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เป็นการเพิ่มความเจ็บแค้น ให้แก่ลูกการุณย์ยิ่งนัก

✚ ต้องทราบก่อนว่าพระพุทธเจ้าในนิพพานนั้นทรงอยู่ได้อย่างไร?

ต้องทราบก่อนว่า พระพุทธเจ้าทั้งหมดในนิพพาน ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น ทรงอยู่ได้อย่างไร? ใครดูแล? ใครให้ความเป็นอยู่? ใครให้การอุปการะ? ต้องทราบความรู้เรื่องนี้ก่อน ถ้าไม่ทราบ แปลว่า ความรู้เราอ่อนเกินไป ถึงจะเรียนวิชาธรรมกายมาร้อยปี ก็ต้องดูว่าความรู้ใช้ไม่ได้ ไม่รู้แม้แต่ความรู้เบื้องต้น

ในนิพพานนั้น ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น พระพุทธองค์และผู้ได้มรรคผลนิพพาน อยู่ได้ด้วยการดูแลของจักรพรรดิ จักรพรรดิท่านให้การอุปการะ-ปกป้อง-ป้องกัน จักรพรรดิท่านเป็นเกราะป้องกันมารให้

เมื่อเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า มารกวาดต้อนเอาจักรพรรดิของเราไป แปลว่า พระพุทธองค์หมดภูมิคุ้มกัน มารก็ถือโอกาสบดขยี้พระพุทธองค์อย่างตามใจชอบ ข้าพเจ้าไปเห็นเหตุการณ์เข้าถึงกับ สะอื้นใจ สะอื้นคนเดียว เพราะไม่มีใครไปรู้เห็นด้วย จึงไม่มีใครสะอื้นด้วย

ในเหตุเบื้องต้น เราได้เห็นพระพุทธองค์ถูกมารดับ ลึกลงไปเห็นพระพุทธองค์ถูกมารเอาไปกักกัน เอาไปบังคับ ชูเชื้อมี ลึกเข้าไปอีก ไปพบจักรพรรดิที่มารเขากวาดต้อนมา บางส่วนถูกทรมาณ บางส่วนก็เหมือนถูกกักบริเวณ พบแล้วพบอีก ไม่รู้จบสิ้น

สรุปว่า มารบดขยี้ได้หมดตามที่เขาต้องการ ข้อมูลนี้สรุปว่าธรรมภาคขาวแพ้มารทุกรูปแบบ เขาบังคับได้หมด นี่คือระดับนิพพาน มารเขายังทำได้ถึงเพียงนี้ แล้วระดับอรุปรพหม พรหม ทิพย์ และมนุษย์โลก จะไปมีอะไรเหลือ!

คราวนี้มาพูดกันว่า พระพุทธเจ้าของเราและจักรพรรดิของเรา ไปอยู่ในสภาพทุกข์ร้อนเช่นนั้น เหตุการณ์นั้นมีที่มาตั้งแต่เมื่อไร? ยาวนานแค่ไหน? กว่าที่เราจะไปรู้เห็นนั้น เวลาล่วงมาแล้วนานเพียงใด และแค่ไหน? เรื่องนี้ข้าพเจ้าพยายามรู้ จนบัดนี้ยังไม่มีใครบอกได้

ถ้าเราไม่ไปรู้เห็นเข้า อะไรจะเกิดขึ้น? และอะไรจะลุกลามไปเพียงใดและแค่ไหน? เราก็คาดการณ์ไม่ถูก เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าตกใจมาก ไม่ใช่ตกใจแต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แม้แต่ธาตุธรรมและพระพุทธรองค์ ท่านก็ตกใจไม่แพ้เรา เราก็มองเราคิดมากแล้ว แต่ธาตุธรรมท่านคิดมากยิ่งกว่าเรามากมายนัก พระองค์ก็ไม่ทรงทราบเรื่องราวเหมือนกัน เรื่องเป็นไปอย่างไร? ตั้งแต่เมื่อไร? ก็ไม่ทราบเหมือนกัน พระองค์ไม่รู้จักปรับทุกข์แก่ใคร? ก็ได้แต่ปรับทุกข์กับข้าพเจ้า ความชอบคือรางวัลที่ให้แก่ข้าพเจ้าคือ ดวงบารมี

ในระยะหลัง ๆ นี้ ธาตุธรรมทรงชมเชยข้าพเจ้ามาก ถึงกับรับสั่งว่า “ในที่สุดก็ได้ฟังศึกษา คนนี้เป็นผู้มาดับทุกข์ให้ในทุกเรื่อง” ข้าพเจ้าจำไม่ลืม รู้ว่าคำชมคือยาหอม คำชมคือการหลอกล่อใช้ ธาตุธรรมท่านใช้วิธีนี้แก่ข้าพเจ้ามานานแล้ว ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นหนุ่มตราบเท้าอายุมาก คำชมทั้งปวงได้ยืมมาตลอด ข้าพเจ้าไม่ได้ใส่ใจ ไม่ยินดี แต่ก็อดทนทำวิชาปราบมารมาตลอด ทั้งที่ไม่สมควรใจทำ แต่ก็ต้องจำใจทำ ทำเพราะถูกบังคับ ดังที่ท่านได้อ่านมาแล้วในหนังสือปราบมารทุกภาค ข้าพเจ้ายินยอมอย่างนี้มาตลอด

ครั้นเหตุการณ์มาถึงวันนี้ ข้าพเจ้ามีอายุมากขึ้นเรียกว่า เป็นคนสูงอายุ ความคิดบางอย่างเปลี่ยนไป ถ้าเราดื้อดึงไม่ทำวิชาปราบมาร ตามที่ธาตุธรรมท่านมอบหมายหน้าที่ให้ นั่นแล้วอะไรจะเกิดขึ้น ในธาตุธรรมภาคขาวของเรา? เพราะเราก็คงได้รู้เห็นอะไรมาพอสมควรแล้ว เหตุการณ์มาถึงวันนี้แล้ว ข้าพเจ้าปลื้มใจในผลงานต่าง ๆ ที่ได้ทำไป ตั้งแต่ผลงานปราบมาร ภาค ๑ จนถึงปราบมาร ภาค ๔ เป็นเวลา ๑๖ ปีแล้ว การรบยังไม่ยุติ ข้าพเจ้าจะรบต่อไปจนกว่าชีวิตของข้าพเจ้าจะจบลง คงจะมีผลงานอะไรต่อมิอะไรนำมาเสนอในโอกาสต่อไป ดังนั้นท่านทั้งหลายอย่าเพิ่งตายในวันนี้ รอไว้อ่านผลงานปราบมารในเล่ม “ปราบมาร ภาค ๕” กันก่อน

ตำราอย่างนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกของโลก ความรู้อย่างนี้ไม่เคยปรากฏที่ใดมาก่อน **มารเขาคัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าเปิดเผย แต่ข้าพเจ้าจะเปิดเผย เพื่อชาวโลกจะได้รู้ของจริงกันเสียที ว่าของจริงมันคืออะไร?** การต่อสู้ระหว่างข้าพเจ้ากับมารเพื่อให้ตำราอย่างนี้ออกสู่สายตาชาวโลก ไม่ง่าย! ข้าพเจ้าพบอุปสรรคมาแล้วนานาประการ อันเกิดจากการกลั่นแกล้งของมาร ข้าพเจ้าพบมาแล้วในทุกรูปแบบ แต่ตำราสำคัญก็ออกสู่สายตาชาวโลกได้ แปลว่าโลกของเรานี้ยังมีบุญตาที่จะได้อ่านตำราสำคัญ

หากท่านใดใฝ่รู้ โปรดอย่าเกรงใจข้าพเจ้าเลย ขอให้บัณฑิตทั้งปวงรวมตัวกันเถิด และข้าพเจ้าจะบรรยายละเอียดให้ทราบ แต่จะต้องใช้เวลาเพราะขณะนี้สมุดบันทึกเป็นเล่มที่ ๒๔ (สมุดเบอร์ ๒ เกือบ

๒๐๐ หน้าต่อเล่ม) เนื้อหาสาระตามที่นำมากล่าวในหนังสือปราบมารนั้น ยังกล่าวไม่หมดความ เรื่องลับยังไม่ได้กล่าวเลย นำมากล่าวได้เพียงบางส่วนเท่านั้น

✚ เหตุใดจึงต้องนำความรู้วิชาปราบมาร เสนอสู่ชาวโลก?

วัตถุประสงค์สำคัญ คือสร้างตำราไว้ เพื่อโพธิสัตว์จะได้ใช้เป็นข้อมูลศึกษาค้นคว้า เพราะโพธิสัตว์จะต้องลงมาเกิดเพื่อสืบสานงานปราบมารไม่ให้งานปราบมารขาดตอน ชาติธรรมท่านต้องให้คนของท่านลงมาเกิด เพื่อให้ทำงานปราบมารสืบต่อกันไป หากงานปราบมารหยุดชะงักลง ไม่ว่าจะโดยเหตุใด มารมันจะคิดวิชาของมันขึ้นใหม่ เตรียมไว้ต่อสู้รับมือกับเรา คราวนี้การแก้ไขจะยากขึ้น

ตัวอย่างหลวงพ่อกของเราเกิด พอ “ตันปราบ” เสด็จมา หลวงพ่อกก็ถวายงานให้ตันปราบท่านทำต่อ ดังเรื่องราวที่ได้กล่าวไว้แล้วในหนังสือ “ปราบมาร ภาค ๒” นั้น

หากเราไม่ทำตำราไว้ และไม่ทำข้อมูลไว้ จะมาตั้งต้นค้นวิชากันใหม่ หาข้อมูลกันใหม่ ใช้เวลาตลอดชีวิตก็จะไม่ได้วิชาอะไร! ได้บ้างก็เป็นวิชาเบื้องต้นความรู้พื้นฐาน ความรู้สำคัญยังเข้าถึง แล้วชีวิตของเราก็จบลงคือตายไป แล้วงานปราบมารจะไปเริ่มตรงไหน? แก่นของงานไม่ได้ ได้แต่เปลือกของงาน หากมารมันปิดรู้บังญาณทัสสนะหนักมือเข้า เราจะไม่เข้าถึงวิชาเลย สุดท้ายเราก็ต้งทำงานสร้างวัดสร้างศาลา ตัวอย่างนี้ได้พบมาแล้วในทุกยุคทุกสมัย

ความรู้ปราบมารค้นได้ยาก เข้าถึงได้ยาก เพราะเป็นตำราพิชัยสงคราม ธรรมภาคมารเขาจะต้องต่อสู้เต็มกำลัง เพราะหมายถึงการแย่งอำนาจปกครอง ใครเล่าจะยอมให้เสียเอกราช? การเข้าถึงวิชาปราบมารจึงเป็นเรื่องยาก! เพราะมารเขาไม่ยอมให้รู้ให้เห็น ที่เรารู้มาได้เพราะเราปราบชนะ แต่ก็เป็นความรู้ไม่ตลอดต้น กลาง ปลาย **เราทราบแล้วว่า มารเขาเป็นผู้กำหนดอายุของพระพุทธเจ้า! เรารู้แล้วว่า มารเขาเป็นผู้กำหนดหลักสูตรการตรัสรู้ของพระบรมศาสดา! ทุกอย่างเป็นไปตามที่มารเขาบัญญัติ** เรื่องอะไรที่เขาจะยอมให้เราเข้าถึงความรู้ปราบมาร? นี่คือเหตุผล!

ดังนั้น ความรู้ปราบมารจึงเป็นความรู้สำคัญ ต้องเรียนรู้ ต้องศึกษาค้นคว้า ต้องรักษาไว้ **ชั่วลูกชั่วหลานทีเดียว ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่านี้อีกแล้ว! ไม่มีอะไรมีค่ามากกว่านี้อีกแล้ว! กว่าจจะรู้เห็นได้แต่ละอย่าง เอาชีวิตเข้าแลกทั้งนั้น**

ท่านใดเห็นอะไร? รู้อะไร? ต้องจดไว้ บันทึกไว้ และต้องอนุรักษ์ไว้ เดียวนี้เกิดปัญหาขึ้นแล้ว ปัญหา นั่นคืออะไร? ปัญหา นั่นก็คือความรู้ของหลวงพ่อก คือ หลวงพ่อกได้จดไว้ แต่ใครไม่รู้จักขยำไป หลวงพ่อก

ก็ให้ไป จนบัดนี้ยังตามหากเอกสารชิ้นนั้นไม่ได้ (ทราบจากคุณฉวย สมบัติสุข) ข้าพเจ้าพากเพียรมานานแล้ว เข้ากายธรรมไปถามหลวงพ่อบ่อยครั้งแล้ว ปรบเร้าเพื่อจะเอาเอกสารชิ้นนั้นให้ได้ แต่ก็ไม่เป็นผล ความพยายามของข้าพเจ้าตั้งแต่วันนั้นจวบจนวันนี้ ไม่สำเร็จ!

นี่คือตัวอย่างที่เราได้พบ โปรดเข้าใจให้ถูกต้องกันเสียทีเถิด **วิชาสำคัญกว่าเงิน** อย่าไปสนใจเงิน หากสนใจเงินแล้ว มารเขาได้ช่องทันที พอมารเขาพาเงินมาให้ **ความรู้จะหดหาย ความรู้จะเพี้ยน และเพี้ยนไปเรื่อย ๆ สุดท้ายมาก็ยึดวิชา** ภาษาวิชาธรรมกายท่านใช้ว่า มารยึดธาตุธรรม บอกแล้วว่ามารมันไม่โง่ ตราบใดที่กระหายเงิน วิชาก็สูญสิ้นไปตราบนั้นเช่นกัน

ข้าพเจ้าได้รู้เรื่องในตอนที่ทำวิชาปราบมาร ว่ามารมันมีเล่ห์เหลี่ยมมีชั้นเชิงสารพัด กลยุทธ์ที่มารจะให้เราตกเหว ตกหลุมพรางมีมากมาย ในส่วนที่ข้าพเจ้ายังไม่ไปถึง ก็ยังมาบอกไม่ได้ ข้าพเจ้าบอกได้เท่าที่รู้เห็นเท่านั้น

กลับมาดูเรื่องเงินของพระสงฆ์บ้าง โอกาสพลัดพลั้งทางการเงินมีมาก วินัยบัญญัติราคาพระสงฆ์ไว้แค่ ๕ มาสก คือ ๑ บาทเท่านั้น ไม่รู้ว่าเราจะเปลืองเมื่อไร? จังหวะที่เราจะพลั้งเปลืองนั้น รอบด้าน! เราจะพลัดโดยไม่รู้ตัว อันตรายมาก มารมันหาจังหวะอยู่แล้ว รอแต่เราจะเปลืองเมื่อไรเท่านั้น **เมื่อเราพลัด มารมันพูดทันที ว่าเราเป็นสาวกของมาร บารมีของท่านอยู่ที่ไหน? จงบอกมา เป็นผู้ปกครองของภาคมาร เราจะขอมารักษาดูแลเอง โดนอย่างนี้เข้า แล้วเราจะไปร้องให้เอาแก่ใคร!** น่าเสียใจไหม? เราสร้างบารมีมาเกือบตาย เห็นแล้วหรือยังว่ามารมันเจ้าเล่ห์ขนาดไหน? บอกแล้วว่าอย่าสนใจเงิน เราจะขออยู่ตามมีตามได้ ไม่มีใครฟัง **โพธิสัตว์ของเราโดนลูกไม้หนักหนาทบทั้งนั้น** แต่เราไม่รู้ตัว เส้นทางเดินของโพธิสัตว์มีแต่ขวากหนาม **มารมันวางกลลวงไว้ทุกฝีก้าว** เราต้องระวัง **เห็นท่าไม่ดี ให้รีบลาสิกขาเสียก่อน** บารมียังเป็นของเรา เป็นฆราวาสเรายังปฏิบัติธรรมได้ มารมันจะอ้างอะไรแก่ฆราวาสไม่ได้ เพราะเราไม่อยู่ในบังคับของวินัยสงฆ์

คราวนี้มาดูโพธิสัตว์ที่เป็นธรรมกายกับโพธิสัตว์ที่ไม่เป็นธรรมกาย **มารเขาจ้องเขมือบใครมากกว่ากัน?** โพธิสัตว์ที่เป็นธรรมกายมีบารมีมากกว่า มันจ้องอยู่แล้ว จะเอาอะไรขอให้บอกอย่างเดียว แล้วเขาจะกำกับอยู่จากหลัง โดยเราไม่รู้ อะไรต่อมิอะไรล่องไหลมาหาเราราวพายุพัด เขาจะปล่อยให้อะไรต่อมิอะไรสูงอม แล้ววันหนึ่งก็เป็นจังหวะของเขา มารเขาทำลายคนดีของเราโดยวิธีนี้ **กว่าเราจะได้คนเก่งมาแต่ละคน มันง่ายอยู่หรือ?** เปรียบไปแล้วเหมือนกับที่เราเห็นในทุกวันนี้ คือเราเห็นคนดีของสังคม เขาไต่เต้าขึ้นมาจนถึงขั้นมีชื่อเสียง เราเห็นว่าเราจะฟังได้ เมื่อเขาได้เป็น ส.ส. แล้ว เราคงได้ฟัง แต่พอเขาลงสมัครรับเลือกตั้ง ก็ถูกเขายิงตาย สุดท้ายเราก็ไม่ได้ฟังเขา

การที่ท่านผู้นี้ตายไป เราสูญเสียอะไรบ้าง? ค่าลงทุนให้การศึกษาแก่เขา เบ็ดเสร็จเท่าไร? ค่ารักษาพยาบาลตั้งแต่เล็กจนโตเท่าไร? ทางราชการส่งไปดูงานต่างประเทศ เป็นค่าใช้จ่ายอะไรบ้าง? คิดให้ละเอียดลงไปเถิด เราจะทราบว่ามันเปลี่ยนแปลงไม่น้อยเลย แต่ผลลัพธ์เป็นบุญ

เช่นเดียวกับโพธิสัตว์ของเรา มารมันใช้วิธีทำลายล้างตามที่กล่าวนั้น ถ้ามารเราสูญเสียอะไรบ้าง? ญาติโยมบริจาคเงินให้เราสร้างวัด ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า และอะไรต่อมิอะไร นำมารวมให้หมด ก็จะเป็นตัวเลขออกมา เขาอดมือกินมือ อดอดมำเงินมารวมจำนวน เต็มไปด้วยความอดทน บางคนขายบ้านขายที่ดิน นี่คือศรัทธาของเขา เสียเท่านี้ไม่เท่าไร เรายังจะเสีย เรายินดีเสีย เราก็กินกเลงเหมือนกัน เรื่องได้เรื่องเสียเรื่องเล็ก เพราะเราเคยได้เคยเสียมาแล้ว เป็นเรื่องธรรมดาของโลก ไม่ว่ากัน ไม่คิดมาก **แต่การเสียอย่างหนึ่งประมาณค่าไม่ได้ นั่นคือโพธิญาณของเราสิ้นสุดลง นับเป็นการเสียหายอย่างใหญ่หลวง**

ท่านทั้งหลายไม่คิด แต่ข้าพเจ้าคิด ทำไมจึงคิด? เพราะท่านทั้งปวงนั้นไม่ใช่ญาติและไม่ใช่เพื่อน ทำไมเราต้องเดือดร้อน? มันเรื่องอะไรที่เราต้องเดือดร้อน ใจเย็น ๆ ไว้ก่อน ฟังข้าพเจ้าบรรยายก่อน อย่าเพิ่งตำหนิข้าพเจ้าเลย

ธรรมภาคขาวสูญเสียคนสำคัญไปหนึ่งคน กระทบกระเทือนไปทั่วธาตุวัตรธรรม หมายถึงมันบั่นมือว่าจะได้ใช้งาน จึงให้ลงมาสร้างบารมี เมื่อถึงกำหนดเวลาจะได้บรรลุโพธิญาณ ธาตุธรรมท่านมีงานจะใช้ จะใช้งานได้ก็ต่อเมื่อบรรลุโพธิญาณ หากไม่บรรลุ แปลว่ายังไม่มีความรู้ ยังทำงานไม่ได้ ต่อเมื่อบรรลุแล้วจึงมีความรู้ การงานทางวิชาธรรมกายขั้นสูงจะเริ่มกันในตอนนั้น ส่วนจะเป็นงานอะไรนั้น ธาตุธรรมท่านเตรียมไว้แล้ว เพียงแต่คอยเวลาหน่อยเดียวเท่านั้น

ธรรมภาคขาวหมดกำลังโดยวิธีนี้ กองทัพธรรมภาคขาวโตไม่ได้ ถูกมารกวาดล้างคนสำคัญไปหมดแล้วเราจะได้ใครไปปราบมาร เราจะได้ใครไปทำงาน ส่งมาก็คนก็เป็นอย่างนี้ทั้งหมด แล้วเราจะได้กำลังจากที่ไหน? ธาตุธรรมท่านเสียใจมาก พระพุทธองค์ก็เสียใจ ข้าพเจ้าคนหนึ่งเสียใจยิ่งกว่าใคร! เพราะเราขาดคนสำคัญ เราไม่มีคนช่วยงาน ไม่ว่าใคร? ไม่ว่าอยู่เมืองใดประเทศใด? แม้ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ข้าพเจ้าก็เสียใจ ธรรมภาคขาวถูกดับไปหนึ่ง ข้าพเจ้าจะไม่เสียใจยอมเป็นไปไม่ได้ หมดคนทำงานร่วมกับเรา เราทำคนเดียวไม่ไหว! เราต้องช่วยกันในทุกรูปแบบ แต่โพธิสัตว์ของเราถูกลดจำนวนลงทุกวัน ข้าพเจ้าเสียใจมาก หากท่านใดรักชาติได้ดี มีความมักน้อย ไม่ประมาทในการเงิน ตั้งใจเล่าเรียนวิชาธรรมกายด้วยความไม่ประมาท ไม่ว่าท่านจะเป็นใครอยู่เมืองใดประเทศใด แม้ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ข้าพเจ้าก็อนุโมทนากับเขาผู้นั้น เพราะจะได้เพิ่มธรรมภาคขาวอีกหนึ่งกองทัพภาคขาวจะได้มีกำลังขึ้น เราจะได้มาช่วยกัน เพื่อให้ธรรมภาคขาวเป็นเอกราช

นี่คือความคิดของข้าพเจ้า

ทุกท่านอยากให้กองทัพภาคขาวเติบโต ไม่มีใครอยากให้ธรรมภาคขาวขาดกำลัง ไม่ว่าใคร ต่างมีความคิดเห็นตรงกัน ปัญหาอยู่ที่ว่า เราจะแก้ปัญหานี้อย่างไร? เราจะปล่อยให้ปัญหานี้เกิดขึ้นต่อไปไม่ได้อีกแล้ว เพราะเกิดความเสียหายมาก ท่านจะคิดแก้อย่างไรก็ทำเถิด

ต้องคิดไว้เสมอว่า ราคาพระสงฆ์เพียง ๑ บาทเท่านั้น โอกาสพลาดพลั้งมีมากเหลือเกิน จะเป็นการพลาดพลั้งโดยไม่รู้ตัว มารมันได้เปรียบตรงนี้ เพราะการบัญญัติวินัยนั้น มารมันมากำกับอยู่ พระพุทธองค์ไม่บัญญัติตามที่มารต้องการก็ไม่ได้ เขาบังคับอยู่ หากไม่บัญญัติ เขาก็สอดละเอียดให้พระสงฆ์ของเราประพฤติไม่ดีอีก ความไม่ดีนั้นหากล่วงรู้ไปถึงประชาชน จะทำให้ประชาชนไม่เลื่อมใส เมื่อประชาชนไม่เลื่อมใส ศาสนาก็ตั้งอยู่ไม่ได้ คือ ตั้งศาสนาไม่ได้ เมื่อตั้งศาสนาไม่ได้แล้ว งานของพระพุทธองค์ก็ล้มเหลว การที่พระพุทธองค์จุติมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า แล้วมีเหตุตั้งศาสนาไม่ได้ ยิ่งจะเสียหายใหญ่หลวง มรรคผลนิพพานจะสูญสิ้นทันที

สรุปว่า บัญญัติวินัยโดยตีราคาพระสงฆ์ราคา ๑ บาท เพียงเท่านี้เอง มารเขาได้เปรียบทันที

ได้เปรียบอย่างไร? นี่คือการเดินที่ท่านอยากทราบ

เราทราบแล้วว่า **ละเมิดวินัยเมื่อใด มารมันก็อ้างว่าเป็นสาวกของเขา แล้วจะกระทบกระเทือนบารมีของเราทันที** วิธีแก้ก็คือ ต้องรีบปลงอาบัติ หากต้องอาบัติไว้เพียง ๒ ราตรี คราวนี้ก็ยุ่งแล้ว เราจะมีเวลาปลงอาบัติทุกวันหรือ? จังหวะที่มารมันจะถล่มเรา เราจะมีภาระจนกระดิกตัวไม่ไหว ไม่รู้งานอะไรต่อมีอะไร เรียงหน้าเข้ามาหาเรา แล้วเราก็ก้มปลงอาบัติ นี่แหละคือชั้นเชิงของมาร เขาหากินโดยวิธีนี้มาแต่ไหนแต่ไร โพธิสัตว์ของเราลดจำนวนลงโดยวิธีนี้

ดังนั้น เราต้องเรียนรู้ไว้

ไปทางไหนมีแต่ค่าเงิน แล้วเราจะไปหวังอะไร? ไม่มีการสะดุ้งหวาดกลัวแล้ว ไม่มีหิริโอตตปปะแล้ว แล้วอย่างนี้ธรรมภาคขาวลดจำนวนลงหรือว่าเพิ่มจำนวนธรรมภาคขาว

เป็นเรื่องที่น่าเสียใจ ในเมื่อกองทัพธรรมภาคขาวลดจำนวนลงทุกวันเช่นนี้ เราจะได้ใครไปสู้มาร เพราะการสู้มนั้น ไม่ใช่มีกำลังใจแล้วจะสู้ได้ ต้องมีความรู้ไปสู้ ความรู้ที่ไม่ใช่อยู่ดี ๆ แล้วจะรู้ได้ ต้องบรรลุปุริญาณก่อน จึงจะมีความรู้ ก่อนจะบรรลุปุริญาณ ต้องสร้างบารมีก่อน ต้องมาเป็นโพธิสัตว์สร้างบารมีก่อน จะก็ภพก็ชาติก็ผ่านไป ก็แล้วเราถูกมารดัดด้วยวินัยประเด็นของการเงิน ตามที่บรรยายมานี้ แล้วเราจะว่าอย่างไรกัน?

✚ การแก้เรื่องวินัยสงฆ์ จะแก้อย่างไร?

ตามที่กล่าวนั้น เป็นความเห็นคือแนวคิด แต่ว่าทำยากคือพูดง่ายทำยาก หนทางแก้จะต้องไปแก้ในศาสนาหน้า กล่าวคือ ผู้มาแก้จะต้องเป็นพระพุทธรเจ้าภาคปราบ คือ เป็นพุทธรภูมิภาคปราบ ไม่ใช่ภาคโปรต ดังที่แล้ว ๆ มา เพราะถ้าเป็นพุทธรภูมิภาคโปรต ก็คือได้ตรัสรู้เป็นสัพพัญญูพุทธรเจ้าภาคโปรต ก็ต้องมาแผ้วถางเขาอยู่ดี ดังเหตุการณ์ในศาสนาที่แล้ว ๆ มานั้น ตามที่หลวงปู่ชัว โอภาโสได้กล่าวไว้ว่า เพราะภาคโปรตไม่มีความรู้สุมาร มีแต่ความรู้สอนศาสนาเท่านั้น

เราต้องเข้าใจให้ถูกต้องว่า พระพุทธรเจ้าภาคขามี ๒ ภาค คือ ภาคโปรตกับภาคปราบ ภาคปราบหาไม่ได้เลย ที่แล้ว ๆ มามีแต่ภาคโปรตเท่านั้น

แนวคิดที่ข้าพเจ้ากล่าวนั้น กล่าวว่าเราจะต้องแก้วินัยในประเด็นราคาพระสงฆ์ ๕ มาสก คือวินัยข้อนี้ไม่ให้มีอยู่ในวินัยสงฆ์ ขึ้นให้มีวินัยข้อนี้ไว้อีก โภริสตร์ภาคขาวจะถูกลดจำนวนตามที่แสดงความเห็นไว้นั้น

✚ แนวทางแก้ต้องวางแผนล่วงหน้าไว้

แผนการที่กล่าวนี้นี้ก็คือ พระพุทธรเจ้าองค์ต่อไป ต้องคัดเลือกเอาภาคปราบมาเกิด และสาวกสำคัญจำนวน ๘๐ ท่านของพระองค์ตามประเพณีนั้น ต้องเอาฝีมือภาคปราบมาเกิด ท่านก็ต้องตรัสรู้ และเมื่อตรัสรู้แล้วสาวกสำคัญ ๘๐ ท่าน (อสีติสาวก) ก็จะเข้ามาฟังธรรมต่อพระพุทธรเจ้า อสีติสาวก ๘๐ ท่าน ก็จะเห็นธรรม แล้วก็เรียนวิชาอสาวิขยญาณ เข้าสู่หลักสูตรปราบมารทันที จำงานปราบมารทันที งานปราบมารก็เริ่มขึ้น เป็นผลให้มารสอละเอียดยังไม่ได้ หมายความว่า มารจะสอละเอียดยังทำให้สาวกของพระพุทธรองค์รุ่นวายไม่ได้ เมื่อมารหมดโอกาสสอละเอียดยัง ศาสนาของพระองค์ก็เรียบร้อยราบรื่น โอกาสที่มารจะมาบังคับให้พระพุทธรองค์จกานวินัย กระทำมิได้ เมื่อมารเข้ามายุ่งไม่ได้ วินัยเรื่อง ๕ มาสกก็ตกไป และวินัยมากมายก่ายกอง ก็จะเหลือไม่กี่ข้อ

นี่คือแนวทาง!

การที่มารจะกำหนดหลักสูตรให้พระพุทธรเจ้าตรัสรู้อะไรและอย่างไรนั้น มารหมดโอกาส และการที่มารจะมากำหนดอายุของพระพุทธรเจ้า ว่าต้องมีอายุเท่านั้นเท่านี้ มารกระทำไม่ได้อีกต่อไป

นี่คือแนวคิด ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมาถึงจุดนี้ เห็นลู่ทางแก้ จึงนำแนวคิดมาเสนอไว้ แต่ความเป็นไปได้มีแค่ไหนและเพียงไร? เรื่องนี้ธาตุธรรมท่านคิดอยู่แล้ว

คราวนี้เรามาดูว่า ใครควรลงมาเกิดบ้าง? เพื่อแก้ไขเหตุการณ์เช่นว่านั้น นี่คือทางตัน มองทางไหน พบแต่บารมีสร้างวัด บารมีสร้างศาลา บารมีสร้างพระพุทธรูป ยังไม่เห็นใครเขาตากรรมการเลย ทำหน้าที่กอบโกยเงินให้ นี่คือทางตัน เรามีแต่คนที่สามารถไม่ถูกทาง เรามีแต่คนเก่งไม่เข้าเรื่อง

คนที่เราเห็นว่าใช้ได้ มารเขาก็ก้าวเข้ามาทำกับ โดยเขาแอบแฝงอยู่เบื้องหลัง ทำหน้าที่จูงจูงญาณ ทำหน้าที่บังคับคนให้เขาเข้ามา ทำหน้าที่กอบโกยเงินให้ **เพื่อให้เราหลงวิชา สุดท้ายเราไม่เข้าถึงวิชา บารมีที่แท้เราไม่ได้** มารเขากำกับและควบคุมอย่างนี้ บารมีสำคัญเราจะไม่ได้ เพราะอะไรจึงไม่ได้? เป็นความรู้สำคัญที่ยังหาผู้รู้ไม่ได้ ท่านต้องทราบก่อนว่า การให้บารมีนั้น พระพุทธองค์ทรงเป็นผู้ประทานให้ ทำยากยิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น **ทรงให้แล้วเรารักษาไม่ได้** เพราะมารมาระเบิดไปจากศูนย์กลางกายของเรา **เพราะเราไม่มีความรู้รักษา นี่คือความรู้สำคัญ มีคนรู้เรื่องสักคนไหม?**

อีกประการหนึ่ง บารมีสำคัญพระพุทธองค์ต้องรวมรู้รวมญาณทัสสนะกันทำ มารเขาจะยอมหรือ? แนนอนที่สุด เขาต้องเข้าขัดขวาง เพราะเราจะต้องต่อสู้กับเขาในวันหน้า นี่คือตัวปัญหา ท่านทั้งหลายไม่ปราบมาร ท่านก็ไม่ได้เห็น ข้าพเจ้าทำหน้าที่ปราบมารได้รู้เห็น จึงนำเรื่องมาบอกไว้ เรื่องไม่ย่ำแย่ดังที่ท่านคิด พระพุทธองค์ไม่ทรงขัดข้องอะไร? **แต่ปัญหาไปอยู่ที่การรักษา** ใครจะรักษาได้ให้มาแล้วรักษาไม่ได้ เรายังต้องเรียนรู้อีกมากนัก

ความรู้ว่าด้วยการรักษาบารมีนี้ ยากแสนยากยิ่งนัก เมื่อเหตุการณ์พาดพิงถึง ข้าพเจ้าจะนำความรู้นี้กล่าวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ตรงนี้เองที่ข้าพเจ้ากล่าวว่า ภาคขาวเป็นอยู่ขาวอยู่น้ำของมารเขา ที่กล่าวเช่นนี้ ก็เพราะรู้เห็นมาในตอนที่ทำวิชาปราบมารนี้เอง **เรารักษาบารมีตัวเองไม่ได้ นี่คืออันตราย มีคนทราบสักคนไหมในโลกนี้?** หากเราเปรียบเทียบกับทางโลก ก็คือ เราหาเงินได้แต่รักษาไม่ได้ หมายความว่า หาเงินได้แล้ว ปล่อยให้โจรมาปล้นเอาไปนั่นเอง โจรก็ยังลอยนวลอยู่อย่างนั้น ไม่มีใครไปทำอะไรเขา

✚ ความเป็นมาของจักรพรรดิและกายสิทธิ์ มีอย่างไร?

ท่านทราบเรื่องความเป็นมาของจักรพรรดิและกายสิทธิ์จาก “ปราบมาร ภาค ๓” แล้ว จักรพรรดิไม่ใช่เรื่องที่ เราจะให้ผ่านหูผ่านตาไปเพียงนั้น งานปราบมารดำเนินต่อมา ทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้เรื่องจักรพรรดิเพิ่มขึ้น ดังนี้

✦ จักรพรรดิและกายสิทธิ์มีคุณอย่างไร?

ท่านที่อ่านหนังสือธรรมกายขั้นสูง หลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดาวพิกุล ท่านจะทราบว่า วิชาธรรมกายหลักสูตรนี้ หลวงพ่อกล่าวถึงคุณของจักรพรรดิไว้แล้ว ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวถึงอีก แต่ความรู้เพิ่มเติมที่ได้จากการปราบมาร ทำให้รู้เห็นเรื่องราวของจักรพรรดิและกายสิทธิ์มากขึ้น

นิพพานของธรรมภาคขาว ทั้งนิพพานเป็น (นิพพานกายมนุษย์) และนิพพานกายธรรม (นิพพานถอดกาย) นั้น ถามว่าใครเป็นผู้จัดทำขึ้น? ตอบว่า จักรพรรดิท่านจัดทำทั้งสิ้น

ความเป็นอยู่ของพระพุทธเจ้าในนิพพาน จักรพรรดิท่านดูแลให้ความสมบูรณ์บริบูรณ์ ปกป้องและป้องกันมารให้ ความรู้นี้กว่าจะทราบได้ ใช้เวลาปราบมารถึง ๑๔-๑๕ ปีทีเดียว

กลับมาดูสุคติภูมิ คือ ภพอันแสนสบาย เป็นที่พักชั่วคราว ในระหว่างที่มนุษย์ยังเวียนว่ายตายเกิดเกิดแล้วตาย เมื่อตายแล้วก็มาพักที่สุคติภูมินี้ คือ ทิพย์ได้แก่ สวรรค์ ๖ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น และอรุณพรหม ๔ ชั้น ถามว่าสุคติภูมินี้ ใครเป็นผู้ทำไว้? ตอบว่า จักรพรรดิท่านจัดทำไว้

คราวนี้มาดูทุกคติภูมิบ้าง คือ ภพทรมานมนุษย์ คือ นรก อเวจี และโลกันต์ มีไว้เป็นที่พักชั่วคราวของมนุษย์ในระหว่างที่มนุษย์ยังเวียนว่ายตายเกิด เกิดแล้วตาย ตายแล้วมาสู่ทุกคติภูมิ สำหรับมนุษย์ที่ประพฤติดุชฉีลผิดศีลผิดธรรม ถามว่าทุกคติภูมินี้ใครเป็นผู้จัดทำ? ตอบว่า มารเป็นผู้จัดทำขึ้น

ใครปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธองค์ คือผู้เจริญในทาน ศีล ภาวนา หากยังไม่ได้มรรคผลนิพพาน ตายไปแล้วก็สู่สุคติภูมิ ส่วนมนุษย์ที่ผิดศีลผิดธรรม ตายไปแล้วก็สู่ทุกคติภูมิ มารเขาเป็นผู้ปกครองทุกคติภูมิ มารเขาเป็นผู้ลงโทษทั้งหมด

ทุกคติภูมิ คือเครื่องมือมาร มีไว้ทรมานสัตว์โลก เหตุใดภาคขาวจึงไม่ทำโทษ? ปล่อยให้มารเขามาเกี่ยวข้องในคดีโทษ ทำไม? นี่คือการเห็นของข้าพเจ้า คนของพระคือคนของภาคขาวประพฤติดุชฉีลผิด ศีลผิดธรรม ควรทำโทษกันเอง จะทำอะไรก็เป็นเรื่องของภาคขาว! มารไม่เกี่ยว! ปล่อยให้มารมากำก่ายทำไม? เป็นการไม่ชอบด้วยประการใด ๆ ใครตกไปอยู่ในทุกคติภูมิ โบราณท่านพูดว่า แผ่นดินพูดไม่ได้เราก็ก่อนเกิดเกิด ทำให้มรรคผลนิพพานล่าช้าเข้าไปอีก

การพิจารณาทุกคติภูมินี้ เป็นผลงานในเล่ม “ปราบมาร ภาค ๑” โปรดกลับไปอ่านทบทวน ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะทำได้ แต่เกิดทำได้ขึ้นมามากมายไม่ถึง ข้าพเจ้าดีใจจนเนื้อเต้น ตอนนี้อยู่ทุกคติภูมิไม่มีแล้ว ใครผิดศีลผิดธรรม ภาคขาวทำโทษกันเอง หากท่านอยากทราบว่า ตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน? ก็จงเรียนวิชาธรรมให้แตกฉาน เวลาใครตาย ท่านก็เข้ากายธรรมไปดูเอง จะให้ลงการุณย์ บุญมานุช เล่าทุกเรื่องได้อย่างไร? ลง

เองก็ตกใจ ที่เวลานี้ตกต่ำมาก หากคนมีความรู้ตรวจำตายแล้วไปไหน? หาไม่ได้! หมดยุติแล้ว! ลุงเสียใจมาก เรื่องแก๊โรค ไม่ต้องพูดกันแล้ว ไม่มีใครทำได้เลย เอาแค่สอนเบื้องต้น จะให้เห็นธรรมอย่างที่ลุงสอนและคณะของลุงทำ ไม่มีที่ไหนทำได้? ไม่รู้ว่าเรียนกันมาอย่างไร? ลุงเสียใจมาก! งานทุกอย่างก็ไปตกอยู่ที่ลุงคนเดียว เป็นภาระหนักของลุง ลุงพูดไม่ออก ทุกข์ร้อนของท่าน ลุงจะดูดยาได้อย่างไร?

✦ คุณของจักรพรรดิและกายสิทธิ์ ไม่เพียงแค่นั้น มีคุณครอบจักรวาล

กล่าวแล้วว่า จักรพรรดิสร้างนิพพานให้พระพุทธองค์ สร้างสุคติภูมิคือ ภพอันแสนสุขให้แก่ชาวสวรรค์ ให้แก่ พรหม ๑๖ ชั้น และให้รูปพรหม ๔ ชั้น พวกเราก็ก็นอนอย่างสบายใจ แต่ไม่ทราบว่ามีใครทำให้? ต่อเมื่อได้ไปอยู่แล้วจึงรู้ แต่ไม่รู้จะขอบคุณท่านอย่างไร?

ความเป็นอยู่ประจำวัน จักรพรรดิท่านจัดทำให้ทั้งนั้น **กล่าวถึงในนิพพาน จักรพรรดิอุปการะทุกสถาน** ทั้งยังปกป้องคือป้องกันมาร ไม่ให้มารมากล้ากลายพระพุทธองค์ เมื่อพระพุทธองค์ยังมีพระชนม์อยู่คือยังทำหน้าที่พระพุทธเจ้าอยู่ในโลก จักรพรรดิท่านก็ช่วยทุกอย่าง และเมื่อพระพุทธองค์เข้านิพพานไปแล้วอีกทั้งพระอรหันต์ของพระองค์ก็ได้เข้านิพพานหมดแล้ว แต่ศาสนาของพระองค์ยังอยู่ในโลก ถามว่าใครดูแลศาสนาให้? ไม่มีใครบอกความรู้แก่ท่านได้ ข้าพเจ้าไปรู้เรื่องเมื่อตอนไปปราบมารในอินเดียเมื่อปี ๒๕๓๐ นั้นถามจักรพรรดิที่อยู่ในองค์พุทธไสยาสน์เมืองกุสินารา ถามหน้าที่ของท่าน ท่านอยู่อย่างไร? ฟังท่านอธิบายยังเป็นภาพติดตาจนบัดนี้ แม้เราขึ้นเครื่องบินเดินทางกลับ ท่านยังตามมาส่งอีกด้วย ขอให้ท่านอ่านปราบมาร ภาค ๑ ดูอีกครั้ง **ศาสนาของพระพุทธองค์อยู่ได้ด้วยจักรพรรดิและกายสิทธิ์ทั้งนั้น แต่เราไม่รู้**

ความเป็นอยู่ประจำวันของทิพย์ พรหม และอรุณพรหม จักรพรรดิท่านดูแลเช่นเดียวกัน อย่างว่าแต่ทิพย์ พรหม และอรุณพรหมเลย **แม้มนุษย์อย่างพวกเรา จักรพรรดิท่านก็ดูแล** หากท่านไม่ดูแล เราจะอยู่ได้อย่างไร? แต่พวกเราไม่รู้

นี่คือคุณของจักรพรรดิและกายสิทธิ์เพียงย่อ ๆ

แปลกแต่จริง คือ ไม่มีใครรู้คุณ! ไม่มีใครระลึกถึง! ไม่มีใครกราบไหว้! โปรดจำไว้ว่า ในพระประธาน ในพระพุทธรูป ในพระเครื่อง เป็นกายสิทธิ์ทั้งนั้น

❖ ความเป็นมาของจักรพรรดิและกายสิทธิ์ และความเป็นมาแต่เดิม

บารมียังอ่อนก็เป็นกายสิทธิ์ แต่พอบารมีแก่กล้าเข้าจึงเลื่อนฐานะเป็นจักรพรรดิ หลวงพ่อสอนแล้ว อยู่ในหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร โปรดอ่านปราบมาร ภาค ๓

จักรพรรดิคือมนุษย์อย่างเรา มีกำเนิดเมื่อครั้งมนุษย์มีใจเป็น ทาน ศีล ภาวนา ยุคนั้นการปกครองกันโดยธรรม ไม่มีกฎหมาย ไม่มีโจร มนุษย์ที่เกิดมาแต่แรกยังไม่งาม อายุยืน แบ่งวัยเป็น ๓ ระยะ คือวัยเด็ก วัยกลาง และวัยสูงอายุ วัยเด็กยังไม่งาม พอถึงวัยกลางเริ่มงามแล้ว พอถึงวัยสูงอายุคือ วัยแก่ เป็นวัยสวยงาม คือ แก่อย่างเพชรพลอย ไม่ใช่แก่อย่างพืชผักหญ้า กายใสชื่นเรื่อย ๆ เพราะบารมีภาวนา นั้นเอง เราจะเอาดีทางไหน? ถ้าถนัดทางธรรมก็เป็นพระพุทธเจ้าไป ถ้าถนัดทางโลกก็ไปเป็นจักรพรรดิ แยกกันตรงนี้ ได้มรรคผลกันต่อหน้าต่อตาอย่างนี้ทีเดียว

ท่านใดที่บารมีเข้าเกณฑ์มรรคผลนิพพาน ก็เข้านิพพานไป ไปมีหน้าที่ในนิพพาน ยุคนั้นเป็น สุอุปาทิเสสนิพพาน คือนิพพานเป็น สำเร็จด้วยกายมนุษย์ใสเป็นแก้ว หมายความว่า กายมนุษย์ไม่ต้องตาย

ส่วนจักรพรรดิและกายสิทธิ์ที่เราเห็นในดวงแก้ว ในเพชรพลอยทุกวันนี้ เป็นจักรพรรดิตกรุ่น ยังไม่ทันได้มรรคผลนิพพาน ยังต้องสร้างบารมีต่อไป เพราะเป็นยุคที่มารเขาปฏิบัติใจมนุษย์ จากเดิมใจมนุษย์เป็น ทาน ศีล ภาวนา เปลี่ยนมาเป็นเบญจขันธ์ คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นั่นคือ รูปได้แก่กาย เวทนาคือเห็น สัญญาคือจำ สังขารคือคิด วิญญาณคือรู้ ไม่ใช่ทาน ศีล ภาวนา แต่เปลี่ยนเป็นทุกข์และสมุทัย เป็นผลให้สัตว์โลก แก่ เจ็บ (เป็นโรค) ตาย และมรรคผลนิพพานเปลี่ยนจากสุอุปาทิเสสนิพพานมาเป็นอนุปาทิเสสนิพพาน คือเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ไม่ได้ ให้เข้านิพพานด้วยกายธรรม คำว่า อนุปาทิเสสนิพพานนั้น หลวงพ่อเรียกว่านิพพานตาย หมายความว่า กายมนุษย์ตายแล้วจึงเอากายธรรมเข้านิพพาน

โปรดจับใจความตรงนี้ **จักรพรรดิและกายสิทธิ์รุ่นที่มนุษย์มีใจเป็น ทาน ศีล ภาวนานั้น ในกลุ่มพวกที่ยังเข้านิพพานไม่ได้ คือยังไม่ได้มรรคผลนิพพาน ยังต้องสร้างบารมีสืบต่อมาจนถึงยุคเบญจขันธ์คือ ยุคของทุกข์สมุทัย**

✦ มารปฏิวัติมรรคผลนิพพานเสียใหม่ เป็นชัยชนะยิ่งใหญ่ของมาร ภาคชาวแพมมาร ชนิดราบคาบ

เรื่องมรรคผลนิพพานนี้ ข้าพเจ้าดูมาตลอด ว่าเรื่องจริงคืออย่างไรกันแน่ ใช้เวลาศึกษาเล่าเรียนกันมานาน ตลอดเวลาที่ทำวิชาปราบมาร ตั้งใจเรียนรู้มาตลอด แต่ไม่ใช่จะรู้ได้ง่าย แม้ถึงวันนี้ก็ยังไม่รู้แจ้งชัด แต่พอพูดได้บ้างเท่านั้น จะเอาอะไรชัดเจนนักยังไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องลึกซึ้งเกินกว่าที่คนอย่างเราจะเรียนรู้ได้ แต่ข้าพเจ้ามีหน้าที่ปราบมาร จะไม่รู้เห็นเรื่องราวของนิพพานเลยนั้นย่อมเป็นไปได้ เพราะทำหน้าที่ปราบมาร ต้องรู้เห็นเรื่องของนิพพานทุกวัน แม้จะรู้เห็นไม่ละเอียดนัก แต่ก็พอจะพูดได้บ้าง

แต่เดิมนั้น ธรรมภาคขาวกับธรรมภาคมารไม่กระทบกระทั่งกัน บ้านใคร ๆ อยู่ อยู่ว่าใคร ๆ นอน ต่อมาเกิดการกระทบกระทั่งกัน ด้วยเรื่องอะไรไม่ทราบ แต่เดิมมรรคผลนิพพานเป็นนิพพานเป็น หรือเรียกว่านิพพานไม่ถอดกาย คำพระใช้ว่าสุปปาภิเสสนิพพาน หมายความว่าเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ คือกายมนุษย์ใสเป็นแก้ว แล้วก็เข้านิพพานไป พระพุทธเจ้านิพพานเป็นหรือเรียกว่า นิพพานไม่ถอดกายนี้ มีฤทธิ์เดชมาก เป็นเพราะอะไรไม่ทราบ มารเขาคิดวิชาปกครองขึ้นใหม่ คือวิชาเบญจขันธ์ นั่นคือ วิชาทุกข์ และสมุทัย ทำให้เราต้องตาย คือกายมนุษย์ตายและเอากายธรรมเข้านิพพาน นิพพานที่กายธรรมไปอยู่นั้น เรียกว่า “อนุปาภิเสสนิพพาน” กายธรรมไม่มีกายมนุษย์รองรับ มีความเปราะบาง ไม่แข็งแรง ตรงนี้เองที่มารเข้าข่มเหงอย่างไม่เกรงใจ แม้แต่ดวงบารมีของเรา มารเขายังเอาไปได้ เขาโกงไปต่อหน้าต่อตา เขามข่มเหงสารพัด ตามที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ในตำราปราบมาร

คงจะมีข้าพเจ้าคนเดียวที่กล้าขัดคำสั่งมาร เพราะเขาห้ามใครขัดคำสั่งเขา ใครขัดคำสั่ง เขาจัดการทั้งนั้น **เขาห้ามพูดเรื่องของเขา! ข้าพเจ้าก็พูด เขาห้ามแต่ต้องเรื่องของเขา! ข้าพเจ้าก็เล่า** ตำราปราบมารไม่เคยปรากฏแก่สายตาชาวโลก แต่ข้าพเจ้าก็พิมพ์ออกมาแล้วหลายเล่ม เขาห้ามพูดเรื่องของเขาไม่ว่าอะไรเขาห้ามทั้งนั้น **เราเชื่อเขา เราก็ตาย เราไม่เชื่อฟังเขา เราก็ตาย** แล้วเรื่องอะไรที่เราจะต้องมางอมืองอเท้า

โปรดทราบไว้ตั้งแต่วันนี้ว่า ตำราปราบมารที่ข้าพเจ้าทำขึ้นนี้ เป็นครั้งแรกของโลก ถ้าข้าพเจ้าไม่พิมพ์ออกมา ท่านทั้งหลายจะไม่รู้เรื่องอะไรเลย เหมือนหนึ่งถูกปิดตาปิดหู **ความรู้อย่างนี้ไม่มีการเปิดเผยกลัวฤทธิ์เดชของมารด้วยกันทั้งนั้น** แต่ข้าพเจ้ามีหน้าที่ปราบมาร จะไม่ให้ข้าพเจ้าพูดอะไรเลยนั้น ก็แปลว่าเราอยู่ในกำกับการแสดงของมาร เรื่องอะไรที่เราจะต้องไปฟังการบงการของเขา

แต่แรกที่ภาคขาวเกิดมรรคผลนิพพาน ที่เรียกว่า สุปปาภิเสสนิพพานนั้น เป็นการเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ตามที่กล่าวมานั้น มารเขาเขมือบไม่ถนัด เพราะพระพุทธเจ้านิพพานกายมนุษย์มีฤทธิ์เดชมาก เขาก็คิดวิชาขึ้นใหม่ เพื่อปฏิวัติมรรคผลนิพพาน หากปฏิวัติสำเร็จ เขาก็ไม่ต้องทำกินอะไร ได้เวลาเขาก็มา

ระเบิดเอาดวงบารมีไป เพราะนิพพานคืออยู่ชั่วอู่หน้าของเขา แล้วเขาก็คิดวิชาได้สำเร็จสมใจหมาย เป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่และใหญ่ยิ่ง นั่นคือ วิชาทุกข์และสมุทัย ใครโดนวิชานี้เป็นต้องแก่ เจ็บ ตาย ทั้งนั้น ไม่อยู่คำฟ้าไปได้ แม้เป็นพระพุทธรูปก็ตาย ตายทั้งนั้น นั่นคือยุคเบญจขันธ์ คือยุคกายกับใจเป็นทุกข์ แต่บัดนั้นสืบต่อมาถึงทุกวันนี้ เรื่องมรรค-ผล-นิพพาน ใครที่ได้มรรคผลนิพพาน จะเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์เหมือนยุคสุปปาติเสสนิพพานไม่ได้ ต้องเข้านิพพานด้วยกายธรรม เพราะกายมนุษย์ตายไปด้วยวิชาทุกข์และสมุทัยของมาร เรียกนิพพานกายธรรมว่า อนุปาติเสสนิพพาน บ้างก็เรียกนิพพานตาย หมายความว่า กายมนุษย์ตายแล้วเอากายธรรมเข้านิพพาน

อนุปาติเสสนิพพานหรือนิพพานกายธรรมนี้ เป็นอาหารอันโอชะของมารเพราะเปราะบาง ง่ายต่อการแตกสลาย หลวงพ่อท่านเปรียบให้ฟัง **เหมือนปฐพีมีกระดูกไม่แข็ง** เมื่อกระดูกไม่แข็ง ก็ป้องกันศัตรูไม่ได้ เหมือนเต่าไม่มีกระดูก เหมือนผลไม้ไม่มีเปลือกนั่นเอง มารเขาไม่ต้องทำกินอะไร เมื่อต้องประสงค์สิ่งใด ก็มารระเบิดไปจากดวงบารมีของธรรมภาคขาว เพราะนิพพานกายธรรมเปราะบางสู้ไม่ได้ ขนาดระดับนิพพานของเรา มารเขายังระเบิดได้ แล้วรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และมนุษย์จะมีอะไรเหลือ? มารเอาไปได้ทั้งนั้น นี่คือวิชาสำคัญของมาร เป็นวิชาปกครองสำคัญ เป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่มาก

ตั้งแต่วันนั้นจนมาถึงวันนี้ ธรรมภาคขาวยังแก้วิชาของเขาไม่ตก แพ้มารมาตลอด มรรคผลนิพพานก็ยังเป็นอนุปาติเสสนิพพานอยู่เช่นนั้น ยังไม่กลับไปเป็นสุปปาติเสสนิพพานเช่นแต่เดิม **มรรคผลนิพพานของเราสืบทอดต่อกันมา ไม่รู้มานานแค่ไหนแล้ว มีแต่นิพพานกายธรรมทั้งนั้น** ข้าพเจ้าเสียใจมาก ยิ่งรู้เห็นก็ยิ่งเสียใจ เหตุที่รู้เห็นก็เพราะทำวิชาปราบมาร ต้องสัมผัสทุกวัน

วิชาปกครองที่สำคัญอีกวิชาหนึ่งที่มารเขาทำสำเร็จ เป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ของเขา คือ **วิชาปิฎก** คือวิชาที่ขึ้นต้นว่า อภิขมา-พยาบาท-มิจฉาทิฎฐิ-โลกะ-โทสะฯ เป็นวิชาปิดตาปิดหู เพราะวิชานี้เอง ทำให้เราตาหุ้มมืดมัว ถ้าเปรียบเป็นนกกมวย เราก็ถูกเขาชักข้างเดียว เราชกคู่ต่อสู้ไม่ถูก เพราะเราหุ้มตา มองคู่ต่อสู้ไม่เห็น แต่คู่ปรับเห็นเรา **ภาคขาวโดนวิชานี้เข้าไปอีก จึงแพ้อย่างหมดทางสู้** ก็เราแพ้มารราบคาบอย่างนี้ บารมีของเราจะไปเหลืออะไร! ผู้ชนะก็เอาไปอย่างสบายมือ

ข้าพเจ้าบรรยายมาถึงตรงนี้ ท่านขบขันใจว่า กรณีที่มารเขามาปฏิบัตินิพพานของธรรมภาคขาว เหตุใดนิพพานเป็นที่มียูจึงไม่ต่อต้าน? ตอบว่า ต่อต้านแล้วต่อสู้แล้ว แต่สู้ไม่ได้ มารจึงกระทำการได้สำเร็จ

นี่คือความพ่ายแพ้อย่างราบคาบของภาคขาว มรรคผลนิพพานของเราล่มสลาย เราอยู่ใต้ปกครองของมารทุกรูปแบบ ท่านอยากทราบต่อไปว่า ภาคขาวคิดวิชาแก้ไขอย่างไรหรือไม่? ตอบว่า ภาคขาวคิดแก้ตลอดเวลาที่ผ่านมา แต่แก้ไม่สำเร็จ จึงแพ้มารมาทุกสมัย การแก้ไขที่เราู้เห็นก็คือการแก้ของหลวงพ่อด

ปากน้ำ นั่นคือหลวงพ่อดปากน้ำมาเกิด เพื่อมาปราบมาร ตามที่กล่าวแล้วในหนังสือปราบมารภาคต้น ๆ นั้น บัดนี้ งานปราบมารอยู่ในหน้าที่ของข้าพเจ้า และข้าพเจ้านำผลงานเสนอมาทดลองแล้ว

✚ งานปราบมารต้องทำต่อไปจนกว่าดวงทาน ศีล ภาวนา กำจัดดวงทุกข์ และดวงสมุทัยได้

แล้วพื้นสภาพของ “นิพพานเป็น” ขึ้นมาใหม่ ให้มรรคผลนิพพานเข้าสู่สุภาทิเสส นิพพานดั้งเดิม นี่คือเป้าหมายของงานปราบมารของข้าพเจ้า

แต่เดิมนั้น มรรคผลนิพพานเป็นสุภาทิเสสนิพพาน คู่กับใจที่เป็นทาน ศีล ภาวนา และปัจจุบันนี้ มรรคผลนิพพานเป็นอนุภาทิเสสนิพพาน คู่กับใจเบญจขันธ์ที่เป็นทุกข์สมุทัย

พูดง่าย ๆ ก็คือ แต่เดิมนิพพานเข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ โดยที่กายมนุษย์ไม่ต้องตาย และปัจจุบันนี้มรรคผลนิพพาน เข้านิพพานด้วยกายธรรม โดยที่กายมนุษย์ต้องตายเพราะโรคภัย

แนวของการทำวิชา จะทำอย่างไรก็สุดแต่ เป้าหมายคือ ทำให้ดวงทาน ศีล ภาวนา มีอานุภาพ กำจัดดวงทุกข์สมุทัยให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ กายโลกีย์ที่สำคัญอันเป็นกายรองรับกายธรรมคือกายมนุษย์ เราต้องทำให้ไม่แก่ ไม่เจ็บ (คือไม่มีโรค) และไม่ตาย และต้องทำให้กายมนุษย์โล่งขึ้นมาให้ได้ แล้วมรรคผลนิพพานก็จะกลับสู่สภาพเดิมเป็นสุภาทิเสสนิพพานเช่นเดิม

นี่คือเป้าหมาย! นี่คือนิเวศ!

ประเด็นสำคัญที่ว่า จะทำวิชาอย่างไรนั้น เราค่อยว่ากันใหม่ ลองให้งานปราบมารของข้าพเจ้า ดำเนินไปอีกระยะหนึ่ง คงได้เห็นลู่ทางในตอนนั้น

✚ ถ้าให้มรรคผลนิพพานเป็นอนุภาทิเสสนิพพาน เกิดการเสียหายอย่างไร?

นี่คือเรื่องใหญ่ที่เราอยากทราบ!

ตามที่ได้กล่าวแล้วว่า “อนุภาทิเสสนิพพาน” เป็นนิพพานที่มารเขาปฏิบัติขึ้น ผู้ได้มรรคผลนิพพาน เข้านิพพานโดยกายธรรม กายมนุษย์ต้องตายด้วยโรค เพราะอานุภาพของดวงทุกข์สมุทัยที่มารเขาทำ ปกครองสัตว์โลก กายธรรมที่ไม่มีกายมนุษย์รองรับ ไม่มีฤทธิ์เดชอะไร! เปรียบเหมือนปูนปั้น ต่อสู้กับใคร

ไม่ได้ เพราะไม่มีกระดอง จึงขาดภูมิคุ้มกัน กายธรรมจะมีฤทธิ์ต่อเมื่อมีกายมนุษย์รองรับ กายมนุษย์ทำหน้าที่เป็นกระดองนั่นเอง

ความเสียหายคืออะไร? ข้าพเจ้ากล่าวมากไป ท่านทั้งปวงก็ตกใจ จะไม่กล่าวเลยท่านก็อยากถาม เพราะต้องการจะรู้ความจริง การที่มารปฏิบัติจนเกิดอนุปาทิสถนิพพานแทนสุปาทิสถนิพพาน **ก็เพื่อให้บังคับง่ายขึ้น เพื่อให้ปกครองง่ายขึ้น จะเอาอะไรก็ได้ตั้งใจ ผู้อยู่ใต้ปกครองไม่มีทางสู้ด้วยประการใด ๆ** แล้วมารเขาก็เอาบารมีไปได้ตามอำเภอใจของเขา หากมรรคผลนิพพานยังเป็นสุปาทิสถนิพพานเช่นเดิมนั้น มารบังคับได้ยากกว่า เพราะ “นิพพานเป็น” เป็นกายมนุษย์ใสเป็นแก้ว กว่าที่จะบังคับได้ก็ต้องสู้กันเหนียว

ข้าพเจ้าตอบท่านไม่ได้อยู่ประเด็นหนึ่ง คือ เหตุใด “นิพพานเป็น” สู้มารไม่ได้? ทั้งที่มีกายมนุษย์ใสเป็นแก้ว ดูมานานแล้ว ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ ข้อมูลที่สนับสนุนว่าสู้มารไม่ได้ ต้องไปดูเล่ม “ปราบมาร ภาค ๓” เราจะพบว่า มารเอาพระพุทธรูปเจ้าของเราไปกักกันและเอาจักรพรรดิของเราไปบังคับมีจำนวนมากมาย จนข้าพเจ้าจำไม่ได้แล้วว่ามีจำนวนเท่าไร? เหตุการณ์ของการปราบมารสืบเนื่องมาถึงปราบมาร ภาค ๔ คิดว่าพระพุทธรูปเจ้าของภาคขาวที่มารเอาตัวไปกักกัน น่าจะกลับมาได้หมดแล้ว ก็ยังได้พบอีก! จักรพรรดิของเราที่มารเอาไปกักกันไว้ น่าจะกลับได้หมดแล้ว ที่ไหนได้ ยังกลับไม่หมด ยังพบอีก! ข้าพเจ้าตกใจมาก! ตกใจประเด็นที่ว่าน่าจะหมดปัญหาเรื่องนี้แล้ว การที่เราได้พบอีก แปลว่า มารเอาไปทำโทษ ตั้งแต่เริ่มต้นมีมรรคผลนิพพานทีเดียว เป็นการคาดเดาของข้าพเจ้าเอง

นี่ก็เล่าสู่กันฟัง

คิดว่าตอบชัดเจนแล้วว่า มารปกครองนั้นเสียหายอย่างไร? บารมีเขาก็เอาไปได้หากเขาต้องการเวลาใด และเขาเอาตัวไปบังคับได้ เอาตัวไปกักกันได้ ขัดคำสั่งเขาไม่ได้ ต้องอยู่ในปกครองสถานเดียว เขามีโทษที่จะกระทำ ตามที่กล่าวไว้ในปราบมารเล่มก่อน ๆ แล้ว เราต้องใจว่า **ทำไมพระพุทธรูปองค์ไม่บอกความรู้แก่เรา? ทำไมพระพุทธรูปองค์มาช่วยมนุษย์? ตอบว่าพระพุทธรูปองค์อยากช่วย แต่ทำไม่ได้! เพราะมารเขาห้ามไปหมด หากขัดขึ้นเขาก็ทำโทษ**

ท่านอยากทราบต่อไปว่า คนที่มีความรู้จะรายงานเรื่องเล็กซึ่งอย่างลงการุณย์ บุญมานุช จะมีอีกไหม? ลงตอบไม่ได้ แต่ลงมีหน้าที่ปราบมาร ต้องมีผลงานมารายงานได้บ้าง

❖ พระพุทธองค์กล่าวว่า นิพพาน ปรหม์ สุขิ แปลว่า นิพพานเป็นสุขยิ่ง กับรายงานของ ข้าพเจ้าไม่ขัดกันหรือ?

นิพพานเป็นภพหนึ่งของผู้ได้มรรคผล เป็นที่อยู่ตลอดกาลของผู้ได้มรรคผล ในเบื้องต้น ธรรมดาชาวคือภาคพระกับภาคมารไม่มีการกระทบกระทั่งกัน ต่างคนต่างอยู่ ไม่ก้าวก่ายกัน นิพพานเป็นบรมสุขตามที่พระพุทธองค์กล่าวไว้ นั่น ถูกต้องแล้ว ต่อมาเกิดการก้าวก่ายอำนาจปกครอง มารเขาเข้ายึดอำนาจเด็ดขาดได้ อำนาจปกครองจึงเป็นของมาร ทำให้มรรคผลนิพพานระส่ำระสาย ที่ว่าสุขนั้นยังสุขไม่จริง เพราะการคุกคามของมาร เมื่อมีกรณีเช่นนี้เกิดขึ้นต่อนิพพาน ถ้ามองทางนิพพานคิดแก้ไขปัญหานี้อย่างไร?

เรื่องนี้ทางนิพพานคือธาตุธรรมระดับผู้ปกครองใหญ่ ทรงคิดแก้มาตลอดและแก้ไขมาตลอด ตั้งแต่ครั้งบรรพกาลแล้ว วิธีแก้ก็คือ ส่งผู้มีบุญมาเกิดเป็นมนุษย์เพื่อให้มาปราบมาร ในลำดับแรกผู้มีบุญนั้นจะค้นพบวิชาธรรมกายก่อน ลำดับต่อมาจึงค้นวิชาอาสวัชยญาณเป็นวิชากำจัดกิเลส ต่อมาเมื่อพบวิชาปราบมาร จากนั้นจึงจะถึงขั้นตอนปราบมาร ที่เราพอจะรู้เรื่องในยุคนี้ ก็คือปราบมายุคหลวงพ่อดำ ปากน้ำ งานปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่ขณะนี้ เป็นการสืบงานของหลวงพ่อดำ โดยมี “ตันปราบ” เป็นแม่ทัพ ท่านคงรู้จัก “ตันปราบ” แล้ว หากยังไม่รู้จัก โปรดกลับไปอ่าน “ปราบมาร ภาค ๒”

แต่การปราบมารในยุคของหลวงพ่อดำ เป็นที่น่าเสียดาย ที่ไม่ได้ทำเป็นหลักฐานทางหนังสือไว้เลย พวกเราจึงหมดหนทางค้นคว้า ไม่รู้จะไปค้นคว้าที่ไหน? พงานปราบมารตกมาถึงยุคของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทำบันทึกผลงานทางวิชาไว้ทุกวัน ค้นคว้าได้ อ้างอิงได้ แล้วรวบรวมเนื้อหาสาระบางส่วนมาเขียนตำรา ดังที่ท่านได้อ่านแล้ว เล่มนี้คือ “ปราบมาร ภาค ๔”

งานปราบมารเท่าที่ข้าพเจ้าได้ทราบจากการบอกเล่าจากนิพพาน ไม่ประสบความสำเร็จ แม้แต่ยุคใด ๆ ทั้งนั้น แม้ยุคของข้าพเจ้าก็ยังไม่มียุติ **แต่เป็นโชคดีของชาวโลก ที่ตำราอย่างนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกของโลก มารเขาไม่ยอมให้ทำ แต่ข้าพเจ้าไม่ฟังมาร** อุปสรรคร้อยเรื่องสารพัดปัญหา ถ้าจะให้ตีโปรดถามคุณกิตติ เอี่ยมโอภาส (ทนายความ) เพราะท่านช่วยดำเนินการจัดพิมพ์ให้ (ยุคปราบมาร ภาค ๑ เป็นธรรมทาน) การส่งมอบภาพถ่ายระหว่างเรากับโรงพิมพ์กระทำอย่างดี ปรากฏว่าภาพที่เตรียมไว้หายไปหมดเลย ให้ทนายกิตติ เอี่ยมโอภาสเล่าความหลัง แล้วจะทราบว่าฤทธิ์เดชของมารนั้นเหลือร้าย

ดังนั้น การที่หนังสืออย่างนี้ ความรู้อย่างนี้ เกิดขึ้นได้ในโลก แปลว่า โลกของเราชะตาดีแล้ว ที่ได้รู้เรื่องลึกลับเช่นนี้ เป็นโชคหุเป็นโชคสายตาของชาวโลกแล้ว

กลับมาพิจารณาผลงานปราบมารกันใหม่ ปราบมารภาค ๔ มาถึงวันนี้ เป็นการปราบมารในปกครองใหญ่ คือ ปราบมารในนิพพาน คือ มารที่ยึดอำนาจปกครองระดับนิพพาน ส่วนการปราบมารใน

ระดับปกครองย่อย คือการปกครองภพ ๓ ได้แก่ อรูปพรหม ๔ ชั้น พรหม ๑๖ ชั้น สวรรค์ ๖ ชั้น และในมนุษย์โลก ยังไม่ได้ปราบเลย ยังไม่ได้ลงมารบเลย ตลอดเวลา ๑๖ ปีมานี้ รบในปกครองใหญ่สถานเดียว เพราะยังไม่เสร็จภาคนิพพานจึงลงมาภาคภพ ๓ ไม่ได้ เมื่อไรจึงจะเสร็จการรบในภาคนิพพาน? ยังตอบไม่ได้! ผลการรบในภาคนิพพานเป็นอย่างไรบ้าง? ประเด็นนี้คือเรื่องสำคัญที่ท่านอยากรบ

การรบในภาคนิพพาน เป็นเวลา ๑๖ ปีที่ผ่านมา บรรยากาษของนิพพานเข้าสู่ยุค นิพพาน ปรหม์ สุขแล้ว แต่ยังไม่สุขไม่เต็มร้อย เมื่อไรจึงจะเต็มร้อย? ยังตอบไม่ได้! ก็ตอบได้แบบภาพรวมอย่างนี้

✦ ทำไมจึงรบแต่ภาคนิพพาน ไม่ลงมารบในภาคภพ ๓ เลย

ถือหลักว่า ถ้าพระพุทธรูปปลดภัย พระองค์ก็จะมาช่วยมนุษย์ในภพ ๓ ได้ ถ้าพระพุทธรูปยังทุกข์ร้อนอยู่อย่างนั้น การลงมาช่วยมนุษย์โลกก็เป็นเรื่องยาก เพราะมารเขาสกัดกั้นอยู่ เขาขัดขวางอยู่ เขาจึงจะทำลายล้างพระพุทธรูปในทุกรูปแบบ ท่านทั้งปวงไม่รู้เห็น แต่ข้าพเจ้ารู้เห็น เพราะข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร ต้องรู้เห็นทุกวัน

การมาช่วยไม่ใช่ทำง่าย เราต้องอาราธนา ถ้าไม่อาราธนา มารเขามาตั้งข้อหาทันที “เขาไม่ได้อาราธนา ท่านไปช่วยเขาโดยไม่มีใครอาราธนา นั่นคือท่านเป็นธรรมภาคมาร เมื่อท่านเป็นธรรมภาคมาร เราแน่ละคือผู้ปกครอง บารมีของท่านอยู่ที่ไหน? จงนำมาให้เรารักษาไว้ เพราะเราเป็นผู้ปกครอง” โจนอย่างนี้แล้วจะว่าอย่างไร? มารเขาหาเรื่องจะเล่นงานร้อยแปด มารเขาเป็นนาย เขาข่มเหง เขาบดขยี้ตลอดมา ไม่มีใครรู้! ไม่มีใครพูดให้ฟัง! อย่าไปว่าใครเลย เพราะการที่จะเอาความรู้แบบนี้มาพูดมาแล้ว ไม่ใช่เรื่องง่าย เป็นธรรมกายกันแสนคน จะเอาเหตุผลได้สักคนหนึ่งหรือเปล่า?

เมื่อรู้การเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าต้องรบในภาคนิพพานก่อน ให้พระพุทธรูปปลดภัยก่อน **เมื่อพระพุทธรูปปลดภัยแล้ว พระองค์จะได้มาช่วยมนุษย์ได้** ถึงอย่างไรก็ต้องมาช่วย เพราะพระพุทธรูปเป็นสรณะของสัตว์โลกคือเป็นที่พึ่งเป็นที่ระลึกของมนุษย์โลก แต่จะต้องเป็นชาวพุทธ ถ้าไม่เป็นชาวพุทธก็ยากอีก เพราะมารเขาจะกล่าวหาว่าไปก้าวก่ายศาสนาของเขา แล้วก็หาเรื่องมาคุกคามพระพุทธรูปอีก เว้นแต่มารดับหมดถึงขั้นสิ้นเชื้อ คราวนี้แหละพระพุทธรูปจะช่วยได้ แบบครอบจักรวาล หมดตัวผู้มาขัดขวางทั้งปวงแล้ว พระพุทธรูปก็จะทำงานได้เต็มรูปแบบ

ปัญหาใหม่ที่ยังแก้ไม่ได้ คือหาคนปราบมารไม่ได้ ทั้งโลกจะมีปราบมารได้สักคนไหม? ข้าพเจ้ารอคอยมาจนถึงวันนี้ คอยมาจนเกษียณราชการแล้ว รอคอยมาจนอายุปุนนี้ก็แล้ว ยังไม่มีแว้วว่าจะพบคน

ปราบมารได้ ทั้งที่ตำราของข้าพเจ้าทุกเล่มแพร่ไปมากแล้ว แพร่ไปถึงเมืองฝรั่งแล้ว ยังคอยผู้มีบุญคนนั้น คอยมาจนถึงวันนี้ ยังไม่พบ! ไม่พบแม้แต่แว่ว!

เคยกล่าวไว้แล้วในตำราเล่มก่อน ๆ ว่า ให้เดินทางไปในแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล จะไปไหนก็จงไปเถิด ไปติดตามหาโพธิสัตว์ผู้มีความรู้ปราบมาร ใช้เวลาค้นคว้าสัก ๑๐ ปี จะพบไหม? นี่คือความยาก! ยากยิ่งกว่าอะไรทั้งปวง ใครจะมาเป็นคนปราบมาร? เพื่อให้ธรรมชาติชาวเป็นเอกราช ให้พ้นจากการปกครองของมาร ท่านผู้นั้นอยู่ที่ไหน? จงค้นคว้าต่อไป

✚ จะทราบได้อย่างไรว่า ใครปราบมารได้?

มีข้อสังเกต ๒ ประการ คือประการแรก ในระหว่างที่เราเข้านิพพานนั้น ชาติธรรมท่านจะบอก การบอกนั้นไม่โจ่งแจ้ง ต้องคอยสังเกตเอาเอง เพราะมารจะขัดขวางได้ ต้องระวังเรื่องนี้ให้จงหนัก ไม่ใช่จะทราบได้ง่ายอย่างที่เรารู้กัน เพราะชาติธรรมท่านก็ต้องระวังตัว เพราะมารเขาจะต้องเคลื่อนไหว จะไม่เคลื่อนไหวไม่ได้ เขาจะต้องต่อสู้กันในวันหน้า ดังนั้น อะไรที่จะถล่มได้ในวันนี้ มารเขาต้องทำก่อน เป็นการชิงไหวชิงพริบของกันและกัน

ดังนั้น โปรดจำไว้ว่า ชาติธรรมจะพูดอะไรกับเรา? ทรงคิดแล้วคิดอีก! ระวังแล้วระวังอีก!

ข้อสังเกตประการที่ ๒ ก็คือ ท่านผู้นั้นเห็นเรา จะเหมือนมีแรงแม่เหล็กดูด เขาจะพอใจเรา เขาจะเข้าใกล้เรา ถ้าเขาต่อต้าน จงจำไว้เถิด คน ๆ นั้น ไม่ใช่ธรรมชาติของภาคขาว เขาไม่ใช่ชาติธรรมของภาคขาว ถึงเขาจะเรียนวิชาธรรมกาย ถึงเขาจะรักษาศีล ต่อไปก็กลับกลายเป็นได้ ดังคำกล่าวที่เราได้ยินเขาพูดกันว่า ขึ้นต้นเป็นลำไม้ไผ่ แต่พอเหลาลงไปกลายเป็นบ้องกัญชา คือต้นไม้นี้งามนัก แต่พอเราเอาไปใช้งาน เหตุใดกลายเป็นบ้องกัญชาไปได้ หมดงามด้วยประการทั้งปวง เป็นการเปรียบเทียบไว้ให้เราขยายความเอาเอง เป็นคำพูดแต่โบราณมา

แต่แรกมาบวชในศาสนา รักษาศีลเป็นอันดี ต่อมาไม่เคารพศีลไม่เคารพวินัย แต่ก็อยู่ในเพศของพระสงฆ์ การรักษาศีลการรักษาวินัยในเบื้องต้นคือลำไม้ไผ่ ต่อมาไม่รักษาศีล ไม่รักษาวินัย แต่ยังอยู่ในรูปแบบครองผ้ากาสาวพัสตร์ ตรงนี้คือบ้องกัญชาแล้ว ลักษณะนี้เป็นรูปแบบของมารแฝงกายเข้ามาทำลายศาสนา นั่นเอง

ยิ่งในพุทธจักรวิชาธรรมกายด้วยแล้ว มารเขาจะส่งคนของเขามาทำลายวิชา เป็นยุทธศาสตร์ของมารเขา เราต้องระวัง! เพราะถ้าเขาทำให้วิชาธรรมกายดับได้แล้ว นิพพานของภาคขาวยังเป็นอันตรายนะ

เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะวิชาธรรมกายเป็นสื่อให้เห็นนิพพาน **ถ้าวิชาธรรมกายดับลงไป เราก็มเหมือนคนตาบอด หหมดโอกาสที่เราจะไปเห็นนิพพาน** ดังนั้น มารเขาต้องส่งคนของเขาเข้ามาเป็นไส้ศึก แต่แรกทำเป็นว่าศรัทธาในวิชา ต่อมาก็จะเกิดปัญหา เหตุการณ์เช่นนี้มีมาแล้ว ตั้งแต่ครั้งหลวงพ่อมิชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าเล่าบางส่วนแล้ว ควรแก่การศึกษาไว้

เราบวชเป็นพระสงฆ์ในศาสนา หากเราไม่รักษาศีล ไม่รักษาวินัย บารมีของเราจะหลุดมือไป ตามที่กล่าวไว้แล้ว เป็นวิธีสำคัญของมารเขา ธรรมภาคขาวต้องมาถูกดับด้วยวิธีนี้ **วิธีแก้มีวิธีเดียว คือการซื่อสัตย์ต่อตัวเอง หากเราเห็นว่ารักษาศีลและรักษาวินัยไม่ได้ ให้รีบลาสิกขา คือรีบสึกมาครองเพศฆราวาส** เพื่อไม่ให้มารมาเองดวงบารมีไป เราเป็นฆราวาส เราก้เรียนวิชาธรรมกายได้ เรียนได้เป็นอย่างดี จะสร้างบารมีอย่างไรก็ได้ อย่างที่คณะของข้าพเจ้าทำอยู่ในทุกวันนี้ มารจะอ้างอะไรกับเราไม่ได้ เพราะเราเป็นฆราวาส

✚ ท่านลืมหืมแล้วหรือ? โบราณสอนว่า ฤาษีผอม แต่เราเป็นฤาษีอ้วน นี่คือพลาดแล้ว!

“ฤาษีผอม” หมายความว่า นักบวชหรือนักพรตต้องผอม ไม่ใช่ร่างกายผอม ผอมในความหมายนี้คือยากจน ขัดสน ผู้ที่มีคือนักบวชร่ำรวยไม่ได้ เราบวชก็เพื่อขัดเกลากิเลส ไม่หยิบเงินไม่ไยดีเงิน แต่เราบวชเพื่อหาเงิน บวชเพื่อเอาผ้าเหลือง มาสร้างค่านิยม คนเชื่อผ้าเหลือง แล้วก็ออกอุบายหาเงินด้วย วิธีต่าง ๆ จนมีชาวดังออกไปว่า เอาเงินไปเล่นแชร์ เอาเงินไปเล่นหุ้น เอาเงินไปซื้อที่ดิน พฤติกรรมเช่นนี้ไม่เข้าหลักฤาษีผอม สุดท้าย เงินก็ทำลายนักบวช ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน แต่เป็นมรรคผลแห่งความหายนะ!

เมื่อเงินเข้ามือ ความหลงตัวเกิดขึ้น แต่เราไม่รู้ การละเมิดวินัยจะเกิดขึ้น เราไม่ทันสังเกตแล้วภารกิจจะหนักมือ จนเราไม่ระวังจะปลงอาบัติ สุดท้ายบารมีก็หลุดไป มารเขาฉลาด เขาเองเงินมาล่อ เอายศมาให้ เอาอำนาจมาประเคน ไม่นานเกินคอย จบเหี้ยด้วยประการฉะนี้ทั้งนั้น เพื่อนเอ๋ย!

ท่านที่เป็นธรรมกายต้องระวัง! มารเขาจ้องอยู่แล้ว อย่าลืมหืมคำโบราณที่ว่า ฤาษีผอม ท่องไว้! จำไว้! ถ้าเห็นว่าเราจะครองสภาพความเป็นพระสงฆ์ไม่ได้ ศีลก็ไม่รักษา วินัยสงฆ์ก็ไม่ระวัง ทั้งยังยินดีในเงิน ออกอุบายหาเงินด้วยวิธีต่าง ๆ อ้างว่าเป็นบุญใหญ่ อ้างต่าง ๆ ให้คนเชื่อ ผู้คนเขาเชื่อผ้าเหลือง เขาก็เอาเงินมาเทให้ แล่นั้นยังไม่พอใจ ยังวิ่งเต้นให้ได้มาในยศศักดิ์ เอาเงินไปแลก วิ่งเต้นให้ได้ตำแหน่งให้ได้อำนาจ ไม่สนใจอบรมจิตใจให้ห่างกิเลส มีความต้องการสารพัด แล้วจะห่างกิเลสได้อย่างไร? ถ้าเข้าลักษณะนี้ แปลว่ามารได้ช่องแล้ว เขาจะประเคนให้เราทั้งนั้น เราหลงว่าเกิดจากบารมีแต่ปางหลังของเรา และหลงว่าเกิดจากวิชาธรรมกายของเรา เป็นการเข้าใจผิดของเรา ที่แท้จริงนั้น! มารเขาเป็นผู้จัดให้ โดยเขาแฝงตนอยู่เบื้องหลัง

โดยเราไม่รู้ไม่เห็น ส่วนที่มารได้รับคืออะไร? ไม่มีใครรู้ทั้งนั้น! ข้าพเจ้าเพิ่งรู้เมื่อทำวิชาปราบมารไปแล้ว ๑๐ กว่าปี ระหว่าง ๑๓-๑๔ ปีนี้เอง

ทำไมมารเขาทำอย่างนั้น? นี่คือการถามที่ใคร ๆ อยากรู้ ข้าพเจ้ารู้ก็เพราะธาตุธรรมท่านบอก ท่านที่ทำวิชาไม่ถึง แม้จะเรียนมา ๑๐๐ ปี ท่านก็ไม่รู้อยู่ดี ไม่ใช้อยู่ดี ๆ ก็จะได้ ต้องทำวิชาปราบมาร ต้องฟันฝ่า ต้องบากบั่น ต้องมักน้อย ต้องอดทน นี่คือการประพฤติส่วนตัว เรื่องสำคัญก็คือ การทำวิชาธรรมกาย หลักมีอยู่ว่า วิชาต้องไม่เพี้ยน ถ้าวิชาเพี้ยนแล้ว มารเขาได้ช่องทันที แล้วเราจะพลาด หากพลาดแล้วแก้ตัวไม่ได้ เพราะเกิดการเสียหายใหญ่หลวง

การที่มารเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะเขามีส่วนได้ ส่วนเสียไม่มี มีแต่ได้สถานเดียว ถามว่าได้อะไร? ตอบว่าได้บารมี **เงินที่ได้มานั้น มารเขาถือว่าเขาเป็นผู้จัดหาให้ ดังนั้น บารมีที่เกิดขึ้น ต้องเป็นของเขาส่วนหนึ่ง** เหมือนกับเราเป็นผู้จัดการนักมวย นักมวยของเราเป็นแชมป์โลก เมื่อนักมวยของเราชนะ เราในฐานะเป็นผู้จัดการก็รับเงินก้อนใหญ่ ดังที่เราเห็นในทุกวันนี้

คราวนี้กลับมาพิจารณาเรื่องการสร้างบารมีของผู้เป็นธรรมกายบ้าง ตรวจสอบบ้างหรือเปล่าว่าเงินที่ได้ อำนาจวาสนาที่มี ใครเป็นผู้กำกับอยู่หลังฉาก ถ้าภาควิชาท่านจัดให้ก็น่าอนุโมทนา แต่ถ้ามารเขากำกับ บารมีก็ตกเป็นของเขา โดยที่พระพุทธรูปค์พูดไม่ออก **ตัวเราเองหลงว่าได้บารมี ที่แท้บารมีหายบารมีได้ ส่วนบารมีละเอียดยุค มารเขาเข้าไป** นี่คือการรู้ลึก! ไม่มีใครรู้เลย! ที่ข้าพเจ้ารู้ได้ก็เพราะธาตุธรรมท่านบอก หมายความว่าวิชาเราละเอียดยุคไปถึงกรณีเช่นนั้นแล้ว ธาตุธรรมจึงบอก ถ้าไม่ถึงก็ไม่บอก มันยากอย่างนี้ ขอให้เข้าใจว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องความรู้สึก เรียนกันมา ๑๐๐ ปีจะมีรู้เรื่องสักคนไหม? ตำราของข้าพเจ้ามีคุณค่าสูง ท่านทั้งหลายได้อ่านครบทุกเล่มแล้วหรือยัง? ความรู้อย่างนี้เรียนรู้ที่ใดไม่ได้ในโลกนี้

ท่านจะเห็นว่า **การเดินทางสร้างบารมีของผู้เป็นธรรมกายนั้น ไม่ง่าย! ยากและมีอุปสรรค** เป็นเรื่องสำคัญที่ทุกท่านต้องเรียนรู้ เพราะมารเขาจ้องอยู่แล้ว ท่านต้องระวังเส้นทางของมรรคผลนิพพานไม่ง่าย มีขวากหนาม ท่านต้องระวัง ถ้ามีแต่ธรรมภาคขาวอย่างเดียวก็ไม่มีปัญหา แต่มีภาคมารคอยสกัดเส้นทางของเราในทุกรูปแบบ เพื่อให้มรรคผลนิพพานมีอุปสรรค เป็นเรื่องที่น่ากลัวสร้างบารมีต้องเรียนรู้ เพื่อจะได้ระวังตัวไว้

❖ โภธิสัตว์ลงมาเกิดเพื่อสร้างบารมีเพิ่มเติม มารมาโกยบารมีไปไม่รู้เท่าไรแล้ว? ความรู้นี้จะยิ่งเปิดเผย

ข้าพเจ้าเพิ่งรู้ กว่าที่จะรู้ได้ค้นคว้ามาตลอด เป็นเวลา ๑๐ ปีขึ้นไป จำนวนปีที่กว่า ๑๐ ปีขึ้นไปนี้ ไม่แน่ว่ากี่ปี ประมาณเอาว่า ๑๓-๑๔ ปี ปราบมารไปด้วยสังเกตไปด้วย รู้ว่ามารเอาบารมีละเอียดยังไปได้ บารมีหายตกแก่โภธิสัตว์ที่กำลังสร้างบารมี ถามว่ารู้แล้วจะป้องกันอย่างไร? ตอบว่า ถึงรู้ก็ยังทำอะไรไม่ได้ เกินความรู้ของเรา เหมือนกับที่เรารู้ว่าทุกข์และสมุทัย เป็นผู้ทำให้แก่ เจ็บ และตาย รู้แล้วเข้าใจแล้ว แต่ยังไม่มีความรู้แก้ที่เด็ดขาด เราก็กังแก่ เจ็บคือเป็นโรค และตายในที่สุด แม้พระพุทธองค์สอนความรู้แก้ ก็ยังแก้ไม่ได้มาจนบัดนี้ และมีพระพุทธเจ้าเกิดมาแล้วไม่รู้เท่าไร? ก็ยังแก้ปัญหานี้เด็ดขาดไม่ได้ ปัญหานี้ยังสืบต่อมาถึงเวลานี้

เรื่องการรักษาบารมีนั้น เป็นความรู้สำคัญสุดยอด ความรู้เด็ดขาดขณะนี้ ข้าพเจ้าทราบแต่ว่า **พระพุทธเจ้าระดับผู้ปกครองใหญ่จึงจะรักษาได้ พระพุทธเจ้าธรรมดาจะต้องเรียนรู้ต่อไปอีก** ตรงนี้เองที่ข้าพเจ้าบอกว่า ไม่ใช่ความรู้ธรรมดา ถ้าข้าพเจ้าไม่ปราบมาร หากสร้างบารมีแบบผู้เป็นธรรมกายทั่ว ๆ ไปนั้น ปานนี้คงไม่มีอะไรเหลือ? มารก็คงกวาดบารมีไปหมด และเราก็กินด้วย ยังหลงตัวเองว่า บารมีของเรายังคงอยู่ เพราะเราทำดีทุกวัน เรื่องมันยากปานนี้ ขอให้ท่านกลับไปอ่าน “ปราบมาร ภาค ๓” อีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้เกิดความกระจ่างกว่านี้

ต้องคิดไว้เสมอว่า การสร้างบารมีเป็นเรื่องใหญ่ของชีวิตเรา **การที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ก็เพื่อมาสร้างบารมีเพิ่มเติม แต่พวกเราไม่รู้กัน เกิดมาแล้วก็หลงโลกจนลืมสร้างบารมี เป็นเช่นนั้นกันทั้งนั้น** กอบโกยเพื่อให้รวย แต่พอรวยแล้ว ไม่ปรับเปลี่ยนเงินให้เป็นบารมี แล้วเราก็ตายไป ทิ้งเงินไว้แก่ลูกหลาน พอเราตายแล้ว เราไปคิดได้ตอนนั้น ถึงคิดได้ก็ไม่ช่วยอะไรได้แล้ว หมดโอกาสแล้ว

สาระสำคัญที่ท่านต้องเรียนรู้ก็คือการเก็บรักษาบารมี ต้องเรียนวิชาธรรมกายกันเป็นพันปี จึงจะรู้วิธีเก็บรักษา ไม่ใช่ความรู้ที่เรียนได้ง่าย หากเป็นธรรมกายอ่อน ๆ ก็เป็นโอชะของมาร เป็นหมูของมาร มารก็โกยบารมีเอาไป โดยที่เราไม่มีความรู้ช่วยตัวเอง ข้าพเจ้าก็ช่วยได้แต่พรรคพวกของข้าพเจ้าเท่านั้น ท่านอื่นที่ไม่ขึ้นลงกัน ข้าพเจ้าก็ช่วยไม่ได้ ข้าพเจ้าก็บอกแล้วว่า เป็นธรรมกายเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน ขอให้ท่านท่องไว้ โปรดจำไว้ว่า บารมีของพวกเรานั้น มารเอาไปแล้ว ไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร! ที่ข้าพเจ้าไปตามกลับมาได้นั้น ครบถ้วนหรือเปล่า? ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ ในส่วนที่เกินความรู้ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังกล่าวไม่ได้ แล้วพวกเราที่รู้ว่าที่ว่างั้น รู้เห็นเรื่องนี้กันบ้างไหม? อาจารย์ของท่านที่ท่านยกย่องนับถือ ถามว่ารู้เห็นความรู้ที่ว่างั้นบ้างไหม?

ความรู้ว่าด้วยการรักษาบารมี เป็นความรู้ลึกซึ้ง เรียนกันก็พันปีจึงจะรู้ได้ ข้าพเจ้าเอาความรู้นี้มาบอกได้ ต้องว่าเป็นบุญอันประเสริฐของชาวโลกแล้ว ที่มีวาสนาได้รู้ได้ฟังความรู้ลึกซึ้งเช่นนี้ ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า **ตำราอย่างนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกของโลก มารไม่ยอมให้เปิดเผย กว่าจะข้าพเจ้าจะเปิดเผยได้ ท่านทราบไหมว่าข้าพเจ้าต่อสูรมานานขนาดไหน?** ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ถ้าพบทนายกิตติ เอี่ยมโอภาส จงถามท่านดูเถิด ให้ท่านเล่าให้ฟัง

✚ มารเขามีวิธีทำให้ธรรมภาคขาว กลายเป็นภาคมารได้

เราบวชในพระพุทธศาสนา ได้ชื่อว่าเป็นสาวกของพระบรมศาสดา เป็นธรรมภาคขาว ตามที่เราท่านรู้กันถูกต้องแล้ว เหตุใดเล่าธาตุธรรมของเราจึงกลายเป็นภาคมารไปได้? ข้าพเจ้าทำวิชาปราชญ์มานานปี เมื่อเดินวิชาไปแล้ว ก็บันทึกความรู้ไว้เป็นหลักฐาน ครั้นจะเขียนตำราก็นำตำราไปเปิดอ่าน แล้วก็ลำดับเรื่องราวให้สอดคล้องกัน จะเขียนสักเท่าไรก็ได้ เพราะมีข้อมูลอยู่แล้ว ไม่ยากอะไร ในบันทึกเล่มที่ ๒๒ นี้ มีเรื่องสำคัญทั้งนั้น ทั้งความรู้วิชาธรรมกาย ทั้งเหตุการณ์ที่พบเห็น แล้วแต่นำรู้เรื่องไป เหตุการณ์ทุกอย่างระทึกใจทั้งนั้น เราไม่เคยรู้เห็นมาก่อน ครั้นได้มารู้เห็น เราเกิดการตื่นเต้น ไม่ใช่ตื่นเต้นแต่เรา แม้พระพุทธองค์ก็ทรงตื่นเต้นไปกับเรา ความรู้บางอย่าง เราได้รู้เห็นไปพร้อมกับพระพุทธองค์ แต่การลำดับความรู้เราทำไม่ได้ มารเขาคอยมาแทรกทุกเรื่อง เผลอไปนิดเดียวก็ลืมหืม การลำดับอะไรก่อนอะไรหลังทำได้ยาก จะถามพระพุทธองค์ มารเขาก็ห้าม! **หากเราไม่รู้ เราถามพระพุทธองค์เพื่อการไม่รู้ของเรา นั่นคือการทำโทษพระพุทธเจ้าของเรา** เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะว่า มารเขาจะไปทำโทษพระพุทธเจ้าของเราด้วยเหตุนี้เอง ความรู้ของข้าพเจ้าจึงขาดเกิน ต้องขอภัยต่อท่านทั้งปวงด้วย

ท่านไม่ได้ปราชญ์ ท่านจะไม่ทราบอะไร? ถ้าท่านได้มาเดินวิชาอย่างที่ข้าพเจ้าทำอยู่นี้ พอเราได้รับรู้เรื่องราวเข้า เราเกิดความสงสัยพระพุทธองค์ทันที แต่พูดกับใครไม่ได้ เพราะไม่รู้เห็นอย่างเรา มารเขายังค้ำพระพุทธองค์ในนิพพาน จนกระดิกตัวไม่ได้ เราจะให้พระพุทธองค์บอกความรู้เรา จึงเป็นเรื่องยาก เราต้องใช้เวลา ต้องใช้ความสังเกต แล้วเรียบเรียงบันทึกความรู้ นี่คือนิยามที่ดีที่สุด

กล่าวถึงเราบวชเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ต่อมาวินัยบกพร่อง คือเกิดอาบัติ เราต้องอาบัติไว้ ๒ คิน ไม่ทันได้ปลงอาบัติตามวิธีการของสงฆ์ แค่นี้เราก็ฟังแล้ว เขาไปบอกแก่พระบรมศาสดาว่า “ท่านผู้นี้เป็นภาคมารแล้ว เพราะการต้องอาบัติเป็นกรรมของมาร บารมีของเขายู้อยู่ไหน? จงยื่นแก่เรา เพราะเราเป็นผู้ปกครอง” แล้วดวงบารมีของเราก็หลุดมือไป มารเขาหากินอย่างนี้ โดยเฉพาะคนที่ปราชญ์มีบารมีมาก มารเขาจ้องอยู่ แล้วก็เสร็จเขาทั้งนั้น

ในกรณีที่เรามีอาบัติหนัก คืออาบัติสังฆาทิเสส เราต้องไปอยู่กรรมเป็นเวลา ๗-๑๕ วัน เรียกว่า อยู่ปริวาสกรรม มีขั้นตอนและวิธีการมากมาย บางครั้งเรามีกิจธุระ จึงว่างเว้นกิจเช่นนั้นไป แปลว่าเราทำกิจไม่ครบ ขาดไปอย่างหรือสองอย่าง กรณีเช่นนี้หวนคอมารแล้ว เขาบอกว่ากิจของเราไม่ครบ ก็รีบร้อยไปอีก

ดังนั้น จึงขอกำชับเรื่องปลงอาบัติ อย่าดองไว้ให้ข้ามวัน รีบทำอย่างอย่างทันใด! มิฉะนั้น ชาติกรรมของเราจะถูกมารเอาไปปกครอง กลายเป็นกรรมภาคมารทันที!

✚ เป้าหมายของงานปราบมาร

งานปราบมารทำมาตลอด รวมพระพุทธรูปทั้งปวง ทั้งนิพพานกายธรรมและนิพพานเป็น ให้เป็นหนึ่ง แล้วรวมรู้รวมญาณทัสสนะ ตามแนววิชาซ้อนสับทับทวิ ที่หลวงพ่อกำหนดไว้ สืบรู้สืบญาณทัสสนะออกไปตามหามาร พบแล้วก็กำจัด พบนิพพานของมาร พบภพอันเป็นที่อาศัยของมารแล้ว เราก็กำจัด พบเครื่องปกครองที่มารทำไว้ เราก็กำจัดให้หมด

นี่คือเป้าหมายของวิชาปราบมาร มีวัตถุประสงค์ให้มารดับให้หมด ให้เหลือแต่ธรรมภาคขาวเพียงอย่างเดียว ในขั้นต้นเราพบกายมารที่เป็นกายดำ ครั้นต่อมาไม่พบอย่างนั้น แต่พบกายมารที่ละเอียดเหมือนฝุ่น มองไม่เห็นกายเหมือนรุ่นก่อน ๆ

ต่อมาไม่พบมารเลย แต่ไปพบพระพุทธเจ้า มารเขาเอาตัวไปกักกัน เอาไปทำโทษก็มี ไปพบจักรพรรดิสำคัญ มารเอาตัวไปกักกันไว้ ทั้งยังทำโทษ บางครั้งไปพบดวงใส นั่นคือดวงบารมีที่มารเอาไปซ่อนไว้

✚ พบพระพุทธเจ้านิพพานกายธรรมจำนวนมากที่มารเอาไป แต่ไม่มีตัวเลขแสดง

มารเอาพระพุทธเจ้าของเราไปกักกัน เหมือนกับบริเวณ เอาไปแยกพวกแยกหมู่ ไม่ให้รวมพวก รวมหมู่ ที่ตรงนั้นไม่ใช่นิพพาน ที่ตรงนั้นจะเรียกอะไรก็สุดแต่จะเรียก จะเรียกแดนกักกันหรือแดนกักบริเวณก็สุดแต่ใครจะเรียก

จำนวนธรรมกายจำนวนมาก แต่ไม่มีตัวเลขแสดง เพราะไม่ได้จดไว้ ระยะเวลา ๑ นี้ไม่พบ คงพบแต่ในปีต้น ๆ ที่ทำวิชาปราบมาร

✚ พบพระพุทธเจ้านิพพานเป็น ที่มารเอาตัวไปกักกันจำนวน ๔ อสงไขย

พระพุทธเจ้านิพพานเป็น หมายความว่า เป็นนิพพานที่ไม่มีเกิดบัวตูม พระวรกายเหมือนพระสงฆ์ เข้านิพพานด้วยกายมนุษย์ ตันนิพพานเป็นบอกจำนวนเมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๓๙ (สมุดบันทึกเล่ม ๑๗ หน้า ๘๘) เมื่อมาถึงปีนี้ ตัวเลขคลาดเคลื่อนเล็กน้อย

✚ พบจักรพรรดิจำนวนมหาศาลที่มารเอาตัวไปกักกัน รวมทั้งเอาไปทำโทษด้วย

เคยบอกไว้ว่า จักรพรรดิมีคุณอนันต์ ท่านทำให้เราทุกอย่าง ภพนิพพานนั้น พระองค์ทำให้ให้แก่ผู้ ได้มรรคผลนิพพานได้อยู่กัน อีกทั้งภพทิพย์ ภพพรหม และภพอรูปพรหม ท่านก็ทำให้ให้ ในระหว่างที่พวก เรายังไม่ได้มรรคผลนิพพาน เรายังเวียนว่ายตายเกิดอยู่นั้น เมื่อเราตายไปแล้ว เราก็ไปพักอยู่ในภพทิพย์ บ้าง ภพของพรหมบ้าง และภพของอรูปพรหมบ้าง ที่อยู่ทั้งปวงนั้น จักรพรรดิเป็นผู้ทำให้ทั้งนั้น

นอกจากจะสร้างที่อยู่อาศัยให้แล้ว ยังให้บริการอาหารการกิน ให้ความสะดวกต่าง ๆ ให้การดูแล และป้องกันมารให้ด้วย ในระหว่างที่เราเวียนเกิดเวียนตายเพื่อมาสร้างบารมีในโลกนั้น ท่านมาเป็นคู่บารมีให้ อีกด้วย หมายความว่า ท่านทำให้เราทุกอย่าง

กลับมาดูนิพพานบ้าง พระพุทธองค์ทรงอยู่ได้ด้วยการคำจูนของจักรพรรดิให้การดูแล ให้การ ปกป้องและป้องกันมาร **เมื่อพระพุทธเจ้าเข้านิพพานไปแล้ว การดูแลกิจการของศาสนา จักรพรรดิ และกายสิทธิ์เป็นผู้ดูแลทั้งนั้น** พูดถึงในนิพพานนั้น กล่าวโดยภาพรวมแล้ว จักรพรรดิเป็นด้านหน้าและเป็นธุระให้ทุกอย่าง เป็นหนังหน้าไฟในทุกเรื่องที่เดือด ข้างเจ้าเพิ่งได้รู้เห็นในตอนที่ทำวิชาปราชญ์เอง **เวลานอน ต้องไหว้ท่านก่อน ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใด? ข้างเจ้าไหว้ทั้งหมด** แต่ก่อนนี้ไม่รู้เรื่อง ต้องขอ อภัยท่าน

แม้ปราชญ์ในทุกวันนี้กลับตกเป็นหน้าที่ของจักรพรรดิ แปลว่า จักรพรรดิรับและทุกเรื่อง ท่านคง ทราบเรื่องราวของ “ตันปราช” แล้ว ถ้าไม่ทราบ ต้องกลับไปอ่านใหม่ จะเล่าอีกก็เกรงว่าจะยาวความ

✚ สมุดบันทึกเล่มที่ ๒๒ เป็นข้อมูลชัดเจนว่า มารเอาจักรพรรดิไปกักกันจำนวน มหาศาล

เมื่อเดินวิชาไป ความมุ่งหมายของเราก็คือไปให้พบมาร เพื่อจะได้กำจัด พบเหตุเราก็ดับเหตุ พบภพ ๓ และนิพพานของมาร เรากำจัดทั้งนั้น พบเครื่องปกครอง เราดับเครื่องปกครอง นี่คือเป้าหมาย แต่พลาดไปหมด ยิ่งเดินวิชาละเอียดเข้าไป กลายเป็นว่าพบจักรพรรดิจำนวนมากหลาย ถูกมารเอาตัวไปกักกันบ้างก็ถูกทำโทษ เราเดินวิชาเข้าช่วยเอาจักรพรรดิของเรากลับมา มีจำนวนดังนี้

วันที่ ๓ มี.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๔๘ อสงไขย

วันที่ ๖ มี.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๔๘ อสงไขย

วันที่ ๑๑ มี.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๔๘ อสงไขย

วันที่ ๑๒ มี.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๔๘ อสงไขย

วันที่ ๑๖ มี.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๔๘ อสงไขย

วันที่ ๒๖ มี.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๑,๒๐๐ อสงไขย (หน้า ๙๘-๑๐๓)

วันที่ ๑๗ เม.ย. ๒๕๔๑ จำนวน ๑,๒๐๐ อสงไขย

วันที่ ๒๑ เม.ย. ๒๕๔๑ จำนวน ๑,๒๐๐ อสงไขย (หน้า ๑๑๗-๑๑๙)

วันที่ ๑๐ พ.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๘๔,๐๐๐ อสงไขย

วันที่ ๒๓ พ.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๘๔,๐๐๐ อสงไขย

วันที่ ๒๕ พ.ค. ๒๕๔๑ จำนวน ๘๔,๐๐๐ อสงไขย (หน้า ๑๒๗-๑๓๐)

ให้สังเกตว่า แต่แรกเราพบจำนวนไม่มาก ต่อมาพบจำนวนมาก น่าใจหาย! ตกเวลาเย็น ได้เวลาบูชารับขวัญด้วยดอกไม้ เดินวิชาบูชาดอกไม้แก่นิพพานเสร็จแล้ว ก็บูชาจักรพรรดิชุดใหม่ที่พบวันนี้ ชาติธรรมท่านตรวจบารมีและให้นามรุ่นเป็นรุ่น ๆ ไป ล้วนแต่มีบารมีมากกว่ามารทั้งนั้น มากกว่า ๒๐๐-๔๐๐ เท่าก็มี **ผมตกใจมาก ตกใจในประเด็นที่ว่า มีบารมีมากกว่ามารแต่แพ้มาร** ชาติธรรมท่านตรวจให้ แล้วเราก็อธิษฐานบันทึก ข้อที่แปลกมากก็คือ เสร็จงานตรวจบารมีแล้ว พระองค์ไม่อยู่ในนิพพานเลย เสด็จมาอยู่กับ “ตรีภพ” ทั้งหมด หมายความว่า เข้ามาอยู่ในกองทัพของ “ตันปราบ” ทั้งหมด เพราะ “ตันปราบ” เป็นแม่ทัพ

บางรุ่นเป็นเพียงกับริเวณ บางรุ่นถูกทำโทษเอาของหนักหีบร่างกาย บางองค์ไม่มีเครื่องทรง มารเขาเอาเครื่องทรงไปหมด เราต้องจัดทำให้พระองค์มีเครื่องทรงในภายหลัง เคยถามท่าน มารเขาเอาของหนักหีบร่างกาย ทำไมเราไม่ตาย? ท่านตอบว่า เป็นเพราะไม่มีดวงทุกข์และดวงสมุทัยที่ดวงธรรมในกาย ตอบอย่างบัณฑิตทีเดียว ถามว่ามารเขาเอามาทำโทษเป็นเวลานานแค่ไหนแล้ว? ตอบไม่ได้ รู้แต่ว่านานแสนนานแล้ว ไม่คิดว่าจะได้เป็นอิสระ เมื่อพ้นโทษออกมา ท่านก็ดีใจ

✦ เมื่อพบเหตุการณ์เช่นนี้ จึงทูลถามพระพุทธรองค์ว่า ทรงทราบหรือไม่ที่จักรพรรดิของเราหายไป?

พระพุทธรองค์ตอบว่า ไม่ทราบ ก็เลยถามราชทูธรรมท่านดู (หมายถึงผู้ใหญ่ในราชทูในธรรม เป็นผู้ปกครองใหญ่) เหตุใดพระพุทธรองค์ไม่ทรงทราบว่า จักรพรรดิของเราหายไป? ถามราชทูธรรมท่านไปเช่นนั้น ราชทูธรรมท่านตอบอย่างไร? นี่คือเรื่องราวที่เราอยากทราบ

ราชทูธรรมท่านตอบว่า **“ตอนนั้นวิชายังไม่เปิด”** ฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ ผมคิดอยู่หลายวัน คำว่า “วิชายังไม่เปิด” คืออะไร? ในที่สุดก็คิดได้ ขอให้เราทบทวนดูการศึกษาของบ้านเมืองเรา แต่ก่อนเรามีเพียง ๒ มหาวิทยาลัยเท่านั้น คือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แต่เดี๋ยวนี้เรามีมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและเอกชนไม่ต่ำกว่า ๕๐ มหาวิทยาลัย การที่วิชาเราเปิดเราจึงมีมหาวิทยาลัยมาก วิชาปิดหมายถึง มีมหาวิทยาลัยน้อย คือมีความรู้่น้อยจึงมีมหาวิทยาลัยน้อยนั่นเอง (บันทึกเล่ม ๑๗ หน้า ๕๗)

✦ ปัญหาของนิพพานพอกพูนไว้มาก จนยากแก่การแก้ไข

ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนอยู่นี้ เป็นการรบของต้นปีที่ ๑๖ เกิดความคิดว่า นิพพานมีปัญหามากมาย ยิ่งทำวิชาก็ยิ่งได้พบเห็น พบเห็นแล้วก็นึกถึงความรู้ที่เราได้เรียนรู้จากพระไตรปิฎก คำที่ว่า **นิพพานํ ปรมํ สุขํ** แปลว่า นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่งนั้น เรามารู้เห็นแล้ว เราคิดอย่างไร? นี่คือการคิดของข้าพเจ้า

ถ้ามารไม่มากำวร้าย นิพพานเป็นสุขจริง ข้าพเจ้าไม่เถียงเลย

แต่การที่นิพพานมีปัญหานั้น เป็นเพราะมารเขามาปกครอง มารเข้าที่ไหนเดือดร้อนที่นั่น รุนวายเป็นหมด สับสนไปหมด งานปกครองดำเนินไปไม่ได้ งานนิโรธจำต้องหยุดลง การไปมาหาสู่กันกระทำไม่ได้ มาร

เขาห้ามไปหมดทุกอย่าง ใครขัดคำสั่งเขา เขาทำโทษ การที่เราเดินวิชาไปพบพระพุทธเจ้าในที่ต่าง ๆ ก็ดี และการที่เราได้พบจักรพรรดิของเราในที่ต่าง ๆ นั้น ที่ตรงนั้นไม่ใช่निพพาน เราไปอยู่ได้อย่างไร? นั่นคือ แดนกักกัน นั่นคือแดนทำโทษที่มารเขาทำขึ้นนั้น เขาลงโทษทั้งนั้น

เพราะเหตุนี้เอง พระพุทธเจ้าของเราจึงมีความรู้จำกัด อย่างที่ธาตุกรรมท่านว่าวิชาไม่เปิด

บางวันข้าพเจ้าไม่อยากทำวิชา เพราะเกิดความเบื่อหน่าย แต่เมื่อเรารู้เห็นอยู่ว่าพระพุทธเจ้าของเราถูกมารรังแก เราได้เห็นแล้วว่าจักรพรรดิของเราถูกมารข่มเหง กำลังใจเกิดขึ้นแก่เราอีก เราก็รีบต่อไปอีก ซึ่งไม่ทราบว่าการระหว่างข้าพเจ้ากับมารจะสิ้นสุดเมื่อไร?

กลับมาดูปัญหาของนิพพานกันใหม่ เหตุใดปัญหาจึงหมักหมม? นี่คือข้อสังเกต เมื่อมีพระพุทธเจ้าองค์ใหม่มาเกิด เหตุใดจึงไม่แก้ไข? นี่คือความเข้าใจของเรา ครั้นเราดูไปนาน ๆ เราจึงทราบความจริงว่า พระพุทธเจ้ารุ่นน้องเข้านิโรธไปหาพระพุทธเจ้ารุ่นพี่ ทำได้ไม่ง่าย พูดอย่างวิชาธรรมกาย ก็ว่าพระพุทธเจ้าในอดีตก็น่าจะบอกปัญหาแก่พระพุทธเจ้าในปัจจุบัน เมื่อพระพุทธเจ้าในปัจจุบันจะต้องทำวิชาปราบมาร เป็นการแก้ปัญหา นี่คือความคิดของเรา แต่ความจริงนั้น ไม่เป็นอย่างที่เราเข้าใจ

พระพุทธเจ้าในปัจจุบันเข้านิโรธไปในนิพพาน มารเขาก็มีชั้นเชิง เขาก็หลบกายออกไป พระพุทธเจ้าในอดีตก็พูดแต่ที่ดี ๆ ที่มารเขาอนุญาต **จะพูดความจริงกันจนหมดไส้หมดพุงนั้น กระทำมิได้** ตรงนี้เองคือความคลาดเคลื่อนของความจริง เป็นเรื่องน่าเห็นใจ

ต่อมาขอกล่าวถึงพระไตรปิฎก คือความรู้เกิดจากการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แล้ว ว่าการตรัสรู้ของพระพุทธองค์นั้น ย่อมเป็นไปตามหลักสูตรที่มารเขากำหนด

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราต้องยอมรับสภาพ!

ข้าพเจ้าบอกความแล้วว่า **มารเข้ามาที่ไหนยุงที่นั่น ความจริงกลายเป็นไม่จริง ความถูกกลายเป็นผิด** ความวุ่นวายสารพัดที่เกิดขึ้นไม่ว่าที่ไหน! มารเขาเป็นผู้กำกับทั้งสิ้น

ต่อมาก็มาถึงประเด็นที่ว่า เมื่อนิพพานมีปัญหาเช่นนี้ ธาตุกรรมท่านจะแก้ปัญหาวางไร? ข้าพเจ้าเคยตอบไปแล้ว ท่านอ่านปราบมารมา ๓ ภาคแล้ว ท่านคงตอบได้ วิธีแก้ของธาตุกรรมก็คือ ให้คนของท่านมาเกิดเพื่อให้มาทำวิชาปราบมาร ยุคของเราที่เราทราบตรงกันก็คือ ยุคของหลวงพ่อดาวพอกหน้า หลวงพ่อดาวเกิดก็เพื่อมาทำวิชาปราบมาร ตามที่ข้าพเจ้าเคยเล่ามาแล้ว จะได้ผลอย่างไรหรือไม่? ต้องใช้เวลา ข้าพเจ้าบอกตรง ๆ เลย ไม่ง่าย! ถ้าง่าย งานปราบมารจบไปแล้ว นี่ข้าพเจ้าก็ปราบมาเป็นเวลา ๑๖ ปี (๑๖ ปีย่าง ยังไม่เต็ม ๑๖ ปี ปีนี้ ๒๕๔๓)

โปรดเข้าใจให้ตรงว่า มารเขาเห็นวณิพพานของภาคขาวคืออยู่ข้างอุ้งน้ำของเขา เคยกล่าวไว้ในปราบมารเล่มก่อน ๆ แล้ว **ปัญหาทั้งปวงจะสิ้นสุด แก้ได้อย่างเดียวคือปราบมารเท่านั้น** ปัญหาจึงมีอยู่ที่ว่า ใครเล่าจะเป็นผู้ปราบ ถ้าท่านถามความเห็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะตอบอย่างไร? เพราะมีคนมาถามข้าพเจ้าบ่อย ๆ และข้าพเจ้าก็ตอบคำถามไม่ได้ ถ้าอนุญาตให้ออกความเห็นอย่างนั้นพอพูดได้บ้าง เอาอย่างนี้ คนในโลกของเรามีหกพันล้านคน ถ้ามีเพียงคนเดียวที่มีความรู้ปราบมารได้ โลกนี้ก็น่าอยู่หน้าอาศัยแล้ว

✚ ข้าพเจ้าทำหน้าที่ของข้าพเจ้าสมบูรณ์แล้ว

ธาตุกรรมมอบให้ข้าพเจ้าปราบมาร ข้าพเจ้าก็ทำแล้ว มันไม่ยากอย่างที่ใครคิด ยากยิ่งกว่าอะไรทั้งปวง มารเขาตอบโต้มา ข้าพเจ้าได้รับผลอะไรบ้าง? ท่านยังไม่ทราบ ข้าพเจ้าเคยกล่าวว่า วันหนึ่งมีข้าวกิน มีอากาศหายใจ นับว่าดีที่สุดในชีวิตแล้ว ข้าพเจ้าทำราชการเพื่อเอาเงินเดือนเลี้ยงชีวิต เพื่อไม่ให้ชีวิตเป็นหนี้ ตลอดชีวิตราชการจนกว่าจะเกษียณนั้นไม่สนุกเลย ความชั่วไม่เคยทำ ความระยำไม่เคยสร้าง ขาดราชการไม่เคยมี ไม่มีเสียงบ่นนิทาจากลูกน้องและเจ้านาย หลังจากพ้นราชการไปแล้ว ถ้ามีความมัวหมองอะไรเพียงนิดเดียว เราก็อยู่ในราชการไม่ได้แล้ว มารมันจะเอากับเราแค่ไหนก็ไม่รู้ อยู่รอดมาได้ก็ว่าบุญอีกโขแล้ว ความร่ำรวยอย่างพูดให้เสียเวลาเลย มีกินมีใช้ไปวันหนึ่ง ๆ ข้าพเจ้าก็ยกมือไหว้ฟ้าแล้ว แล้วเราจะเอาใครไปสู่สารใครคนไหนจะมีแกล้งมาทำวิชาให้ โดนมารระเบิดเพียงหนสองหน จะหายหน้าหาไม่พบตัวแล้ว ถ้าจะปราบมาร ขอแนะนำว่า อย่าบวชเป็นพระ ถ้าบวชเป็นพระแล้ว นั่นคืออาหารอันโอชะของมารทันที พอมารสอละเอียดย เราจะบกพร่องวินัยสงฆ์ แล้วเราจะเอาตัวไม่รอด

๑. หน้าที่ปราบมาร ทำมาสมบูรณ์แล้ว พิมพ์ตำราปราบมารเผยแพร่ครบถ้วน พร้อมทั้งบันทึกเหตุการณ์ไว้ให้ได้พิสูจน์กันด้วย เป็นหลักฐานให้ค้นคว้าได้ทุกเรื่อง
๒. งานเขียนตำรา ทำได้อย่างไร? ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ แต่เขียนได้อย่างดี เข้าใจแจ่มในทูลหลักสูตร ใครอ่านแล้วเป็นต้องชม เวลานี้หาคนเขียนความรู้วิชาธรรมกายไม่ได้แล้ว
๓. งานเผยแพร่วิชาธรรมกาย ทำมาตลอดชีวิต แม้ข้าพเจ้าป่วยไข้ผ่าตัดกล่องเสียง เพราะเป็นมะเร็งพูดไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ไปนั่งเป็นประธานให้ ประวัติการสอนเป็นอัครจริยตลอดมา ที่ว่าอัครจริย คือ สอนได้ผลเป็นเลิศ คือสอนได้ยกชั้น สอนได้ยกฐานะ เช่น สอนนักเรียน ปรากฏว่านักเรียนเห็นธรรมยกชั้น สอนสามเณรอุดรธรรมาจารย์ ปรากฏว่า เห็นธรรมยกฐานะในเวลาเพียง ๒ วัน เวลานี้ข้าพเจ้ายังพูดไม่ได้ แต่ฝึกวิทยากรไว้มาก ใครเชิญไป ก็พร้อมที่จะส่งวิทยากรไปสอนให้

✚ **เหื่องานนอกจากจะได้พระพุทธรเจ้าและจักรพรรดิกลับมาแล้ว ยังได้เหื่องานอะไรอีกหรือไม่?**

โปรดเข้าใจว่า ในการเดินวิชาครบแต่ละวันนั้น เจตนาของเราอยู่ที่จะกวาดล้างมารให้หมด พบแล้วเท่าไร? จะเอามาฆ่าให้หมด เอามาฆ่าให้ตาย ภาษาวิชาธรรมกายท่านใช้ว่าเอามาดับ บางท่านใช้ว่าเก็บหมดมารเมื่อไร? หน้าที่ของเราจบลงวันนั้น

เป็นเพราะอะไรไม่ทราบ พลาดหวังไปหมด ไม่พบมารเลย เป็นเพราะมารเขาหนีเอาตัวรอด เขาหนีไปอยู่ที่ไหน ไม่มีใครรู้ แต่กลับไปพบพระพุทธรเจ้าที่มารเอาตัวไปกักกันและพบจักรพรรดิของภาคขาวที่มารเอาตัวไปทำโทษ พบจักรพรรดิสำคัญที่มารเอาตัวไปกักกัน ตามที่กล่าวนั้น สรุปแล้ว ผลงานไม่ต่างไปจาก “ปราบมาร ภาค ๓” เท่าไร เหตุใดจึงพบเช่นนั้นอยู่อีก? เรื่องนี้ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ ได้แต่คิดว่า เราทำวิชามานานปีแล้ว ก็ยังพบเหตุการณ์ซึ่งหน้าเช่นนั้นอยู่อีก ก็แปลว่า มารเขากวาดต้อนเอาธาตุธรรมของภาคขาวไปเป็นเชลยเกือบหมดนิพพาน

แล้วก็ถามว่า ยังพบดวงบารมีของภาคขาวที่มารระเบิดเอามาอีกหรือไม่? พุดง่าย ๆ ก็คือ ดวงบารมีที่มารเขาจับปล้นเอามานั้น ยังพบอีกหรือไม่? ตอบว่า ระยะเวลาหลังนี้ไม่ค่อยพบ พบบ้างแต่ไม่มากเหมือนรุ่นปราบมารภาค ๓ แต่ที่จะรายงานให้ทราบก็คือ

✚ **พบต้นธาตุนิพพานเป็น และพบผู้ปกครองใหญ่นิพพานเป็น มารเขาจับตัวไปทรมาน**

พบ “ต้นนิพพานเป็น” เมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๒ (บันทึกเล่ม ๒๔ หน้า ๑๐๔) มารเอาพระองค์ไปซ่อนไว้ลึกมาก พระองค์อยู่องค์เดียว เหมือนมีอะไรมัดพระวรกายพระองค์ พอเราช่วยออกมาได้ถามพระองค์ดู ทรงบอกว่าเป็น **“ต้นธาตุนิพพานเป็น”** ข้าพเจ้าตกใจมือเท้าอ่อน! ได้ความว่าเป็นรุ่นก่อน “ต้นนิพพานเป็น” ยังจำติดตา พระวรกายผิวเนื้อสองสี ไม่ขาวอย่างคนผิวขาว จีวรแพรเนื้อละเอียด สีจีวรไม่เหลืองที่เดียว เป็นแบบเหลืองเข้ม พระเกศาสั้นเหมือนพระสงฆ์ของเรา ร่างสันทัดไม่ใหญ่ กายไม่ใสเป็นแก้วไม่เป็นทอง แต่เหมือนอย่างพระสงฆ์ของเราในทุกวันนี้

ต่อมาวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๔๒ (บันทึกเล่ม ๒๔ หน้า ๑๑๗) พบ **“ผู้ปกครองใหญ่นิพพานเป็น”** มารเอาพระองค์ไปกักกันไว้ลึกเช่นเดียวกัน อยู่องค์เดียวไม่ปะปนกับใคร ถูกทรมานเช่นเดียวกัน ถามพระองค์แล้ว ทรงบอกว่าเป็น **“ผู้ปกครองใหญ่นิพพานเป็น”** ข้าพเจ้าตกใจอีก! เมื่อไม่กี่วันมานี้ได้พบ

“ต้นธาตุนิพพานเป็น” วันนี้ได้พบ “ผู้ปกครองใหญ่ นิพพานเป็น” เข้าอีก แปลว่า ข้าพเจ้ามีโชคมาก ที่ได้ช่วยพระองค์ พระองค์เป็นธาตุธรรมสำคัญ ไม่คิดว่าจะมารมณะขนาดนี้

ตกเย็นของวันนั้น ข้าพเจ้าได้จัดบูชาดอกไม้แก่นิพพาน ธาตุธรรมท่านสั่งให้ทำ เพื่อต้อนรับธาตุธรรมสำคัญที่รับตัวพระองค์กลับมาได้ นิพพานของเราตกใจกันหมด ไม่คิดว่าจะพบเหตุการณ์เช่นนี้ นี่คือการสร้างบารมีของลูกการุณย์ บุญมานุช ไม่ใช่เอาเงินประชาชนมาสร้างเจดีย์ ไม่ใช่หล่อพระพุทธรูป ไม่ใช่เอาไปกว้านซื้อที่ดิน ไปทำงานอย่างนั้นภาษามวยไทยเขาพูดว่าหมดรูปหมดมวยแล้ว ถ้ารูปมวยออกมาเช่นนั้น เขียนมวยเขาบอกว่ามีแต่แพ้กับแพ้ เป็นวิชาธรรมกายแล้วไปทำงานอย่างนั้น อายเขาเปล่า ๆ อย่าทำเลย! อายเขา!

✚ เหตุการณ์มาถึงธาตุธรรมระดับผู้ปกครองของนิพพานเป็น มารยังเอาตัวไปได้ ทำให้ข้าพเจ้าคิดมาก!

จำได้ว่า “ต้นนิพพานเป็น” เคยรับสั่งกับข้าพเจ้า ไม่ทราบข้าพเจ้าจดไว้ในบันทึกเล่มใด ทรงกล่าวว่า เมื่อพระองค์ได้มรรคผลนิพพาน สถานภาพของนิพพานเป็นก็เป็นอยู่อย่างนี้ ข้าพเจ้าได้แต่ฟัง แต่ไม่เข้าใจอะไร ครั้นเหตุการณ์มาถึงวันนี้ จึงนึกได้ขึ้นว่า “ต้นนิพพานเป็น” เคยกล่าวเหตุการณ์ไว้แล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเอง ซึ่งเรื่องของนิพพานมันละเอียดเกินความรู้ที่คนมีกิเลสอย่างลูกการุณย์จะรู้เห็นได้แค่นี้ก็บุญอีกโขแล้ว

ความหมายแห่งการรับสั่งของพระองค์จะมีความหมายอย่างไร? เราไม่เข้าใจ แต่วันนี้ได้ขบคิดว่า “ต้นนิพพานเป็น” ทำงานหนัก เพราะต้องทำหน้าที่ผู้ปกครองใหญ่ของนิพพานเป็นทั้งหมด **แต่วันนี้ “ต้นธาตุนิพพานเป็น” และ “ผู้ปกครองใหญ่ นิพพานเป็น” กลับมาแล้ว** งานของนิพพานเป็นก็จะแบ่งความรับผิดชอบกันไป นี่คือการเข้าใจของเรา

ความเข้าใจของข้าพเจ้าผิดไป ความพร้อมของธาตุธรรมสำคัญดังกล่าวนี้อย่างไรยังไม่พร้อมที่จะทำหน้าที่ จะต้องฟิตซ้อมวิชากันอีกนาน

✚ พบทะเลบุญของภาคขาวที่มารมาจับล้นไป แล้วเอาไปซ่อนไว้ เราไปเอากลับคืนมาได้

วัตถุประสงค์ของการเดินวิชา ก็เพื่อให้พบมาร คือให้พบกายของเขา เพื่อจะเอากายมารมาดับให้ตาย เมื่อหมดมารแล้ว หน้าที่ปราบมารของข้าพเจ้าจะได้จบลง แต่แล้วก็ผิดหวัง เราไม่พบมาร แต่ไปพบอย่างอื่น นั่นคือพบทะเลบุญของภาคขาว ที่มารเขามาระเบิดไปจากภาคขาว เขาเอาไปซ่อนไว้ในที่ลึกกลับเกินความรู้ที่เราจะไปถึง แต่เป็นการบังเอิญที่เราไปพบเห็น พบเห็นไม่มาก ในระยะนี้พบเพียง ๓ รายการจะเล่าให้ฟังดังนี้

รายการแรก พบเมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๒ (บันทึกเล่ม ๒๓ หน้า ๙๘) เป็นทะเลหิมะ ดวงขาวซ้อนกันมากมาย ธาตุธรรมทรงบอกว่าเป็นของวัดพระธรรมกาย

รายการสอง พบเมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๔๒ (บันทึกเล่ม ๒๓ หน้า ๑๑๘) ไม่ทราบว่าเป็นบารมีของใคร? ในบันทึกได้เขียนว่า ไม่พบดวงบารมีนานแล้ว เราลืมเรื่องนี้ไปแล้ว

รายการสาม พบเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๒ (บันทึกเล่ม ๒๔ หน้า ๑๐๔) มีลักษณะแปลกมาก คือแบบแรก มีลักษณะคล้ายเกล็ดปลา คือเป็นดวงใสเล็กซ้อนกัน เป็นกองโตมหึมา อีกแบบหนึ่งมีลักษณะเป็นน้ำใสเป็นบึงใหญ่

✚ สรุปเนื้อหาของปราบมารภาค ๔

ตามที่รายงานมาแล้วนั้น เราจะพบว่า ผลงานเป็นงานไปตามทรัพย์สิ้นกลับคืนมา นั่นเอง ทรัพย์สินที่เป็นบุคคล ได้แก่ การติดตามพระพุทธรเจ้าและจักรพรรดิของเรากลับมา ทรัพย์สินที่เปรียบเหมือนเงินทองก็คือดวงบุญและดวงบารมี ทำได้ละเอียดมากแล้ว ขณะนี้เป็นการรอบปีที่ ๑๖ ถามว่าตามกลับได้หมดหรือไม่? ยังตอบไม่ได้ การรอบที่ละเอียดเข้าไปอีก จะพบอะไรบ้าง? ยังตอบไม่ได้ ถามว่ามารจะถูกดับหมดหรือไม่? ยังตอบไม่ได้

✚ ทางตันของการเดินวิชาคืออะไร?

การเดินวิชาดำเนินมาเป็นเวลา ๑๖ ปี วิธีเดินวิชาคือรวมนิพพานกายธรรมทั้งปวงร่วมกับนิพพานเป็นทั้งปวง อีกทั้งจักรพรรดิและกายสิทธิ์ทั้งหมด ให้เป็นเนื้อเดียวกัน ให้เป็นหนึ่งเดียว ตามแนววิชาซ้อนลับ

ทัฬหีของหลวงพ่อก็คือ รวมรู้ รวมญาณทัสสนะ รวมนิโรธ รวมสมบัติ รวมตรัสรู้ รวมคำนวณ แล้วเดินเข้าดวงธรรม ๖ ดวงเป็นลำดับไป ดวงธรรม ๖ ดวง ก็คือ ดวงธรรมฯ ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติ ญาณทัสสนะ ซึ่งดวงธรรมทั้ง ๖ นี้ มีหยาบและละเอียดเป็นลำดับไป

สืบรู้สืบญาณทัสสนะไป เพื่อไปหาเหตุละเอียด เพื่อไปหาผลละเอียด เพื่อเราจะได้กำจัดให้สิ้นเชื้อตามยุทธวิธีของการรบที่หลวงพ่อกำลังสอนไว้ เข้ากลางดวงธรรมทั้ง ๖ เสมอไป

ตามวิธีนี้ แต่ไหนแต่ไรไม่มีปัญหา! แต่พอมาถึงปีที่ ๑๕ ติดต่อเข้าปีที่ ๑๖ มีปัญหา ปัญหานั้นคืออะไร?

ปรากฏว่า ดวงธรรม ๖ ดวงของนิพพานมีแค่นั้น ไม่มีต่อไปอีก แปลว่า สุดละเอียดของภาคขาวมีแค่นั้น ทำให้เกิดปัญหาใหญ่โต ปัญหาใหญ่โตที่ว่านี่คืออะไร? คือเราทั้งปวงของภาคขาวเดินวิชาไม่ได้ เหตุใดจึงเดินวิชาไม่ได้? ตอบว่า ไม่มีดวงธรรมให้เดิน เพราะดวงธรรมคือมรรค **ดวงธรรมคือทางเดิน เมื่อไม่มีทางเดินแล้ว เราไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น** เปรียบเทียบก็คือไม่มีถนนให้เดินนั่นเอง

นี่คือ ข้อมูลบ่งบอกว่า ภาคขาวเสียทะเลรู้ทะเลญาณทัสสนะไปแล้ว ก็คือเราเสียปัญญาไปแล้ว มารเขามาบ่อนแตก เอาดวงธรรมจากนิพพานไปแล้ว ภาคขาวจึงหุ้้นตาสั้น ไปรู้ไปเห็นได้ในขอบเขตจำกัด (บันทึกเล่ม ๒๔ หน้า ๔๕)

ตรงนี้คือชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของมารเขา เพราะเขาสามารถทำให้ภาคขาวเดินวิชาไม่ได้ ตรงนี้คือการสูญเสียปัญญา ถ้ามว่าปัญญาที่สูญเสียไปนี้ตีราคาออกมาได้ไหม? ตอบว่า ตีราคาไม่ได้ เราจะแก้ทางตรงนี้อย่างไร? ถ้าเราแก้ได้ นิพพานท่านก็ย่อมออกมาได้ หากเราแก้ไม่ได้ นิพพานของเราก็เจียบกริบกันอีก เจียบกริบเพราะอะไรหรือ? ตอบว่า เพราะทุกข์ใจที่เดินวิชาไม่ได้นั่นเอง

เหตุการณ์เช่นนี้ เกิดมาตั้งแต่เมื่อไร? ไม่มีใครรู้เห็นทั้งนั้น ตรงนี้คือการพ่ายแพ้ของภาคขาวอย่างใหญ่หลวง แล้วจะแก้ปัญหานี้อย่างไร? ใครเป็นผู้รู้? ใครจะบอกวิชาแก่เราได้? มองไปทางไหน มีดแปดด้าน ความยากของการปราบมารอยู่ตรงนี้ นักรู้ที่ท่านนิยมน้อย? อาจารย์ของท่านที่ท่านทุ่มเงินล้านให้ไปอยู่ไหน? ไหนลองแสดงความรู้ออกมาให้ฟังบ้าง? จะมีน้ำยาไหม? เรามีแต่อาจารย์ประเภทเปลืองข้าวชาวบ้านอย่างนั้นจะมีน้ำยาอะไร!

บ้านเมืองเรามีแต่คนเก่งไม่เข้าเรื่อง มันท้าเจ็บใจ!

บัดนี้ เรามาถึงทางตันแล้ว ดวงธรรมของนิพพานมีเพียงแค่นี้ ก็แปลว่า ทะเลรู้ทะเลญาณของภาคขาวอยู่ในวงจำกัด เราต้องแก้ได้! ณ ที่สุดแห่งดวงธรรมนั้น จงนึกเอาใจของเราเป็นปลายเข็มปากกาจรดลง

ตรงนั้น แล้วกระทำหมุนขวายอยู่กับที่ ท่องใจเรื่อยไป นึกให้ใจหมุนขวายเรื่อยไป นึกในใจ แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย เรื่อยไปในเครื่องบังคับที่มารเขาทำไว้ ทำอยู่ และที่จะทำต่อไป

๑. แลบ ลั่น ๙ เครื่องบังคับนิโรธ เครื่องบังคับสมาบัติ เครื่องบังคับตรัสรู้ เครื่องบังคับ คำนวณ เครื่องในเครื่อง ไม่มีเครื่องต่อไป เครื่องบังคับในเครื่องบังคับไม่มีเครื่องบังคับต่อไป เครื่องปกครองในเครื่องปกครองไม่มีเครื่องปกครองต่อไป
๒. น้อมใจเราเข้าไปในกาล ๓ คือน้อมไปในอดีต ในปัจจุบัน และในอนาคต ให้สุดอดีต สุด ปัจจุบัน สุดอนาคต แลบ ลั่น ย่อย แยก๙ เรื่อยไป อย่าหยุด
๓. น้อมใจเข้าสู่ยุคแห่ง ทาน ศีล ภาวนา น้อมใจไปในทะเลทาน ทะเลศีล ทะเลภาวนา คำนวณ ให้ทั่วอดีต ทั่วปัจจุบัน ทั่วอนาคต

✚ ขั้นตอนต่อไปจะอย่างไร?

หลวงพ่อบอกว่า ให้กำหนดออกมาเป็น ๒ ส่วน คือ กำหนดให้เป็นธาตุส่วนหนึ่ง ให้เป็นธรรมส่วนหนึ่ง เอาแต่ละส่วนมาทำให้ใส ด้วยการเดินสมาบัติ หวังว่าทุกคนเคยเรียนมาแล้ว เมื่อทั้ง ๒ ส่วนใสดีแล้ว ให้ประกอบเป็นกายมนุษย์พิเศษของเราขึ้น แล้วก็เอากายมนุษย์พิเศษของเรานี้พิสดารให้มากกาย แล้วยังเข้าตั้งแต่จุดที่เราทำใจหมุนขวายจรดอยู่กับที่นั้น ให้กายมนุษย์พิเศษของเรานี้ ไปแลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย ฯลฯ ตั้งแต่ข้อ (๑) ข้อ (๒) และข้อ (๓) นั้น

๐ ขั้นตอนต่อไปจะอย่างไร?

ทำอย่างเดิมอีก คือ ให้แยกทั้งปวงนั้นเป็น ๒ ส่วน คือส่วนหนึ่งเป็นธาตุ อีกส่วนหนึ่งเป็นธรรม แล้วเดินสมาบัติแต่ละส่วนให้ใส ด้วยการเดินฌานสมาบัติ เมื่อทั้ง ๒ ส่วนใสดีแล้ว เอา ๒ ส่วนนั้นมาซ้อนกัน เข้า ส่องใจหนึ่งลงกลาง ก็จะเกิดจุดใสเท่าปลายเข็ม จุดใส่นี้คือ “กลาง” กำหนดให้เกิด ดวงทาน ดวงศีล ดวง ภาวนาขึ้น หนึ่งลงไปกลางดวงทาน ศีล ภาวนา กำหนดให้เกิดจุลจักร มหาจักร บรมจักร อุดมบรมจักร ขึ้น

๐ ขั้นตอนต่อไปจะอย่างไร?

ต่อไปเอากายภาคผู้เลี้ยงทั้ง ๔ มาสับกันตามแนววิชาชั้นสัปดาห์ที่หลวงพ่อสอน พอเรานึกสับกาย กายจุลจักรมาก่อน สับด้วยกายมหจักร สับด้วยกายบรมจักร และสับด้วยกายอุดมบรมจักร เมื่อกายภาคผู้เลี้ยงสับกันดีแล้ว ลำดับต่อมา ให้ส่งใจลงไปที่กลางดวงธรรมของภาคผู้เลี้ยง แล้วให้เกิดดวงทาน ศีล ภาวนา ที่เราทำไว้แล้วนั้น แล้วอธิฐานให้ดวงทาน ศีล ภาวนา เป็นธาตุธรรม ๓ อย่าง คือ

๑. ให้เป็นธาตุตรัสรู้ ธรรมตรัสรู้
๒. ให้เป็นธาตุเป็น ธรรมเป็น
๓. ให้เป็นชนะ ธรรมชนะ

มารมากระทบไม่ว่าส่วนใด ให้ละลายไปถึงที่มาของธาตุนั้นธรรมนั้น ให้ละลายไปถึงที่มาของเหตุทั้งปวงนั้น ถ้าไม่ทำอย่างนี้ก็จะแผ่มารอีก

๐ ขั้นตอนต่อไปจะอย่างไร?

สรุปก่อนว่า ขั้นตอนนี้เป็นอย่างไรแล้ว มีดวงธรรมแล้ว และมีภาคผู้เลี้ยงกำกับดูแลแล้ว ดวงธรรมนี้เป็นธาตุธรรม ๓ อย่างแล้ว ดวงธรรมนี้เกิดจากอะไร? ตอบว่าเกิดจากดวงทาน ศีล ภาวนา สรุปความรู้ของเราให้ชัดเจนก่อน เมื่อชัดเจนขั้นตอนี้แล้ว เราก็มาคิดว่า ดวงธรรมทั้งปวงจะต้องประกอบด้วยดวงธรรม ๖ ดวงเสมอไปเป็นอัตโนมัติ เราก็ลองเดินวิชาดู ส่งใจหนึ่งลงกลางดวงธรรม คือ ดวงธรรม ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ และวิมุตติญาณทัสสนะ ลำดับ ๖ ดวงเรื่อยไป แล้วก็สืบรู้สืบญาณทัสสนะต่อไปอีก ไม่ติดขัดอะไรแล้วรอบต่อไปได้ พระพุทธองค์ทรงดีพระทัยไปกับเราด้วย นี่คือปราชญ์ ยากอย่างนี้ ไม่ง่าย! ถ้าง่าย คนอื่นทำได้หมดแล้ว หมดโลกของเรา ถ้าทำวิชาปราชญ์ได้คนหนึ่ง โลกเราก็น่าอยู่น่าอาศัย

⊕ เราได้ข้อคิดอะไรบ้างเมื่อการรบบมาถึงจุดนี้ ?

ให้เราฟังปราชญ์ท่านวิจารณ์ โดยฟังว่าพระองค์จะทรงมีคำกล่าวอย่างไร? ฟังไปให้ทั่วทุกนิพพาน แล้วเราก็รับจดบันทึกเหตุการณ์และบันทึกความรู้ แต่ความรู้ที่ยังไม่เป็นระเบียบ ยังไม่เป็นขั้นตอน ยังไม่เป็นหมวดหมู่ ต้องใช้เวลาสังเกต ใช้เวลาพิจารณาไปอีกนาน ระหว่างนี้จงอย่าเชื่ออะไร! เพราะมารเขาพารู้พาญาณเราไปได้ เขาหลอกรู้หลอกญาณเราได้เสมอ

ตำราของข้าพเจ้าทุกเล่ม กล่าวไว้แล้ว **เห็นอะไร อย่าเชื่อ! ให้ตรวจสอบก่อนเสมอไป** จงดูเล่มปราบมารภาค ๓ จำความรู้นั้นไว้ มารเขามีเหตุผลกฎลวงญาณ กว่ข้าพเจ้าจะรู้ได้ ข้าพเจ้าก็ปราบมารมาหลายรูปแบบ อย่างเช่น **การบูชาข้าวพระ ข้าพเจ้ากล่าวไว้แล้วตั้งแต่รุ่นปราบมารภาค ๑ (พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๐) เขียนไว้แล้วว่าอย่าทำ! เพราะไม่ถึงพระพุทธองค์** มารมันมาหลอกกิน กลายเป็นว่าเราไปบารุงมาร แต่เดิมความรู้ข้าพเจ้าเรียนมาจากแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น การบูชาข้าวพระในตอนนั้น ก็มีแม่ชีจันทน์ ขนนกยูง แม่ชีเรียว ธีระสวัสดิ์ แม่ชีย้อย แม่ชีอาภรณ์ และข้าพเจ้าร่วมทำอยู่ด้วย เราก็อ่านอาจารย์ ครั้นต่อมาชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงขั้นตอนที่ธาตุธรรมบังคับให้ทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้าก็ปราบมารมาตลอด หวนกลับไปดูผลงานที่เราเคยทำคือบูชาข้าวพระ ทบทวนไป ทบทวนมา ดูแล้วดูอีก ปรากฏว่าไม่ถึงพระพุทธองค์ มารมันหลอกกินหมด จึงได้ข้อคิดว่า **เราบารุงใครกันแน่! เราไม่ได้บารุงพระพุทธองค์ แต่กลับเป็นว่าเราบารุงมาร** ขอร้องว่า พี่น้องอย่าทำเลย! ความรู้ของท่านยังอ่อนเกินไป ท่านอยากได้นิพพานไปทำอย่างอื่น โปรดเชื่อลงเถิด!

ข้าพเจ้าปราบมารจะให้มารดับ แต่ท่านไปบูชามาร ให้มารมีกำลัง มันขัดกัน แต่ข้าพเจ้าพูดชัดเจนไม่ได้ เกรงว่าคนอื่นเขาจะตำหนิว่าลบหลู่อาจารย์ เพราะข้าพเจ้าเรียนมาจากแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น ข้าพเจ้าขอร้องไม่ว่าใคร อย่าบูชาข้าวพระเลย! ความรู้ของท่านอ่อนเกินไป ท่านทำไม่ถึง ข้าพเจ้าดูเหตุการณ์นี้มานานปีแล้ว

นี่คืออานิสงส์ของการปราบมาร ทำให้เราได้รู้อะไรได้หลายอย่าง ความรู้ของข้าพเจ้าที่เล่าเรียนมาแต่แรกก็ว่าถูกต้อง พอผ่านไปจึงทราบว่า ความรู้นี้เพี้ยนเสียแล้ว **ชินเชื่อความรู้ที่ต่อไป ก็เท่ากับเราชักศึกเข้าบ้าน ก็เท่ากับเราต่อตีนโจร** เพราะเราเดินวิชาชั้นสูง มารเขาหาช่องโหว่ มารเขาหาช่องว่าง พอเขาได้ช่องเนื่องจากเราเดินวิชาพลาด เขาก็เข้ามายึดปกครอง มันเสียหายตรงนี้ โปรดจำไว้! ธาตุธรรมท่านจะลงโทษเขาผู้นั้น ถึงท่านจะเรียนมาร้อยปี เป็นรุ่นพี่รุ่นพ่อหรือรุ่นปู่ **จำไว้เถิด! ไม่ว่ารุ่นไหนถูกลงโทษทั้งนั้น ฐานเดินวิชาผิดพลาด**

ดังนั้น จึงขอให้ท่านเรียนโดยพิจารณา จงอย่าเชื่อ! ให้ตรวจสอบก่อนเสมอไป ตามความรู้ที่ข้าพเจ้าได้เสนอแล้ว **อย่าเรียนแบบภูมิปัญญาชาวบ้าน เคยทำอย่างไรก็อย่างนั้น จงเรียนโดยเปิดตำรา** โปรดดูเล่มคู่มือสมาธิและเล่มวิชามรรคผลพิสดาร ให้แม่นตำราเข้าไว้ อย่าให้เพี้ยน ถ้าเพี้ยนแล้วมารเขาพาราฎาญาณทันที หลอกรู้ลวงญาณทันที ให้ไปเห็นร้อยแปด เอาเงินมาสร้างเจดีย์ อิกก็แสนล้านก็ไม่พอ คนก็จนหมดทั้งประเทศ นี่มันอะไรกัน! ไม่ถูกต้อง! มันแผนการของมารทั้งนั้น

✦ สรุปการเดินทางปราบมารมาถึงทางตันตรงที่ไม่มีดวงธรรม ๖ ดวงนั้น แก้ได้แล้ว ตามวิธีการที่บรรยายมา งานปราบมารยังต้องทำต่อไป เพราะมารยังดับไม่หมด

มาถึงตรงนี้ ทำให้เราทราบว่ามีทะเลรู้ทะเลญาณจำกัด บัดนี้ เราแก้ได้แล้ว ต่อไปนี้ เราจะพบอะไร? และจะมีเหตุการณ์อะไรอีกนั้น? เราทราบไม่ได้ ต้องเดินวิชาต่อไปก่อน จึงจะไปทราบเอาในตอนนั้น

เมื่อไรมารจะหมดเสียที? นี่คือคำถามที่ท่านอยากทราบ ข้าพเจ้าอยากให้มารดับสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษในวันนี้ เพื่อจะได้สิ้นสุดหน้าที่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายเหลือเกินแล้ว ไม่มีใครบอกได้ว่ามารอยู่ที่ไหน? ทุกวันนี้เขาหนีเราตลอด ภาษาวิชาธรรมกายท่านใช้คำว่า “ถอนถอยธาตุถอนถอยธรรม” คือหนีออกไปเรื่อย ๆ ถามว่าหนีไปไหน? ตอบว่าไม่ทราบ ไม่ทราบว่าเขาหนีไปไหน? ก็เหมือนโจรหนีตำรวจ ตำรวจไม่รู้โจรหนีไปไหนนั่นเอง จึงจับตัวโจรไม่ได้

ถ้ามารแบบปะทะ ป่านี่งานปราบมารเสร็จไปนานแล้ว แต่เขาไม่ปะทะ เขาใช้วิธีหนี แต่ยิงเครื่องบังคับเข้ามา เครื่องบังคับของเขา ไปสัมผัสที่ใดก็บังคับได้หมด คือ บังคับได้หมด นั่นคือ บังคับใจเหมือนเรากด “รีโมท” เปลี่ยนช่องโทรทัศน์ เครื่องปกครองและเครื่องบังคับ มารเขาทำไว้ทั่ว เหมือนกับการวางระเบิดในแดนรบ

กายมารคือเนื้อตัวของเขา ไม่เป็นกายอย่างที่เราเคยเห็นมา กายที่เราเคยเห็นเป็นกายหยาบ คือเรามองเห็นดวงญาณทัศนะ แต่ในวันนี้ กายของมารเป็นเหมือน “ฝุ่น” เหมือน “ผงยานัตถ์” เป็นจุดเล็กที่สุด เวลาเราทำวิชาดับ ต้องเอาใจเราเป็นเข็มจี้ลงที่จุดเล็กนั้น บังคับให้นิ่ง แล้วละลายเครื่องปกครองละลายภพ แล้วปักใจลงที่กำเนิดกาย กำเนิดใจ กำเนิดจิต กำเนิดวิญญาณ แล้วท่องใจ แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย จากกายหยาบของเขาลำดับไปถึงกายละเอียดให้สุดเหตุ ๑๙ เสมอไป **(ถ้าไม่ท่องใจ วิชาจะไม่เดิน เพราะมารเขาปิดนิโรธ จำหลักข้อนี้ไว้)** การดับกายมาร ทำเพียงแค่นี้กายของเขายังไม่ดับคือ ยังไม่ตาย ต้องเดินวิชาปฏิโลมอีก นั่นคือ เดินวิชาเดินหน้าถอยหลังแบบอนุโลมปฏิโลมนั่นเอง ทำให้มากเที่ยว จนแน่ใจว่ากายของมันดับสิ้นเชื้อจริง ๆ

จำไว้ว่า ต้องหากายมารให้พบ เขาจะไม่ให้พบ เพราะเขาล้มกายเป็นว่าง เราก็ล้ม เห็น-จำ-คิด-รู้ของเราเข้าไปในเหตุล้มกายนั้น ท่องเรื่อย “ล้มในล้ม ไม่มีล้มต่อไป” หมายความว่า ไม่มีล้มกาย-ล้มใจ-ล้มจิต-ล้มวิญญาณ ต่อไป เมื่อถึงจุดที่ไม่ล้มต่อไปแล้ว จึงจะเห็นกาย แต่ก็ไม่ใช่กายอย่างที่เราเคยเห็น **จะเป็น “ฝุ่น” คือจุดเล็ก นี่คือกายมารชั้นเก่งของเขา** ถ้าเราไม่ดับกาย กายมันก็ไปคิดวิขามาสู้เราอีก ดังนั้น จึงต้องตั้งกติกาว่า **ต้องดับกายให้ได้เสมอไป**

สรุปว่า การรบบมาถึงตรงนี้ ต่อไปจะเป็นเช่นไร? ข้าพเจ้าบอกท่านไม่ได้ ท่านก็อยากทราบต่อไปอีกว่า ทำไมไม่ถามนิพพาน? ก็บอกแล้วในตำราทุกเล่ม ถ้าพระองค์บอกได้ ปานนี้งานปราบมารเสร็จไปนานแล้ว

✿ ท่านเสียใจว่าลູงรบบมาถึงวันนี้ ท่านไม่ได้มีส่วนร่วมเลย แม้เงินสักบาทเดียวก็ไม่เคย

เป็นเรื่องของวาสนาบารมีเฉพาะบุคคล ลູงช่วยไม่ได้ ท่านปรารภว่าทຸ່ມไปในเรื่องเหลวไหลเป็นร้อยล้าน นั่นเป็นเรื่องเคราะห์กรรมของท่าน แล้วก็มารู้ทีหลังว่า ร้อยล้านนั้นละลายเป็นน้ำไปแล้ว ไม่ได้อะไร! ท่านต้องเข้าใจว่า มารเขาบังคับได้หมด แม้นิพพานเขายังบังคับได้ ดังที่ลູงบรรยายมาโดยลำดับนั้น เขาจะให้ใครรวยก็ได้ จะให้ใครจนก็ได้ จะให้เฮโลไปไหนก็ได้ **แต่เขาไม่ให้เฮโลไปที่ลູง เพราะลູงปราบเขา เขาต้องการให้ลູงขัดสน เขาต้องการให้ลູงตาย!** จะได้ไม่มีใครไปรังควาญเขา ก็เพราะมารเขาสู้กับลູงอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจึงพลาดกับลູง ท่านไม่รู้ตัวว่าเหไปร้อยล้านนั้น มารมันเอาบารมีของท่านไปเท่าไร? เหลือเศษไว้เท่าไร? ลູงทำวิชาไปเห็นเข้า จึงได้รู้

ขอให้เข้าใจเถิด ใครก็ตามไม่เป็นวิชา หรือเป็นวิชาเบื้องต้น หรือเป็นวิชาแต่ว่าอ่อนไป แต่ว่ารวยเข้ารวยเย็น ผู้คนแตกตื่นมาเทเงินให้ แต่แรกลູงคิดว่าเป็นบารมีของเขา ตั้งข้อสังเกตดูอยู่ ๑๐ ปี ทำวิชาไปถึงขั้นนั้น จึงได้รู้ว่า การรวยเข้ารวยเย็นนั้น เป็นเพราะมารเขาหนุนอยู่ฉากหลัง **ทำไมมารเขาทำเช่นนั้น? ตอบว่าเขามีส่วนได้ ส่วนได้ของเขาคือบารมี** เขามีส่วนได้ตรงนี้ พระพุทธร่องค์พุทไม่ออก เราต้องทราบความรู้สำคัญอย่างหนึ่งว่า หน้าที่ให้บารมีคือพระพุทธร่องค์ ท่านทั้งหลายมาช่วยกิจการของศาสนา พระองค์ก็ให้บารมี บารมีนั้นก็มาอยู่ที่ศูนย์กลางกายของท่าน ในวันที่ได้บารมี มารเขาบอกว่า การสิ่งนี้สำเร็จด้วยเขา เป็นผู้เกื้อหนุน จนถึงขั้นได้เงินมาทำงาน เขาก็มีส่วนในความสำเร็จนี้ แล้วเขาก็เอาดวงบารมีไป พระพุทธร่องค์พุทไม่ออก เพราะพระองค์ก็อยู่ในปกครองของเขา ส่วนเรานั้นได้บารมี แต่ว่าเป็นแค่เศษเดนเท่านั้น บารมีชิ้นหวักะที่มารเขาเอาไป ข้าพเจ้ารู้เห็นเรื่องนี้และบอกความรู้ให้ท่านทราบแล้ว

ความรู้นี้ไม่ใช่รู้เห็นได้ง่าย ใช้เวลาพากเพียรทำวิชามานานปี ดังที่กล่าวแล้ว ท่านก็ว่าอาจารย์ของท่านเรียนมาร้อยปี ก็ลองดูว่าท่านจะรู้เรื่องอย่างที่ข้าพเจ้าพูดหรือเปล่า? เมื่อครั้งเราอยู่กับหลวงพ่อ มีอะไรบกพร่อง หลวงพ่อก็แก้ให้ทางวิชา บัดนี้เราไม่มีหลวงพ่อแล้ว ไม่มีคนคุมวิชาให้ เราถือว่าเรียนแบบภูมิปัญญาชาวบ้าน เคยฝึกอย่างไรก็ทำอย่างนั้น ไม่เคยอ่านตำรา ตำราของหลวงพ่อมียอยู่ เราไม่เคยสนใจก็ต้องพลาดวันยังค่ำ **มารเขาไม่โง่ เขาไม่เก่งจริงเขาจะเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรมไม่ได้!** จริงอยู่ในอดีตเราเคยดังเพราะหลวงพ่อกำกับ ตอนนี้ไม่มีหลวงพ่อกำกับ เราเรียนอย่างสมัยหลวงพ่อไม่ได้แล้ว ต้องยึดตำราให้แน่นเข้าไว้

✚ ท่านล้มแล้วหรือ? สมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ บกพร่องเรื่องใดหลวงพ่อก็คงได้ แต่ถ้า เดินวิชาพลาด หลวงพ่อช่วยไม่ได้

เราทราบแล้วว่า หลวงพ่อเลี้ยงพระเลี้ยงสามเณรจำนวนมาก อีกทั้งอุบาสกและอุบาสิกาทั้งปวง กล่าวถึงในส่วนที่เกี่ยวกับวิชาธรรมกาย **ถ้าวิชาบกพร่องแล้ว หลวงพ่อช่วยไม่ได้ อยู่ร่วมกับท่านไม่ได้** แต่แรกข้าพเจ้าไม่เข้าใจ ทำไมหลวงพ่อก็ไม่ช่วย? เรื่องแค่นี้ ทำไมหลวงพ่อก็ไม่ยกยอ? ต่อเมื่อข้าพเจ้าทำวิชา ปราบมารมานานปี จึงได้รู้ว่า ถ้าวิชาพลาดก็เท่ากับเปิดประตูให้โจรเข้าบ้าน จึงนึกถึงหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อก็มีความเห็นเช่นนั้นถูกแล้ว! เป็นการตัดไฟแต่ต้นลม หมายถึงว่าเราเป็นฐานทัพให้มารเขา เป็นสื่อให้มารเขา พวกเราถามเหตุผลหลวงพ่อ ฟังท่านชี้แจงเหตุผล เราจึงเข้าใจ ว่าเกี่ยวข้องกับเอกราชของชาตธรรม เราไปเดินวิชาเช่นนั้นเท่ากับ “ต่อตีนโจร” เป็นเรื่องของวิชาขั้นสูง พวกเราคิดกันบ้างหรือเปล่า?

หลวงพ่อกับเราโดนมารสุมมามาก แต่เป็นเพราะท่านมีศีลบริสุทธิ์ มีปาฏิโมกข์เรียบร้อย มีงานสะอาด ไม่หยิบเงิน จะทำอะไรก็ต้องให้มีพระพี่เลี้ยงรู้เห็นเป็นพยาน ท่านจึงมีคติว่า **“ไม่สู้ แต่ไม่หนี ทำความดีเรื่อยไป”** เราจะเอาแบบอย่างก็ได้ แต่ถามว่า เรามีศีลบริสุทธิ์ไหม? ปาฏิโมกข์เป็นอย่างไร? การงานเป็นอย่างไร? การเงินการทองของเราสะอาดอยู่หรือ? หากเลอะเทอะไปหมดทุกเรื่อง คติหลวงพ่อก็ช่วยเราไม่ได้

ประวัติของหลวงพ่อดัดปากน้ำมีอย่างไร? คติธรรมของท่านมีอย่างไร? ข้าพเจ้านำเสนอครบถ้วนแล้ว เขียนเป็นหนังสือเล่มโต ขอให้ติดตามนำมาศึกษาเล่าเรียน อ่านตรงไหนไม่เข้าใจ โปรดถามข้าพเจ้าได้เสมอ เป็นตำราชั้นดีทันสมัยอยู่เสมอ อ่านเมื่อไรสนุกเมื่อนั้น เราเป็นศิษย์อยากเอาหลวงพ่อกับเป็นแบบอย่าง นานุโมทนา แต่ว่ามีกฎกติกาอยู่ก็คือ เราต้องหมั่นน้อย มีความละเอียดใส่ใจเข้าไป ให้ศีลบริสุทธิ์เข้าไป วินัยของเราเคร่งครัดเข้าไป อย่างการเงินและสตรี ถ้าเข้ากฎเกณฑ์นี้ คติของหลวงพ่อก็คุ้มแก่ท่านแน่นอน

✚ งานปราบมารในปกครองใหญ่ ทำให้เกิดความสับสนมาก เป็นเพราะอะไรหรือ?

โปรดทำความเข้าใจให้ถูกต้องว่า มารเขาปกครอง ๒ อย่าง คือปกครองใหญ่ ได้แก่ ปกครองนิพพานและปกครองย่อย ได้แก่ ปกครองภพ ๓ สรุปลแล้ว มารเขาปกครองหมด คือ ปกครองมรรคผลนิพพานและปกครองพวกเรา คำว่า พวกเรา หมายถึง มนุษย์โลก ทิพย์ (สวรรค์ ๖ ชั้น) พรหม (คือพรหม ๑๖ ชั้น) อรูปพรหม (คืออรูปพรหม ๔ ชั้น) รวมทั้งจักรพรรดิและกายสิทธิ์ด้วย หมายความว่า จักรพรรดิและกายสิทธิ์ที่อยู่ในนิพพาน ในทิพย์ พรหม อรูปพรหม มารเขาปกครองหมด ไม่เว้นใครทั้งนั้น

เมื่อเข้าใจความรู้หลักแล้ว คราวนี้จะเกิดความเข้าใจเรื่องราวมากขึ้น ผลงานปราบมารที่นำเสนอ ตั้งแต่ปราบมารภาค ๑ ถึงปราบมารภาค ๔ รวม ๔ ภาค ใช้เวลารบนับถึงขณะนี้ปี ๒๕๔๓ เป็นปีที่ ๑๖ รายงานแต่ละผลงานรบในภาคนิพพานทั้งหมด ผลงานปราบมารในภพ ๓ ยังไม่มีเลย เพราะยังทำงานรบในปกครองใหญ่ไม่เสร็จ นั่นเอง

ผลงานที่ว่าฟลุคมาก คือ ผลงานในปราบมารภาค ๑ ที่ดับทุกข์ภูมิไปได้ ผลงานนี้นับว่าโชคดีมาก ขอให้ท่านกลับไปอ่านเล่มปราบมารภาค ๑ ดูใหม่ ผลงานนอกจากนี้ไม่ฟลุคเลย กว่าจะได้งานแต่ละอย่าง ยากเหลือหลาย แต่ในระยะหลังนี้เกิดการสับสน เพราะบางวันนิโรธของเราสะดวกโยธินตลอดคืนไม่มีอะไรติดขัด โลงโปรงเตียนไปหมด อารมณ์ของเรานั้นทั้ง แจ่มใส ไม่พบมารเลย จนธาตุธรรมเชื่อว่ามารหมดแล้ว ทรงรับสั่งแก่เราว่าหมดมาร เราก็ตีใจว่า เราหมดหน้าที่แล้ว หมดเวรหมดกรรมเสียที แต่แล้วก็ตีใจได้ไม่กี่วัน ก็พบมารเข้าอีก จึงเกิดการสับสนมาก อย่างเช่น จู๋ ๆ เราก็ตีใจไม่ได้ เนื่องจากเห็น จำ คิด รู้ของเรายับเขยื้อนไม่ได้เลย ตัวเราเป็นอย่างนี้และนิพพานก็เป็นอย่างเรา เหมือนกับว่าถูกตรึงด้วยการเทศอนกริต เหตุใดเห็น จำ คิด รู้ของเราเป็นเช่นนี้? **นี่คือชั้นเชิงของมารเขา เขากอยหน้อออกไป ทำให้หลงผิดไปว่าหมดมารแล้ว** เราจะได้ไม่ปราบต่อ ต่อกรณีที่เรามาพบว่า **เห็น จำ คิด รู้ ถูกตรึงแน่นเหมือนถูกเทศอนกริต นั่นคือวิชาหมัดตายของเขาทีเดียว** ครั้นมาพบเหตุการณ์เช่นนี้ ธาตุธรรมท่านก็บอกว่า ต้องเดินวิชาต่อไป หยุดรบไม่ได้ ต้องรบต่อ!

เรื่องของนิพพานเป็นเรื่องละเอียดลึกซึ้ง แต่ด้วยวิถีของการปราบมาร เมื่อเราได้สัมผัสนานปีเข้า ก็พอจะรู้เห็นได้ แต่พอเราได้รู้เรื่อง เราตกใจ เพราะเราคิดไม่ถึงว่า นิพพานจะมีปัญหามากปานนั้น ปัญหาคืออะไร? คือ ปัญหาที่มารเขาปกครอง พระพุทธองค์ทรงทำอะไรไม่ได้ มารเขาบังคับไปหมด ไปมาหาสู่กันก็ไม่ได้ จะค้นคว้าวิชาก็ไม่ได้ ถูกบังคับไปหมด ข้าพเจ้าได้มารู้เห็นเข้า เกิดความตกใจและเหงื่อแตกด้วย! แม้จะฤดูหนาวแต่เหงื่อก็ออก

✦ เรื่องตลกที่จะเล่าให้ฟังก็คือ มารเขาเป็นหมอดู หรือที่เราเรียกว่า “หัวหมอ”

ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมานานปี ได้รู้เห็นเรื่องราวทั้งหลายในนิพพาน รู้แล้วเห็นแล้วก็ไม่ใช่! เพราะไม่เชื่อไม่รู้ไม่เชื่อญาณตัวเอง กลัวว่ามารเขาหลอก เมื่อตั้งข้อสังเกตมานานปี จึงทราบว่ามีหมอดูหรือที่เราเรียกว่า “หัวหมอ” เนื้อหาสาระสำคัญก็คือ มารเขาห้ามไปหมด ห้ามค้นคว้าวิชา ห้ามบอกความรู้แก่ผู้มาแสวงหาความรู้ในนิพพาน ใครขัดคำสั่ง เขาจะทำโทษ ข้าพเจ้ารู้ได้อย่างไรไม่ทราบ (บันทึกเล่มที่ ๒๒ วันที่ ๘ มี.ค. ๒๕๔๑ หน้า ๙๗) ตรงนี้เองคือตัวปัญหาใหญ่ เราถามความรู้พระพุทธองค์ไม่ได้ นั่นคือทางตันของเรา เพราะเราไม่ใช่ผู้รู้ ผู้รู้คือพระพุทธเจ้า **ข้าพเจ้าเห็นผิดสังเกต จึงถอนคำสั่ง**

มารตั้งแต่วันนั้น! ห้ามธรรมภาควาปฏิบัติตามคำสั่งมาร! อารธนาพระพุทธรองค์ทรงคันวิชาและเข้านิโรธเป็นปกติต่อไป

อย่าโยนภาระไปให้แก่ชาตธรรมเป็นอันขาด ถ้าหากข้าพเจ้าบอกว่าให้ฟังคำสั่งจากชาตธรรม นั่นคือข้าพเจ้าหาเรื่องให้แก่ชาตธรรม มารมันก็ตรงไปที่ชาตธรรม ไปกล่าวโทษและจะทำโทษ แต่เป็นเพราะข้าพเจ้าอารธนาเอง ข้าพเจ้าสั่งเอง มารก็เข้าไปหาชาตธรรม แล้วถามว่า ทำไมมาเพิกถอนคำสั่งของเขา? ชาตธรรมท่านก็ว่า ท่านไม่ได้สั่ง ศึกษาการุณย์ บุญมานุช เป็นคนสั่ง ถ้ามีอะไรติดใจก็จงไปหา ศึกษาการุณย์ ไปพูดกับเขาเองเถิด นี่คือทางออกของชาตธรรม แล้วมารหน้าโง่งอนใดจะไปหาข้าพเจ้า เพราะมันกลัวข้าพเจ้าจับตัว มันกลัวถูกข้าพเจ้าดับ ทุกวันนี้มันหนีข้าพเจ้า ไม่สู้แบบซึ่งหน้า ถ้าเราเผลอมันก็ลู่เรา

คราวนี้กลับมายุ่งเกี่ยวกับมารกันใหม่ ถ้าข้าพเจ้าบอกว่า ให้ฟังคำสั่งจากชาตธรรม ถามว่าอะไรจะเกิดขึ้น? ตรงนี้คือประเด็นสำคัญ มารเขาจะตั้งข้อหาเกี่ยวกับเราทันที! เขาจะพูดว่าเราตรึงตัณหาเรากลับกลอก เราไม่อยู่กับร่องกับรอย ซึ่งการผิดคำพูดทั้งปวงนี้เป็นของธรรมภาคมาร ดังนั้นท่านเป็นภาคมาร เราเป็นผู้ปกครองของภาคมาร บารมีของท่านอยู่ที่ใด? จงยื่นให้แก่เรา เราจะเป็นผู้รักษาเองตามระบบของมาร หากโดนลูกไม้เข้า เราจะเดือดร้อน นี่แหละมารมันหัวหมอ โพธิสัตว์ของภาคขาวโดนเพลงนี้มาแล้วทั้งนั้น ไม่ปลงอาบัติเพียง ๒ ราตรี บารมีก็หลุดมือแล้ว พวกเราไม่รู้กันเอง ก็ไม่เรียนให้ลึกจะรู้ได้อย่างไร? จ้องแต่จะหาเงิน จ้องแต่จะละเมิดวินัย นั่นคือทางปิ่นของมารเขา เรียนวิชาธรรมกายก็ไม่ค้นคว้าจริง หลงเชื่อความรู้ที่มารเขาพาเราพาญาณไป แล้วจะไปได้เรื่องอะไร? สุดท้ายมารก็กวาดไปหมด โพธิสัตว์ของภาคขาวเกิดไม่ได้ น่าเสียใจมาก ข้าพเจ้าบอกความรู้ไว้แล้ว ไม่อ่านกันเอง ไม่ศึกษาเล่าเรียนกันเอง เอาแต่วางมาดว่ากูแน่ เอาแต่สร้างภาพว่าใคร ๆ ก็ซุบซิบ นั่นเป็นวิธีการของมารเขา เขาหลงเรา แล้วเราก็ตายด้วยกลยุทธิ์ของเขา มีรอดสักรายไหม?

✦ ความรู้สำคัญที่เราต้องรู้ก็คือให้รู้ว่า มารปกครองอะไร? ปกครองตรงไหน?

มารปกครองมนุษย์คือพวกเรานี้ **เขาปกครองที่ “ใจ”** ปกครองตรงไหน? ตอบว่า ตรง เห็น จำ คิด รู้ เมื่อปกครองใจได้ กายก็ไม่เหลือ ใจของเรามีหยาบมีละเอียด ใจเบื้องต้น เบื้องกลาง และเบื้องปลาย นั่นคือทั้งใจ และจิต และวิญญาณถูกปกครองทั้งหมด

มารปกครองนิพพาน คือ ปกครองพระพุทธรองค์และผู้ได้มรรคผลนิพพาน **เขาปกครองนิโรธ-สมบัติ-ตรัสรู้ และคำนวณนั่นเอง** ให้สังเกตในการเดินวิชา ถ้าเห็น จำ คิด รู้ เกิดอาการผิดคือ ไม่คล่องตัว มีความอึดอาด จงทราบไว้เถิด มารเขาส่งวิชามากระทำที่เห็น จำ คิด รู้ คือเขาหุ้ม เคลือบ เฝือก

อาบ ชิม ซาบ ปนเป็น สวม ช้อน ร้อยใส่ เราแล้ว เราก็ต้องรบด้วยการแลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย ตามวิธีการต่อไป

มารเขาบังคับเราด้วย “เครื่อง” เวลาเขายังเครื่องปกครองเข้ามานั้น เหมือนกับเรากด “รีโมท” เปลี่ยนช่องโทรทัศน์ เราไม่เห็นตัวเราเอง กายมารเขาซ่อนอยู่ในที่ลับ ความยากของเราคือ เติมนิเวศค้นหา กายของเขา

สรุปแล้วเข้าหลัก **มโนปุพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา** สิ่งทั้งหลายมีใจถึงก่อน มีใจเป็นใหญ่ สำเร็จแล้วด้วยใจ คำบาลีแปลยากอยู่ พูดอย่างไทย ๆ เราก็อ้อ อะไรทั้งหลายที่มีใจครอง ใจยอมเป็นใหญ่คือทำหน้าที่เป็นประธาน ความสำเร็จอยู่ที่ใจ ประเด็นที่ว่าสำเร็จด้วยใจ หมายความว่า ธรรมภาคไหน ปกครองใจ? ความสำเร็จก็อยู่ที่ธรรมภาคนั้น! หมายความว่า ธรรมภาคขาวหรือธรรมภาคดำ (มาร) หรือ ธรรมภาคกลาง (จะขาวก็ไม่ขาว จะดำก็ไม่ดำ จึงเรียกว่าธรรมภาคกลาง)

คำสอนของพระพุทธองค์ข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** คือการทำใจให้สว่างใส่นั้น มีความประเสริฐเลิศล้ำแล้ว ถูกต้องแล้ว ใจของเรายังขุ่นมัว แปลว่าเป็นใจที่มารปกครองเรา น่าเจ็บใจ ใจของเรา แท้ๆ เหตุใดปล่อยให้มารปกครอง? ทำไมเราไม่ปกครองใจของเราเสียเอง? ให้มารมาปกครองทำไม? ก็เพราะมารปกครองนี่เอง ส่งผลให้เราแก่ เจ็บ (เป็นโรค) ตาย นี่คือผลแห่งการบังคับของมาร เราเสียหายปานไหน? เราก็อทรากันแล้ว

คราวนี้เราไปดูนิพพานบ้าง เกิดการเสียหายใหญ่หลวงแค่ไหน? ข้าพเจ้านำผลงานปราบมารมาเสนอแล้ว เล่มนี้เป็นเล่มที่ ๔ เรียกว่าปราบมารภาค ๔ เรื่องจะยาวความไปอีกแค่ไหน? ไม่มีใครบอกเราได้ ข้าพเจ้าก็รบของข้าพเจ้าไปตามหน้าที่ ไม่รู้ว่าการรบจะยุติเมื่อไร? กองทัพของเรามีแค่ไหน? ไม่มีใครทราบ! ยุทธศาสตร์ของเรามีเพียงไร? ไม่มีใครทราบ! ส่วนแสนยานุภาพของเขา ทราบแต่ว่าไม่มีใครสู้เขาได้ เขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรมตลอดมา ไม่ว่าใครก็ตามถูกเขาปกครองทั้งนั้น ผู้ถูกปกครองเดือดร้อนกันทั่วหน้า ผลงานที่ข้าพเจ้านำมาเสนอนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ที่สุดแห่งการปราบมารที่ข้าพเจ้าทำอยู่ โปรดติดตามต่อไป ยังมีเรื่องดี ๆ เล่าสู่กันฟังอีกมากมาย

ความยากของการปราบมารก็คือความรู้ เราจะใช้ความรู้อะไรมาใช้? นี่คือนิพเพณีน มีคนถาม ข้าพเจ้าเสมอว่า มีตัวแทนหรือมือสำรองช่วยปราบมารแล้วหรือยัง? ถามกันมานานแล้ว ตอบได้แต่ว่า ยังไม่พบคนเก่งคนนั้น โลกของเรานี้ ขณะนี้มีประชากร “หกพันล้านคน” ถ้ามีคนหนึ่งปราบมารได้ โลกนี้ก็น่าอยู่ตอบเขาไปอย่างนั้น

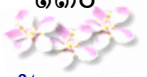
❖ วันที่ ๒๗ ธันวาคม คือวันเอกราชของธรรมาคชา เราต้องนึกถึง “ต้นปราบ” และกองทัพจักรพรรดิของท่าน วันนั้นเราต้องทำการกุศลอะไรสักอย่างให้จงได้

“ต้นปราบ” คือพระพุทธเจ้าฝ่ายจักรพรรดิภาคปราบ เสด็จมาจากนิพพาน มาช่วย “ตรีภพ” และ “หยกชมพู” (ตรีจักร) ปราบมาร ตามที่ได้เสนอประวัติไปแล้วในเล่ม “ปราบมาร ภาค ๒” นั้น ถ้ายังไม่ได้ อ่าน ต้องติดตามหามาอ่านเพื่อให้เรื่องสัมพันธ์ติดต่อกัน เหตุการณ์มาถึงปีนี้ “ต้นปราบ” มีภิกษุมากแล้ว คนรู้จักมากแล้ว ข้าพเจ้าตกใจอยู่ระยะหนึ่ง จู่ ๆ ท่านทั้งหลายก็ส่งรณาดิไปให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอ่าน จดหมายก็ทราบความว่า ท่านที่อยู่บ้านของท่าน ได้ “บนต้นปราบ” ที่บ้านของท่าน เมื่อมีทุกข์ร้อนเกิดขึ้น แก่ชีวิตของท่าน บัดนี้ท่านหมดทุกข์ร้อนแล้ว ท่านก็ส่งเงินไปให้ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าบูชาแก่ “ต้นปราบ” ต่อไป นี่คือเหตุการณ์ประจำวันที่ข้าพเจ้าได้พบ ข้าพเจ้าก็จัดบูชาไปตามประสงค์ของท่าน เพราะ “ต้นปราบ” ประทับอยู่ในดวงแก้วของ “ตรีภพ” ที่บ้านของข้าพเจ้า

ขออนุญาตเล่าเรื่องอย่างบันเทิงใจ คือคุยกันแบบตลกขบขัน นั่นคือเรื่องของดวงแก้วกายสิทธิ์ของ ตรีภพ เป็นดวงแก้วที่เปรียบเสมือนเป็นเมืองใหญ่เป็นนครใหญ่ มีประชากรหนาแน่น ประชากรคือจักรพรรดิ ทั้งปวงที่ข้าพเจ้าปราบมารชนะ พบพระองค์จำนวนมากที่มารเอาตัวท่านไปกักกัน เมื่อพระองค์หลุดมาจาก ปกครองของมารแล้ว ก็มาอยู่กับ “ตรีภพ” ทั้งหมด ในขณะนี้นับจำนวนไม่ถ้วนแล้ว คือนับเป็นอสงไขยก็ยัง นับไม่ถ้วน และที่เสด็จมาจากนิพพาน รวมทั้งเสด็จมาจากภพ ๓ เมื่อใครต่อใครทราบข่าวว่า “ต้นปราบ” ท่านมาเป็นแม่ทัพปราบมาร จักรพรรดิทั้งปวงก็หลั่งไหลมาช่วยสมทบจนเกิดศูนย์จักรพรรดิขึ้น

เกี่ยวกับเรื่องการบน “ต้นปราบ” ท่านอยู่ที่ใดก็ได้ แต่จะให้บนเป็นเงิน ท่านอยู่ที่ใดก็ได้บนที่นั่น โดยไม่ต้องเดินทางไปที่บ้านของข้าพเจ้า มีทุกข์ร้อนอะไร? ก็ให้จุดธูปอธิษฐานบนในใจ เสร็จแล้วก็ปักธูปไว้ กลางบ้านของท่าน จากนั้นขอให้ท่านทำภาวนาตามวิธีการของวิชาธรรมกาย ทำทุกวัน อย่าเว้น แล้วทุกข์ ร้อนของท่านจะหมดไป โรคภัยไข้เจ็บจะค่อย ๆ หายไป แล้วท่านก็ส่งเงินแก่นทางรณาดิไปให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็นำบูชา “ต้นปราบ” ต่อไป

แต่เดิมนั้น เรื่องการบน “ต้นปราบ” ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่องเลย ไม่มีความรู้เรื่องการบน รู้แต่เรื่องปราบ มารอย่างเดียว เมื่อได้ทำวิชาปราบมาร ข้าพเจ้าก็ซ้องกายสับกายกับ “ต้นปราบ” กับ “ตรีภพ” กับ “หยก ชมพู” กับกองทัพจักรพรรดิที่บ้านของข้าพเจ้า จากนั้นก็เดินวิหารต่อไป ต่อมาท่านทั้งหลายมีทุกข์ร้อน มี จำนวนมากขึ้น เกินกำลังที่ข้าพเจ้าจะแก้ไข ก็เลยบอกให้บน “ต้นปราบ” ปรากฏว่า เกิดประเพณี การบน “ต้นปราบ” มาตั้งแต่นั้น

✚ คุณวันชัย จິงจรัสทรัพย์ เป็นผู้บคนแรก เวลาที่คุณวันชัยแก้โรคเบื้องต้นได้แล้ว

คุณวันชัย จິงจรัสทรัพย์ (๘๒/๓๖๘-๓๖๙ ถนนเนื่องจ้านง ซอยเนื่องจ้านงพลาซ่า ต.บ้านบึง จ. ชลบุรี ๒๐๑๗๐ โทร (๐๓๘) ๔๔๔๗๒๐-๑) กับพระอาจารย์กอบชัย อัดตสันโต (ธรรมสถานลานโพธิ์วิชา ธรรมกาย บ้านห้วยมะไฟ ต.บ้านบึง อ.บ้านบึง จ.ชลบุรี) ไปเรียนกับข้าพเจ้าทุกเดือน กล่าวถึงการแก้โรค ข้าพเจ้ารับไม่ไหว เพราะมีจำนวนมากด้วยกัน ท่านส่งจดหมายไปพร้อมทั้งส่งภาพถ่ายของท่านไปให้ ข้าพเจ้าแก้โรคให้ ข้าพเจ้าก็รับใช้ **ด้วยถือคิดว่าเป็นวิชาธรรมกายแล้ว ต้องแก้โรคได้และต้องสอนวิชา ธรรมกายเบื้องต้นได้อย่างเฉียบคม** ตามคติที่เรียนมาจากหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านที่แก้โรคไม่ได้และสอน ให้ใครเห็นธรรมกายไม่ได้ ผิดตำราของหลวงพ่อดแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีคะแนนให้ท่าน ข้าพเจ้าไม่ให้ความนับถือ

จริงอยู่ เราต้องแก้ ต้องป่วยไข้ และต้องตาย แต่เราต้องมีประวัติว่าเราแก้โรคได้ ต้องมีประวัติว่า เราสอนได้อย่างเฉียบคม ถ้าไม่มีประวัติอย่างนี้ แปลว่า ผิดความรู้ที่หลวงพ่อดท่านสอนแล้ว

คุณวันชัยทำอะไรไม่ทราบ เมื่อใครมีทุกข์ร้อน คุณวันชัยแนะนำให้บ “ตันปราบ” เมื่อคุณวัน ชัยเดินทางไปเรียนวิชาธรรมกาย จะนำซองเงินกลับมาไปให้แก่ข้าพเจ้าบ่อย ๆ ข้าพเจ้าก็ถามความเป็นไป ความเป็นมาของซองเงินกลับมาบนั้น คุณวันชัยก็เล่าว่า มีทั้งป่วยเข้าห้องไอซียูและข้าราชการเลื่อนตำแหน่ง คุณวันชัยแนะนำให้เขาบ “ตันปราบ” รายที่ข้าพเจ้าตกใจก็คือภรรยาของคุณวันชัย เลื่อนตำแหน่งของ ข้าราชการจากระดับ ๔ เป็นระดับ ๖ ใช้เวลาทำปริมาณงานเพียง ๓ วัน รายละเอียดมีอย่างไร ข้าพเจ้าก็เล่า ไม่ถูก ให้ท่านโทรถามคุณวันชัย คงได้รายละเอียดมากกว่าที่ข้าพเจ้าเล่า แปลว่า “ตันปราบ” ท่านมีอิทธิฤทธิ์ ทำไมจึงเป็นไปได้ปานนั้น ได้ความว่า เวลาท่านบ “ตันปราบ” กองทัพของ “ตันปราบ” ท่านมาช่วยกันแก้ นั้นเอง ขอแนะนำว่า อย่าปล่อยให้อาการป่วยเรื้อรัง อย่ารอให้เรื่องทุกข์ร้อนลุกลามไปมาก ควรรีบบแต่ต้น มือ

กลับมาพิจารณาถึงกิจกรรมที่จะทำใน “วันเอกราชของชาติธรรม” ตรงกับวันที่ ๒๗ ธันวาคม ของ ทุกปีนั้น ให้ท่านระลึกถึงความดีของ “ตันปราบ” ระลึกถึงจักรพรรดิสำคัญ คือ “ตรีภพ” และ “หยกชมพู” รวมทั้งกองทัพจักรพรรดิของท่านที่ช่วยกันรบ จนเกิดชัยชนะระดับหนึ่ง จนถึงขั้นชาตธรรมกำหนดให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของชาติธรรม แล้วให้ท่านบำเพ็ญกุศลอย่างใดก็ได้ คือใส่บาตร ทำบุญ รักษา ศีล เจริญภาวนา นั่นคือวิธีที่ท่านจะทำได้

แต่สำหรับตัวของข้าพเจ้าทำแค่นั้นไม่ได้ ต้องจัดบูชาอาหารและผ้าไตรเข้าไปในนิพพาน ใช้ ความรู้สูง ดังที่เล่าไว้ในเล่ม “ปราบมาร ภาค ๒” แล้ว สำหรับท่านทั้งหลายไม่แนะนำให้ทำ เพราะไม่ถึง นิพพาน แม้ว่าท่านเป็นธรรมกาย ก็ไม่แนะนำให้ทำ เรื่องนี้กล่าวห้ามไว้ตั้งแต่รุ่นพิมพ์ “ปราบมาร ภาค ๑” แล้ว ซึ่งพิมพ์ในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เพราะไม่ถึงนิพพาน ผลร้ายก็คือ มารเขามากินเป็นการบำรุงมาร ไม่ได้

บำรุงพระพุทธองค์ ทราบว่าสำนักใหญ่ทำเดือนละครึ่ง ด้วยความหวังดีจึงห้ามไว้! ไม่เชื่อก็ตามใจ! ข้าพเจ้าทำ แต่ห้ามใครมาร่วม เพราะอะไรหรือ? ถ้าเขาพูดว่าเราลอกเขา เราจะได้อะไรมาชี้แจง มันยากอย่างนี้ ข้าพเจ้าทำเฉพาะตนแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว นี่แหละ! ทำอะไรต้องมีเหตุผล ต้องรอบคอบ ต้องใคร่ครวญ อย่าให้เรื่องเงินมีอำนาจเหนือเรา

✦ พระของขวัญของ “ตันปราบ” มีความศักดิ์สิทธิ์มาก ไม่คิดว่าจะศักดิ์สิทธิ์ขนาดนั้น

พระของขวัญของ “ตันปราบ” มีรูปร่างลักษณะอย่างเดียวกับพระของขวัญของหลวงพ่อดอกน้ำ คือเป็นรูปร่างพระประธานพร ขนาดก็เท่ากัน เนื้อขององค์พระก็อย่างเดียวกัน ทำไมจึงทำเหมือนพระของขวัญของหลวงพ่อ? ตอบว่า เป็นสายธาตุสายธรรมเดียวกัน เราต้องรักษาวัฒนธรรมไว้ แต่ส่วนผสมต่างกันอยู่บ้าง ดังนี้

วัสดุที่ทำผงบเป็นองค์พระ ทำมาจากเกสรดอกไม้ที่บูชาพระรัตนตรัยและบูชาตันปราบ ดากแห้งแล้วนำมาตำให้ละเอียด แต่ผสมด้วยน้ำยาอย่างหนึ่ง องค์พระถูกน้ำแล้วไม่ละลาย เป็นสูตรของคุณวิบูลย์ รัตนพงษ์วัฒนา ข้าพเจ้าได้มอบหมายให้คุณวิบูลย์ไปทำตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงขั้นอัดเป็นองค์พระ มีจำนวนทั้งสิ้น ๖,๐๐๐ องค์กว่าเล็กน้อย กว่าเท่าไรต้องถามคุณวิบูลย์ แบ่งเป็น ๓ แบบ

- (ก.) แบบฝังเพชร มีจำนวน ๑๐๐ องค์ เพื่อมอบแก่ท่านที่เป็นวิทยากร
- (ข.) แบบฝังพลอย มีจำนวนเกือบ ๖,๐๐๐ องค์
- (ค.) แบบธรรมดา คือไม่ได้ฝังเพชรและไม่ได้ฝังพลอย

ส่วนผสมสำคัญของพระของขวัญ “ตันปราบ” คือ ผสมด้วยดินบ้านเกิดของหลวงพ่อดอกน้ำ การไปเอาดินที่บ้านเกิดของหลวงพ่อดอกน้ำ ก็คือบ้านสองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี บ้านของหลวงพ่อดอกอยู่ตรงข้ามกับวัดสองพี่น้อง ในสมัยที่ข้าพเจ้าเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง เรียนหนังสือระดับมัธยมศึกษาโรงเรียนอภัยภูฏาวิทยาลัย มีสะพานโค้งข้ามแม่น้ำ จากหน้าบ้านหลวงพ่อดอกไปยังวัดสองพี่น้อง แต่บัดนี้ เขาย้ายสะพานไปอยู่อีกทิศหนึ่งแล้ว วัดสองพี่น้องสมัยนั้นกับที่เห็นวันนี้เปลี่ยนแปลงไปหมด ไม่คงสภาพเดิมไว้เลย คงสภาพเดิมอย่างเดียวคืออุโบสถเท่านั้น นอกนั้นเปลี่ยนแปลงไปหมด จนข้าพเจ้าจำไม่ได้ กล่าวถึงบ้านเกิดของหลวงพ่อดอก ซึ่งอยู่คนละฝั่งกับวัดสองพี่น้อง ได้พบคุณทองหลอม มีฐานะเป็นหลานของหลวงพ่อดอก สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นเด็กวัดสองพี่น้อง คุณทองหลอมบวชเป็นพระอยู่วัดสองพี่น้อง ท่านจำข้าพเจ้าไม่ได้ พอเล่าถึงความหลัง ท่านก็จำได้ แจ้งความประสงค์ว่า ที่มาวันนี้ก็เพื่อมาขอดินตรงที่เคยเป็นที่ตั้งบ้านของหลวงพ่อดอก เพื่อจะเอาไปผสมทำพระเครื่อง คุณทองหลอมอนุญาต

คุณทองหลอมชี้ว่า ตรงนี้คือที่ตั้งบ้านของหลวงพ่อ ขณะนี้ไม่มีบ้านแล้ว เป็นที่ดินว่างเปล่า แต่ว่าอยู่ติดกับบ้านของคุณทองหลอม ข้าพเจ้าอธิษฐานใจขอต่อหลวงพ่อ แล้วก็ขุดดินมาหน่อยหนึ่ง ข้าพเจ้าและคณะซึ่งประกอบด้วยคุณวิบูลย์ รัตนพงษ์วัฒนา และคุณชูชัย ศรีสุขชินวงศ์ ก็ถ่ายภาพกับหลานหลวงพ่อ ถ่ายภาพที่ตั้งบ้านของหลวงพ่อไว้เป็นหลักฐาน ทั้งยังได้เห็นบ้านของหลวงปู่ชัว โสภาโส บ้านของสมเด็จพระเจ้าซึ่งบ้านของนักปราชญ์ทั้ง ๓ ท่าน ไม่ห่างกันเลย หัวบันไดบ้านแทบติดกัน เหมือนหนึ่งว่านัดกันมาเกิด ในบริเวณบ้านของหลวงพ่อนั้น มีเสาก่ออยู่ต้นหนึ่ง มีเนื้อติดอยู่ตัวหนึ่ง เลยอธิษฐานใจขอต่อหลวงพ่อ ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้ามั่นคงเสียทีเถิด จะเกษียณราชการอยู่แล้ว ยังไม่ได้เรื่องอะไร! คุณวิบูลย์เอาน้ำตดตัวนี้มาล้างสนิม แล้วให้ข้าพเจ้าบูชาไว้จนทุกวันนี้

พูดถึงของที่ระลึกจากหลวงพ่อ ข้าพเจ้ามีสรงของหลวงพ่อตัวหนึ่ง อยู่ในสภาพสมบูรณ์ จำได้ว่า “สรงตัวนี้” ได้ในวันที่หลวงพ่อรณภาพได้ ๒ วัน คือวันนี้เป็นวันมรณภาพของหลวงพ่อ วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าจึงไปวัดปากน้ำไปกราบศพหลวงพ่อ เมื่อไปถึงได้พบพระครูญาณปริชา (พระมหาณรงค์ สมณศักดิ์ในตอนนั้น) ต่อมาท่านได้เป็นเจ้าคุณ แล้วไปเป็นเจ้าอาวาสวัดราชโอรส) ข้าพเจ้าแจ้งต่อท่านพระครูฯ ว่า อยากได้สมบัติของหลวงพ่อดังหนึ่ง ท่านก็หยิบสรงของหลวงพ่อมานำให้ ข้าพเจ้าดีใจมาก ต้องเข้าใจว่า ท่านพระครูญาณปริชา ท่านรู้จักข้าพเจ้าเป็นอันดี ข้าพเจ้าไปเรียนวิชาธรรมกายในวัดปากน้ำที่บ้านแม่ชีทองสุข สำแดงบันเข้าออกวัดปากน้ำจนพระรู้จักข้าพเจ้าทั้งวัด ตอนนั้นข้าพเจ้าเป็นข้าราชการชั้นตรี เป็นครูโรงเรียนวัดบวรนิเวศ เรียกว่าโตมาก มีเกียรติสูง ท่านพระครูฯ เกรงใจจึงให้ของดี ๆ เวลานี้สรงของหลวงพ่อยู่ในสภาพบริบูรณ์ วันดีคืนดีจะนัดให้วิทยากรไปไหว้พร้อมกัน สรงคือเครื่องแต่งกาย เนื้อคือความมั่นคง ใครได้ไหว้ทั้งสรงทั้งเนื้อ แปลว่า เราสะดวกโยธินแล้ว

พระครูญาณปริชารูปนี้เอง ที่ข้าพเจ้านำเงิน ๕๐,๐๐๐ บาทไปให้ท่าน เพื่อสร้างบ้านให้แม่ชีจันทน์ ขนนกยูง ท่านก็รับทำให้ ต่อมาบ้านหลังนี้ ทราบว่าชื่อบ้านธรรมประสิทธิ์ แล้วการติดต่อดะหว่างข้าพเจ้ากับแม่ชีก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้

✚ วัตถุประสงค์ของการทำพระของขวัญ “ต้นปราบ” เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ผู้มีพระคุณที่ส่งเงินไปให้

บางท่านส่งเงินไปถวาย “ต้นปราบ” โดยส่งเงินให้ทางธนาณัติ บางท่านส่งเงินให้แก่ข้าพเจ้าประจำเดือน บางท่านส่งเงินไปร่วมบูชาในวันเอกราช ข้าพเจ้าเกิดความคิดว่า **ในโอกาสที่ “ต้นปราบ” ลงมาจากนิพพาน มาทำงานปราบมารคราวนี้ ควรมีอะไรสักอย่างเป็นของที่ระลึก** เพื่อให้เราระลึกถึง “ต้นปราบ” และคณะจักรพรรดิที่มาทำวิชาปราบมาร จึงคิดที่จะทำพระของขวัญ ให้เหมือนกับที่หลวงพ่อก่อนทำ แล้วมอบให้แก่ท่านที่มีอุปการคุณ นี่คือนิเวศประสงค์หลัก

ต่อมาทางกรุงเทพเชิญข้าพเจ้าไปสอนนักเรียนเพื่อให้เกิด “พระในใจ” เพื่อให้เยาวชนของชาติมีคุณธรรม ข้าพเจ้ารับเชิญ แม้ข้าพเจ้าจะพูดไม่ได้ เพราะผ่าตัดกล่องเสียง เนื่องจากเป็นมะเร็ง ขณะนั้นกำลังรักษาตัวอยู่ จึงสร้างวิทยากรขึ้นอย่างกะทันหัน แม้จะพูดไม่ได้ แต่มอบหมายให้คุณชูชัย ศรีสุขชินวงศ์ (เภสัชกร) ช่วยฝึกวิทยากรให้ โดยข้าพเจ้าบอกหลักสูตรว่าวิทยากรควรบอกวิชาได้แค่ไหน? และจะสอนอย่างไร? แต่โดยเหตุที่คุณชูชัยเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้องของวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรที่ข้าพเจ้าเขียน ก่อนที่สำนักพิมพ์เสียงเขียนจะจัดพิมพ์ ปรากฏว่าคุณชูชัยรู้เรื่องวิชาธรรมกายและบอกวิชาได้ตรงกับความต้องการของข้าพเจ้าจึงจัดสอบวิปัสสนาจารย์ขึ้น ใครผ่านการสอนตามหลักสูตรนี้ ถือว่าเป็นวิทยากรได้ ท่านใดที่จะเป็นวิทยากรจะต้องไปเรียนความรู้จากคุณชูชัย เสร็จกระบวนการจากคุณชูชัยแล้ว จึงส่งมาสอบความรู้ปากเปล่าจากข้าพเจ้า ผ่านการตรวจสอบจากข้าพเจ้าแล้ว ถือว่าผ่านหลักสูตร โชคดีมากที่งานฝึกวิทยากรเกิดขึ้นได้ในจังหวะที่ข้าพเจ้าพูดไม่ได้ จึงมีเจตนาจะเอาพระของขวัญ “ตันปราบ” ชนิดฝังเพชรมอบแก่วิทยากร ซึ่งมีเพียง ๑๐๐ องค์เท่านั้น ส่วนนอกจากนั้น จะมอบแก่ผู้มีอุปการคุณ

ท่านที่มีอุปการะต่อข้าพเจ้าก็ดี ที่ส่งเงินไปร่วมงานเอกราชก็ดี โปรดติดต่อไปที่ข้าพเจ้า เพื่อรับของขวัญ หรือจะเดินทางไปรับเองที่จังหวัดจันทบุรีก็ได้ (หากพระของขวัญหมดลงเมื่อใด ต้องกราบขอร้องเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้)

✚ พระของขวัญ “ตันปราบ” มีความศักดิ์สิทธิ์ เหตุใดจึงศักดิ์สิทธิ์? นี่คือนิยามที่พวกเราอยากทราบ

เราท่านต้องการทราบว่า พระของขวัญ “ตันปราบ” มีความศักดิ์สิทธิ์นั้น เป็นเพราะเหตุใด? เรื่องนี้ให้พิจารณาไปที่ละประเด็น ดังนี้

๑. ผู้ทำคือ “ตันปราบ” ทำในนามของ “ตันปราบ” เราทราบชัดว่า “ตันปราบ” ท่านเป็นพระพุทธรูปภาคปราบ ในฝ่ายของจักรพรรดิ หมายความว่า จักรพรรดิทั้งปวงร่วมกันทำ แต่ทำในนามของตันปราบ

๒. “ตันปราบ” เป็นแม่ทัพปราบมาร คือท่านเป็นจอมทัพ รู้กันหมดทั่วราชอาณาจักรในภพ ๓ นี้ รู้กันหมด หมายความว่า ทิพย์ พรหม และอรุณพรหม เขารู้กันหมด ไม่รู้จักแต่มนุษย์เท่านั้น ดังนั้น “ตันปราบ” จะทำอะไร? จึงได้รับความร่วมมือทั้งนั้น ยกเว้นมนุษย์ เนื่องจากเขาไม่รู้ งานปราบมารสำคัญแค่ไหน และเพียงไรนั้น ทั่วราชอาณาจักรทราบเป็นอันดี แม้ทิพย์ พรหม และอรุณพรหมเขาก็ทราบ ยกเว้นมนุษย์เท่านั้นที่ไม่ทราบ

๓. การสอนวิชาของพระองค์เป็นเช่นไรนั้น เรื่องนี้เราหมดความรู้ที่จะพิจารณา เพราะเราเป็นผู้ตาม พระองค์เป็นผู้นำ นั่นคือ ทรงอาราธนาจักรพรรดิและกษัตริย์ชั้นดีจากนิพพาน ให้ลงมาช่วยกันกำจัดทุกข์ กำจัดภัย กำจัดโรค ให้แก่ชาวโลก ท่านใดที่ปรารถนาสร้างบารมีเพิ่มเติมก็รับคำอาราธนา แล้วก็มาเดินวิสาสร้างที่อยู่ในองค์พระ นั้นหมายถึงว่า มาสร้างภพในองค์พระประทานพร ตามเนื้อหาสาระของวิชาธรรมกาย ไม่ได้มาองค์เดียว บริวารของพระองค์มาด้วย ได้ถามพระองค์ดูแล้ว ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า มาทำงานตามที่รับอาราธนา เสร็จภารกิจของท่านแล้ว ท่านก็เข้านิพพานของท่าน

✚ หลวงพ่อเตือนข้าพเจ้า ๒ ครั้งแล้ว

ให้มอแก่ผู้มีควมดี อย่างมอให้ด้วยความสงสาร

เป็นเพราะเหตุใดไม่ทราบ หลวงพ่อท่านเตือนข้าพเจ้า ๒ ครั้งแล้ว พระของขวัญของต้นปราบ ให้มอแก่ผู้มีควมดี อย่างมอให้แก่ใครด้วยความสงสาร ข้าพเจ้าคิดอยู่หลายวัน ทำไมหลวงพ่อกับเป็นห่วง? ก็ได้เหตุผลว่า พระมีจำนวนน้อยเพียง ๖,๐๐๐ กว่าองค์เท่านั้น ถ้าเราให้ด้วยความสงสาร อีกเท่าไรก็ไม่พอแจก ข้าพเจ้าเองเป็นคนสงสารคนเสียด้วย แต่ไหนแต่ไรก็เป็นอย่างนี้ เห็นอะไรก็สงสารไปหมด เอาเปรียบใครไม่เป็น ดังนั้น **ใครได้พระของ “ต้นปราบ” ขอให้บูชาท่านอย่างดี หมั่นเอาดอกมะลิบูชาท่าน หมั่นฝึกวิชาธรรมกาย หมั่นสอนวิชาธรรมกาย ท่านชอบอย่างนั้น** นั่นคือ ท่านคุมเราให้สร้างบารมี นั่นเอง

✚ งานสืบสานวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าทำครบทั้ง ๓ งาน

คืองานเผยแผ่วิชาธรรมกาย งานเขียนตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร และงานทำวิสาปราบมาร ทำมานานแล้ว และจะทำต่อไปเป็นบารมีสำคัญ ที่ท่านทั้งหลายควรมีส่วนร่วมอย่างยิ่ง

๑. งานเผยแผ่วิชาธรรมกาย

ทำมาตลอด ตั้งแต่ในระหว่างรับราชการ จนเกษียณราชการ สมัยที่รับราชการนั้น สอนคนเดียว ไม่ว่างงานใด ๆ ก็สอนคนเดียวอยู่อย่างนั้น แต่พอเกษียณราชการแล้ว เป็นมะเร็งกล่องเสียง จึงผ่าตัดกล่องเสียง และทำการรักษา ทำให้พูดไม่ได้ตอนนี้อย่างเดียว ได้สร้างวิทยากรขึ้นและแบ่งวิทยากรเป็นสาย แบ่งความรับผิดชอบกันสอน ขณะนี้งานฝึกวิทยากรนั้น หัวหน้าสายเป็นผู้ฝึก เสร็จแล้วส่งไปสอบปากเปล่ากับข้าพเจ้า ปรากฏว่าคุณวิบูลย์ รัตนพงษ์วัฒนาฝึกได้มาก เทคนิคการฝึกอยู่ในการกำกับของวิทยากรเอก เมื่อถึงเวลาสอน หัวหน้าสายเป็นวิทยากรเอก ส่วนวิทยากรที่เหลือทำหน้าที่เป็นวิทยากรโท การสอนได้ผลเป็นอัศจรรย์

มีคนถามบ่อย ๆ เหตุใดคณะของลุงจึงฝึกได้เก่ง ลุงตอบว่า วิชาธรรมกายมีวิธีเฉพาะ ต้องเรียนให้ลึกซึ้ง จึงจะรู้เทคนิคของวิชา ก็ตอบไปอย่างนั้น สมัยที่ลุงยังไม่ได้ผ่าตัดกล่องเสียง ลุงยังพูดได้ ไปสอนที่ไหนก็ถ่ายทอดโอวไร เป็นหลักฐานนำมาศึกษาเพื่อวิเคราะห์วิจัยได้ นำมาพิสูจน์ได้

๒. งานเขียนตำรา

โดยเหตุที่ข้าพเจ้าสอนวิชาธรรมกายมาตั้งแต่ต้น ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกาย ไม่ว่าหลักสูตรใด ล้วนแต่ยากทั้งนั้น เป็นวิชาลึกซึ้งยากต่อการเรียนรู้ ยากต่อการฝึก ตำราทั้งปวงที่หลวงพ่อกำหนดไว้ ข้าพเจ้านำไปถวายพระสงฆ์ตั้งแต่ครั้งที่ข้าพเจ้าเป็นศิษย์การอำเภอ นั้น พระท่านปรารภว่า อ่านตำราจนถึงขั้นท่องจำได้ ก็ยังเดินวิชาอย่างที่หลวงพ่อกำหนดเขียนไว้ไม่ได้ ตำราจึงไม่อาจช่วยได้ ภาระจึงตกหนักแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้เผยแพร่ ในสมัยนั้นไม่มีใครเผยแพร่กันเลย มีข้าพเจ้าเผยแพร่คนเดียวเท่านั้น แม้วัดปากน้ำซึ่งเป็นต้นกำเนิดของวิชาธรรมกายก็ไม่ได้เผยแพร่ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์การอำเภอ มีราชการเกี่ยวข้องกับเรื่องพระสงฆ์องค์เถร ทั้งยังเป็นวิทยากรสอนวิชาธรรมกาย ไม่มีความรู้วิชาธรรมกาย ก็ต้องพูดว่าเสียหน้า ไปสอนพระเถร แต่พระเถรทักถาม เราตอบไม่ได้ เป็นการเสียหน้าเรา เป็นการเสียเกียรติภูมิด้วย ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องนี้ตลอดมา จึงหาวิธีอธิบายให้เข้าใจง่าย หาวิธีปฏิบัติง่าย ทั้งความรู้ปริยัติคือทฤษฎี และความรู้ปฏิบัติต้องสอดคล้องกัน และต้องง่ายทั้งหมด ต้องไม่มีอะไรยาก เรียนกับข้าพเจ้าแล้ว ต้องง่ายทั้งหมด จึงเขียนตำราขึ้นใหม่ทั้งหมดทุกหลักสูตร โดยยกความรู้วิชาธรรมกายแต่ละเรื่องขึ้น หลวงพ่อเขียนไว้อย่างไร? ยกบทนั้น ๆ มาทั้งบท ซึ่งบทบัญญัติเป็นตัวทฤษฎีเขียนอธิบายความก่อน แล้วโยงเข้าสู่ภาคปฏิบัติ เป็นโชคดีของข้าพเจ้าทำได้ทุกบทและทุกหลักสูตร

บัดนี้ วิชาธรรมกายที่หลวงพ่อกำหนดให้เป็นตำราไว้ ข้าพเจ้านำมาขยายความจากความยากให้เป็นความง่ายแล้ว ท่านทั้งหลายขอบคุณข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบแล้ว บางท่านส่งเงินไปให้เป็นรางวัลที่เขียนตำราได้ดี บางท่านขอบคุณทางโทรศัพท์

บัดนี้ ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตร ตั้งแต่หลักสูตรเบื้องต้นจนถึงหลักสูตรวิชาธรรมกายขั้นสูง ทำได้ครบทุกหลักสูตร เชิญท่านติดต่อได้ที่สำนักพิมพ์เสียงเสียง ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพฯ โทร. (๐๒) ๘๗๒-๘๘๘๘, ๘๗๒-๕๘๗๕-๙ (คุณณอมศักดิ์ จงพิพัฒน์ยิ่ง ผู้จัดการ) ท่านที่อยู่ต่างจังหวัด โปรดติดต่อร้านตัวแทน ถ้าท่านซื้อจำนวนมาก ทางสำนักพิมพ์เขาลดราคาให้ ควรติดต่อไปที่สำนักพิมพ์

ไม่ทราบความเป็นไปความเป็นมา ตำราของข้าพเจ้ามีจำหน่ายในต่างประเทศ เขาเขียนจดหมายชมเชยมา จึงรู้ว่าตำราวิชาธรรมกายไปถึงต่างประเทศ

เมื่อ ๒-๓ วันนี้ มีเสียงชมมาว่า “หนูอ่านตำราวิชาธรรมกายหลายอาจารย์แล้ว หนูไม่รู้เรื่อง แต่อ่านตำราของลุงแล้ว หนูรู้เรื่อง” บางครั้งได้ยินมาว่า รองเจ้าอาวาสยัดมันตำราของลุง เป็นที่ขี้ต๊องเข้าอาวาส เพราะตำราของเจ้าอาวาสก็มี ทำไมไม่เอาตำราเจ้าอาวาส? รองเจ้าอาวาสชี้แจงว่า ของลุงอ่านแล้วรู้เรื่อง ส่วนตำราของเจ้าอาวาส ยิ่งอ่านยิ่งไม่รู้เรื่อง เรื่องง่าย ๆ ทำให้ยากก็เลยไม่รู้เรื่อง

๓. งานปราบมาร

เป็นงานยากที่สุด ไม่มีอะไรยากไปกว่านี้แล้ว ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมาตั้งแต่วันเข้าพรรษาปี ๒๕๒๗ ตรงกับวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๒๗ นับถึงวันเข้าพรรษา ปี ๒๕๔๒ ตรงกับวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๔๒ ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารครบ ๑๕ ปีบริบูรณ์ นำความรู้ปราบมารออกเผยแพร่แล้ว ๓ ภาค คือปราบมาร ภาค ๑- ภาค ๒ -ภาค ๓ เล่มนี้คือ ปราบมาร ภาค ๔ และปราบมารภาคอื่นในโอกาสต่อไป เป็นงานที่เราไม่ว่างเลย ต้องทำวิชาตลอด วันใดรับชนะ อารมณ์เราปลอดโปร่ง วันใดไม่ได้ความ อารมณ์เราไม่ดี เป็นเช่นนี้ตลอด เมื่อรบมานานปี ท่านทั้งหลายถามว่า มีมือสำรองแล้วหรือยัง? ตอบท่านไม่ได้เลย ได้แต่พูดว่า ขณะนี้โลกของเรามีประชากร “หกพันล้านคน” ตามที่ทางราชการเขาประกาศ สมมุติว่าเป็นธรรมกายหมดทั้งโลก ขอเพียงคนเดียวที่ปราบมารได้ โลกนี้ก็น่าอาศัยแล้ว ก็ตอบไปอย่างนั้น ต้องวิชาใช้การได้ แล้วธาตุธรรมท่านต้องตรวจบารมีก่อน จึงจะบอกได้ อย่างข้าพเจ้านี้เขาเรียกว่าถูกบังคับ ข้าพเจ้าไม่คิดว่าข้าพเจ้าจะต้องมาปราบมาร เพราะความรู้เราไม่เข้าท่า แต่ธาตุธรรมท่านว่าเข้าท่า เราว่าเราปราบไม่ได้ แต่ธาตุธรรมท่านว่าได้ ความเห็นไม่ตรงกัน เนื้อหาสาระของปราบมารมีอย่างไร? ท่านได้อ่านแล้ว แต่ขอเรียนว่ายังเขียนไม่ครบ ยังบรรยายแบบยังมีอ้อ ถ้าให้พูดเปิดใจ นั่นคือความรู้ตัวจริง แต่ยังไม่ทำไม่ได้ เพราะยังไม่ถึงเวลานั้นเอง แต่ก็พอเขียนแบบคุยกันได้ ดังที่ท่านได้อ่านมาแล้ว

การปราบมารเป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องสำคัญ

หลวงพ่อกำลังกล่าวไว้ในเทศน์ครั้งหนึ่ง

ในเรื่องของการปราบมารว่า

“เมื่อเรารู้เช่นนี้ จงอุตส่าห์ว่า ตั้งแต่บัดนี้ไป เราจะ
ช่วยเหลือแก้ไขด้วยประการใดประการหนึ่ง ท่านรบศึก
สำคัญอย่างนี้ ถ้าชนะละก็ เราชนะด้วยกัน ถึงเราไม่ได้
ทำเลย เราก็ชนะด้วย ถ้าทำได้สำเร็จ เราก็สำเร็จด้วย
เราไม่ได้ทำเลย ก็สำเร็จด้วย เราต้องสนับสนุนด้วย
ทางใดทางหนึ่ง ให้สมควรทีเดียว”

หลวงพ่อดปากน้ำ

ภาควิชาการ

ภาควิชาการ คือภาคความรู้วิชาธรรมกาย เน้นเรื่องสำคัญที่เราใช้ในการเดินวิชาปราชญ์ ส่วนวิชาการเรื่องอื่น ขอให้ท่านค้นคว้า จากเล่ม “คู่มือสมภาร” และเล่ม “วิชชามรรคผลพิสดาร”

✚ มารปกครองอะไร? ปกครองตรงไหน?

ได้กล่าวแล้วว่ามารปกครองสัตว์โลกอย่างไร? และมารปกครองนิพพานอย่างไร? ประการแรก ให้เราพูดภาพรวมก่อน ส่วนความรู้ละเอียดพูดกันทีหลัง **สรุปแล้วมารปกครอง “ใจ” เมื่อยึด “ใจ” ได้ กายจะไปเหลืออะไร?** เพราะกายเป็นบ่าวเป็นข้าทาสของใจ นั่นคือ กายเป็นผู้รับใช้ของใจ

ให้กลับไปเรียนเรื่องอายตนะภายในกับเรื่องอายตนะภายนอก ให้เกิดความเข้าใจ เพราะบรรยายไว้ชัดเจนแล้ว จะกล่าวในบทนี้แต่ชื่อวิชาเท่านั้น อายตนะภายใน ๖ คือ หู ตา จมูก ลิ้น กาย ใจ สัมพันธ์กับอายตนะภายนอก ๖ คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ (อารมณ์ของธรรมฝ่ายใด นั่นเอง)

ใจมีหยาบมีละเอียด รับกิเลสมาจากสื่อ ซึ่งสื่อนั้นก็คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส และอารมณ์ ส่งเข้ามายึด “ใจ” เพื่อให้ “ใจ” อยู่ในอำนาจปกครองของเขา เป้าหมายสำคัญคือ “ใจ” เป็นสำคัญ

เมื่อเข้าใจภาพรวมแล้ว คราวนี้ง่ายแล้ว จะเข้าใจทั้งหมด มารเขาทำรูป-ทำเสียง-ทำรส-ทำสัมผัส และทำอารมณ์ ในรูปแบบต่าง ๆ แล้วจึงเข้ามาที่ “ใจ” แล้ว “ใจ” ก็หมดสภาพที่จะต่อสู้ เป็นไปตามอำนาจที่เขาบังคับ เหมือนช้างถูกควบคุมช้างบังคับด้วย “ขอ” เหมือนอย่างวัวควาย ก็ถูกเขาเจาะจมูกร้อยด้วยเส้นเชือก ที่ขานาเขาเรียกว่า “สายตะพาย” และเหมือนอย่างม้า ก็ถูกใส่ “ขลุม” ที่หัว นั่นคือ ขอสำหรับบังคับช้าง สายตะพายสำหรับบังคับวัวควาย และขลุมสำหรับบังคับม้า

การบังคับนั้น มารเขาทำวิชาเบ็ดเสร็จไว้แล้ว เหมือนสายตะพายก็ยังอยู่ที่จมูกวัวควาย และขลุมก็อยู่หัวของม้า เหมือนดวงทุกข์และดวงสมุทัย ก็ยังเป็นวงแหวนด้าอยู่ที่ดวงธรรมของเรา **เวลาที่ต้องการบังคับ มารเขабังคับได้ทันที เหมือนกับที่เรากด “รีโมท” เปลี่ยนช่องโทรทัศน์** เหมือนกับที่เราบังคับม้า เพียงแต่เราจับขลุมม้าแล้วเอาเชือกผ่าปาก ดึงเชือกจะให้เป็นทางไหน ม้าก็ไปทางนั้น หากบังคับวัวควายเพียงเราดึงเชือกที่จมูก จะให้เป็นทางใด วัวควายก็ต้องไปทางนั้น

วิชาที่มารทำขึ้นนี้ร้ายกาจมาก บังคับได้หมด อย่างดวงขุนและดวงดำที่เรียกว่า ดวงทุกข์และดวงสมุทัยที่มารทำขึ้นนั้น ไม่ว่าใคร! ต้องแก่ เป็นโรค (เจ็บ) และตายทั้งนั้น ไม่มีใครรอดได้เลย เรายังแก้วิชาของมารไม่ได้มาจนบัดนี้ และแม้มีพระพุทธรเจ้ามาตรัสรู้แล้ว ก็ยังแก้วิชามารเรื่องนี้ไม่ได้ จึงเป็นปัญหาน่าหนักใจมาจนถึงวันนี้

คราวนี้ กลับมาพิจารณานิพพานกันบ้าง ทำไมมารปกครองนิพพานได้? ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมารมาถึงวันนี้เป็นปีที่ ๑๖ ตั้งข้อสังเกตเรื่อยมา ก็ยังตอบไม่ได้ ว่าทำไมมารเขาจึงปกครองได้? ถามว่าปกครองอะไร? ก็ตอบว่าปกครอง “ใจ” พุทให้เป็นวิชาธรรมกายก็ว่าปกครองนิโรธ พุทให้ชัดอีกหน่อยก็ว่า ปกครองนิโรธ-สมบัติ-ตรัสรู้-คำนวณ

คำว่า **“นิโรธ”** ในที่นี้หมายถึง การทำใจนิ่งแสวงหาความรู้ทางใจที่ละเอียด

คำว่า **“สมบัติ”** ในที่นี้หมายถึงเอาว่า สีลาการต่อสู้เชิงรุกและถอยหลังเหมือนการชกมวย คือรุกและถอย

คำว่า **“ตรัสรู้”** ก็หมายถึง ให้รู้ละเอียดขึ้นไป

คำว่า **“คำนวณ”** หมายถึง การคาดหมาย ได้แก่การคาดหมายในทางวิชา คือวิชาของเราต้องให้ละเอียดกว่ามาร ต้องให้เหนือกว่ามาร ถ้าวิชาของเราหยาบ แปลว่าคำนวณเราของสู้มารไม่ได้

ทำไมมารจึงปกครองนิพพานได้? ยังตอบไม่ได้ ก็เมื่อมารปกครองนิพพานได้ มรรคผลนิพพานไม่ล่มสลายหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวไปมากแล้ว จนมีคำถามว่า ลุงกล่าวเช่นนี้ทำให้คนหมดกำลังใจที่จะทำความดี ลุงก็ว่าลุงพูดของจริง พวกเราจะได้พากเพียรทำความดีให้ยิ่งขึ้นไป แล้วความดีนั้นจะมาช่วยหนุนให้เรามีกำลังใจต่อสู้มาร เราจะปล่อยให้มารมันเป็นนักแสดงโศกอยู่เช่นนี้ได้อย่างไร? **เราก็คงต้องช่วยกันคิดอ่าน ทำวิชาไม่ได้ ก็ต้องช่วยทางอื่น จะปล่อยให้ลุงสู้คนเดียวได้อย่างไร?** ทำไมไม่คิดอย่างลุงบ้าง? ทำไมคิดแต่ว่าจะไม่ทำความดี? ทำไมคิดแต่ว่าทำบุญไปทำไม? เพราะถึงอย่างไรก็ไม่ชนะมาร ไม่เข้าใจเหตุผลของการคิดนั้น คิดต่อสู้! ทำไมเราไม่คิด? คิดแต่จะแพ้สถานเดียวทำไม? เพราะมารเขาก็ลุ่มเรามาตลอดแล้ว แม้ทุกวันนี้เขาก็ลุ่ม แต่พอลุงเอาความจริงมาพูด พวกเรากลับแสดงความพ่ายแพ้ก่อนที่เราจะต่อสู้ เป็นเรื่องไม่สมควรที่จะคิดเช่นนั้น

โปรดจำไว้ว่า ถ้าเราไม่สู้ เราแพ้สถานเดียว! ถ้าเราสู้ เรามีทางชนะ!

คราวนี้ เรามาดูเรื่องอายตนะภายนอก ว่ามารเขาทำอย่างไรจึงเข้ามาถึงอายตนะภายในของเรา พุทให้เข้าใจง่าย อายตนะภายนอกเขาส่งอะไรเข้ามาในใจของเรา ถึงใจของเราสู้เขาไม่ได้ มาถึงความละเอียดของวิชาในตอนนี้ เหตุอายตนะภายนอกเรียกย่อว่า “เหตุอายตนะ” มารเขาทำเป็นเครื่องปกครอง

เครื่องก็คือ เอาธาตุ ๖ มาหมุนซ้าย แล้วเอาดวงบาปใส่เข้าไป อธิษฐานจะให้เป็นอย่างไร? ก็สุดแต่มารเขาจะทำ แล้วก็ยิ่งเข้ามาที่ใจเรา แล้วเครื่องนั้นก็มากระทำที่ใจเรา ส่งผลให้ใจของเราอยู่ในบังคับของเขา นี่คือการรู้ย่อ ให้เราเห็นภาพรวมว่ามารเขาทำอะไร?

ในเครื่องปกครองมีผู้บังคับเครื่อง เหมือนกับคนบังคับเครื่องยนต์ ในเครื่องมีภพ ๓ ในภพ ๓ มีนิพพาน ในนิพพานมีเครื่องปกครอง ในเครื่องปกครองมีกายมาร ถ้าเครื่องทำจนละเอียด เราเรียกว่า “เหตุ” เราเรียกว่า “เหตุว่าง” นี่คือการรู้ที่หลวงพ่อบอกสอนไว้ สรุปแล้วก็แค่นี้ เครื่องก็ดี นิพพานก็ดี ภพ ๓ ก็ดี กายมารก็ดี ถ้าทำละเอียดก็เหมือนฝุ่นละอองก็เหมือนกับยานัตถุ์ นั่นเอง

กลับมาพูดถึงเครื่องปกครอง มีหลายรูปแบบ บางรูปแบบเป็นภพ ๓ บางรูปแบบเป็นนิพพานและเป็นรูปแบบต่าง ๆ เรียกว่า สารพัดแบบ เหตุใดจึงมีมากมายแบบนี้ ตอบว่ามารเขาไม่ให้จับรูปแบบยุทธศาสตร์ของเขาได้ จึงวางหลักวิชาไม่ได้ เราเดินวิชาไป เป็นเพราะเหตุใดจึงเห็นเป็นภูเขา นั่นคือเขาทำเป็นเหตุภพ ๓ เรียกย่อว่า “เหตุภพ” เอามาขวางรู้ขวางญาณเรา เราเห็นเข้าเท่านั้นก็ถอยกลับ ไปไม่ได้เนื่องจากมีภูเขากั้น ท่านจะถอยกลับไม่ได้ ต้องเดินวิชาทะลุภูเขาไปให้ได้ ถ้าท่านถอยกลับ แปลว่าท่านแพ้!

ทุกวันนี้ เราทำลายเหตุหลายรูปแบบในอายตนะไม่หมด อายตนะที่มารเขาทำไว้มากคือ “อายตนะรูป” และ “อายตนะธรรมารมณ” อายตนะอื่นเขาไม่ค่อยทำ

✚ เป้าหมายสำคัญเราเข้าไปไม่ถึงเพราะเหตุใด?

จุดหมายสำคัญ คือ เป้าหมายที่เราอยากไปถึงและอยากให้พบ เราจะไม่พบและเราจะไม่ถึง ทั้งนี้เป็นเพราะมาร เขาสร้างเหตุคุ้มกันแน่นหนา เหตุสำคัญนี้แบ่งเป็นกองทัพได้ ๒ พวกคือ

กองทัพแรก ประกอบด้วยเหตุ ๔ อย่าง

- เหตุพารู้พญาณ
- เหตุจรรู้จญาณ
- เหตุหลอกรู้ลวงญาณ
- เหตุบังคับรู้บังคับญาณ

กองทัพสอง ประกอบด้วยเหตุ ๒ อย่าง

- เหตุสักระฐักัดญาณ
- เหตุขวางรัฐขวางญาณ

ชื่อของ “เหตุ” บอกหน้าที่ของเหตุชัดเจนแล้ว ว่าแต่ละเหตุมีหน้าที่อย่างไร? เหตุเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นทีม เหมือนการเล่นฟุตบอล ใครมีหน้าที่อะไรก็ทำหน้าที่นั้น เช่นเดียวกับสุนัขป่าหรือฝูงเสือ เมื่อพบเนื้อป่าคือกวางป่า มันจะแบ่งหน้าที่การงานกันทำ เวลาล่าสัตว์มันเคร่งครัดหน้าที่ของมัน สุดท้ายสัตว์ตายหมด มันจับกินจนหมด

เมื่อเป็นเช่นนี้ งานเดินวิชาขั้นสูง เราต้องเรียนรู้กันให้มาก เวลานี้เราไม่มีหลวงพ่ช่วยคุณ เราต้องคุณตัวเอง **อย่าเดินวิชาพลาด ถ้าพลาดก็แพ้มารทันที เกิดการเสียหายต่อส่วนรวมมาก หมายถึงเสียเอกราชทีเดียว** ด้วยเหตุนี้เอง หลวงพ่อท่านไม่เอ่ยให้แก่นคนเดินวิชาพลาด หากเดินวิชาผิดแล้ว หลวงพ่อท่านไม่เอาด้วย ข้าพเจ้านำเรื่องมาแล้วแล้ว โปรดอ่านให้พบในเล่มปราบมาร ๒-๓ นั้น

ขอยกตัวอย่าง มีอยู่ท่านหนึ่งเป็นสตรี มีประวัติว่าเห็นกายกรรมทันทีที่ตื่นนอน สตรีท่านนี้เดินทางไปพบข้าพเจ้าที่จันทบุรี ข้าพเจ้าแปลกใจมาก เพราะไม่รู้จักท่านมาก่อน จึงเข้ากายกรรมไปตามหลวงพ่บอกว่า ท่านผู้นี้มาพบข้าพเจ้าทำไม? หลวงพ่ตอบว่า ท่านพามาเอง “มีเจตนาให้มาเดินวิชากับศึกษา” ต่อมาท่านผู้นี้หายไป จึงไปตามหลวงพ่ดูใหม่ ทำไมคนเก่งท่านนี้หายไป? หลวงพ่บอกว่า “มันเดินวิชาต่อตื่นใจ” ข้าพเจ้าฟังแล้วก็เข้าใจ ตั้งแต่วันนั้น คนเก่งคนนี้ห่างจากข้าพเจ้า ทราบว่าไปทรงเจ้าเข้าผีแล้ว

คำตอบสำคัญที่เราไปไม่ถึงเป้าหมาย เป็นเพราะแก้ไขเหตุคุ้มกัน ๒ กองทัพของมารไม่ได้ เราจึงไปไม่ถึงเป้าหมายสำคัญ จึงทราบว่า พวกเราแพ้มารตรงนี้เอง ผ่านด่านสำคัญนี้ไม่ได้ ก็แพ้เขาวินัยค่า **การที่พวกเราพลาด เป็นเพราะเชื่อรู้เชื่อยุณเรา ข้าพเจ้าบอกแล้วว่าเห็นอะไรจงอย่าเชื่อ! ให้ทำวิชาตรวจสอบก่อนเสมอไป** ท่านไม่เรียนกันเองจึงพลาด

เรื่องบูชาข้าวพระข้าพเจ้าห้ามมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ แล้วว่าอย่าทำ! เพราะมารมันแปลงกายมากินท่านบูชาไปไม่ถึง เพราะความรู้เพี้ยน เพราะความรู้อ่อน ข้าพเจ้าเตือนแล้ว ท่านไปให้กำลังแก่มาร ไม่ได้บูชาพระพุทธรูป ท่านไม่เชื่อก็นั่น เตือนมาตั้งแต่รุ่นปราบมารภาค ๑ แล้ว

สรุปว่า งานปราบมารของข้าพเจ้ามาถึงตรงนี้ พบความรู้แบบนี้ เป็นทางตันที่เราเดินวิชาต่อไปได้ ต่อเมื่อผ่านด่านนี้ได้ จึงจะไปพบอะไรอีก ซึ่งยังเจอไม่ได้ ตรงนี้เองที่เราพบว่า พวกเราผ่านจุดนี้ไม่ได้ การจะผ่านได้ ต้องรวมนิพพานกายกรรมทั้งหมดเข้ากับนิพพานเป็นทั้งหมด ธรรมรู้รวมญาณกัน แล้วเดินวิชารบ

ใหญ่ ไม่ใช่รบย่อย นั่นแหละจึงจะผ่านด่านนี้ไปได้ ความรู้ที่ท่านเคยเห็นนั้น ใช้ไม่ได้! ญาณทัสสนะที่ท่านเคยเห็นนั้นเชื่อไม่ได้! มารเขาหลอกให้ทั้งนั้น

ขอถามท่านตรง ๆ ว่า พวกเราที่ว่าเรียนมาร้อยปีนั้น รู้เรื่องไหม? ถ้าไม่รู้ ต้องเรียนให้รู้ โดยเฉพาะตัวของข้าพเจ้าเอง ต้องรบสถานเดียว เดินหน้าสถานเดียว ใช้ความรู้วิชาซ้อนสับทับทวี หลวงพ่อสอนแล้ว อยู่ในหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร

✚ เรื่องของใจมีความซับซ้อน เพราะใจมีหยาบมีละเอียด

โปรดดูเรื่องธาตุ ๑๘ และอินทรีย์ ๒๒

ใจของเราทุกวันนี้ คือ ใจหยาบ

ใจละเอียด ก็คือ เรื่องของธาตุ ๑๘ และอินทรีย์ ๒๒ ในหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร ซึ่งหลวงพ่อสอนเราแล้ว

ส่วนใจของพระอริยเจ้ายิ่งละเอียดยิ่งขึ้น ยิ่งเป็นใจของพระพุทธเจ้าด้วยแล้ว ยิ่งละเอียดยิ่งขึ้นไปอีก จะละเอียดไปแค่ไหนไม่มีใครทราบ ก็เพราะใจของเราหยาบนี่เอง เป็นเหตุให้เราเห็นได้น้อย มีรู้ญาณสามารถเขาไม่ได้

เมื่อ ๒-๓ วันมานี้ ข้าพเจ้าตกใจมาก แม้เราจะรวมรู้รวมญาณทัสสนะกับนิพพานแล้ว จักรพรรดิมีเท่าไรในนิพพาน นำมารวมกันเป็นหนึ่ง “หนึ่งเดียว” ตามแนววิชาซ้อนสับทับทวี ปรากฏว่าเราเดินวิชาไม่ได้เลย ใจของเรายับเขยื้อนไม่ได้เลย ถูกตรึงเหมือนหนึ่งว่าถูกเททับด้วยคอนกรีต กว่าจะหมดปัญหานี้ไปได้ สู้รบกันอยู่นาน

นี่คือมารเขาปกครองนิโรธ เขาปกครองพระพุทธเจ้า จนกระทั่งใจของเราถูกหุ้มรู้หุ้มญาณทัสสนะถึงขนาดว่ากระดูกกระดูกไม่ได้ทีเดียว แต่ก็ผ่านปัญหานี้ไปได้ แล้วไปพบปัญหาใหม่อีก

✚ ดวงธรรมของนิพพานมีจำกัด ทำให้เดินวิชาไม่ได้ เป็นทางตัน

เมื่อเร็ว ๆ นี้เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าเหงื่อแตกอีก หลักของการเดินวิชา จะต้องเข้าดวงธรรม ๖ ดวงเสมอไป นั่นคือ ดวงธรรมข (ดวงปฐมมรรค) ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัส-

สนะ แล้วก็มีดวงธรรม ๖ ดวงละเอียดต่อไปอีก ไม่มีที่สิ้นสุด ดวงทั้งปวงนี้ก็คือทางเดิน (มรรค) ของใจ ถ้าไม่มีดวงธรรมเหล่านี้ ใจไม่มีทางเดินคือ ไม่มีถนนให้เดิน เป็นปัญหาใหญ่ เป็นทางตันของนิพพาน ก็ได้รับความรู้ว่า ถ้าดวงธรรมของนิพพานมีมาก แปลว่า มีทะเลรู้ทะเลญาณมาก หากมีน้อย หมายความว่ารู้เห็นน้อยไป สู้มารเขาไม่ได้นั่นเอง

✚ อารมณ์ของข้าพเจ้าขึ้น ๆ ลง ๆ ถ้ารบได้ดีอารมณ์ก็ดี ถ้ารบไม่ได้ผล อารมณ์ก็ขุ่น เป็นเช่นนี้แต่ไหนแต่ไรแล้ว

วันใดรบได้ดี เราจะอารมณ์โปร่งใส ยิ่งได้เห็นพระพุทธรูปทรงดีพระทัย ใจของเราก็บันเทิง วันใดรบไม่ดี ดับมารไม่ได้ แก้ปัญหาทางวิชาไม่ได้ เกิดความทุกข์ทางใจทันที เดินไปคิดไป แม้ป่วยไข้ก็คิดวิชา ระหว่างป่วย กินข้าวไม่ได้ แรงไม่มี เขามาเชิญให้ไปสอนทั้งที่พูดไม่ได้ จะนอนป่วยอยู่ไม่ได้ ชาติธรรมท่านไม่ยอม ท่านสั่งให้ไปสอนตามที่เขาเชิญ ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้ ไม่ได้สบายเหมือนชาวบ้านเขา เมื่อตอนเป็นหนุ่มมีตำแหน่งราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอ อยากไปจีบสาวกับเขาก็ไปไม่ได้ ต้องไปสอนตามจังหวัดต่าง ๆ ตามแต่จังหวัดไหนจะเชิญ เลยไม่ได้ไปเกี่ยวสาวกับเพื่อน ๆ พอเกษียณราชการอายุมากขึ้น เคยปรารภกับเพื่อน บอกเขาว่าเราพอมีเวลาว่าง จะไปจีบสาวที่ไหนก็เอา เพื่อนเขาย้อนว่า เราแก่ปุ่นนี้แล้วสาว ๆ ที่ไหนจะชอบ ไม่มีใครชอบคนแก่ ดังนั้น ให้ข้าพเจ้าสอนวิปัสสนาต่อไป เพื่อนเขาย้อนมาอย่างนี้ นี่ก็เล่ากันอย่างเปิดใจ เป็นการ “ปลงอาบัติ” กันไปในตัว ว่าเรื่องจริงเป็นอย่างนี้

✚ อารมณ์ของข้าพเจ้าตอนอายุมาก แจ่มใสกว่าตอนเป็นหนุ่ม

เมื่อข้าพเจ้าอายุมาก อารมณ์ของข้าพเจ้าแจ่มใสกว่าตอนเป็นหนุ่ม ตอนเป็นหนุ่มไม่ยอมทำวิชา และที่ทำวิชาก็เพราะถูกบังคับ แต่พออายุมากเป็นคนสูงอายุ ได้เห็นผลงานแล้วก็สบายใจ แต่ก่อนไม่คิด แต่มาคิดในตอนที่ย่างมาก ผลงานที่ทำให้อารมณ์แจ่มใสก็คือ

๑. ทุกดิฐภูมิ คือ นรก อเวจี และโลกันต์ ถูกดับไปได้ ข้าพเจ้าสบายใจมาก (ตั้งแต่รุ่นปราบมาร ภาค ๑)
๒. ได้ถอนถอยเอาพระพุทธรูปกลับมาได้ เพราะมารเอาไปทำโทษบ้าง เอาไปกักกันบ้าง เมื่อพระองค์กลับมาได้ ข้าพเจ้าสบายใจ
๓. ได้ถอนถอยเอาจักรพรรดิกลับมาได้ เนื่องจากมารเอาพระองค์ไปทรมานบ้าง เอาไปกักกันบ้าง เมื่อพระองค์กลับมาได้ ข้าพเจ้าสบายใจ

๔. ดวงบารมีทั้งปวงของภาคขาว ที่มารระเบิดเอาไปได้ แต่เราไปปล้นเอากลับมาได้ เรื่องนี้ข้าพเจ้าสบายใจ

นี่คือการสร้างบารมีของข้าพเจ้า ไม่ใช่สร้างวัด ไม่ใช่สร้างเจดีย์ ไม่ใช่หล่อพระพุทธรูป ไม่ใช่เอาเงินประชาชนไปละลายน้ำเล่น ข้าพเจ้ามีกิเลสเหมือนท่านทั้งหลาย ตามที่เล่าไม่ได้วางมาดเป็นพระอรหันต์เพื่อสร้างฉกหาเงิน **ท่านต้องคิดว่าดวงใสคือดวงธรรมที่เราเห็น จะทำให้เราสะดุ้งหวาดกลัวต่อบาป (หิริโอตตัปปะ) ถ้าเราไม่หวาดกลัว นั้นไม่ใช่ธรรมของภาคขาวแล้ว** แต่เป็นธรรมของภาคมารแอบแฝงเข้ามา เราควรรู้ให้เท่าทันวิธีการของมารเขาบ้าง ไม่ใช่จ้องแต่จะควักเงินให้โดยไม่พิจารณาอะไรเลย! นั่นเป็นความประมาทของเรา เงินทองยุคของเรานี้หายาก การใช้จ่ายควรมีเหตุผล

เมื่อไรเราจะเลิกทำงานทางวัตถุกันเสียที ไม่ได้อะไรเลย! เสียเวลาค้นวิชา **งานก่อสร้างไม่ใช่งานของผู้เป็นวิชาธรรมกาย** ไปทำงานเช่นนั้นมารเขาก็หัวเราะชอบใจ เพราะมารเขาทำให้เราหลงงานได้ งานค้นคว้าวิชาธรรมกายชั้นสูงเป็นอันไม่ได้ทำ แปลว่ามารเขาชนะวันยังค่ำ น่าเสียใจไหม!

✦ เรื่องปราบมารตามที่เสนอนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

คุณชูชัย ศรีสุขชินวงศ์ (เกสัชกรหนุ่ม) เป็นผู้เดียวที่อ่านบันทึกการปราบมารทุกเล่ม อ่านทุกตัว จึงรู้เรื่องราวตลอดยิ่งกว่าใคร ๆ หากท่านผู้ใดอยากทราบรายละเอียดกว่านี้ ต้องให้คุณชูชัยเป็นผู้เล่า

เรื่องราวของการปราบมาร เท่าที่นำเสนอนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น เมื่อรู้จักกันใหม่ ๆ คุณชูชัยขออนุญาตยืมสมุดบันทึกไปอ่าน ข้าพเจ้าเข้ากายกรรมไปถามหลวงพ่อก่อนเพื่อการตัดสินใจของข้าพเจ้า เพราะมีเรื่องลึกตื้นทั้งปวง ที่จดไว้ไม่กล้าให้ใครอ่านง่าย ๆ

บัดนี้ เกสัชกรหนุ่มนี้มาขอยืมอ่าน ควรอนุญาตหรือไม่? หลวงพ่อท่านบอกว่า เกสัชกรผู้นี้จะมาทำหน้าที่ “พระอานนท์” ให้แก่ศึกษา อนุญาตได้เลย จำได้ว่าคุณชูชัยขณะอาสนมุขบันทึกทั้งหมดที่มีในคราวนั้น ไปอ่านเป็นแรมเดือน อ่านแล้วยังช่วยขีดเส้นใต้ไว้ให้ด้วย แปลว่าตรงนั้นสำคัญ เวลาเปิดอ่าน เราจะได้รู้ว่าตรงไหนสำคัญ

ตั้งแต่วันนั้นมา คุณชูชัยเพียรไปมาหาสู่ข้าพเจ้า ชวนคุยเรื่องวิชาธรรมกายบ้าง ถามเรื่องปราบมารเล็ก ๆ บ้าง เขาไปคู่กับทันตแพทย์บุญชัย องค์กรีตระกูล ทราบว่าเรียนจบมารุ่นเดียวกัน บ้านอยู่ใกล้กัน เขาเป็นเพื่อนกัน ต่อมาท่านทั้ง ๒ คิดรวมตำราวิชาธรรมกายที่ข้าพเจ้าเขียนทุกหลักสูตรให้รวมไว้เป็นจุด

เดียวกัน เพื่อสะดวกแก่การซื้อหาของสมาชิก จึงติดต่อกับสำนักพิมพ์ ให้ทำการจัดพิมพ์ทุกหลักสูตรและทุกเล่ม ปรากฏว่า “สำนักพิมพ์เลียงเชียง” รับจัดพิมพ์

นับแต่นั้นมา ตำราวิชาธรรมกายทุกหลักสูตรไปทั่วประเทศ ข้าพเจ้าได้รับคำชมจากสมาชิก สมาชิกบางท่านพอใจเป็นพิเศษ ถึงกับส่งเงินทางธนาคารไปให้เป็นรางวัล เขาบอกว่าหนูอ่านรู้เรื่อง เธอบอกว่าเคยอ่านมาหลายอาจารย์ ยิ่งอ่านยิ่งไม่รู้เรื่อง ตำราของคุณลุงหนูยิ่งอ่านยิ่งรู้เรื่อง นี่คือผลงานแรกของ เกสัชกรชุ้ยและทันตแพทย์บุญชัย

ครั้นมาถึงพิมพ์เข้าจริง เกิดปัญหาใหญ่ ปัญหาใหญ่คืออะไร? ปัญหาใหญ่คือปัญหาการตรวจทาน ความถูกต้องของวิชาก่อนที่จะตัดสินใจพิมพ์จริง เราจะได้ใครมาตรวจเรียงพิมพ์ให้ เราจะได้ใครมาตรวจความถูกต้องให้ เพราะวิชาธรรมกายไม่เหมือนความรู้ทั้งหลายที่ใคร ๆ จะตรวจได้ นี่คือปัญหาใหญ่ของสำนักพิมพ์ที่จะต้องหาผู้สันตมาตรวจต้นฉบับและตรวจความถูกต้องของเนื้อหา โชคดีแท้ ๆ ที่คุณชุ้ยช่วยตรวจให้ได้ ทุกหลักสูตรและทุกเล่ม คุณชุ้ยตรวจได้หมด ส่งผลให้คุณชุ้ยเป็นพหูสูตรในวิชาธรรมกาย ทุกหลักสูตร ใครทำวิชาถูกใครทำวิชาผิด พอพูดความรู้ออกมา คุณชุ้ยตัดสินใจได้เลย และใครสอนผิดสอนเพี้ยน คุณชุ้ยบอกได้เช่นเดียวกัน นับว่าโชคดีที่ค้นพบพระเอกวิชาธรรมกายในยุคนี้

หลวงพ่อกำนันพูดว่า เกสัชกรผู้นี้จะมาทำหน้าที่ “พระอานนท์” ให้นั้น เป็นจริงตามที่หลวงพ่อบอกแล้ว

นับแต่วันนั้นมา ข้าพเจ้ามีเรื่องราวทางวิชาธรรมกาย ข้าพเจ้าจะพูดให้คุณชุ้ยได้ทราบตลอดมา เพราะสักวันหนึ่งเราก็ลืม แล้วก็เป็นจริงตามที่เราคาดหมาย หลังจากที่ข้าพเจ้าเกษียณราชการแล้ว ข้าพเจ้าเข้ารับการผ่าตัดกล้องเสียง เนื่องจากเป็นมะเร็ง ความจำของข้าพเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน ต้องถามคุณชุ้ย แล้วคุณชุ้ยจะเป็นผู้ยืนยันว่า ข้าพเจ้าพูดเรื่องนี้กับเขา ตั้งแต่เมื่อไร? พูดว่าอย่างไร? เขาจำได้หมด เขายืนยันความถูกต้อง อย่างเช่นเรื่องของพระสมศักดิ์ มหัพพโล แห่งสำนักปฏิบัติธรรม อ.แม่สาย จังหวัดเชียงราย เป็นต้น เล่าเรื่องย่อให้ฟังดังนี้

เรื่องของพระสมศักดิ์ ใคร ๆ ก็ทราบว่า ข้าพเจ้าช่วยท่านมา เพื่อให้ท่านตั้งสำนักปฏิบัติธรรม วิธีช่วยของข้าพเจ้าทำถวายท่าน คือเขียนหนังสือเรื่องกายสิทธิ์หยกพม่า เขียนเพื่อโฆษณาหยกพม่า แล้วก็เอาหยกพม่ามาแกะพระจำหน่าย แก่ผู้สั่งซื้อ นี่คือการสรุ่ยย่อ เขียนมาหลายเล่ม ต่อมาเห็นว่าเรื่องกายสิทธิ์หยกมีหลายเล่มแล้ว ควรจะหยุดแค่นั้น หากว่ามากไปกว่านี้ เขาก็จะว่าเป็นการพาณิชย์ เป็นห้วงพระสมศักดิ์ จึงบอกให้หยุดออกหนังสือ ขอให้เป็นที่รู้ว่า ถ้าต้องการหยกในรูปแบบใด ก็ติดต่อได้ที่พระสมศักดิ์ เพราะเราออกหนังสือติดต่อกันมาหลายเล่มแล้ว

มีบางท่านถามความรู้เรื่องกายสิทธิ์ โดยอ้างว่าอ่านหนังสือมาคิดว่าข้าพเจ้าเป็นผู้เขียน เพราะหลายเล่มเท่าที่อ่านมาเป็นตำราที่ข้าพเจ้าเขียนให้ คิดว่าเป็นความรู้ของข้าพเจ้า ฟังเนื้อหาที่ถามแล้ว ความรู้นั้นไม่ใช่ความรู้ของข้าพเจ้า จึงสอบสวนทวนความดู จึงทราบที่พระสมศักดิ์ให้คนอื่นเขียน แล้วเอาความรู้ที่ข้าพเจ้าเขียนมาผสมเข้าไปอีก เลยไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร? สับสนไปหมด

เตือนพระสมศักดิ์แล้ว ท่านไม่ฟัง ข้าพเจ้าจึงวางมือโดยไม่ติดต่อกัน และไม่เดินวิชาช่วยตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป โดยมีเหตุผลว่า ท่านไม่เชื่อเราแล้ว ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร! ธาตุกรรมท่านรู้วาระใจของข้าพเจ้า ได้ปรารภกับข้าพเจ้าถึงเรื่องพระสมศักดิ์ สรุปความรู้พอจำได้ “ถ้าศึกษา ไม่ดูแล เดี่ยวมารก็เอาไป” จึงนำเรื่องนี้พูดกับคุณชูชัย ต่อมาพระสมศักดิ์ มีข่าวทางหนังสือพิมพ์ว่าถูกคนร้ายชิงทรัพย์ คนร้ายฆ่าเจ้าทรัพย์ตาย โดยคุณชูชัยโทรศัพท์บอก ตอนนั้นข้าพเจ้าเสร็จจากขั้นตอนการฉายแสงรักษามะเร็งแล้ว ข้าพเจ้าตกใจมาก! คุณชูชัยบอกว่า “ลุงเคยปรารภกับผมเอง” ข้าพเจ้าลองนึกดูเรื่องราว ก็พอนึกได้ลำดับความได้

ต่อมาก็เรื่องของวัดพระธรรมกาย เกิดการเกลี้ยวใจอย่างไรไม่ทราบ จึงปรารภกับคุณ ชูชัย เกรงว่าจะมีเรื่อง

สรุปว่า ไม่ว่าอะไร ข้าพเจ้ามักพูดกับคุณชูชัย ดังนั้น ท่านใดอยากทราบอะไร? ต้องถามคุณชูชัย ข้าพเจ้าเองชักหลงลืมไปมากแล้ว แต่ความแม่นยำทางญาณทัสสนะนั้น แม่นยำมาก เกิดการทบทวนความรู้เห็นอะไรจงอย่าเชื่อ ให้ตรวจสอบความรู้ทางวิชาธรรมกายก่อนเสมอไป ข้าพเจ้านำความรู้มาแสดงแล้วในเล่มปราบมาร ภาค ๓ นั้น ขอให้ท่านศึกษาเรียนรู้ไว้ **อย่าให้ความหลงผิดติดตัวเราไปอีก เพราะความเขลาที่ติดตัวเราข้ามภพข้ามชาติไปได้ มารเขาทำได้** กว่าจะพบความรู้ถูกต้อง เราเสียเวลาเล่าเรียนกันตลอดชีวิต ต้องคิดเสมอว่าเราเรียนแข่งกับมาร อย่าให้มารได้ช่องเป็นอันขาด

บรรยายมาถึงตรงนี้ ท่านขบขันใจว่า ทำไมไม่แม่นยำมาก? ข้าพเจ้าตอบไม่ได้ แต่คิดว่าเป็นอนาถสงส์ของการทำวิชาปราบมาร เห็นโล่งโปร่งเตียนไป จึงรู้จึงทราบ แต่ก็หาคนรู้เห็นด้วยไม่ได้ จึงพูดกับใครไม่ได้ ท่านขบขันใจอีกว่า คนอื่นก็เรียนวิชาธรรมกายมานานกว่าลุง ทำไมไม่แม่นยำเหมือนลุง? ลุงก็ตอบไม่ได้อีก แต่ลุงก็บอกไว้ในตำราของลุงแล้ว “เป็นธรรมกายเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน” แล้วท่านก็ขบขันใจต่อไปอีกว่า บางท่านเรียนมาร้อยปีแล้ว ใคร ๆ ก็เชื่อว่าเขาเก่ง เรียนมาแต่รุ่นปู่รุ่นตา รุ่นยาย เหตุใดไม่แม่นยำอะไรเลย? ลุงก็บอกแล้วว่า วิชาธรรมกายเป็นของสูง ต้องหมั่นเปิดตำรา ทบทวนความรู้อยู่เสมอ เหมือนพระสงฆ์ต้องลงอุโบสถฟังปาฏิโมกข์ **อย่าเรียนแบบ “ภูมิปัญญาชาวบ้าน” คือเคยทำมาอย่างไกรก็ทำอย่างนั้น ไม่เคยเปิดตำราทบทวนความรู้** ถ้าเรียนอย่างนั้น มารเขาจึงพลิกธาตุกรรมเรา ญาณของเราใช้การไม่ได้ แต่ไปเห็นตามการกำกับของมาร ท่านก็อ้างต่ออีกว่า สมัยหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ ท่านยังชมเชยยกย่องเรา ขอเรียนว่า นั่นเป็นสมัยของหลวงพ่อมีชีวิตอยู่ เป็นเพราะท่านकुมิวิชาของเรา บกพร่องอะไรท่านก็แก้ไขให้ ท่าน

ชมเราก็เพื่อให้เราเกิดกำลังใจ ไม่ให้เราเบื่อหน่ายต่อการเดินวิชา แต่สมัยนี้เราไม่มีหลวงพ่อกุมวิชา เราไปหลงคิดว่าเราเก่งเหมือนสมัยนั้น เราคิดอย่างนั้นไม่ได้

บางท่านไม่เคยหยิบตำราเลย ไม่เคยเปิดอ่านด้วยซ้ำ ไม่รู้ด้วยว่าวิชาธรรมกายที่หลวงพ่อกำทำเป็นหนังสือไว้มีกี่เล่ม? อะไรบ้าง? เราเคยอ่านบ้างหรือเปล่า? แต่อาศัยว่าเราเป็นรุ่นลายคราม เป็นรุ่นเก่าจริง แต่ความรู้ยังไม่ได้รับการตรวจสอบ ข้าพเจ้าเคยกล่าวไว้ในตำราของข้าพเจ้าแล้ว ให้เอาเกณฑ์ ๒ ข้อไปวัดเพื่อตรวจสอบเบื้องต้น คือ

(๑.) สอนเบื้องต้นไม่มีประสิทธิผลเลย คือไม่มีคนเห็นธรรมเท่าที่ควร

(๒.) ไม่มีประวัติว่าแก้โรคได้

เกณฑ์ ๒ ข้อนี้คือ เครื่องมือวัด ว่าใช้การได้หรือไม่! ถ้าวัดแล้ว ได้ความว่าไม่เอาไหน! ขอให้ปรับปรุงความรู้ใหม่ทันที แปลว่าเรียนมาเพี้ยน ให้ตั้งต้นเรียนใหม่ ตำรามีครบแล้วทุกหลักสูตร ท่านไม่เล่าเรียนเอง ไม่ค้นคว้าเอง แล้วจะได้เรื่องอะไร

ดังนั้น จึงขอให้ท่านหมั่นอ่านตำรา หมั่นอ่านบททวนตำรา หมั่นเปิดตำรา เพราะความรู้ทางวิชาธรรมกายเกี่ยวโยงกันหมดทุกเรื่อง ถ้าเราไม่อ่านตำรา ความรู้จะเพี้ยนโดยเราไม่รู้ตัวโดยฝีมือของมารเขา เพราะมารเขามีหน้าที่ทำให้เพี้ยน เพราะเขามีหน้าที่ปิดรูปปัญญา ในที่สุดเขาก็ดับวิชาธรรมกายได้ **หากมารเขาดับวิชาธรรมกายได้ ไม่ว่าจะโดยเหตุใด นั่นคือ เราแพ้มารถึงขั้นราบคาบ เพราะเราขาด “สื่อแห่งการเห็น” เราอยู่ในฐานะเหมือนคนตาบอด** แล้วเราจะไปชกต่อยกับใครได้ นั่นคือ ความมืดมิดมาสู่ ไม่ว่าอะไรมืดไปหมด แล้วอะไรจะเกิดแก่สัตว์โลก? แน่นอน! นั่นคือ อันตรายมาสู่มนุษย์ แล้วส่งผลกระทบไปทั่วสวรรค์ทั่วนิพพานด้วย ดังนั้น หน้าที่ของเราต้องรักษาวิชาธรรมกายไว้ให้ได้

✚ การทำวิชาซ้อนสับทับทวิตามที่หลวงพ่อสอนไว้

ต้องเข้าใจว่าวิชานี้ยากมาก! ทำไปนานปีจึงลงตัวเหมือนที่หลวงพ่อสอน

ให้ท่านกลับไปปิดตำราหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร ให้ดูเรื่องวิชาซ้อนสับทับทวิ อ่านหลายเที่ยว แล้วทดลองทำแบบง่าย ๆ ดูก่อน ให้ทำไปนานปี แล้วจะทราบว่ายากมาก แบบที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปนี้เป็นแบบยากมาก มีขั้นตอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. เป้าหมายแรก ต้องรวมนิพพานกายธรรมกับนิพพานเป็น ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้ได้

๒. รวมทั้งจักรพรรดิและกายสิทธิ์ด้วย ทั้งที่มีอยู่ในนิพพานและในกายต่าง ๆ ของเรา

๓. ต่อไปจึงเดินวิชาการ สืบรู้สืบญาณทัสสนะกันไป สืบรู้สืบญาณทัสสนะไปเพื่อค้นหามาร พอแล้วเราต้องดับให้หมด พบเครื่องปกครองของมาร เราทำวิชาดับ พบวิชาของมาร เราทำวิชาดับ พบ ภพ ๓ และนิพพานของมาร เราดับทั้งนั้น พบเหตุต่าง ๆ ของมาร เราดับทั้งนั้น อย่าให้เหลือแม้แต่ “หนึ่งเดียว”

๔. ประเด็นที่ว่า จะไปไหน? ให้ได้อะไร? ไปถึงไหน? นั่นเป็นเรื่องข้างหน้า ไม่มีใครบอกเราได้

✚ ขั้นตอนการทำวิชาซ้อนสับทับทวีในเชิงรบ ลำดับแรกคือเดินวิชาจากตัวเราก่อน

๑. ส่งใจหนึ่งลงที่กำเนิดกายมนุษย์ตัวเรา สับเข้ากำเนิดจุลจักร กำเนิดมหจักร กำเนิดบรมจักร และกำเนิดอุดมบรมจักร กำเนิดต้นสับกำเนิดกลางและสับกำเนิดปลาย กายจักรพรรดิหรือเรียกว่ากายภาคผู้เลี้ยงจะสับกัน โดยกายของจุลจักรอยู่นอก ถัดไปเป็นกายของมหจักร กายของบรมจักร และกายของอุดมบรมจักร สับกายหยาบไปจนสุดกายละเอียด สุดกายเถา ชุต ชั้น ตอน ภาค พืดฯ

- แล้วเอามาสับกายฝืน (กายมนุษย์ละเอียด) กายทิพย์หยาบ-ละเอียด กายพรหมหยาบ-ละเอียด

กายธรรมพระอรหัตต์ละเอียด..สุดเถา..ชุต..ชั้น..ตอน..ภาค..พืดฯ

- กายเบื้องต้นสับกายเบื้องกลางและสับกายเบื้องปลาย

๒. ต่อ เห็น-จำ-คิด-รู้-ใจ-จิต-วิญญาณ-นิโรธ-สมาบัติ-ตรัสรู้-คำนวณ-อายุตนเองภายใน

๓. เดินดวงธรรม ๖ ดวง เพราะเราทำวิชา “ต่อ” เสร็จมาแล้ว ดวงธรรมตรงกันหมดแล้ว ตรงนี้คือ สุดละเอียดของกายธรรม **ให้เดินวิชาในกายมนุษย์ตัวเรา** นั่นคือนิพพานของผู้เลี้ยงกาย นั่นเอง

หยุดนิ่งกลางดวงธรรม (ดวงปฐมมรรค) ท่องใจ “ตรัสรู้ในตรัสรู้ ไปสุดธาตุตรัสรู้ธรรมตรัสรู้ สุดธาตุเป็นธรรมเป็น สุดชาติขันธ์ธรรมขันธ์” ดวงธรรมก็จะใสขึ้นเป็น ๓ จังหวะ นึก แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย ให้ความชุ่มชื้นเชื่อไม่เหลือเศษ (ถ้าไม่ท่องใจ มารเขาปิดเห็น จำ คิด รู้ ทันท)

แล้วมาหยุดกลางดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ให้ครบ ๖ ดวง แล้ว ก็ลำดับดวงธรรม ๖ ดวงที่จะเอืดยดต่อไปอีก คือที่ดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั้นก็มีดวงธรรมละเอียดยดต่อไปอีก สุดแต่ความพอใจของเรา ว่าเราจะเดินวิชาละเอียดยดไปแค่ไหน? ถ้าจะให้ละเอียดยดมาก เราก็ดำเนินวิชาต่อไป

๔. คราวนี้เราจะกลับมาหาจักรพรรดิที่มีอยู่ที่บ้านของเรา เราจะ “สับวิชา” กันอย่างไร? ขอให้สังเกตให้ดี สับดวงธรรมกำเนิดต้น สับดวงกำเนิดกลาง สับดวงกำเนิดปลาย จากนั้นทำถอยหลัง ซ้อนดวงธรรมกำเนิดปลาย มาหาดวงกำเนิดกลาง และซ้อนมาหาดวงกำเนิดต้น ซ้อนพืดมาหาภาค มาหาตอน มาหาชั้น มาหาชุด มาหาเถา มาหาพระอรหันต์ละเอียดยด มาหากายมนุษย์ จากนั้นให้นึก “สับกับดวงธรรมของจักรพรรดิ” ของเราทั้งหมด พระของขวัญ มีเท่าไรสับให้หมด จุลจักร มหาจักร บรมจักร อุดมบรมจักร มีเท่าไรเอามาสับเป็นกายเดียวให้หมด จักรพรรดิท่านรู้ ท่านสับกายของท่านทุกประเภท เป็นกายเดียวกัน

เป็นขั้นตอนการสับวิชาจักรพรรดิในกายกับจักรพรรดินอกกายเข้าด้วยกัน ให้ดูการเชื่อมโยงให้ดี

หยุดนิ่งกลางดวงธรรมของกายจักรพรรดินอกกาย นึกให้กายของจักรพรรดิในกายเข้าไปซ้อนกายจักรพรรดินอกกายทันที หลวงพ่อใช้ถ้อยคำว่า “สับ” แล้วก็เดินวิชา เหมือนกับที่เดินวิชาแล้ว คือหยุดนิ่งกลางดวงธรรม จรดใจนิ่งลงไปที่กำลังเดิม จุลจักร สับไปหากำเนิดเดิมของมหาจักร สับลงไปที่กำลังเดิมของบรมจักร และสับลงไปที่กำลังเดิมของอุดมบรมจักร รวม ๔ จักร

กำเนิดต้นสับกำเนิดกลางและสับกำเนิดปลาย แล้วสับกายจากกายหยาบไปหากายละเอียดยด คือ กายหยาบ กายผ้น กายทิพย์หยาบ-ละเอียดยด พรหมหยาบ-ละเอียดยด กายธรรมพระอรหันต์ละเอียดยด....เถาชุด....ชั้น....ตอน....ภาค....พืด

๕. ต่อจากนี้ไป เป็นขั้น “ต่อ” ดังที่เคยทำมาแล้ว เป็นขั้นตอนเชื่อมโยงให้จักรพรรดินอกกายของเรา กับจักรพรรดิภาคผู้เลี้ยงในกายประสานสัมพันธ์กัน เพื่อให้เดินวิชาไปด้วยกัน นั่นคือนิพพานในกาย ซึ่งเป็นนิพพานของภาคผู้เลี้ยงนั่นเอง ทำวิชารวมกับจักรพรรดินอกกาย คือจักรพรรดิและกายสิทธิ์ที่เราที่มีอยู่ที่บ้าน (มีทุกคน มากบ้าง น้อยบ้าง)

- ต่อ เห็น-จำ-คิด-รู้-ใจ-จิต-วิญญาณ-นิโรธ-สมาบัติ-ตรัสรู้-คำนวณ-อายุตนเองภายใน

- เดินวิชา ไปตามดวงธรรม ๖ ดวง ดังที่เคยทำมาแล้วในข้อ ๓ นั้น ส่งผลให้ดวงธรรมใสทั้งหมด **ตรงนี้คือเดินวิชาในกายหยาบ โดยมีกายมนุษย์ของเรารองรับ ยังไม่ได้ไปเดินวิชาในสุดละเอียดยดของกายธรรม** เราจะต้องไปเดินวิชาในสุดละเอียดยดของกายธรรมต่อไป ดังนี้

- นึกส่งใจน้อมลงไปที่ดวงกำเนิดต้น สับดวงกำเนิดกลาง สับดวงกำเนิดปลาย แล้วเดินวิชาถอยหลัง เรียกว่า “ซ้อน” คือ ซ้อนดวงปลายมาหาดวงกลาง และซ้อนดวงกลางมาหาดวงต้น ซ้อนพืตมาหามาหาตอน มาหาชั้น มาหาชุด มาหาเถา มาหาพระอรหันต์ละเอียด.....มาหากายมนุษย์ จากนั้นสับเข้าหา กายฝัน กายทิพย์หยาบ-ละเอียด พรหมหยาบ-ละเอียดพระอรหันต์หยาบ-ละเอียด.....เถา.....ชุด....ชั้น.....ตอน.....ภาค.....พืต

- นึกส่งใจน้อมมาที่ดวงกำเนิดต้น สับดวงกำเนิดกลาง สับดวงกำเนิดปลาย จากนั้น เป็นขั้น “ต่อ” คือต่อ เห็น-จำ-คิด-รู้-ใจ-จิต-วิญญาณ-นิโรธ-สมบัติ-ตรัสรู้-คำนวณ-อายตนะภายในฯ

จากนี้ เป็นการเดินวิชาในดวงธรรม ๖ ดวง เพื่อให้ดวงใส คือ ดวงธรรม ศีล สมาธิ ปัญญาฯ แต่ละดวง ให้ใจนิ่งเป็น ๓ จังหวะ คือ

หนึ่งจังหวะแรก ท่องใจ “ตรัสรู้ไม่ถ้วน ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นของธาตุตรัสรู้ธรรมตรัสรู้”

หนึ่งจังหวะสอง ท่องใจ “ตรัสรู้ไม่ถ้วน ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นของธาตุเป็นธรรมเป็น”

หนึ่งจังหวะสาม ท่องใจ “ตรัสรู้ไม่ถ้วน ๘๔,๐๐๐ ธรรมชั้นของธาตุขณะธรรมขณะ” ดวงธรรมจะใส เป็น ๓ จังหวะ ไม่ว่าจะหยุดหนึ่งไปที่ดวงธรรมใด ก็ท่องเช่นที่ว่านี้เสมอไป

- เห็นว่า ลำดับดวงธรรม ๖ ดวงไปมากแล้ว เราจะปฏิโลมกลับ เพื่อจะไปประสานรู้ประสานญาณทัสสนะกับภาคอายตนะนิพพาน และเรามีภาระที่จะต้องไปรบในอายตนะนิพพาน ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนทำให้กายของเราใส ทำให้กายของภาคผู้เลี้ยงในกายใส ทำให้กายจักรพรรดิและกายสิทธิ์ที่อยู่ในครอบครองของเราใส เท่านั้น

- นึกสับดวงธรรมของกำเนิดต้น สับดวงกำเนิดกลาง สับดวงกำเนิดปลาย หยุดนิ่งกลางดวงธรรมกำเนิดปลาย ซ้อนดวงกำเนิดกลาง ซ้อนดวงกำเนิดต้น ปฏิโลมวิชาคือเดินถอยหลัง หลวงพ่อใช้คำว่า “ซ้อน” (ในความรู้เรื่องซ้อนสับทับทวี ประเด็นที่ว่าท่านจะถนัดใช้ถ้อยคำใด ก็สุดแต่จะพอใจ เราเดินวิชาของเราได้ถ้อยคำใช้ได้)

- ถอยหลัง ซ้อนจากพืต มาหาภาค มาหาตอน มาหาชั้น มาหาชุด มาหาเถา มาหาพระอรหันต์ละเอียด พระอรหันต์หยาบ มายุติที่กายมนุษย์ตัวเรา

- จากนั้น เดินวิชาจากกายมนุษย์ตัวเราเข้าอายตนะนิพพานต่อไป

๖. อนุโลมวิชาจากกายมนุษย์ตัวเราเข้าอายตนะนิพพาน คือลำดับดวงในท้องกายมนุษย์เรา ๖ ดวง มาถึงกายผืน (กายมนุษย์ละเอียด) กายทิพย์หยาบ-ละเอียด....กายธรรมพระอรหัตละเอียด เอากายธรรมของเราสับกายกับกายธรรมต้นธาตุเสียก่อน (ระหว่างภพ ๓ กับอายตนะนิพพาน) การสับให้สับแบบ เอาดวงกำเนิดต้นสับกำเนิดกลาง สับกำเนิดปลาย แล้วสับกายจักรพรรดิคือผู้เลี้ยงในกาย ลำดับจากกายหยาบไปหากายละเอียด.....กายธรรมพระอรหัตละเอียด.....เถา.....ชุด.....ชั้น.....ตอน.....ภาค.....พีต

- เสร็จแล้ว ทำวิชา “ต่อ” ดังที่เคยทำมาแล้ว จากนั้นเดินดวงธรรม ๖ ดวงเข้าอายตนะนิพพานต่อไป

๗. คำนวณไปให้สุดอายตนะนิพพานกายธรรมในอดีต สดปัจจุบัน สดอนาคต สดทะเลเหตูปกครอง สดจุลจักร สดมหาจักร สดบรมจักร สดอุดมบรมจักร สดปกครอง สดไม่มีปกครองต่อไป

(ก.) นึกเอากายมนุษย์สับกันทั้งหมด ให้เป็นกายเดียวกัน แล้วกายมนุษย์ของพระพุทธองค์กับกายจักรพรรดิทั้งปวงก็รวมกันเป็นกายเดียวโดยอัตโนมัติ สิบศูนย์ตรงกัน กำเนิดเดิมตรงกัน ดวงธรรมก็สับกัน เห็น จำ คิด รู้ สับกันหมด จากนั้นไป เราจะเดินวิชาซ้อนสับทับทวี ตามที่หลวงพ่อบสอนไว้

- ลำดับแรกสับกำเนิดเดิมก่อน กำเนิดต้นสับกำเนิดกลาง สับกำเนิดปลาย กำเนิดจุลจักรสับกำเนิดมหาจักร สับกำเนิดบรมจักร สับกำเนิดอุดมบรมจักร แล้วก็เดินวิชาดับหยาบไปหาละเอียด จากกายหยาบไปจนสุดกายละเอียด คือ กายหยาบได้แก่กายมนุษย์ ลำดับไปจนสุดละเอียดของกายมนุษย์.....กายพระอรหัตละเอียด...เถา...ชุด...ชั้น...ตอน...ภาค...พีต ต่อมาก็คือกายผืน (กายมนุษย์ละเอียด) ต่อมาคือ กายทิพย์หยาบ-ละเอียด.....กายธรรมพระอรหัตละเอียด.....เถา.....ชุด.....ชั้น.....ตอน.....ภาค.....พีต นั่นเอง (ก็คือกาย ๑๘ กายนั่นเอง เพียงแต่เพิ่มกายเถา ชุด ชั้น ตอน ภาค พีต)

- ลำดับสองเป็นขั้นตอน “ต่อ” ก็คือพูดง่าย ๆ ว่า ต่อเห็น จำ คิด รู้ นั่นเอง แต่ว่ามีรายการมากขึ้น สับกำเนิดต้น เข้ากับกำเนิดกลาง เข้ากับกำเนิดปลาย แล้วดวงธรรมก็ตรงกันหมด ต่อจากนี้ไปส่งใจนิ่งลงไป ที่ดวงธรรม นึกลงไปที่ดวงเห็น ก็นึกต่อเห็น (ถ้าไม่นึกมารเขาปิดทันที่) ท่องใจไปด้วย จะต่ออะไรก็ท่องสิ่งนั้น นี่คือนิเทศสำคัญ สรุปว่า ต่อเห็น-จำ-คิด-รู้-ใจ-จิต-วิญญาณ-นิโรธ-สมาบัติ-ตรัสรู้-คำนวณ-อายตนะภายใน.....ฯลฯ

(ข.) เมื่อเดินวิชา “ต่อ” เสร็จแล้ว จากนั้นไปเป็นการเดินวิชาจากดวงธรรม ๖ ดวงเป็น ๓ จังหวะ ตามที่กล่าวแล้ว เห็นอะไร ชุ่น มัว ดำ ให้นึกใจ แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษไปสุดเหตุ ๑๘ เสมอไป ถ้าเห็นกายดำ กายชุ่น กายมัว ต้องดับกายเหล่านั้นด้วย ดวงธรรม ๖ ดวงมีเป็น

ลำดับไปไม่มีที่สิ้นสุด เห็นว่าเดินวิชาพอสมควรแล้ว จึงสับเข้ากายมนุษย์ละเอียด (กายฝัน) และกายอื่นต่อไป เพราะเท่าที่เราเดินวิชามาถึงตรงนี้ เป็นเรื่องนิพพานในกายมนุษย์เท่านั้น กายอื่นยังไม่ได้ทำ

(ค.) เป็นขั้นตอนปฏิโลมวิชาจากกายสุดละเอียดของนิพพานกายมนุษย์มา “สับ” กับกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์หยาบ-ละเอียด.....กายธรรมพระอรหัตละเอียด เกา ชุด ชั่น ตอน ภาค พืด ต่อไป

- ดวงกำเนิดต้น สับดวงกำเนิดกลาง สับดวงกำเนิดปลาย จากนั้น ช้อนดวงกำเนิดปลายมาหาดวงกำเนิดกลาง ช้อนมาหาดวงกำเนิดต้น แล้วช้อนพืดมาหาภาค มาหาตอน มาหาชั้น มาหาชุด มาหาเถา มาหาพระอรหัตละเอียด มาหาพระอรหัตหยาบ พระอนาคามีละเอียด.....ถอยหลังเรื่อยมาถึงกายมนุษย์

- จากนั้น สับเข้ากับกายมนุษย์ละเอียด (กายฝัน) กายทิพย์หยาบ กายทิพย์ละเอียด.....พระอรหัตละเอียด เกา.....ชุด.....ชั้น.....ตอน.....ภาค.....พืด

(ง.) จากนั้นเป็นขั้น “ต่อ” คือ ต่อเห็น-จำ-คิด-รู้-ใจ-จิต-วิญญาณ-นิโรธ-สมบัติ-ตรัสรู้-คำนวณ-อายตนะภายใน จากนั้น ก็เดินวิชา ๖ ดวงธรรมเป็นลำดับไป เป็น ๓ จังหวะ ดังกล่าวแล้ว นึกใจ แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย ให้ดวงธรรมและกายใสไว้มาก่อน ยังไม่รบ

๘. ปฏิโลมวิชาจากสุดละเอียดมาหาสุดหยาบ เพื่อไปสับกับอายตนะนิพพานเป็น มีวิธีทำดังนี้

(ก.) ดวงกำเนิดต้นสับดวงกำเนิดกลาง สับดวงกำเนิดปลาย ช้อนดวงกำเนิดปลายมาหาดวงกำเนิดกลาง ช้อนมาหาดวงกำเนิดต้น แล้วช้อนจากพืดมาหาภาค จากภาคมาหาตอน จากตอนมาหาชั้น จากชั้นมาหาชุด จากชุดมาหาเถา จากเถามาหาพระอรหัตละเอียด ถอยหลังเรื่อยมา มาถึงกายมนุษย์ กายมนุษย์ของนิพพานกายธรรมคำนวณไปหาอายตนะนิพพานเป็น คำนวณไปให้สุดอายตนะนิพพานเป็นในอดีต สุดนิพพานเป็นในปัจจุบัน สุดนิพพานเป็นในอนาคต สุดจุลจักร สุดมหจักร สุดบรมจักร สุดอุดมบรมจักร ลำดับดวงธรรม ๖ ดวงในกายมนุษย์ของอายตนะนิพพานเป็น ดับหยาบไปหาละเอียด แวบเดียวก็สุด เพราะธาตุธรรมของนิพพานเป็นท่านดิ่งดูต เหมือนแม่เหล็กดูดเหล็ก อะไรมาขวางกันก็ท่องใจ แลบ ลั่น ย่อย แยก ระเบิด ผ่า ดับ ละลาย เรื่อยไป

(ข.) จากนั้นไป ให้นึกรวมกายมนุษย์ทั้งหมดเข้าด้วยกัน รวมทั้งกายของจักรพรรดิด้วย ท่านจะรวมกันเร็วเป็นอัตโนมัติ ตรงนี้คือขั้นตอนอายตนะนิพพานกายธรรมประสานสัมพันธ์กับอายตนะนิพพานเป็น คือเอากายมนุษย์มารวมกันหมด ตอนแรก ๆ ทำไม่ได้ ข้าพเจ้ารบอยู่หลายปีกว่าจะรวมกันได้ มารเขาขัดขวางทุกรูปแบบ นั่นเอง

(ค.) เป็นขั้นตอนการเดินวิชาเหมือนข้อ ๗ นั้นเอง เพียงแต่ขั้นตอนนี้ เอนิพพานเป็นผนวกเข้ามาเท่านั้นเอง จากนั้น ให้เดินวิชาตามแบบในข้อ ๗ ตั้งแต่ข้อ ก. ถึงข้อ ง. เมื่อถึงข้อ๗-ง.แล้ว ให้ทำดังนี้

(ง.) ให้เดินวิชาลำดับดวงธรรม ๖ ดวงเป็นลำดับไป ครบดวงธรรม ๖ ดวงแล้ว ก็มีดวงธรรม ๖ ดวงที่จะเอืดยอดต่อไปอีก กล่าวคือ พอถึงดวงวิมุตติญาณทัสสนะแล้ว กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั้น ก็มีดวงธรรม ดวงศีล ดวงสมาธิ ดวงปัญญา..... ฯลฯ เป็นลำดับไป

๙. ข้อสำคัญอยู่ที่การบรรจงนี้ การเดินดวงธรรมจะไม่ราบรื่น จะพบอะไรร้อยแปด ที่เรามาพบ พระพุทธเจ้าภาคขาวที่มารเขามากักกัน ก็ตรงนี้ พบจักรพรรดิสำคัญที่มารเขาเอามากักสถานที่บ้าง ทำโทษบ้าง ก็ตรงนี้ แม้ดวงบารมีของภาคขาวที่มารเขาปล้นมาได้ เขาก็เอาไว้ตรงนี้

คำว่า “ตรงนี้” หมายความว่า เดินวิชาจากจุดนี้ ละเอียดย่อยไป ไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ใช่พบเป็นจุดเดียวกัน พระพุทธองค์ก็อยู่จุดหนึ่ง จักรพรรดิก็อีกจุดหนึ่ง บารมีก็อีกจุดหนึ่ง ไม่มีอะไรเป็นเครื่องหมาย มารเขาคำนวณว่า จุดหมายสำคัญอันเป็นที่ซ่อนสมบัติ อันเป็นที่กักเชลย เขาคำนวณวิชาของเขาแล้วว่าไม่มีใครมาถึง เขาทำไว้ตั้งแต่เมื่อไร? ไม่มีใครทราบ? เพราะยังไม่มีใครมาถึง! การที่ข้าพเจ้ามาถึง เป็นเรื่องของโชคชะตาที่ภาคขาวจะเป็นอิสระ นั้นเอง

ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าข้าพเจ้ามาไม่ถึง พระพุทธองค์จะทุกข์ทรมานไปอีกนานแค่ไหน? ไม่มีใครรู้! และจักรพรรดิทั้งปวงที่มารเขาเอามาทำโทษบ้าง เอามากักกันบ้าง เอามากักขังบ้าง จะทุกข์ร้อนไปอีกนานแค่ไหน? ไม่มีใครรู้! ทรัพย์สินสำคัญของเราคือดวงบารมีที่พระบรมศาสดาประทานให้เรา เนื่องจากความดีของเราที่เราบำรุงพระศาสนาบ้าง บริจาคทานบ้าง รักษาศีลบ้าง เผยแพร่ธรรมบ้าง เราคิดว่าบารมีของเราอยู่ที่ศูนย์กลางกายของเรา ที่ไหนได้ มารเขาจะเบียดเอาไปเกือบหมด ก็ได้รู้เห็นกันตอนที่ข้าพเจ้าทำวิชาปราบมาร เป็นความรู้ใหม่ที่ข้าพเจ้าไม่รู้มาก่อน พอข้าพเจ้ามารู้เห็นเข้าข้าพเจ้าก็ตกใจ ว่ามารมันร้ายกาจแค่ไหน!

✚ อานิสงส์ของวิชาซ่อนลับทับทวี คือการรวมพลังกันแล้วก็กรีธาทัพไป

วิชาซ่อนลับทับทวี หลวงพ่อท่านสอนไว้ มีปรากฏในตำราแล้ว ข้าพเจ้าอธิบายไว้แล้ว กว่าวิชาจะลงตัว ว่าจะได้ความรู้ ใช้เวลานานปี ไม่ง่าย! ขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกายแล้ว ไม่มีอะไรง่าย! มีแต่ยาก ๆ ทั้งนั้น แต่ข้าพเจ้าก็พยายามทำความยากให้เป็นความง่าย เรื่องนี้ขอให้ท่านติดตามตำราทุกเล่ม แล้วหาไว้ในครอบครอง อ่านให้ครบทุกเล่มแล้ว จะรู้ว่าไม่ยาก ข้าพเจ้าอธิบายแล้วทุกคนต้องเข้าใจ

กล่าวถึงอานิสงส์ของวิชาชั้นสัพททัฬหี เป็นการรวมสรรพกำลังกัน เป็นการรวมรู้รวมญาณทัสนะกัน ท่านใดยังไม่เก่ง ก็ต้องเก่ง ยังไม่ใสก็ต้องใส ท่านใดที่ยังไม่รู้ก็ต้องรู้ เพราะไปด้วยกัน ไปรู้ไปเห็นมาด้วยกัน ไปต่อสู้อย่างด้วยกัน เปรียบเหมือนเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เราสามารถนำพาไปได้หมด ไม่มีใครตกหล่นเลย นี่คือความรู้ที่หลวงพ่อบอกท่านสอนไว้ ขอบคุณหลวงพ่อบอกอยู่ทุกวัน ลำพังข้าพเจ้าเองจะไปมีน้ำยาอะไร? ความรู้ของหลวงพ่อบอกทั้งนั้น ทำไมพวกเราไม่อ่านตำรา? ความรู้ดี ๆ อย่างนี้ เราจะไปเรียนที่ไหน? ไม่มีใครมีความรู้แบบนี้!

✚ การเดินวิชาจะต้องเข้าดวงธรรม ๖ ดวงเสมอไป จากหยาบไปหาละเอียดเสมอไป

ตอนใดจะเดินวิชาเร็ว ตอนใดจะดับหยาบไปหาละเอียด ตอนไหนจะลำดับดวงธรรม ๖ ดวงไปตามตำรา เรื่องนี้ยังถือเป็นตำราไม่ได้ ต้องสังเกตเอาเอง เพราะมารเขาต้องแก้วิชาของภาคขาวอยู่เรื่อย ต่างฝ่ายต่างไม่ให้ใครมาล่วงรู้วิชาของตน ต่างฝ่ายต่างปิดวิชา ต่างฝ่ายต่างไม่ให้ใครมารู้แสนยานุภาพของตน เพราะถ้ารู้วิชาของฝ่ายตรงข้ามได้ ย่อมเป็นประโยชน์แก่ฝ่ายที่รู้ **ทุกวันนี้ มารเขาเป็นฝ่ายรู้ของภาคขาวหมดสิ้น ธรรมภาคขาวไม่รู้อะไรของฝ่ายมารเลย เราจึงแพ้มารชนิดราบคาบ แพ้อย่างหมดทางสู้ เป็นหมูให้มาร**

จงดูข้อมูลที่นำเสนอ แม้พระพุทธรูปของเรา เขายังเอาตัวไปได้ จักรพรรดิชั้นดีของเรา เขาก็เอาตัวไปได้ บารมีของเรา เขาก็เอาไปได้ มีอะไรบ้างที่มารเอาไปไม่ได้ เขาเอาไปได้หมดทุกอย่าง

อายตนะนิพพานของภาคขาว มีไว้สำหรับท่านที่ได้มรรคผลนิพพาน เขาก็มาครอบครองเสียเอง มาปกครองเอง มากำกับเอง ดังรายงานที่ข้าพเจ้านำเสนอมานั้น แม้สวรรค์ ซึ่งประกอบด้วย ทิพย์ (สวรรค์ ๖ ชั้น) พรหม (พรหม ๑๖ ชั้น) อรูปพรหม (อรูปพรหม ๔ ชั้น) มารเขาก็ปกครองรวมทั้งมนุษย์คือพวกเรานี้มารเขาก็ปกครอง ทุกวันนี้เราแก่ เจ็บ ตาย ก็เกิดจากผลของวิชามารทั้งนั้น ธรรมภาคขาวยังแก้วิชาของมารไม่ตกเลย ยังแก้อะไรไม่ได้เลย!

✚ ยุทธวิธีการรบคือ “ธาตุตรัสรู้ธรรมตรัสรู้” “ธาตุเป็นธรรมเป็น” “ธาตุชนะธรรมชนะ”

ในการรบจะใช้ยุทธวิธีไหน? ที่กล่าวไว้ในตำราก็คือ ธาตุตรัสรู้ธรรมตรัสรู้ เพราะถ้าไม่ตรัสรู้ก็แพ้เขา ต่อมาคือ ธาตุเป็นธรรมเป็น คืออย่าให้เป็นธาตุตายธรรมตาย เพราะธาตุตายธรรมตายก็แพ้เขาอีก ธาตุชนะธรรมชนะก็คือไม่ให้แพ้เขาอีกต่อไป สมมุติฐานทั้ง ๓ นี้คือ ยุทธวิธีการรบ

✚ พบอะไรก็ตามต้องดับให้สิ้นเชื้อ ไม่เหลือเศษสมอไป

ในการเดินวิชาไปพบเห็นกายมาร เราต้องดับให้ได้และพบที่อยู่อาศัยของเขา ซึ่งได้แก่อายตนะนิพพานของเขา ภพ ๓ ของเขา เราต้องดับให้ได้ทั้งหมด พบเครื่องปกครองของเขา เราต้องดับให้หมด นี่คือหลักการใหญ่ ๆ

ในเหตุมีนิพพาน ในนิพพานมีผู้อาศัย ผู้อาศัยคือกายมาร ในเหตุมีเครื่องบังคับเหตุ ใครเครื่องก็มีเครื่องบริวารและมีเครื่องรวมใหญ่ และมีหัวใจเครื่องรวมใหญ่ ถ้าเราดับกายมารได้ อานุภาพของเครื่องก็หยุด อานุภาพ เพราะอานุภาพอยู่ที่ผู้บังคับเครื่อง เหมือนกับเราบังคับเครื่องบินและเครื่องรถยนต์

ข้อสำคัญต้องจับกายมารให้ได้ ถ้าเอากายมารมาดับไม่ได้ มันก็ไปคิดวิชามาสู้เราอีก เนื้อหาสาระการดับมารหรือละลายมารมีอย่างไร? โปรดอ่านปราบมารเล่มต้น ๆ

✚ พวกเราไม่เฉลียวใจกันเลยว่า อายตนะนิพพานของเรา มารเขาปกครอง โดยหุ้มเหมือนไข่ขาวหุ้มไข่แดง

ข้าพเจ้ารับมานานแล้วไม่เคยสังเกต เพิ่งได้คิดเมื่อ ๒-๓ วันนี้เอง หลวงพ่อสอนให้ดูดวงทุกข์กับดวงสมุทัย ว่าหุ้มดวงธรรมของเราอย่างไร? นั่นคือกายโลภก็ทุกข์กาย จะมีวงแหวนดำ ๒ วงหุ้มดวงธรรมของเรา ดวงหนึ่งคือดวงทุกข์และอีกดวงคือดวงสมุทัย ครั้นมาปราบมาร การเดินวิชาเปรียบเสมือนว่า เราเดินทางจากไข่แดงเพื่อเจาะไข่ขาวให้ทะลุ ก็ปีมาแล้ว? ยังไม่ทะลุ และก็ยุคมาแล้ว? ยังไม่มีใครทะลุไปได้

อายตนะนิพพานของเรานั้น ถ้าเป็นประเทศไหนในโลกก็ต้องว่าเป็นเมืองปิด คือไม่มีทางออก เนื่องจากมีดวงขุนมาหุ้มอยู่ในรูปแบบของไข่ขาวหุ้มไข่แดงนั้น เมื่อถึงวาระที่เราได้มรรคผลนิพพาน อายตนะนิพพานถึงจุดเราเอง เหมือนแม่เหล็กดูดเหล็ก ถ้าเปรียบอายตนะนิพพานเป็นบ้าน บ้านของเรามีนักเลงคุม นักเลงก็คือดวงขุนที่เปรียบว่าเป็นไข่ขาวนั่นเอง

การเดินวิชาระดับสูง มาถึงขั้นตอนและจับตัวมารละเอียด

ที่มันบังคับมนุษย์โลกไว้ เรายังตามหาตัวตนไม่พบ

หลวงพ่อก้าวไว้ ดังนี้

“.....ถ้ารู้จากหลัง และบังคับจากหลังได้ เรา
ก็เลิกเป็นบ่าวเป็นทาสเขา เราจะได้เป็นเจ้าของ
เป็นนายเขาบ้าง ถ้าชาตินี้ยังไม่รู้จากหลัง ยัง
ไม่พบจากหลัง เราจะต้องยอมตาย ต้อง
เข้าถึงจากหลังให้ได้ ผู้ปกครองลับ ๆ ใช้เรา
อยู่ลับ ๆ เราไม่รู้เลย”

หลวงพ่อดูปากน้ำ

งานปกิณกะ

✚ งานเผยแพร่ทำเป็นอัครรรย

ที่ว่าเป็น “อัครรรย” ก็เพราะว่า มีคนเห็นธรรมมากมาย จึงเรียกว่าเป็น “อัครรรย” แม้ว่าข้าพเจ้าจะพูดไม่ได้ ก็ให้คณะวิปัสสนาจารย์ (วิทยากร) ของข้าพเจ้าไปสอนให้ โรงเรียนไคเชิญมา วิทยาลัยไคเชิญมา ข้าพเจ้าจะจัดวิปัสสนาจารย์ไปสอนให้ทั้งนั้น ผลของการสอน นักเรียนเห็นธรรมยกขึ้นต่อหน้าการสังเกตการณ์ของครูอาจารย์ เพราะเหตุนี้เอง คณะของข้าพเจ้าจึงเป็นที่นิยมไปทั่ว พวกเรารู้จักข้าพเจ้าในนามของ ลูกการุณย์ บุญมานุช อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ไม่เป็นที่รังเกียจของใครเลย เป็นที่นิยมและเป็นที่ยินดีของโรงเรียน เป็นที่ยินดีของวิทยาลัยและสถานศึกษาทุกระดับ

คณะวิปัสสนาจารย์ (วิทยากร) ของข้าพเจ้า มีทั้งพระสงฆ์ นายแพทย์ เกสัชกร ทันตแพทย์ พยาบาล วิศวกร ครูอาจารย์ และนักศึกษา พร้อมให้สังคมพิสูจน์ความชัดเจนโดยทั่วกัน

หากท่านจะเชิญคณะของข้าพเจ้าไปสอน โปรดติดต่อกับคนของข้าพเจ้า ดังต่อไปนี้ คือข้าพเจ้าได้ตั้งหัวหน้าสายวิทยากรเป็นสายต่าง ๆ เพื่อสะดวกต่องานเผยแพร่ คือ

🌿 หัวหน้าสายทำหน้าที่คุมทั่วไป

คุณเลอศักดิ์ ทองวิวัฒน์

๙๒/๒๕๑ โครงการ ๓, เมืองเอก ต.หลักหก อ.เมือง จ.ปทุมธานี โทร. (๐๘๑) ๘๐๕-๓๑๒๘

🌿 หัวหน้าสายสอน ๑๔ จังหวัดภาคใต้

หลวงพี่บรรเจิด โรจนญาโณ

สำนักสงฆ์วิภาวดีรังสิตาราม หมู่ ๗ ต.บ้านส้อง อ.เวียงสระ จ.สุราษฎร์ธานี ๘๔๑๙๐ (จำพรรษาที่ใด ต้องถามท่านดู สอนเก่งมาก)

หัวหน้าสายทำหน้าที่สอนทั่วไป

(๑.) น.พ.นิพนธ์ หลงประดิษฐ์

โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า ต.แม่กลอง อ.เมือง จ.สมุทรสงคราม ๗๕๐๐๐ โทร. (๐๓๔) ๗๑๕-๘๕๘, (๐๘๑)๘๑๒-๘๑๔๒ e-mail : niphonl@cscoms.com

(๒.) คุณวิบูลย์ รัตนพงษ์วัฒนา

บริษัทมาลัยทองจำกัด ๗๕/๓๙ ซอยชัยวัฒน์ ถนนนวมากาศ แขวงบางค้อ เขตจอมทอง กทม. ๑๐๑๕๐ โทร. (๐๒)๔๖๘-๑๔๖๗, (๐๘๑)๘๑๕-๘๕๘๑

(๓.) คุณสุธิพร มุกโชควัฒนา

๕๕/๒๒๐ ถ.งามวงศ์วาน ต.ทุ่งสองห้อง เขตบางเขน กทม. ๑๐๒๐๐ โทร. (๐๒) ๙๓๓-๖๒๐๙, (๐๘๑) ๙๓๗-๓๙๙๕

(๔.) คุณเกษม สุภาวัฒนา

๒๐๑ ถ.ลาดพร้าว ต.คลองจั่น อ.บางกะปิ กทม. ๑๐๓๑๐ โทร. (๐๒) ๗๓๑-๐๖๒๖, (๐๘๑) ๙๔๐-๐๘๒๒

(๕.) คุณสทัญญิ ดอกแก้ว

๕๗/๑๔๗ หมู่ ๓ ถ.ปิ่นเกล้า-นครชัยศรี แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กทม. ๑๐๑๗๐ โทร. (๐๒) ๘๘๒-๑๓๐๑, ๑๕๒-๒๐๙๙๖๓, e.mail : sahameditation@usa.net

(๖.) คุณประคอง ตอพล

๔๙/๕ หมู่ ๙ ถ.รามอินทรา แขวงท่าแร้ง เขตบางเขน กทม. โทร. (๐๒) ๕๑๐-๕๙๐๔

(๗.) คุณยงยุทธ สุภาวัฒนา

๒๐๑ ถ.ลาดพร้าว ต.คลองจั่น อ.บางกะปิ กทม.๑๐๓๑๐ โทร. (๐๒) ๗๓๑๐๖๒๖, (๐๘๑) ๙๔๐-๐๘๒๒

(๘.) คุณชูชัย ศรีสุขนิวงศ์

๔๒ ถนนจักรพงษ์ แขวงตลาดยอ เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐ โทร. (๐๘๑) ๖๓๗-๒๕๕๐

(๙.) คุณประภาส ผู้ไพฑูริย์ผล

๓๖๕/๓๐๑ ม.สวนธน ถนนพุทธบูชา แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กทม. ๑๐๑๕๐ โทร. (๐๒) ๘๗๐-๕๓๕๑,
(๐๘๑) ๘๑๖๙๒๗๕

หน้าที่ประสานงานและช่วยทั่วไป

ผอ. อโนชา	ยูวานนท์
คุณนรินทร์	เอื้อศิริวรรณ
คุณทวีศักดิ์	จิ๋วเวชดำรงกุล
คุณสรณะ	รัตนเสถียร
น.พ.สุรพงษ์	ดีพอ
คุณภาคพล	อุ้นจิตร
พ.ต.ต. ธนเกียรติ	วงศาโรจน์
ทันตแพทย์บุญชัย	องค์ศรีตระกูล
คุณโกศลศิลป์	อุ้นใจ

เหตุผลที่ต้องฝึกวิทยากรไว้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากมีการเสื่อมถอยในวิชาธรรมกาย ขอให้ท่านพบข้าพเจ้าก่อน ขอให้ท่านพบการสอนเบื้องต้นจากคณะของข้าพเจ้าก่อน พิสูจน์วิธีการของข้าพเจ้าก่อน วิชาธรรมกายเรียนยาก ต้องเข้าใจวิธีเฉพาะของวิชา เป็นธรรมกายเหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน พึงข้าพเจ้าก่อน อย่าเพิ่งถอดใจไม่สู้ ท่านพบแต่ของหลอกมาตลอด ข้าพเจ้าปราชญ์มานานปี ได้รู้เห็นอะไรมาากแล้ว นี่คือเจตนาดีของข้าพเจ้า

หมายเหตุ : รายชื่อและที่อยู่ของวิทยากร รวมทั้งเบอร์ของเครื่องมือสื่อสารต่าง ๆ นั้น เป็นไปตามที่แจ้งไว้ใน
ขณะที่พิมพ์ต้นฉบับ (พ.ศ. ๒๕๕๓) หากมีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้น ทางสำนักพิมพ์กราบขอภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

❖ วิชาธรรมกายเป็นของสูง มารเขาจึงจะดับอยู่รำไป เราต้องช่วยกันสืบสาน ช่วยกันเผยแผร์ ช่วยกันอนุรักษ์

บัดนี้ มีกรณีของวัดพระธรรมกายเกิดขึ้น ทำให้ผู้คนสับสน ทำให้เกิดการไขว้เขว ทำให้เกิดการถดถอย **เรื่องของวิชาธรรมกายก็คือเรื่องของวิชา ไม่เกี่ยวกับเรื่องความประพฤติของบุคคล** วิชาเป็นของจริงย่อมทรงอยู่ แต่ขึ้นอยู่กับผู้ปฏิบัติว่าปฏิบัติได้เที่ยงตรงหรือไม่อย่างไร? ตัวอย่างเช่น พระสงฆ์ปฏิบัติวินัย เมื่อมีกรณีเกิดขึ้น ดังข่าวที่เราเห็นในหนังสือพิมพ์นั้น ผู้ปฏิบัติได้รับโทษ เขาเชิญให้ลาสิกขา เนื่องจากเราปฏิบัติย่อหย่อน นี่คือนิยามท่านทรงอยู่ แต่ผู้ปฏิบัติย่อหย่อนเอง จะไปโทษวินัยไม่ได้ วิชาธรรมกายก็เช่นกัน วิชาย่อมทรงอยู่ ควรแยกออกจากกัน ประเด็นที่ว่าท่านปฏิบัติของท่านอย่างไร? เรื่องนี้เราไม่ทราบ ไม่ใช่หน้าที่ที่เราจะต้องพิจารณา **แต่ข้าพเจ้าต้องการให้แยกประเด็นออกจากกัน เพื่อให้งานเผยแผร์วิชาธรรมกายของเราดำเนินไป** ไม่เกี่ยวอะไรกับวัดพระธรรมกาย มีหลายท่านถาม ข้าพเจ้าก็ต้องชี้แจงเพื่อให้เกิดความเข้าใจและไม่ได้ว่าอะไรใคร เพียงแต่ชี้แจงให้เห็นประเด็น เพื่อให้คณะวิทยากรของข้าพเจ้าดำเนินงานไปได้ เพราะขณะนี้เกิดความสับสนเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจึงชี้แจง เพื่อทำความเข้าใจ ให้เกิดความเข้าใจถูกต้อง เพื่องานเผยแผร์จะได้ไม่สะดุดหยุดชะงัก นั่นเอง

วิชาธรรมกายคือวิชาที่ว่าด้วยการทำให้ใส ตามคำสอนข้อ ๓ ที่ว่า **สจิตตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่าการทำให้ใสนั้น เมื่อใจใสแล้ว ย่อมเห็นธรรมและเห็นวิชา ธรรมที่ว่านี้มีลักษณะเป็นรูปธรรม คือเป็นดวงใสที่ศูนย์กลางกายของเรา และเมื่อเห็นดวงธรรมแล้ว ต่อไปจะเห็นธรรมชั้นสูงและเห็นวิชาเป็นลำดับไป ธรรมและวิชาที่ว่านี้รวมเรียกว่าวิชาธรรมกาย เนื้อหาสาระของวิชาธรรมกายมีมากมาย เป็นของละเอียด เป็นเรื่องลึกซึ้ง เป็นเรื่องยาก หลวงพ่อท่านทำตำราไว้เป็นหนังสือหลายเล่ม ตั้งแต่หลักสูตรเบื้องต้น จนถึงหลักสูตรระดับยาก ท่านทั้งปวงต้องเรียนรู้ให้ได้ เพราะเป็นบุญกุศลอย่างเอก

วิชาธรรมกายคือวิชาที่พระพุทธองค์ทรงบรรจุในวันวิสาขบูชา แล้วพระองค์ก็ทรงสอนสาวกของพระองค์เรื่อยมา ในครั้งพุทธกาลนั้น ใครเห็นกายธรรม ก็เพียรละสัญญาโคชน (สังโยชน) แล้วก็ได้มรรคผลนิพพานไป หมายความว่าท่านเหล่านั้นได้เกิดมาแล้วมาชาติ พวกเพียรสร้างบารมีมาแล้วจนดวงบารมีเข้าเกณฑ์ รอให้พระพุทธเจ้ามาเกิด แล้วมาพึงธรรมจากพระพุทธองค์ก็จะเห็นธรรมโดยพลัน เปรียบเทียบกันว่า ในโอ่งของเรามีน้ำเต็มแล้ว เพียงแต่เราทราบวิธีเปิดฝาท่อจากพระพุทธองค์เท่านั้น แล้วเราก็พบน้ำของเรา ซึ่งน้ำนั้นเราสะสมไว้แล้ว คือเราได้สร้างบารมีไว้แล้ว นั่นเอง

วิชาธรรมกายคือวิชาที่ทำให้เราได้มรรคผลนิพพาน ถ้ายังไม่เป็นธรรมกายแล้ว มรรคผลนิพพานยังหวังไม่ได้ นี่คือนิยาม มีหลายคนถามข้าพเจ้าว่า ถ้าไม่เป็นธรรมกายแล้วจะได้มรรคผลนิพพานไหม? ข้าพเจ้าตอบทันทีว่า ยังหวังไม่ได้ แต่ผู้นั้นมีบารมีมากแล้ว แม้ท่านยังไม่เป็นธรรมกาย วันหน้าท่านก็ต้องเป็น เพราะบารมีของท่านปานนั้นแล้ว **แต่ที่เรายังเป็นธรรมกายไม่ได้ เนื่องจากมารยังขัดขวางอยู่** มี

เหตุที่เราจะเล่าเรียนวิชาธรรมกายไม่ได้อยู่เรื่อยไป และไปเรียนอย่างอื่นตามแต่มารจะจุไป ไม่ว่าเราจะเรียนอะไร? เราจะเรียนได้ดีทั้งนั้น เพราะอะไรหรือ? ก็เพราะบารมีของเราแก่กล้าแล้ว แม้กระต่ายยังใส มารเขารู้ว่า ขึ้นให้เราเป็นธรรมกาย ส่งผลให้ดวงบารมีของเราโตเร็วพลัน บารมีของเราจะมากกว่ามาร เกินหน้ามารเขาไป เหตุนี้เอง เราจึงมีเหตุไม่ได้เป็นธรรมกาย เรื่องนี้ข้าพเจ้าพิจารณาดูอยู่นานปี จึงได้รู้ของจริง ว่าเรื่องจริงเป็นตามที่ข้าพเจ้าบรรยายมานี้

คราวนี้มาถึงประเด็นที่ว่า วิชาธรรมกายสูญหายไปตั้งแต่เมื่อใด? เรื่องนี้ข้าพเจ้าเล่ามาแล้ว ท่านอ่านมาแล้ว เล่าอีกเป็นการซ้ำกัน ข้าพเจ้าเคยทูลถามพระพุทธองค์แล้ว สารสำคัญคือ อยากรู้ว่า วิชาธรรมกายสูญหายไปหลังจากพระองค์เข้านิพพานแล้วประมาณกี่ปี? พระองค์ทรงตอบว่า “ขาดเกินก็ช่วง ๕๐๐ ปีนี้แหละ” ข้าพเจ้าจำเรื่องนี้มาตลอด แต่แรกวิชาจะเพี้ยนก่อน มารเขามาลบเลือนเรื่อยไป ให้เราลืมนั่นลืมนี่อยู่ร่ำไป เดิมก็เพี้ยนน้อย ต่อมาความเพี้ยนมากขึ้น แล้วก็สูญไปเลย หมายความว่า ไม่มีพระสงฆ์ปฏิบัติสืบต่อ พอวิชาธรรมกายดับ มรรคผลนิพพานก็ได้แค่นั้น จะให้มรรคผลนิพพานเกิดเหมือนเดิม ก็ต้องรอพระพุทธเจ้าองค์ใหม่ **เพราะการค้นคว้าความรู้วิชาธรรมกายต้องเป็นฝีมือระดับพระพุทธเจ้าเท่านั้น**

เป็นการบังเอิญที่หลวงพ่อดปากน้ำมาเกิด เราจึงได้พบวิชาธรรมกายอีกครั้ง หลวงพ่อดปากน้ำไม่ใช่พระธรรมดา ท่านมีบารมีสูง เราต้องยอมรับเรื่องนี้ มีคนถามข้าพเจ้าบ่อย ๆ ถึงเรื่องหลวงพ่อดปากน้ำ ข้าพเจ้าก็พูดเปิดใจว่า **“ความรู้ลึกอย่างนี้ ยังไม่มีใครเข้าถึง”** ท่านถามต่อไปอีกว่า **“เพราะเหตุผลอะไร?”** ข้าพเจ้าก็ตอบว่า **“วิชาอย่างนี้ ความรู้อย่างนี้ ใครเล่าจะรู้เห็นได้ มีแค่หลวงพ่อดปากน้ำเท่านั้น”** แม้วันนี้ ข้าพเจ้าก็ยังยืนยันคำพูดของข้าพเจ้าอย่างเดิม แต่พวกเราเรียนกันเพี้ยนเอง ควรทบทวนความรู้ของเรา ว่าถูกต้องตามที่หลวงพ่อสอนหรือไม่!

คุณค่าของวิชาธรรมกายนั้นใหญ่หลวงนัก พวกเราจะช่วยกันสืบสานได้แค่ไหน? จะอนุรักษ์กันอย่างไร? นี่คือการสร้างบารมีของโพธิสัตว์ มีงานให้ทำแล้ว ท่านใดที่ยังไม่ได้ทำ ก็จงร่วมกับคณะของข้าพเจ้าได้ตั้งแต่วันนี้ คณะวิทยากรของข้าพเจ้าเป็นกองทัพใหญ่ สอนหลักสูตรเบื้องต้นได้เป็นอศรรักษ์

✦ ตำราวิชาธรรมกายที่หลวงพ่อรวบรวมนั้น ได้มีการอนุรักษ์เพื่อเป็นการสืบสานไว้หรือไม่? เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ของคนยุคใหม่มีความง่ายขึ้น

สาเหตุของการปรับปรุงวิชาธรรมกายให้ง่ายต่อการปฏิบัติ เกิดจากชีวิตของข้าพเจ้าที่ต้องมีความบังเอิญว่า ต้องเผยแผ่วิชาธรรมกาย ในสมัยที่ยังมีตำแหน่งราชการเป็นศึกษาธิการอำเภอนั้น พระสงฆ์ท่านมาเชิญไปเป็นวิทยากรสอนวิชาธรรมกายหลักสูตรเบื้องต้น ไม่ทราบว่าจะตาชีวิตของข้าพเจ้าเป็นอย่างไร? พระสงฆ์ท่านมักมาเชิญไปเป็นวิทยากรตลอดมา ไปสอนที่ใด ก็เอาตำราหลวงปู่เล่มเบื้องต้น (คือเล่ม ๑๘ กาย) ไปถวายพระ ตอนนั้นเพียงเล่มละ ๒ บาทเท่านั้น แต่ไม่ประสบความสำเร็จ แม้พระท่านเห็นดวงปฐมมรรคแล้ว ก็ยังเดินวิชา ๑๘ กายไม่ได้ ทั้งที่ท่องได้ทั้งเล่มก็ตาม เราต้องบอกวิชาเอง การทำวิชา ๑๘ กายจึงดำเนินไปได้ พระท่านปรารภว่า ตำราบอกแต่หลักการเท่านั้น ไม่ได้บอกวิธีเดินวิชาไว้ ดังนั้น เมื่อเห็นดวงปฐมมรรค จึงไม่อาจทำวิชา ๑๘ กายได้ นี่คือปัญหา

เล่มเบื้องต้นยังเป็นปัญหาถึงปานนี้ แล้ววิชาธรรมกายหลักสูตรขั้นสูง ย่อมจะเกิดปัญหาเป็นทวีคูณขึ้นชื่อว่าวิชาธรรมกายแล้ว ยากทั้งนั้น! ตำราของหลวงพ่อนั้น เหมาะสำหรับผู้มีบารมีขั้นสูง ส่วนปัญญาระดับอย่างพวกเรานี้ไม่อาจเดินวิชาได้ ถ้าไม่ชี้แนะวิธีเดินวิชาที่ชัดเจนให้ ตำราของหลวงปู่เปรียบเหมือนเป็นทฤษฎีวิชาเราคาดคิด แต่ยังไม่แสดงการพิสูจน์ไว้ ข้าพเจ้าจึงคิดวิธีที่จะให้ทุกท่านเดินวิชาได้ โดยเขียนเป็นแนวเดินวิชาไว้ คือทำปริยัติให้เกิดการปฏิบัติที่ชัดเจน จึงได้นำตำราวิชาธรรมกายของหลวงปู่ทุกหลักสูตรมาขยายความใหม่ ให้อ่านง่ายเข้าใจง่ายและแสดงการปฏิบัติให้ดูทุกบทเรียน เพื่อเป็นการอนุรักษ์และสืบสานวิชาธรรมกาย ดังนี้

(๑.) จากเล่มเบื้องต้นคือ เล่ม **“ทางมรรคผล”** (เล่ม ๑๘ กาย) ขยายความแล้วมาเป็นเล่ม **“ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย”**

(๒.) จากเล่ม **“คู่มือสมาธิ”** ขยายความแล้วมาเป็นเล่ม **“แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิของหลวงพ่อดาวพิกุล”**

(๓.) จากเล่ม **“วิชามรรคผลพิสดาร”** ขยายความแล้วมาเป็นเล่ม **“แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดาวพิกุล”**

(๔.) จากเล่ม **“วิชามรรคผลพิสดาร ๒”** ขยายความแล้วมาเป็นเล่ม **“แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดาร ๒ ของหลวงพ่อดาวพิกุล”**

หนังสือทั้ง ๔ เล่มที่ข้าพเจ้าขยายความนั้น ออกวางสู่ตลาดแล้ว ได้รับการต้อนรับจากผู้มีบารมีธรรมอย่างดี โปรดติดต่อ “สำนักพิมพ์เสียงเสียง” เขตราชบุรีบูรณะ กรุงเทพฯ ๑๐๑๔๐ โทร. (๐๒)๘๗๒-

๙๙๙๙ และร้านสาขาในต่างจังหวัด และหนังสือของข้าพเจ้าทุกรายการ ไปถึงต่างประเทศแล้ว คนไทยในต่างประเทศได้อ่านกันทั่ว บางท่านส่งเงินทางธนาคารให้รางวัลการเขียน บอกว่าเขียนดีมาก จึงส่งเงินมาให้ เป็นรางวัล ทำให้ข้าพเจ้าเกิดกำลังใจขึ้นอีกโขทีเดียว

✦ ข้อคิดเกิดจากประสบการณ์ปราบมารของข้าพเจ้า

วิชาธรรมกายเกิด

มารสู้

วิชาธรรมกายเรื่องจรัส

มารดับ

วิชาธรรมกายดับ

มารเกิด

อธิบาย : วิชาธรรมกายเป็นสื่อกลางให้เราารู้ได้เห็น ถ้าไม่มีวิชาธรรมกาย แปลว่าเราไม่มีสื่อกลาง มารเขาก็ต้มเราได้อย่างที่เราไม่มีทางสู้ ดังนั้น เมื่อวิชาธรรมกายเกิดขึ้น มารเขาสู้นั่นที่ การสู้ของเขา ก็คือจ้องดับวิชาธรรมกาย เพื่อให้สื่อแห่งการเห็นสื่อแห่งการรู้ดับไป เพื่อเขาจะได้ปกครองพวกเราอย่างสะดวกโยธิน สิทธิขาดแห่งผู้ปกครองนั้น เขากวาดต้อนไปได้หมด บารมีของเขา ก็เอาไปได้ จะให้เราแก่ เจ็บ ตาย จะให้เป็นโรค จะให้เป็นภัยอย่างไร จะให้เกิดกลียุคอย่างไร จะให้เกิดสงครามประการใด มารเขามันฉลาด ได้ทั้งนั้น แม้พระพุทธรูปเจ้าของเราเล็กน้อยแค่ไหน และจักรพรรดิของเราเล็กน้อยแค่ไหน ที่เขากวาดต้อนไป เป็นเชลย ข้าพเจ้าก็รายงานผลงานปราบมารให้ทราบไปแล้ว แม้บารมีของพระพุทธรูปองค์มารเขาก็บังคับเอาไปได้ ตามข้อมูลที่ได้เสนอผลงานปราบมารไปแล้วนั้น

ทางสู้ของเราเหมือนกันเท่านั้น คือ ปราบมาร การจะปราบได้ ไม่ใช่อยู่เฉย ๆ แล้วจะทำได้ ไม่ใช่ใจสู้แล้วก็ทำได้ ทำเช่นนั้นไม่ได้ ต้องอดทนเรียนวิชาธรรมกายให้แก่กล้า ให้มีความรู้ชั้นสูง เพื่อให้เข้าถึง ยุทธศาสตร์ของวิชาเสียก่อน เพื่อจะได้นำความรู้นั้นมาปราบมารได้ เมื่อเริ่มทำวิชาแล้วจะหยุดไม่ได้เลย ต้องทำตลอดไป ต้องรบตลอดไป ไม่มีกติกามีเหมือนชกมวย ไม่มีกติกามีเหมือนทำสงครามในโลกของเรา ซึ่งการทำสงครามในโลกของเรานั้น เราประกาศหยุดยั้งได้ ประกาศหยุดรบเนื่องในวันสำคัญได้ แต่การรบกับมารนั้นไม่มีกติกาดูใจ ๆ ไม่มีกรรมการ ไม่มีศาลตัดสินใด ๆ ทั้งนั้น ต้องรบกันไปอย่างนั้น จนกว่ามารจะถูกดับหมด การที่มารถูกดับหมด บ่งชี้ว่าวิชาธรรมกายเรื่องจรัส มารจึงดับไป

แต่ถ้ามารเขามีฤทธิ์แก่กล้า จนในที่สุด วิชาธรรมกายไม่มีการปฏิบัติสืบทอดไปได้ นั้นบ่งบอกว่าวิชาธรรมกายดับแล้ว แล้วมารก็พากันเกิดขึ้นอีกราวกับดอกเห็ดที่เดียว คราวนี้จะเอาใครไปปราบ จะได้คนเก่งที่ไหนไปสู้ เพราะมันมีภูมิคุ้มกันแก่กล้ากว่ามารรุ่นก่อน ๆ

ในโลกของเราขณะนี้ มีประชากรประมาณหกพันล้านคน ถ้ามีเพียงคนเดียวที่ทำวิชาปราบมารได้ โลกของเราก็น่าอยู่น่าอาศัย นี่คือการอธิบายที่ว่า **“วิชาธรรมกายเกิด มารสู้ – วิชาธรรมกายเรื่องจรัส มารดับ – วิชาธรรมกายดับ มารเกิด”**

ดังนั้น ข้าพเจ้าเอาใจช่วย ขอให้มีการปราบมารติดต่อกันไป อย่าให้ข้าพเจ้าเก่งคนเดียว ท่านต้องเก่งด้วย บางท่านเสียใจที่ไม่มีส่วนร่วมในกิจการปราบมารที่ข้าพเจ้าทำเลย แม้เงินบาทหนึ่งก็ไม่เคยส่งไปสนับสนุน แม้ท่านทำวิชาไม่ได้ ก็ควรช่วยอย่างอื่น แต่มีบางท่านส่งเงินไปช่วย ได้เวลาท่านก็ส่งธนาคัตไป อย่างนี้แปลว่าท่านมีบุญเก่า ได้บุญศักดิ์สิทธิ์ ที่ท่านได้มีโอกาสรวมบารมีสำคัญกับข้าพเจ้า ขออนุญาตกล่าวนามท่านด้วยคือ คุณศิลาปี ทั้งปรียานนท์ อัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญาเสพติด สำนักงานอัยการสูงสุด ท่านส่งเงินธนาคัตไปร่วม เป็นเวลา ๑๐ ปีเศษแล้ว แม้เดือนเดียวก็ไม่ขาด

ขอให้ท่านได้รับความปรารถนาดีจากผู้เขียนโดยถ้วนทั่ว พบกันใหม่เมื่อโอกาสนั้นมาถึง

(นายการุณย์ บุญมานุช)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

***** ติดต่อคณะวิทยากรสังกัด ชมรมจริยธรรม โรงพยาบาลสมเด็จพระพุทธเลิศหล้า จังหวัดสมุทรสงครามซึ่งได้รับการฝึกอบรมโดย อาจารย์การุณย์ บุญมานุษ อติตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี (ผู้เขียน) ตามรายนามดังนี้ (ข้อมูล ณ ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ท่านสามารถ Up to date รายนามของสมาชิกได้ที่ http://th.wisdominside.org/index.php?option=com_mambatstaff&Itemid=๑๔๐)

๑. **คุณชูชัย ศรีสุขินวงศ์** : ๔๒ ถ.จักรพงษ์ แขวงตลาดยอด เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐
โทร (๐๒) ๒๔๒ - ๘๖๖๑
๒. **นพ. นิพนธ์ หลงประดิษฐ์** (พ.บ. วว.โสต นาสิก ลาริงซ์วิทยา) : ๕๗/๑๖ ซ.ทรงสะอาด ถ.
วิภาวดีรังสิต ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐ โทร. ๐๘-๑๘๑๒-๙๑๔๒
E-mail : niphonl@gmail.com
๓. **นพ. ชำนาญ หล่อเมืองทอง** : กลุ่มงานวิสัญญีวิทยา ร.พ.อุตรดิตถ์ จ.อุตรดิตถ์ โทร. (๐๕๕)
๔๑๑๐๖๔-๑๓๐๙ E-mail : chamnlhon@gmail.com
๔. **ดร.มนัส โกมลทา** : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน อ.เมือง จ.นครราชสีมา ๓๐๐๐๐
โทร. (มือถือ) ๐๘-๖๐๕๒-๑๗๐๙ E-mail : komoltha๔๒๙๙@gmail.com
๕. **ดร.ปริญญา จันทรดา** : ๖/๔ ซ.วิเศษนานิคม ถ.เพชรเกษม ต.หน้าเมือง อ.เมือง จ.ราชบุรี
๗๐๐๐๐ โทร. (มือถือ) ๐๘-๗๑๖๒-๐๖๔๘
๖. **อ.กรณ์ไพบูรณ์ / อ.พิมพ์รัชฎ์ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม
๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๑๒๕๖-
๐๗๙๘ E-mail : wisdominside@gmail.com
๗. **คุณธรรศ ธนบรมัตถ์** : ๔๐/๒๗ หมู่ ๒ ซ. ศิริเขตแยก ๒ เพชรเกษม ๑๑๖ แขวงหนองค้างพลู
เขตหนองแขม กทม. ๑๐๑๖๐ โทร. ๐-๒๔๒๐-๕๑๓๒ มือถือ ๐๘-๙๔๘๘-๑๗๘๘
E-mail : toucht@gmail.com
๘. **คุณเจษฎา สุนันทชัย** : มือถือ ๐๘-๓๙๑๑-๓๙๙๙ E-mail : jeshda@gmail.com
๙. **คุณประวัตติ สุธีจารุวัฒน์** : ๓๓๘/๒๒ หมู่บ้านกลางเมือง ซ. ลาดพร้าว ๘๐ ถ.ลาดพร้าว กทม.
๑๐๓๑๐ โทร. ๐๒-๕๓๐-๒๗๔๓ โทร (ที่ทำงาน) ๐๒-๕๘๖-๕๑๕๙ (มือถือ) ๐๘-๑๙๔๕-๑๓๒๔ E-
mail : prawats@cementthai.co.th
๑๐. **คุณ สุชาติ สิริรักษาศักดิ์** : โทร. ๐๘-๑๖๓๔-๐๖๙๙ E-mail : suchartsi@gmail.com
๑๑. **คุณอำนาจ สว่างศรี** : ๙๗๘/๑๓๑ ซ. ๑๘ ม. มั่นหนา ๒ รังสิต ต. ประชาธิปัตย์ อ. ธัญบุรี
๑๒๑๓๐ ปทุมธานี โทร. ๐-๒๙๗๔-๓๐๒๐ มือถือ ๐๘-๖๓๘๘-๘๕๑๑ E-mail :
amnaj.s@bfkt.co.th

ผลงานเขียนวิชาธรรมกาย
ของ
นายการุณย์ บุญมานุช
อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

วิชาธรรมกายชั้นสูง

๑. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๑**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๓ กล่าวถึงวิชาปราบมาร ที่รับช่วงงานปราบมารต่อจากหลวงพ่อดัดปากน้ำ เพราะธาตุธรรมขอร้องให้ทำ ไม่ทราบว่าจะปายเบี่ยงอย่างไร มีผลงานประการต่างๆ การปราบมารในช่วงนี้ หลวงพ่อคุณวิชาเต็ม ที่กล่าวถึงไปปราบมารในประเทศอินเดีย ด้วย (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๖.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๒**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๖ งานปราบมารในช่วงนี้มีการเปลี่ยนแปลงในธาตุในธรรม จักรพรรดิภาคปราบทวงพระนามว่า “ต้นปราบ” เสด็จมาช่วย หลวงพ่อถวายนานปราบมารให้ “ต้นปราบ” รับช่วงต่อจากท่าน มีผลงานแปลกๆ ธาตุธรรมประกาศให้วันที่ ๒๗ ธันวาคม เป็นวันเอกราชของธาตุธรรม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>)

๓. ชื่อหนังสือ “**ปราบมารภาค ๓**” พิมพ์เมื่อ ๒๕๓๙ โรงพิมพ์เลียงเชียง เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นผลงานในยุคของต้นปราบ พบว่ามารเอาพระพุทธรูปเจ้าและจักรพรรดิของเราไป กว่าจะรบชิงเอากลับคืนมาได้ ทำได้ยากมาก (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>); (เพิ่มเติม: ปราบมารภาค ๔ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๗.htm>), ปราบมารภาค ๕ (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๒๐.htm>))

๔. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมภารของหลวงพ่อดัดปากน้ำ**” เป็นวิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๑๕ บท หากรวมบทภาคผู้เลี้ยงด้วย เป็น ๓๐ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๑๒.htm>)

๕. ชื่อหนังสือ “**แนวเดินวิชาหลักสูตรวิชามรรคผลพิสดารของหลวงพ่อดัดปากน้ำ**” เป็นความรู้วิชาธรรมกายชั้นสูง มี ๔๖ บท (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

<http://www.crystalmind.org/library/makphol๑/index.htm>); (เพิ่มเติม: แนวเดินวิชาหลักสูตรมรรคผล
พิสดาร ภาค ๒ ของหลวงพ่อดำปากน้ำ <http://www.kayadham.org/index-๑๔.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “วิชาสอนและเทคนิควิธีฝึกให้เป็นธรรมกาย” (คู่มือของวิปัสสนาจารย์)
การเป็นธรรมกายคือเป้าหมายสูงสุด ต้องสอนเป็นและฝึกเป็นจึงจะเกิดผล เหมาะแก่วิปัสสนาจารย์และผู้
เป็นวิทยากรอย่างยิ่ง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๒๒.htm>)

วิชาธรรมกายหลักสูตรที่ได้รับความนิยมสูง

๑. ชื่อหนังสือ “ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต ตถาคตคือธรรมกาย” เขียนขึ้นเพื่อช่วยขยายความเล่ม ๑๘ ของหลวงพ่อ ให้ง่ายขึ้น เล่มนี้ได้รับความนิยมมาก บัดนี้โรงพิมพ์เลียงเชียงจัดพิมพ์ ได้ปรับปรุงเนื้อหาสาระใหม่แล้ว น่าอ่านกว่าเล่มเดิม (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่

<http://www.kayadham.org/index-๘.htm>)

๒. ชื่อหนังสือ “พระศาสดาพาเราสู่ความเป็นอารยะ ให้เราสุขภาพดี เกิดสันติแก่โลก ด้วยวิธีการอย่างไร” ทำขึ้นเพื่อจะถ่ายทอดเป็นภาษาต่างประเทศ ยังไม่ทันแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เกิดความนิยมในบ้านเราอีก

๓. ชื่อหนังสือ “สร้างคุณธรรมสู่แผ่นดินธรรม” เป็นหลักสูตรข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ และผู้บริหารที่จะนำไปสร้างคุณธรรมแก่ผู้ใต้บังคับบัญชา พิมพ์นานแล้ว และหมดนานแล้ว

๔. ชื่อหนังสือ “ไม่หยุดไม่ถึงพระ” เป็นหนังสือปฏิบัติวิชาธรรมกายเล่มเล็ก ทำขึ้นเพื่อสอนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ตามโครงการแผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ของทางราชการ พิมพ์นานแล้ว หมดนานแล้ว เหมาะสำหรับแจกนักเรียน นักศึกษา พิมพ์มากราคาไม่แพง จะใช้แจกงานศพก็ได้ งานมงคลก็ดี เหมาะแก่ทุกงาน

๕. ชื่อหนังสือ “อภินิหารหลวงพ่อดปากน้ำ” เจตนาพิมพ์แต่แรก ก็เพื่อช่วยกิจการของพระสมศักดิ์ มหัพฺพโล ต่อมากลายเป็นที่นิยม พิมพ์คราวนั้นหมดแล้ว ให้ติดต่อโรงพิมพ์เลียงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๖. ชื่อหนังสือ “คติธรรม คตินิยม การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ” เล่มนี้รับรองว่าอ่านสนุก โปรดติดต่อโรงพิมพ์เลียงเชียง (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.kayadham.org/index-๖.htm>)

๗. ชื่อหนังสือ “ทางรอดของมนุษย์ มีทางเดียวเท่านั้น” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/library/thangrod/index.htm>)

๘. ชื่อหนังสือ “ปุจฉา – วิสัชนา วิชาธรรมกาย” (เพิ่มเติม: อ่านผ่าน Website ที่ <http://www.crystalmind.org/questions/question๓.asp>)

ประวัติย่อ

นายการุณย์ บุญมานุช (พ.ม., กศ.บ.)

อดีตผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี

พ.ศ. ๒๕๔๖ – ๒๕๔๙ เรียนวิชาครูที่ ร.ร. ฝึกหัดครูพระนคร วังจันทร์เกษม ในระหว่างนี้
ไปเรียนวิชาธรรมกายเบื้องต้นที่วัดปากน้ำโดยตลอด

พ.ศ. ๒๕๔๙ – ๒๕๕๐ เรียนจบประกาศนียบัตรประโยคครูประถม (ป.ป.) แล้วบรรจุเข้ารับราชการ
เป็นครูที่ ร.ร. โยธินบูรณะ ในระหว่างนี้ ไปเรียนวิชาธรรมกายที่วัดปากน้ำกับ
แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น

พ.ศ. ๒๕๕๐ – ๒๕๕๑ ย้ายราชการมาเป็นครูที่ ร.ร. วัดบวรนิเวศ และสอบได้วุฒิประกาศนียบัตร
ประโยคครูพิเศษมัธยม (พ.ม.) และวุฒิการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ.) ตามลำดับ
ระหว่างนี้ไปเรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีทองสุขที่วัดปากน้ำ อย่างสม่ำเสมอ

พ.ศ. ๒๕๕๑ – ๒๕๕๔ ย้ายสังกัดราชการจากครูมาเป็นศึกษาธิการ เริ่มรับราชการเป็นศึกษาธิการ
อำเภอ ที่อำเภอท่าใหม่ จ.จันทบุรี ระหว่างนี้เรียนวิชาธรรมกายด้วยตัวเอง เพราะห่างครู-อาจารย์

พ.ศ. ๒๕๕๔ – ๒๕๕๖ ย้ายราชการมาเป็นศึกษาธิการอำเภอป่าโมก จ.อ่างทอง ได้พบกับ
แม่ชีถนอม อาสวโรจน์ ศิษย์เอกของหลวงพ่อดาวทอง ได้เรียนวิชาธรรมกายกับแม่ชีถนอม และเป็นวิชา
ธรรมกายอย่างแท้จริงที่นี้ รวมทั้งได้เริ่มต้นเผยแผ่วิชาธรรมกาย โดยเป็นวิทยากรสอนในงานต่างๆ
ของพระสงฆ์ในต่างจังหวัด ตามแต่จะเชิญมา

พ.ศ. ๒๕๕๖-๒๕๕๗ เลื่อนตำแหน่งราชการเป็น “ผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัด” โดยมารับตำแหน่งที่
จ.ปทุมธานี

พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘ ย้ายไปเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสาคร และได้เผยแผ่วิชาธรรมกาย
ไว้ที่วัดเจษฎาราม โดยการสนับสนุนอย่างแข็งขันของท่านเจ้าคุณพระราชสาครมุนี
เจ้าคณะจังหวัดฯ ในขณะนั้น

พ.ศ. ๒๕๕๘ – ๒๕๖๐ ย้ายราชการมาเป็นผู้ช่วยศึกษาธิการจังหวัดจันทบุรี ได้เป็นวิทยากร
เผยแผ่วิชาธรรมกายให้แก่สถานศึกษาและวิทยาลัย และเป็นวิทยากรสอนผู้บริหารระดับต่างๆ รวมทั้งยัง
ได้พิมพ์ตำราเกี่ยวกับวิชาธรรมกายเผยแผ่เป็นธรรมทาน ตราบจนเกษียณราชการ นอกจากนี้ ยังได้ทำวิชา
ปราบมารตั้งแต่วันเข้าพรรษาของปี พ.ศ. ๒๕๖๐ มาจนถึงทุกวันนี้

ขณะนั้นมหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน มีหนังสือดังกล่าว ไว้ในห้องสมุดแล้วเกือบทั่ว
ประเทศ (ข้อมูลเมื่อ ๕ พ.ย. ๒๕๖๐) คาดว่าอีกไม่นานคงจะครบทุกมหาวิทยาลัยในประเทศ

จึงขอเชิญชวนท่านสร้างบารมีธรรม เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตด้วยการสั่งซื้อหนังสือทั้ง ๘ เล่มนี้ ในราคาพิเศษสุด เพียงชุดละ ๑,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นธรรมทานให้แก่ วัดทุกวัด และห้องสมุด ร.ร. มัธยม — ร.ร. ประถมต่างๆ ทั่วประเทศ เพราะหนังสือชุดดังกล่าวเป็นที่ปรารถนาของวัดทุกวัด และเป็น ที่ปรารถนาของโรงเรียนทุกโรงเรียน

ฉะนั้น ในวันเกิดของท่านก็ดี ในวันที่ท่านทำบุญขึ้นบ้านใหม่ก็ดี หรือในวันที่ท่านโชคดีมีชัย ควรที่ท่านจะซื้อหนังสือชุดดังกล่าวถวายแก่วัดทุกวัด หรือมอบให้แก่โรงเรียนต่างๆ ตามโอกาสอันควร

เป็นโอกาสดีของท่านทานบดื้ทั้งหลายแล้ว ที่ได้สร้างบารมีธรรมชั้นสูง เพื่อเป็นการอนุรักษ์และ สืบสานวิชาความรู้ของพระศาสนา (วิชาธรรมกาย) มิให้ดับสูญสืบไป

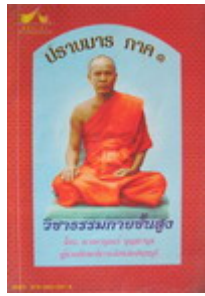
ทางสำนักพิมพ์เสียงเสียง ขอร่วมอนุโมทนาในกุศลเจตนา ของท่านทานบดื้ทั้งหลายมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เพิ่มเติม: อ่านประวัติของ อ.การุณย์ บุญมานุษ อย่างละเอียดเพิ่มเติมได้โดย **คลิกที่นี่**
<http://www.kayadham.org/index-๒๕.htm>

สพพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ (ทาน) ทั้งปวง

ปราชญ์ ภาค ๑
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราชญ์ ภาค ๒
ราคา ๑๕๐ บาท

ปราชญ์ ภาค ๓
ราคา ๑๕๐ บาท

คำว่า **“ปราชญ์”** เป็นคำที่หลวงพ่อดำน้ำท่านใช้ สมัยที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อได้ทำงานสำคัญอย่างหนึ่ง งานนั้นคือ **“ปราชญ์”** หมายความว่า ต้องเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง จึงจะรู้จึงจะเห็น แล้วใช้ความรู้ขั้นสูงนั้นไปกำจัดอวิชชา (มาร) ที่มายึดอำนาจปกครองในธรรมภาคมาร

งานปราชญ์คือเนื้อหาสำคัญที่สุดในชีวิตของหลวงพ่อ การที่อวิชชา (มาร) มายึดอำนาจปกครองเช่นนี้มีผลกระทบต่อมรรคผลนิพพาน มีผลกระทบต่อธาตุธรรม มีผลกระทบต่อมนุษย์ เกิดความเดือดร้อน มีการข่มเหงรังแกกัน เกิดสงคราม เกิดกบฏ ฝนฟ้าไม่ต้องตกต้องตามฤดูกาลและทุกชีวิตร้อนด้วยประการต่างๆ

ต้องเรียนวิชาธรรมกายถึงระดับแก่กล้า จึงจะรู้ จึงจะเห็น จึงจะทราบ ว่า **“มาร”** เขาทำวิชาปกครองไว้ อย่างละเอียดลึกซึ้ง หากไม่เป็นวิชาธรรมกายแล้ว รู้เห็นไม่ได้เลย แม้เป็นวิชาธรรมกายแล้ว แต่เป็นอย่างอ่อน ก็รู้เห็นไม่ได้เช่นเดียวกัน

การที่หลวงพ่อกำหนดวิชาเพื่อกำจัดอวิชชาที่วุ่น เรียกว่า **“ปราชญ์”** ขอเชิญท่าน โปรดติดตามได้ในหนังสือปราชญ์ภาค ๑-๒-๓-๔-๕ (<http://www.kayadham.org/index-๑๕.htm>)

วิธีสอนและเทคนิคฝึกให้เป็นธรรมกาย

คู่มือวิปัสสนาจารย์

ราคา ๒๕๐ บาท

ตำราเล่มนี้ เป็นหลักสูตรเบื้องต้น คือ หลักสูตรวิชา ๑๘ กาย เมื่อผู้เรียนสามารถกำหนดดวงปฐมมรรคได้แล้ว การที่จะให้เขาเดินวิชา ๑๘ กายได้ตามหลักสูตรหนังสือ “ทางมรรคผล ๑๘ กาย” ของหลวงพ่อดาวนันทะนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย วิทยากรหรือที่เราเรียกว่า วิปัสสนาจารย์นั้น จะต้องใช้ความรู้และเทคนิคหลายๆ อย่าง เพื่อให้ผู้เรียนทำวิชา ๑๘ กายได้

ตำราเล่มนี้ เขียนขึ้นเพื่อช่วยวิปัสสนาจารย์ ทำให้การสอนได้ผลมากกว่าเดิม ความเชื่อที่ว่า วิชาธรรมกายยากที่จะเรียนรู้นั้น ไม่เป็นความจริง เราต้องเรียนรู้ได้ทุกระดับความรู้ ตามที่หลวงพ่อดาวนันทะได้ทำตำราไว้นั้น เราต้องเรียนรู้ได้ทั้งหมด แต่ว่าเราต้องเรียนกับผู้รู้ หากเรียนกับผู้รู้จริงๆ กลางๆ ก็ยากที่จะเข้าถึงความรู้ขั้นนั้น

ขอให้ท่านและวิปัสสนาจารย์ อ่านอย่างใคร่ครวญและจำให้ได้ และทำตามให้ได้ ในที่สุด ท่านก็จะปลื้มใจว่า ท่านประสบความสำเร็จคือคุณค่าของหนังสือเล่มนี้

แนวเดินวิชาหลักสูตร

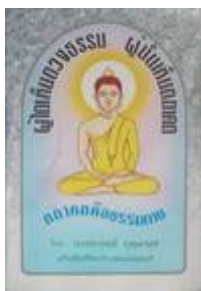
คู่มือสมาธิ

ราคา ๒๕๐ บาท

แนวเดินวิชาหลักสูตรคู่มือสมาธิเล่มนี้ จัดเป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง ท่านที่จะเรียนรู้หนังสือเล่มนี้ จะต้องฝึกวิชา ๑๘ กายได้แล้ว และเข้านิพพานได้อย่างคล่องตัว

เมื่อท่านสามารถเลื่อนขั้นมาเรียนหลักสูตรคู่มือสมาธิ ขอให้ท่านตั้งใจฝึกไปที่ละบท ว่าบทเรียนนี้มีความรู้อะไร มีขั้นตอนเดินวิชาอย่างไร มีวิธีฝึกอย่างไร แต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดอย่างไร ขอให้บทวนความแม่นยำในทุกๆ ด้าน แล้วจึงเริ่มหลับตาเดินวิชา

ระหว่างเดินวิชา อย่าได้ลืมตามาเปิดตำราเป็นอันขาด ต้องอดทนเดินวิชาให้จบบทฝึก แต่ละบทเรียนให้ฝึกหลายครั้ง จนกว่าจะแจ้งใจ แม้จะใช้เวลานานแค่ไหน ก็อดทนฝึกบทเรียนนั้น ๆ จนกว่าจะแจ้ง ใครมีวิธีเรียนอย่างนี้ หลวงพ่อดาวนันทะแน่นอน

ผู้ใดเห็นดวงธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต

ตถาคตคือธรรมกาย

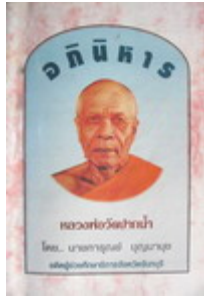
ราคา ๘๐บาท

หนังสือเล่มนี้ แสดงวิธีปฏิบัติทางใจ ตามคำสอนของพระบรมศาสดา ข้อที่ ๓ ที่ว่า **สจิตฺตปริโยทปนํ** ซึ่งแปลว่า **การทำใจให้สว่างใส**

ได้อธิบายวิธีปฏิบัติทางใจไว้อย่างชัดเจน ว่าทำใจอย่างไรจึงจะสว่างใส และเมื่อสว่างใสแล้ว เราจะเข้าถึงโมกขธรรมอะไรบ้าง และเมื่อเข้าถึงธรรมเบื้องต้นแล้ว เราจะเข้าถึงธรรมชั้นสูงต่อไปไม่มีที่สิ้นสุด รวมเรียกว่า

วิชาธรรมกาย ทั้งนี้ก็เพื่อให้แจ้งมรรคผลนิพพาน อันเป็นยอดปารัตนาของพระศาสนา

หนังสือเล่มนี้ได้แสดงความชัดเจนไว้แล้วอย่างครบถ้วน ทั้งความรู้ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ รวบรวมแต่ความพากเพียรของผู้ศึกษาค้นคว้าว่าจะเรียนจริงหรือเรียนเล่น เท่านั้น (หนังสือเล่มนี้พิมพ์แล้วหลายครั้ง พิมพ์เท่าไรก็ไม่พอแก่ความต้องการของประชาชน โดยเฉพาะพระสงฆ์ทั่วประเทศ ให้ความสนใจแก่หนังสือเล่มนี้มาก

อภินิหารหลวงพ่อดำปากน้ำ
ราคา ๑๐๐ บาท

หลวงพ่อดำผู้มีบารมีธรรมสูง สามารถบำเพ็ญกิจทางใจ จนบรรลุวิชาธรรมกาย อันเป็นความรู้สูงสุดในพระศาสนา เป็นผู้ค้นพบความรู้มรรคผลนิพพานจะมีอะไรๆ พิเศษกว่าคนทั้งหลาย หนังสือเล่มนี้กล่าวถึงประวัติชีวิตของหลวงพ่อดำ ตั้งแต่เยาว์วัยจนกระทั่งมรณภาพว่าหลวงพ่อดำมีคุณสมบัติพิเศษหลาย ๆ ประการ มีบุญญาธิการ จนสามารถสร้างความสำเร็จนานาประการให้แก่พระศาสนาได้สมควรที่เราท่านจะศึกษาจดจำ และเคารพเทิดทูน บูชาในคุณธรรมของหลวงพ่อดำสืบไป

คติธรรม คตินิยม
การดำเนินชีวิตของหลวงพ่อดำปากน้ำ
ราคา ๙๐ บาท

คติธรรม คตินิยม ของหลวงพ่อดำปากน้ำ เป็นที่ใฝ่รู้ของคนทั้งหลาย การตีความคติธรรมของหลวงพ่อดำ ทำให้ง่าย เพราะการบำเพ็ญธรรมของหลวงพ่อดำ ท่านไปเห็นวิชาชั้นสูง ครั้นได้รู้เห็นธรรมอะไรก็จะกล่าวเป็นคติออกมา

บางคติเป็นโวหารคารมคมคาย ทำให้คิดไปได้หลายแง่หลายมุม จะยุติเป็นอย่างไรนั้น สุดแต่บัณฑิตทั้งหลายจะพิจารณาตามที่เห็นสมควรเถิด

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้แล้ว คติธรรมของหลวงพ่อดำไปใช้ จะสามารถเปลี่ยนจิตใจของเราให้มีคุณธรรม ชีวิตของเราจะมีสาระขึ้นกว่าเดิม มีเหตุผลขึ้นกว่าเดิม สภาพจิตใจจะโปร่งใสขึ้นกว่าเดิม เราจะไม่ปล่อยชีวิตของเราไปตามความผันแปรของสิ่งแวดล้อมอีกต่อไป (หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นใหม่ พิมพ์เท่าไร ก็ไม่พอแก่ความต้องการ)

บันทึกจากผู้เขียน

ท่านทั้งหลายรู้จักลุงทั่วกันแล้ว ลุงมีกิเลสไม่แพ้ใคร! แต่ชีวิตของลุงมาเกี่ยวข้องกับวิชาธรรมกายได้อย่างไร? ลุงก็ไม่ทราบ ที่ผ่านมาลุงทำราชการเพียงแต่อาศัยเงินเดือนหล่อเลี้ยงชีวิตให้รอดตายเท่านั้น แต่งานที่ทำมาคู่กับราชการคือ งานเผยแผ่วิชาธรรมกาย งานแต่งตำราวิชาธรรมกาย และงานปราบมาร รวม ๓ งาน เหมือนมีอะไรมาบังคับ ชีวิตต้องเป็นอย่างนี้ ชีวิตต้องพบแต่อย่างนี้

ได้พบเห็นมามาก บางท่านศรัทธาถึงออกบวช บางท่านประกาศตนเจริญตามแบบหลวงพ่อ ลุงเห็นแล้วก็ปลื้มใจ ปลื้มใจในบารมีของเขา ครั้นลุงอายุมากขึ้น ความคิดของลุงเปลี่ยนไปหมด คนที่เราเคยปลื้มใจในเขา กลับถูกมารพลิกธาตุกรรมไปแล้ว กลายเป็นฐานให้มารมาดัดวิชาธรรมกาย เป็นแผนอันแยบยลของมาร กว่าเราจะรู้ว่าอะไรจริงอะไรปลอม ก็แทบจะหมดตัวกันทั้งนั้น นี่แหละคือแผนของมาร สุดท้าย เขาก็จะดับวิชา

วิชาธรรมกายเรียนยาก จงหมั่นทบทวนตำราเข้าไว้ อย่าให้วิชาเพี้ยน อย่าเรียนโดยไม่เปิดตำรา การเรียนโดยไม่เปิดตำรา เป็นช่องให้มารเข้าแทรก เหมือนเราเป็นฐานทัพให้มาร มารเขาได้จังหวะกำกับการแสดงของเรา เหมือนผู้กำกับการแสดงละครอย่างไรก็อย่างนั้น นี่คือเจตนาดีของลุง จึงฝากข้อคิดนี้ไว้เตือนใจท่านทั้งหลายสืบไป

คำถามท้ายเล่ม

ถาม : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย โดยทำเป็นตำราไว้มีกี่เล่ม? ชื่อหนังสืออะไรบ้าง? พิมพ์แต่เมื่อไร? จงตอบคำถามนี้ ถ้าท่านตอบได้ แปลว่าท่านเฝ้ารู้ ถ้าท่านตอบไม่ได้ จงริบหาความรู้ อย่างด่วน

ตอบ : หลวงพ่อวัดปากน้ำรวบรวมความรู้วิชาธรรมกาย ทำเป็นตำราไว้ ๔ เล่ม คือ

๑. ชื่อหนังสือ **“ทางมรรคผล”** (วิธีไหว้พระบูชาพระก่อนเวลาภาวนา) ปกเป็นภาพ ๑๘ กาย คือ หนังสือฝึกภาวนาเบื้องต้น เป็นวิชาธรรมกายเบื้องต้น
๒. ชื่อหนังสือ **“คู่มือสมาธิ”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูง เขียนในนามของ น.ส. ฉลวย สมบัติสุข (ผู้เป็นศิษย์ของหลวงพ่อ เรียนวิชาธรรมกายกับหลวงพ่อที่วัดปากน้ำ ในสมัยนั้น) เขียนถวาย สมเด็จพระวชิรญาณวงศ์ สมเด็จพระสังฆราชเจ้า วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ปกหนังสือเป็นภาพพระพุทธรูป บรรยายใต้ภาพพระพุทธรูปว่า นี่คือธรรมกาย หลักสูตรนี้มีความรู้ ๑๕ บท (รวมภาคผู้เลี้ยงด้วย จะเป็น ๓๐ บท)
๓. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่วิปัสสนา วัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกาย ๔๖ บท เป็นหนังสือปกแข็ง ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗
๔. ชื่อหนังสือ **“วิชามรรคผลพิสดาร ๒”** เป็นวิชาธรรมกายขั้นสูงระดับยากมาก พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๘ โดยท่านเจ้าคุณภานาโกศลเถร (พระอาจารย์วีระ) อาจารย์ใหญ่ วิปัสสนาวัดปากน้ำ เป็นผู้จัดพิมพ์ เป็นความรู้วิชาธรรมกายหลายบท เป็นหนังสือปกอ่อน ปกเป็นภาพลักษณะของฐานที่ ๗
๕. คุณฉลวย สมบัติสุข เล่าว่าวิชาธรรมกายมีอีกเล่มหนึ่ง ไม่ทราบวาใครมาขอยืมหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อก็ให้เขาผู้นั้นยืมไป แล้วไม่ส่งคืนหลวงพ่อ จนบัดนี้ ไม่ทราบวาดำราเล่มนี้อยู่กับใคร หากใครทราบเรื่องราวว่าใครยืมไป โปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบด่วน ข้าพเจ้ามีรางวัลให้แก่ท่าน ต้องคิดว่าวิชาธรรมกายคือสมบัติล้ำค่าของชาวโลก ที่ทุกคนต้องช่วยกันอนุรักษ์และสืบสาน

ท่านที่เรียนวิชาธรรมกายชั้นสูง
โปรดคิดถึงข้อดีข้อเสียในทุกสิ่งที่เราทำ
มารเขามีวิชาสูงกว่าเรามาก
เขาเป็นเจ้าธาตุเจ้าธรรม
กว่าจะได้ความรู้มาแต่ละอย่าง
ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันทั้งนั้น
ความรู้ใดและผลงานใด
ที่ได้จากการทำวิชาปราบมาร
เป็นสิ่งที่มีความเหลือคณานับ

มารทำให้มนุษย์เดือดร้อน
ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว
ทำให้เราแก่ เจ็บ (เป็นโรค) ตาย
ทำให้เกิดสงครามก็ได้ ทำให้เกิดกลียุคก็ได้
มารทำให้โลกเดือดร้อนสารพัด
แม้พระพุทธองค์ในอายตนะนิพพาน
มารยังไปทำให้พระพุทธองค์เดือดร้อน
เดือดร้อนอย่างไร?
ต้องเรียนวิชาธรรมกายให้ลึก
จึงจะรู้จึงจะทราบได้
มาทำให้เดือดร้อนทั้งนั้นไม่ว่าที่ใด!
เรื่องราวมีอย่างไร ติดตามได้ในหนังสือ
ปราบมารทุกภาค

ห้ามผู้ใดคัดลอกบทความบางส่วน หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ เพื่อการเผยแพร่ เพื่อธรรมทาน
หรือเพื่อการค้า ด้วยเกรงว่า ผู้คัดลอกอาจเรียบเรียงใหม่ผิดพลาด ฉะนั้น โปรดติดต่อผู้เขียน (เจ้าของลิขสิทธิ์) โดยตรง ผู้ใด
ฝ่าฝืนจะมีความผิดตามกฎหมาย